

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GERÇEĞİ ÖĞRENMEYİ SEN İSTEMİŞTİN.

YOKSA ŞİMDİ KORKUYOR MUSUN?

PROJE

COURTNEY
SUMMERS

sadie'nin *new york times* çoksatan yazarı

1998: Altı yaşındaki Bea kardeşi olsun istemiyordu ancak Lo'nun erken doğması her şeyi değiştirmişti. O küçük ve savunmasızdı, birinin onu kollamasına ihtiyacı vardı. Anneleri ona kız kardeşler arasında kopmaz bir bağ olduğunu söylemişti ve Bea'nın bu bağa inancı tamdı.

2011: Bir araba kazası ebeveynlerini onlardan çalmıştı. Birlik Projesi'nin karizmatik lideri Lev Warren olmasa Lo da onlarla beraber ölürdü. Bu adam dünyayı değiştirecekti ve kız kardeşinin hayatını kurtardıktan sonra Bea'nın onun çağrısına kulak vermemesi mümkün değildi. Proje'de ikisi için de bir daha asla zarar görmeyecekleri bir yer vardı.

2017: Lo ablasının kazadan sonra onu neden Birlik Projesi için terk ettiğini bilmiyordu. Altı yıl sonra, ablasını bulabilme umuduyla Lev'le Proje hakkında röportaj yapma fırsatı koparmıştı. Ama Bea hiçbir yerde yoktu ve içindeki ihanete uğramışlık hissini anlayan tek kişi Lev'miş gibi duruyordu. Eğer Lo'nun istediği bir alleysse, Lev ona yepyeni bir bağ sunabilirdi – tabii önce Lo'nun kendisini ona kanıtlaması gerekiyordu.

“Proje, insanın içine işleyip aklına kazınan, hiç beklenmedik bir gerilim kitabı. İnanc ve fedakârlıkla ilgili sorular çok katmanlı olay akışına işlemiş.”

—Booklist (Starred Review)

“Hikâyenin güzelliği, savunmasız olanlara odaklanmasında ve empatiyle dolu dilinde yatıyor. Kimlik, kardeşlik ve ait olmak üzerine güçlü, sürükleyici, kalp kıran bir gerilim.”

—Kirkus (Starred Review)

“Manipülasyon ve akıl oyunları dolu bu dünyada herkesin gerçeğini motivasyon kaynağını sorgulayacaksınız. Kuvvetli psikolojik gerilim.”

—S (Starred Review)

Çeviren: Kemal Tokgöz

Proje

Özgün Adı | *The Project*

Courtney Summers

Yabancı Yayınları | 467

Yayın Yönetmeni | Ece Çavuşlu

Redaksiyon | Ece Yücesoy, Elif Nihan Akbaş

Düzeltili | Ece Çavuşlu

Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Mayıs 2023, İstanbul

ISBN: 978-625-8387-80-3

© Courtney Summers, 2021

© Yabancı Yayınları, 2023

Türkçe Çeviri © Kemal Tokgöz, 2023

Sertifika No: 63989

Bu eserin tüm hakları Prava i prevodi aracılığıyla The Book Group üzerinden satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul - Türkiye - <https://rantey.org>

Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 48625

PROJE

COURTNEY SUMMERS

Çeviren
Kemal Tokgöz

Bu seferki kendim için.

@novaebook

GİRİŞ

@novaebook

Bayan Ruthie'nin evinde, Bayan Ruthie'nin fıstık ezmeli kurabiye-
lerinden birini yiyor, Bayan Ruthie'nin oturma odasındaki pen-
cereden dışarı bakarak annesi ve babasının eve dönmesini bek-
liyordu.

Bea buradan baktığında tüm ışıkları kapalı ve ön kapısı kilit-
li evini görebiliyordu. Ön bahçedeki ağaca asılı ahşap salıncak
yaz esintisiyle yavaş yavaş sallanıyordu. Garaj yolu boştu. Tüm
bunlar karnını ağrıtsa da kurabiyei bırakmasına neden olacak
kadar da değildi; kurabiye çok lezzetli ve çok yumuşaktı. Olayın
döndüğü yerde –en azından babasının onu Bayan Ruthie'ye bıra-
ırken böyle dediğini duymuştu– olmak istiyordu. Bea kolay pes
etmemiş, Bayan Ruthie dehşet içinde izlerken çığlık atıp babası-
nın bacaklarına hoyratça yapışmıştı. (Sinir krizi hüzünlü burun
çekişlere dönüşüp sakinleşince Bayan Ruthie de rahatlamış ve
fıstık ezmeli kurabiyeler de işte o zaman ortaya çıkmıştı.)

Babası, Bea'nın önünde diz çöküp onu öpmüştü.

Seni yanımda götürebilecek olsam götürürdüm, Vız Vız. Babasının
ona taktığı pek çok isimden biriydi bu. Bea, Arı, Çalışkan Arı, Vız
Vız.* Babasının ona bir söz vermesini beklemişti –*annenle beraber
bu gece üstünü örteceğiz*– ama o böyle bir şeye kalkışmamıştı. Has-
taneye gidiyordu. Küçük kız kardeş orada bekliyordu; bekleni-
lenden çok daha erken bir zamanda. Normalde takvimdeki bir
sonraki resme geçtiklerinde gelecekti.

Bea altı yaşındaydı; ablanın ne demek olduğunu bilecek yaşta.
En yakın arkadaşı Ellen ablaydı ve televizyonda da bir sürü abla

* Bea isminin, İngilizce "arı" anlamına gelen *bee* kelimesiyle benzerliği kullanıla-
rak uydurulmuş lakaplar. –çn

görmüştü. Bunun, önce kendisinin geldiği anlamına geldiğini anlıyordu ve abla olmak bundan ibaretse gayet kolay olacaktı. Fakat bunda kabul etmesi daha zor gelen bir şey daha vardı; Ellen'ın ve televizyondaki o kızların ilgi odağı olmaktan biraz uzaklaştıklarını, sonradan hatırlanan bir şeyden biraz fazlası olduklarını görmüştü. Bea abla olmak istemiyordu. Hep annesiyle babasının en sevdiği kişi olmuştu ve daima öyle kalmak istiyordu.

Bayan Ruthie'nin misafir odasında rahatsız bir gece geçirdi. Bayan Ruthie, anne ve babasının yaptığı gibi ona iyi geceler dilemeyi bilmiyordu ve ertesi sabah babası yorgun ve gergin bir hâlde onu almaya geldiğinde Bea babasına vurdu, tıpkı üç yaşındayken babası onun duymak istemediği bir şey söylediğinde yaptığı gibi. Babası nazıkçe Bea'nın bileklerini tuttu ve *İnsanlara vurmuyoruz, Bea, bunu biliyorsun*, dedi. Bunun üzerine Bea ağlamaya başladı. Babası bileklerini bırakıp ona sarıldı ve neye üzüldüğünü sordu. *Beni Bayan Ruthie'yle bırakıp gittin ve oyuncak ayımı unuttun ve ben kardeş falan istemiyorum*, demek istedi ama demedi. Babası Bayan Ruthie'ye teşekkür edip Bea'yı kucağına aldı ve evlerine taşıdı. Kapı eşiğindeyken onu yere bıraktı ve Bea bebek odasına koşup orada bir bebek olmadığını görünce oldukça rahatladı. Annesine seslendi ama o da yoktu.

Hastanedeler, dedi babası, yani olayın döndüğü yerde.

Bekleme odasında annesiyle buluştular ve Bea'nın kafası karıştı çünkü annesi hâlâ içinde bir bebek varmış gibi görünüyordu. Annesi Çalışkan Arı'ya sarıldı ve Bea'nın baldan tatlı bir şeyler söylemesini bekledi ama Bea bunu yapamadı. *Hadi gidip kız kardeşini görelim*, dedi annesi sonunda ama Bea, *Ben kardeş falan istemiyorum!* diye bağırdı ve kollarını kavuşturup dudaklarını sarkıtarak yere oturdu. Annesiyle babası Bea'nın başının üzerinden ne yapacaklarını bilemezmiş gibi bakiştılar. Sonunda babası onu yerden aldı ama Bea onu annesinin taşımasını istiyordu. Annesi ise doğumdan dolayı dikişleri ve ağırları olduğundan onu taşıyamazdı.

Bebekten nefret etmek için bir sebep daha işte.

Kız kardeşini özel bir yerde tutuyorlardı. En azından annesiyle babası ona böyle açıklamıştı. *Çünkü buraya gelip seni görmek için yerinde duramıyordu*, demişlerdi. Kesin öyledir. "Özel" denilince Bea'nın aklına pastel renkler ve parıltılarla süslenmiş bir yer gelmişti ama annesiyle babasının, ellerini iyice yıkadıktan sonra onu soktukları oda soğuk ve korkunçtu. Onu şeffaf bir kutuya götürdüler ve kutuda bir bebek vardı; burnuna kadar her yerine bağlanmış tüpler, yeni doğmuş bebeğin cildini zar zor sarıyormuş gibi görünen bir bantla tutturulmuştu.

Bu o kadar üzücü bir manzaraydı ki Bea ağlamaya başladı.

Hâlâ hastanede olduklarını gizleyemeyen aile alanında otururlarken annesi, *Yeni bir bebeğimizin olması zor olacak*, dedi. Eski püskü bir kanepede oturuyorlardı. Bea annesinin yanına sokulmuş, başını şişkin memelerine yaslamıştı. *Kardeşinin olması zor olacak*. Bea'nın duymak istediği bu değildi. Kolay olacağını ve hiçbir şeyin değişmeyeceğini duymak istiyordu.

Umarım, diye devam etti annesi, *babanı ve beni sevmek için kalbinde hâlâ bir yer olur*.

Bea'nın gözlerinde bir soru oluştu ve annesi kardeşler arasındaki bağı nasıl da farklı olduğunu açıkladı. Bea'nın annesi ve babasıyla arasındaki bağ gibi değildi. Bir kız kardeşinin olması, demişti annesi, sadece ikisine ait bir alana sahip olmak, hiçbir zaman yüksek sesle söylemeyecekleri sırlar paylaşmak demekti ama söylerlerse de bu sadece ikisinin bildiği bir dilde olurdu.

Bir kız kardeşinin olması, ikinizden başka kimsenin veremeyeceği bir söz vermektir ve bu sözü yine ikinizden başkası bozamaz.

O soğuk ve korkunç odaya döndüklerinde Bea bebeği inceledi. Çok küçük ve değişikti. Bebek, ailesinin yakınlarda olduğunu hissediyordu sanki; küçücük uzuvları onların olduğu yöne doğru hafifçe kıpırdanıyordu. Annesinin de babasının da bir eli Bea'nın omuzlarındaydı. Babası ona bebeğe isim vermek isteyip istemediğini sordu. Bea uzun bir süre bunu isteyip istemediğini düşün-

dü ve sonra aniden bir isim, kendisine ait olmayan bir sesle onu çabucak buldu – sanki annesinin az önce ona bahsettiği, henüz paylaşılmamış sırlarla dolu o yerden gelmişti bu ses. Sadece ikisinin bildiği bir dilin başlangıcıydı bu. Verilen bir sözün.

Bea küçük kardeşinin başında dikiliyordu. Kardeşinin vücudunun her yerini saran tüpler, ince hastane bantlarıyla tutturulmuştu ve bağlı olduğu makinelerden gelen ritmik ve sürekli sesler tek yaşam kanıtıydı. Bir solunum cihazı onun nefes almasına yardım ediyordu.

Onun yerine nefes alıyor, diye düzeltti kendisini Bea.

Çünkü Lo kendi kendine nefes alamıyordu.

Tüm o hastane araç gereçlerinin altında Lo'nun görünen kısımları çürük meyve gibiydi; kesip kurtaracak parçalar bile bulamadığınızdan çöpe atacağınız cinsten. Bea uzandı, avucu Lo'nun elinin üzerinde tereddütle havada kaldı. Ona dokunmaya korkuyordu, herhangi bir temasın Lo'nun hayatla arasındaki belli belirsiz bağa zarar vereceğinden korkuyordu.

Kesinlikle ölemezsin.

Olay gerçekleştiğinde Grayson Keller'la sinemadaydı. *Şey* filmine girmişlerdi. Güney Kutbu'ndaki bir ileri karakolda işleri fazla kurcalamamanın en iyisi olacağını bilmeyen talihsiz bir ekip vardı ekranda, bu sırada Grayson'ın eli gömleğinin üst kısımlarında ve daha sonra da Bea'nın tüm engelleme çabalarına rağmen pantolonunun aşağılarında gezinmeye başlamıştı. Bir tırın ailesinin SUV'sine çarpıp annesiyle babasını kaza ânında öldürdüğü sırada filmin hangi kısmında olduklarından emin değildi ve Lo'yu enkazdan çıkarmak için arabayı parçalayan acil kurtarma gereçleri getirildiğinde filmin bitiş jeneriğinin akıp akmadığını da bilmiyordu. Sinema salonunda herkesten nazikçe istenildiği gibi telefonunu kapamış, sonra da açmayı unutmuştu. Sonra Grayson onu bir partiye götürmüştü ve Bea orada başka bir çocuğun onu

duvara yasladığını Grayson'ın görmesini sağlamıştı; bu çocuk, Bea'nın dokunulmak istediği yerlere doğru ellerini yönlendirmesine izin vermiş ve daha ileriye de gitmemişti.

Gece yarısına doğru eve yürürken annesi ve babasının ona mesaj göndermemesinin ilginç olduğunu düşünmüştü. Tabii ki sokağa çıkma yasağı koyamayacakları kadar büyümüştü artık, yani onu kontrol etmek *zorunda* değillerdi ama Bea olayın döndüğü yerde olmayı eskisinden de çok seviyordu ve bu durum annesiyle babasını endişelendiriyordu.

Evine ulaştığında garaj yolu boştu.

Ön kapı kilitli ve ışıklar kapalıydı.

Ebeveynlerini tek başına toprağa verdi çünkü cenaze bekleyemezdi. Sorunsuz hallettiğini umuyordu. Bayan Ruthie fazlasıyla yardımcı olmuştu ve şimdi günlerini büyük teyzesi Patty'yi –Bea ve Lo'nun (ölü) anneleri tarafındaki yaşayan tek akrabaları– bulmaya çalışmakla geçiriyordu. Hiç tanışmamışlardı ama muhtemelen Patty yaşananları öğrenmeliydi.

Lo'nun artık o kadar çok sıkıntısı vardı ki onu öldüren şey kaza olmayacaktı. Sonradan kaptığı enfeksiyondur mesele. Doktorlar ellerindeki her antibiyotiği kullanmışlardı ve Lo'ya o kadar fazla sıvı verilmişti ki parmakları, kolları, ayakları ve yüzü şişmişti. Bea bugün hastaneye gittiğinde hemşire ona eğer dayanabilirse geceyi orada geçirmesini söyledi. Bea dayanamazdı.

Yine de burada kal, dedi hemşire.

Lo tuhaf bir çocuktur; küçüklüğü Bea'ya tamamen yabancı ve Bea'nın sahip olduğu tüm büyümlü dürtülerden yoksundur. Bea dünyada arkasına bile bakmadan koşardı, Lo ise bir geri dönüşün güvencesi olmadan hiçbir yere gidemiyor gibiydi. O altı yaşındayken, Lo geceleri sırsıklam olmuş nevresimleriyle ağlayarak uyanır ve yardımını istemek için Bea'ya giderdi, annesi ve babasına hiç gitmezdi. Her seferinde o kadar zavallı görünürdü ki Bea sinirlenemezdi.

Lo yatağını ıslattığını kimseye söylemesin diye Bea'ya yalvarırken, *Kâbus gördüm*, derdi bir nefeste. Annesiyle babasının zaten bildiğini söylemeye Bea'nın gönlü el vermezdi; sonuçta çamaşırları kim yıkıyordu? Yine de birlikte çarşafaları değiştirirler ve Lo'yu temizlerlerdi, sonra Bea onu yatağına yatırıp üstünü örterdi ve bunu durdurabilmek için kız kardeşini korkutarak uyandıran şeyin köküne inmeye çalışırdı ama hiç başarılı olamamıştı. Bir gece Bea onu yatağına yatırdıktan sonra Lo kocaman açtığı gözleriyle ona bakmış ve başına neler gelebileceğini bilmemenin onu hiç korkutup korkutmadığını sormuştu. Bea korkutmadığını söylemişti. O sadece görebildiği şeylere inanırdı.

Lo bir yazar olmak istiyordu.

Bea, kız kardeşinin hiçbir zaman anlatma fırsatı bulamayacağı hikâyeleri düşününce işkence çekiyordu.

Bea içeride kimsenin olmadığı hastane şapeline gitti; oraya yaptığı yürüyüş birbiri ardına atılan tereddütlü adımlardan oluşuyordu. Mihrabın ve haçın önünde yere yığıldı, üzüntüsünün ağırlığı altında ezilip gözyaşlarına boğuldu.

Her şeyi yaparım, dedi yere bakarak çünkü başka nereye bakaçağını bilmiyordu.

Her şeyi yaparım.

Oracıkta yere uzandı. Gözleri kan çanağına dönmüş, yanakları yaşlardan ıslanmış, dudaklarının ve burnunun çevresindeki deri ovuşturulmaktan kurumuştı ve sanki dökölüp bedeninden kopuyormuşçasına ağrıyordu.

Tanrım, diye fısıldadı ve tekrar tekrar fısıldadığı tek şey bu oldu. *Tanrım, her şeyi yaparım. Lütfen, Tanrım...*

Ve sonra O belirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

1. KISIM

@novaebook

EYLÜL 2017

Bir fırtınanın geldiğini hissederek uyandım. Havada değil, iliklerimde hissediyordum. Perdeleri kapalı penceremin köşelerinden güneş ışığı sızıyordu ve birisine yanına bir şemsiye almasını önersem deli olduğumu söylerdi çünkü perdelerimi çekip açtığımda gökyüzünde bir tane bile bulut olmadığını gördüm. Ama vücudum asla yalan söylemezdi ve ben daha tren istasyonuna ulaşmadan yağmur yağmaya başladı.

“Lanet olsun.”

Kucağımdaki bakışlarımı yavaşça yukarı kaldırıp yumruk yaptığım elimi açtım. Taksi şoförüm eğilmiş, ön camdan yukarıdaki gri örtüye bakıyordu. Çantamdan cüzdanımı buldum ve içinden birkaç banknot çıkarıp inmeden önce ön koltuğa doğru uzattım. Yağmurun ilk birkaç damlası tenime soğuk soğuk düştü ve sağ salım otomatik kapılardan geçtiğim an ciddi bir sağanak başladı. Benim kadar şanslı olmayan ve bir yerlere sığınmak için koşturan insanları izlemek için dönüp baktım.

“Siktir,” diye homurdandı sırılsıklam bir kadın beceriksizce içeri girerken, perişan olmuş iki küçük çocuğu –biri kız biri oğlandı– yanında sürüklüyordu. Oğlan ağlamaya başladı.

İstasyona dönüp duvardaki tarife panosuna baktım. On dakika erken gelmişim ve gecikme yoktu. Rahatladım ama bunun zamanlamayla alakası yoktu. Gözlerimi kapadığımda, ağrıyan vücudumu zorla çıkardığım yatağın üzerinde beni bekleyen battaniye keşmekeşini görüyordum.

Arkamı döndüm ve sendeleyip etten bir duvara çarptım: Bir adam. Ya da genç bir oğlan. Pek emin değildim. Ya benden biraz büyüktü ya da biraz küçük. Zaman, karşımdakinin üzerinde he-

nüz kesin bir kanıya varacağım kadar hak iddia etmemişti. Yüzümü gördüğünde gözleri hafifçe irileşti.

“Seni tanıyor muyum?” diye sordu.

Elmacıkkemikleri soluk beyaz tenine zıt bir şekilde kıpkırmızıydı ve kahverengi gözlerinin altındaki koyu halkalar, uykunun ne demek olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı izlenimi uyandırıyordu. Çok zayıftı, kıvrıcık saçları dağınık ve yağlıydı. Onu daha önce hiç görmemiştim ve bana bakışları pek de hoşuma gitmemeye başlayınca yanından geçip giderek onu hatasıyla baş başa bıraktım.

“Seni tanıyorum,” dedi arkamdan.

Peronumda toplanan kalabalığa karıştım. Trene biniş öncesi yaşanan itiş kakıştan, kendimi ayrılmış yer kavramını tamamen unutmuş sabırsız bir topluluğun ortasında bulmaktan nefret ediyordum. Kısa süre içinde etrafım gergin yolcularla sarıldı; omuzları omuzlarıma, dirsekleri dirseklerime değiyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kapadım ve ellerimi ovuşturdum. Yıllık *hâlâ turp gibi* –artık her ne demekse bu– teşhisim için bir günü doktorun ofisinde harcamaya bayılıyordum.

“Canını benim uğruma yitiren, onu bulacaktır.”

Kelimelerin tuhaflığı, onları söyleyen sesin tatsız aşinalığı karşısında hareketsiz kaldım. Gözlerimi açıp başka duyan oldu mu diye etrafıma bakındım ama duydularsa da insanlar benim yapmadığımı yapıyor, treni beklerken gözlerini raylardan ayırmıyorlardı. Ben de aynısını yapmaya karar verip arkamdakinin yoğun varlığını görmezden geldim; ta ki sırtımda bir baskı hissedene ve o sözleri tekrar –bu sefer daha yakından– duyana kadar.

“Canını benim uğruma yitiren...”

Ona döndüm. “Baksana, siktirip gidecek misin yoksa...”

“Sen Lo’sun,” dedi.

Afallayıp sessizliğe gömüldüm. Tartışmaya hiç yer bırakmayan gözleri, kim olduğumdan benim hiç olmadığım kadar emin-

* İncil göndermesi. “Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim uğruma yitiren ise onu kurtaracaktır.” (Matta, 16:25) –çn

di. Ben ona adımı nereden bildiğini, nereden duyduğunu sora-
madan ağzını bir kez daha açtı. Yaklaşan trenin gürültüsü sesini
bastırsa da dudaklarını okudum: *Bul bakalım*. Kolumu yakaladı
ve kendisiyle peronun ucu arasında duran huysuz yolcuları yara-
rak ilerlemek için beni kenara itti. Peronun ucuna ve...

“Hey,” dedim arkasından. “Hey!”

Raylara temiz bir atlayış yapana kadar kimse onu görmedi ve
gördüklerinde de sadece şimdi ne yapacağını bekleyerek öylece
seyrettiler.

“Hâlâ vakit var,” diye bağırdı biri.

Hâlâ vakit var. Belki de başından beri öyle olduğunu fark et-
mesi için öteki tarafa bu kadar yaklaşması gerekiyordu çünkü ha-
yat bazen insanı böyle bir âna getirirdi. Ama genellikle de şöyle
bir his bırakırdı: Raylarda uzanıyorsunuzdur ve tren geliyordur.

Çocuk emin olmak için titreyerek başını kaldırdı.

Arkamı döndüm, kalbim küt küt atıyordu ve bir anda topla-
nan kalabalıktan kurtulana kadar kendimi tüm o vücutların ara-
sından geçmeye zorladım ama daha büyük bir izleyici kalabalığı-
nın arasına kısıldım.

İçlerinden biri, “*Sakın yapma!*” diye bağırdı. Ama artık çok
geçti.

EKİM 2017

Paul Tindale'ın telefonuna bakıyor, Paul Tindale'ın e-postalarını cevaplıyor, Paul Tindale'ın randevularını planlıyor ve Paul Tindale'ın kahvesini yapıyordum. Tam bir yıldır. Her zamanki gibi sabah sekizde SVO ofisine vardığımda, kahvaltı için aldıklarımı kollarımın arasında dengede tutmaya çalışırken Lauren bu gerçeğe dikkatimi çekti – sanki zaten fazlasıyla farkında değilmişim gibi. Çeşit çeşit bageli, kruvasanı ve donutu mutfak masasına ustaca dizdim ve Lauren'ın şaheserimin ortasından bir hamur işini çekip alarak bütün estetiğin içine etmesini izledim. Başının tepesinde dağınık topuz yapılmış siyah saçları, yüzünde şık bir kesinti yaratan büyük, siyah çerçeveli gözlüğü ve altın sarısına çalan kahverengi tenini mükemmel bir şekilde tamamlayan ve imzası hâline gelmiş bordo rujuyla Lauren her zamanki gibi kusura sızdı. Elindekenden zarif bir ısıklık alıp uzaklaşmadan önce, “Birinci yılın kutlu olsun, çaylak,” dedi.

Binada daha büyük bir fırtınanın habercisi olan hafif gök gürültüsü sesleri yankılanıyordu. Çikolatalı bir kruvasan alıp Paul'un ofisinin hemen karşısındaki köşeye sıkıştırılmış masama ilerledim. Masama giderken bir dizi bölmenin önünden geçtim; şimdilik boşlardı ama bir saat içinde uyumsuz klavye tıkırtıları ve ofis laklakları yükselmeye başlayacaktı. Küçük bir alandı ama SVO küçük ekibi sayesinde burayı iyi kullanıyordu. İki yıl önce Paul bu dergiyi “radikal bakış açıları ve cesur yeni sesler” için bir yer olarak tasavvur edip kendi cebinden ödeyerek kurmuştu. Kendince ezber bozan birkaç seçim yaparak –New York'un dışında yer almak, yüksek kaliteli içerikleri zorlamak gibi– erinde sonunda başarıya ulaşacağını ve onu şehre geri sokacak ama aynı

zamanda vizyonu üzerindeki tam kontrolünü de elinden almayacak bir yayıncı tarafından satın alınacağını umuyordu. Şimdilik dergi kabul edilebilir derecede yeniydi ve havalanıp uçacağımız zamanı beklemek, bu gerçekleştiğinde de bunun bir parçası olduğumu söyleyebilecek olmak heyecan vericiydi.

Dizüstü bilgisayarımda oturum açıp Paul'un Google takvimini kontrol ettim. Öğle yemeğinde bir programı vardı ama ne olduğu yazmıyordu. Sonrasında da potansiyel sponsorlarla iki konferans görüşmesi vardı.

Masamdaki telefon çaldı. Açtım.

"SVO. Paul Tindale'in ofisi."

Yirmi saniye geçti ama cevap gelmedi, sadece hafif bir nefes alıp verme sesi duyuluyordu hattan. Lauren'a bakıp gözlerimi devirdim.

"Nefes veren mi?" diye sordu.

Telefonu kapadım. "Bu saçmalıklardan bıktım artık. Bu ay kimi sinir etti ki?"

"Kimi sinir etmedi ki?"

Paul'un takvimini kapayıp geribildirim gelen kutusunu açtım ve nefret mesajlarını yapıcı eleştirilerden, bir iki tane de iltifattan ayırdım. Paul ellerini çırparak içeri girdiği sırada, *Paul Tindale tam bir göt*, yazan bir mesajı siliyordum. "Sıkı çalışın, millet." Paul'un savaş narası. Onun *New York Times* profilinde okuduğum –ve ezberlediğim– sabah ritüeline bizzat şahit olduğumda yaşadığım yoğun heyecanı hâlâ hatırlarım.

Paul Tindale: Ne Pahasına Olursa Olsun Sadece Gerçekler

Lauren'a göz kırptı ve yanımdan geçerken parmaklarını hafifçe masama tıklatıp, "Marş marş, Denham," dedi ki bu kahve istediği anlamına geliyordu. Mutfağa gidip kahve makinesini çalıştırdım ve birinci yılımı doldurmama yönelik hiçbir şey dememesine bozulmamaya çalıştım. *Büyük Paul Tindale*, Columbia Üniversitesi'nde verdiği konferansın sonunda beni gördüğünde inanmamıştım. New York'u ilk defa kendi başıma görmeye cesaret etmiş ve hayatımda ilk kez ânında ödüllendirilmiştim:

Onun için çalışmamı istemişti. Paul çözülmemiş bir vaka dizisindeki noktaları birleştirerek yirmili yaşlarının başlarında adından söz ettirmiş, sonuç olarak da o sıralar New York'un siyaset meydanında yükselen bir yıldız olan hâlâ aktif bir seri tecavüzcüyü ortaya çıkarmış, ardından bu olayı bilen ve üstünün örtülmesine yardım eden tüm kodamanları da ifşa ederek sektöre adını altın harflerle kazımişti. Hayatımda bir daha böylesine film gibi bir an yaşayamayacağımı düşünerek iş teklifini hemen oracıkta kabul etmiştim. Şimdiyse onun telefonlarına bakıyor, e-postalarını cevaplıyor, randevularını planlıyor ve kahvesini yapıyordum. Tam bir yıldır.

Arthur Lewis, Paul'un saat on iki randevusuydu. Fırtınadan dolayı mahvolmuş, giysileri sırlıklam hâlde geldi. Bu duruma kendisini kasten maruz bıraktığını hemen anladım; acısına dünyanın tanıklık etmesini sağlamanın bir yolu olarak. Takım elbisesi vücudundan ciddi anlamda dökülüyor ve bana babasının kıyafetlerini giyerek oyun oynayan bir çocuğu anımsatıyordu ama bu adam çocukluğunu geride bırakalı epey olmuştu. Yağmur kıpkırmızı yüzündeki sert çizgilerde toplanmış ve seyrek siyah saçlarını alnına yapıştırmıştı. Kanlanmış gözleri, acınası görünümüyle ters düşen bir kesinlikle odada geziniyordu. Aynı anda hem bu kadar ortama ait görünmeyip hem de bu kadar olması gereken başka bir yer yokmuş gibi görünmesi tuhaf bir manzaraydı. Arthur'u bir aydan beridir ilk kez görüyordum. Bir dizi başsağlığı cümlesi zihnimde dolandı, hepsi de hakaret derecesinde yetersizdi. Zaten bir önemi de yoktu çünkü Arthur ayaklarını sürüyerek masama geldiğinde ıstırabının kara deliği sesimi içine çekip götürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Jeremy öldüğü gün istasyonda olduğumu Paul'a söylemedim. Paul bana Arthur'un Jeremy'nin babası olduğunu söyledikten sonra bile. Arada sırada ofise uğrayıp Paul'la öğle yemeğine çıkan Arthur. Bana karşı her zaman çok nazikti.

Olayın yaşandığı gün bana musallat oldu. Gece yatağımda uzandım ve o ânı tekrar tekrar kafamda canlandırıdım: yağmur ve

tren, Jeremy'nin ismimi söylemesi, dudaklarında yavaşça beliren o sözler –*Bul bakalım*– ve kendi sonuna doğru ilerlerken beni nazikçe kenara çekmek için omzuma dokunduğunda elinin tenimde bıraktığı o his. Arthur'la olan bağlantısı ortaya çıktığında rahatlamıştım çünkü böylece babasının ona anlattığı ve Jeremy'nin tam olarak aklından çıkaramadığı bir hikâye olduğumu anlamıştım. Benimki gibi bir yüzü olan bir kız. Geriye kalan tek soru ise Jeremy'nin bana verdiği hikâyeyle ne yapacağımdı. Paul'a mı söyleyecektim? Bıraksaydım da Arthur'a Paul mu söyleseydi?

SVO ofisinin bembeyaz duvarında siyahla yazılmış bir söz vardı:

TÜM İYİ HİKÂYELER BİR AMAÇ DOĞRULTUSUNDA YAZILIR.

Benimkinin hiçbir amacı olmadığını fark ettim.

Bu yüzden de Paul'a söylemedim.

Arthur gözlerini kırpmıştı, sanki yaralanmış gibi kafası karışmış görünüyordu ama ikimiz de tek kelime edemedik Paul ofisinden aceleyle çıktı. İkisinin arasındaki zıtlık neredeyse yakışsızdı. Paul'un yüzü kariyerine hiçbir şekilde zarar vermemişti ki bu ona asla itiraf etmeyeceğim bir şeydi. Kırklı yaşlarında bile, gençlik zamanlarında insanların güzel dedikleri sert bir yakışıklılığı vardı. Geriye doğru taranmış gür, koyu sarı saçları ve düzgünce şekillendirilmiş sakalıyla beyaz tenli bir adamdı. Gözlerinin ve ağzının kenarlarında, dışarıda geçirilmiş iyi bir hayatın belirtisi sayılabilecek orta yaş emareleri vardı. Vücudu da aynı şeyi söyler gibi sıkıydı. Arthur'un kasveti karşısında Paul gündoğumu gibiydi, bu yüzden ikisini yan yana görmek can yakıcı derecede rahatsız ediciydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Art,” dedi Paul kaşlarını kaldırarak. “Selam.”

Paul'un sevecenliği karşısında Arthur kendini kaybetti ve ellerini eski dostuna uzattı. Bir anda her şey âdeta bir film sahnesine dönüştü: Paul kollarıyla Arthur'u sarar, Arthur ile bakışlarını onlardan ayıramayan ofisteki geri kalan herkes arasında bir kalkan

görevi görür. Arthur hıçkırıklara boğuldu ve onu böyle görmek midemi altüst etti. Gerçi Paul bu durum karşısında rahattı çünkü Paul her durumda rahattır. Arthur'u ofisine yönlendirirken gözleri arkadaşının başının üstünden benimkilerle buluştu. Onlara öğle yemeği almamı istedi.

SVO bir barla aynı binadaydı ve Paul'un öğle yemeği derken alkol kastetmiş olması muhtemeldi ama sokağın karşısındaki beş para etmez lokantaya, Betty'nin Mutfağı'na gittim ve iki kâse pastırmalı peynirli makarna sipariş edip paket yaptırdım çünkü menüde kulağa en rahatlatıcı gelen şey oydu ve belki de Arthur'un böyle bir şeye ihtiyacı vardı; tabii herhangi bir şey yiyebilecek hâldeyse. Mekân her zamankinden daha yoğundu, insanlar bir dolarlık içecek karşılığında hava muhalefetinden buraya sığınmıştı. Siparişimi kapının yanında beklemeye koyuldum, gözlerimi kapadım ve duvardaki ilan tahtasına yaslandım; yeni bir müşterinin geldiği her seferinde broşürler uçuşarak omzuma çarpıyordu. Tabaklara çarpan çatal bıçak sesleri. Mırıltıyla edilen sohbetler. Köşedeki televizyonda *Days of Our Lives* açıktı; bu da bana İsa'dan fazla sevdiği kimse olmamasına rağmen bu dizinin bölümlerini kaçırmaktansa kilise ayinini kaçırmayı tercih eden Patty'yi düşündürdü.

"Anneciğim, yüzüne baksana."

Gözlerimi açtım.

"Anneciğim, ne var onun yüzünde?"

İnce, meraklı ses sol tarafımdan geliyordu ve oraya döndüğümde küçük –belki dört yaşlarında– bir kızın annesiyle oturduğu masadan bana baktığını gördüm. Başının iki yanında ponpon gibi görünen sıkıca örülmüş dağınık kıvrıkcık saçları vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

"Anneciğim," dedi tekrar, doğrudan bana bakarak. "Onun yüzünde ne var?"

Annesi sonunda başını telefonundan kaldırıp baktı. "Ne dedin, bebeğim?" Sonra kızının bakışlarını takip ederek bana baktı ve yüz ifadesi ânında çaresizliğe bürünerek bir çözüm bulmam

için bana yalvardı. Benden duymamış gibi yapmamı veya hiç olmazsa ikisinin de hatırı için kızına durumu nazikçe açıklamamı istiyordu. Küçük kıza baktım, gözleri kocaman açıldı. Sıcaklıktan yoksun bir şekilde bütün dikkatimi ona vermem kızı altdudağı titreyecek kadar tedirgin etti ve ağlamaya başladı.

“On üç,” diye seslendi tezgâhtaki kadın. Benim siparişimdi. “Şanslı on üç.”

Ofise döndüğümde Jeff beni kapıda durdurdu. Jeff havalı biriydi. Jeff’in işi havalı olmaktı. Uzun boylu, gözalıcı, koyu tenli bir adamdı ve orta uzunluktaki rastaları atkuyruğu yapılmıştı. SVO’daki işi sosyal medya yöneticiliği idi –ki bu bana kâbus gibi geliyordu– ama o, eline âdeta monte edilmiş telefonuyla hep tam bir *influencer* gibi görünürdü.

“Yerinde olsam oraya gitmezdim,” dedi bana.

Paul’un ofisine doğru baktım ve bir şey sormadan sesleri duydum: Paul ve Arthur kapalı kapının ardında bağırıyorlardı. Şok edici bir sestti ama Jeff’in uyarısına rağmen masama gelene kadar sese doğru ilerledim ve Paul’la Arthur’un buzlu camın ardındaki siluetlerini izledim. Arthur endişeli bir tavırla volta atıyordu.

“Siktir, beni dinlemiyorsun ki... *önceden de* dinlemiyordun...”

“Art, ben elimden geleni...”

“Saçmalık! Oğlumu öldürdüler benim!”

Bütün ofise kısa bir sessizlik çöktü.

Konuşmalar durdu, klavyelerin üzerinde gezinen parmaklar hareketsizleşti.

Paul’un kapısı aniden açıldı ve Arthur tam ortasında duruyor, öfkesindeki bir şey onu bütün gösteriyordu. Ofisten bir hışım çıkıp gitti. Paul’un kapısı yavaşça ileri geri sallanıyordu ve eğer kapıyı kapamak birinin göreviyse o da bendim, böylece harekete geçtim. Ofisinin güzel bir manzarası vardı, muhtemelen bizim kattaki en iyi manzaraydı. Bir dizi eski, çirkin binadan oluşan Morel’in şehir merkezi, SVO binasının bu cephesinin arkasında

kalıyordu ve mavi gökyüzünü yansıtan yüzeyinde parıl parıl parıldayan güneş ışınlarıyla yazları muhteşem görünen Hudson Nehri'ne bakıyordu. Morel on bin kişilik nüfusu olan küçük bir kasabaydı, Peekskill'in hemen ötesindeydi ve New York'a trenle yaklaşık bir saat uzaklıktaydı. Bazen dünyanın ucundaymış gibi hissettirir, bazen de dünyadan yeterince uzak değilmiş gibi gelirdi. Bugün Hudson Nehri karamsar, köpüklü ve kapkaraydı; hiddetli akıntı, yağan yağmuru kucaklıyordu. İster yağmur yağsın isterse gün ışığıyla parılsın Paul sırtını nehre verirdi; niçin böyle yaptığını sorduğumda, "Manzara için burada değilim," demişti. Şimdi de sırtı nehre dönüktü. Masasının ön tarafına yaslanmıştı ve onu daha önce hiç görmediğim kadar üzgün görünüyordu.

"Sorma sakın," dedi, ben daha bir şey sormadan.

Halbuki tek yapmak istediğim sormaktı.

"Yemeğini getirdim."

"Bırak." Yemeğini masasına koyduğumda elini kaldırdı. "Beklesene bir dakika. Bana katılsana. SVO'daki birinci yılın kutlu olsun." Yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsedi. "Böyle bir şeyi unutacağımı mı sandın?"

"Takvimine eklememiştim." Muhtemelen Lauren söylemişti ona.

"Kutlamak için bir şey yapmalıyız. Yapmamak yanlış olur."

"Artakalan bir öğle yemeğinden daha iyi şeyler düşünebilirim." İçlerindeki peynirlerin katılaştığı kahverengi kesekâğıtlarına baktım. "Bilseydim pastırmalı peynirli makarna almazdım."

Pastırmalı peynirli makarnaya sevinmiş gibi yaptı ama Arthur'un onda sarılacak yaralar bıraktığı açıktı ve Paul bu tür şeyleri tek başına yapmayı tercih eden bir adamdı. "Ne gibi şeyler düşünürdün mesela?" diye sorduğunda tam kapiya dönmüştüm.

"Sence, Paul?"

Yüzüne baktım ve bana nefret ettiğim bir şekilde baktı. O yüksek sesle söylemeden hemen önce, *Bunu konuşmuştuk*, diye düşündüm onun sesiyle. "Denham, bunu konuşmuştuk."

"Doğru. Sonsuza kadar telefonlarına bakarım ben."

Eliyle yüzünü ovuşturdu. “Bak, ben öyle bir şey demedim. Fikirlerin henüz tam gelişmemiş. Manşetlerin zayıf. Yazarlığın o seviyede değil.” Yemek paketini alıp açmaya başladı. “Ve flaş haber: Paul Tindale’in asistanı olmaktan çok daha kötü şeyler var. Bir de, bana tekrar hatırlatsana, *bu iş için ne kadar kalifiyeydin?*”

Hemen arkasındaki nehre gözlerimi diktim, söylediklerinin yarattığı etki yüzümden anlaşılmasın diye yanağımın içini ısırdım. En azından şu anlamda birazcık şanslı olduğumu biliyordum: Paul Tindale, bir salon dolusu yetişkinin içinde onu dinlemek için para ödeyen tek “çocuk” olmamdan –ve geri kalan herkesten daha iyi sorular sormamdan– etkilenmiş ve beni karanlıktan çekip çıkarmış, tamamen niteliksiz olmama ve yükseköğrenim görmememe rağmen yanında çalışmamı teklif etmişti. Ama bir yıldır buradaydım ve artık bir şeyler biliyordum. Sonsuza kadar onun sekreteri olmak istemiyordum. *Yazmak* istiyordum. Geçen ay artık canıma tak etmiş ve pervasızlık beni ele geçirmişti: En iyi çalışmalarımın oluştuğu bir dosyayı Paul’un masasına koymuş ve arkama yaslanıp bir dâhi olduğumu söylemesini beklemiştim.

Hâlâ bekliyordum.

“Tam olarak istediğini alamıyor olman eline hiçbir şey geçmediği anlamına gelmiyor,” dedi. “Burada benim için çalışarak geçirdiğin bir yılı, daha küçük bir yayıncıda başlamak için basamak olarak kullanabilirsin.”

“Muhtemelen yazdığım yazılarda ismim geçer.”

Korunmasız ve ifşa edilmiş hissetmeme sebep olacak kadar uzun, rahatsız edici bir süre boyunca gözlerini gözlerime dikti. Paul’daki bir şeyler bana sanki aklımı okuyabildiğini düşündürüyordu ve eğer şu an bunu yapıyorsa, Vikipedi sayfasındaki en kayda değer noktanın *beni keşfettiğini yazan bir paragraf olduğu* bir gelecek hayal ettiğimi biliyordu.

“Bak, Denham...” Duraksadı. “Benden bu kadar. Yorucu bir gün oldu, neden günün geri kalanında izin yapmıyorsun? SVO’dan bir erken hafta sonu hediyesi. Pazartesi gel. Taze bir başlangıç yapalım.”

Bir başlangıç mı gerçekten? diye sormak istedim ama sormadım. Sadece başımla onaylayıp ofisinden çıktım, arkamdan kapısını çarpmamak için bütün gücümle kendimi dizginledim. Bilgisayarımda oturumumu kapadım ve daha görüş alanıma girmeden Lauren'in varlığını hissettim.

"Nereye böyle, Lo?" diye sordu.

"Eve."

Lauren'la arkadaş değildik ama Paul sanki yaklaşımını şekillendirmeye yardımcı olması için bir kadın bakış açısına ihtiyacı varmış gibi onunla benim hakkımda konuşurdu. Bu biraz aşağılayıcıydı. SVO'da çok az kadın vardı ve bu, Paul'un uzlaşması en zor zaaflarından biriydi ama hastalıklı, küçük bir parçam, birkaç seçilmiş kişiden biri olmayı seviyordu. Bence Lauren da aynı şekilde hissediyordu ve bence arkadaş olmamamızın sebebi muhtemelen tam da buydu; bu ve aramızdaki on beş yaş. Bir de onun da Paul'un asistanı olarak başlayıp şu an tam olarak olmak istediğim yerde olduğu gerçeği vardı. Bunun için ondan az da olsa nefret etmemem zordu, özellikle de o böyle hissettiğimi bilirken. Bunu bilmek hoşuna gidiyordu.

Masamın ucuna tünedi.

"Eski bir asistandan tavsiye ister misin?"

"Hadi bakalım."

"Paul'a bir şey söyleyemezsin. Ona göstermek zorundasın çünkü Paul nasıldır biliyor musun? Onunla nerede buluşursan oradan bir adım ileri atmayacaktır."

"Yani?"

"Yanisi şu: Sen hep bu masada oturuyorsun."

Sanki planlanmış gibi, masadaki telefon çalmaya başladı. Lauren sırtıttı. Arama sesli mesaja düşsün diye bıraktım ve eve gitmek üzere binadan çıkıp yağmurlu havaya adımımı attım. İlerlerken binayı paylaştığımız barın, McCray's'in önünden geçtim. Bazen Paul ve ekibin geri kalanı uzun bir iş gününün ardından soluğu burada alırdı ama ben nadiren onlara katılırdım. Barda oturan üzgün biri camdan gözüme takıldı. Arthur'du. Çok uzaklaşmamıştı.

Durup onu izledim ve iyice ıslandım. Bu görüntüde çok berbat ve üzücü bir şey vardı; barda bir adam, kederiyle baş başa...

Arthur'un orada öylece yalnız başına oturmasına izin veriyorsa Paul ne biçim bir arkadaşı?

Oğlumu öldürdüler.

İçeri girdim. İçeriye loş ışık hâkimdi, kalitesiz hoparlörlerden eski bir folk şarkısı süzülüyordu. Birtakım boktan şeyler görmüş bir yerin uğultusu vardı burada ve bir grup gazetecinin tam yukarıda çalıştığına bakılırsa, bundan hiç şüphem yoktu. Arthur'un oturduğu bölmeğe yöneldim; başını öne eğmiş oturuyordu, iyice çökmüştü sanki. Karşısına geldiğimde, artık her ne yaptığımı düşünüyordusam buna pişman oldum. İşin aslı, Arthur'u pek de iyi tanı mıyordum. İsmimi bilirdi ve beni gördüğünde nasıl olduğumu veya son konuşmamızdan aklında bir şeyler kaldıysa onlarla ilgili bir şeyler sorarak hayatıma yarım-yamalaktan-biraz-daha-fazla ilgi gösterirdi. İkisi birlikte ofisten çıkarlarken Paul'a benim üzerimden zorluk çıkarmaktan hoşlanırdı. (*Şu kızı ne zaman terfi ettireceksin, ha?*) Üniversiteyi birlikte okumuşlardı ve bana daima patronum hakkında "koz olarak" kullanmam için son derece utanç verici hikâyeler vadederdi ama asla anlatmazdı. Kimsenin haberi olmadan çıkıp gitsem mi acaba diye düşündüğüm sırada bana döndü.

Gözlerini kısarak baktı.

"Lo?"

Boğazımı temizledim. "Ben sadece Jeremy için çok üzgün olduğumu söylemek istemiştim."

"Ah. Teşekkür ederim. Ben..." Birasını kenara itti, buruşturulmuş bir mendil alıp bardağın bıraktığı izi sildi. Neden böyle bir şey yaptığını anlamadım; belki de sırf ellerini meşgul etmek içindi. Sarhoş görünmüyordu. Sadece bozguna uğramıştı. "Bunun için minnettarım. Şeye şahit olduğun için üzgünüm..." Dermanı yokmuş gibi yukarıyı işaret etti. "Ama teşekkür ederim."

Tereddüt ettim. Arthur'un üzüntüsü beni gerçekle yüzleştirdi, oğlunun son anlarına şahit olmamın ağırlığını su yüzüne çıkardı.

Ona bildiklerimden daha azını ama onu böyle bırakmaktan da daha fazlasını borçluymuşum gibi hissettim.

“Nasıl biriydi?” diye sordum.

“Jeremy mi?”

Başım la onayladım ve görünüşe göre bu, Arthur’u mahvettiği kadar canlandırdı da. Doğru ldu, gözleri parlıyordu. Artık oğlunun anısını saklayan kişi olduğundan, son derece önemli bir soruydu bu. Karşısındaki koltuğa anlamlı bir şekilde baktı. Ben de oraya geçtim.

“İyi bir çocuktu. Ve... zor bir çocuktu. O doğduğunda kız arkadaşım ve ben yirmi iki yaşındaydık. Böyle bir şey planlamamıştık. Ama bir şekilde halledecektik. Yani işte.” Güldü. “Jeremy doğduktan bir ay kadar sonra kız arkadaşım çekip gitti ve Jeremy’yle ikimiz kaldık. Ama başardık, bir şekilde hallettik.” Duraksadı. “Fotoğrafını görmek ister misin?”

Cüzdanını almak için cebini karıştırdı. Yıpranmış, sadece ipliklerle bir arada duran bir cüzdandı. Bunu fark ettiğimi gören Arthur, “Bu... Jeremy’nin cüzdanıydı. Öldüğünde üzerindeki tek şey buymuş.” O, cüzdanı açıp birkaç kart olan tarafı gösterdiğinde midem altüst oldu. “Burası onun tarafıydı.” Siktir, bu çok üzücüydü.

Bir kartvizitten biraz daha büyük olan küçük bir kart dikka-timi çekti.

“Şu ne?” diye sordum kartı işaret ederek.

“İncil’den bir parça,” dedi.

Üzerinde mavi gökyüzü resmi vardı. Ortasında da bir ayet. *Ama Rab güvenilirdir. O sizi güçlendirecek, kötü olandan koruyacaktır.* – 2. Selanikliler 3:3.

Görünüşe göre Jeremy bunu müsvedde kâğıdı olarak kullanı-yordu. Üzerine bir şeyler karalanmıştı, titrek bir el yazısıyla bir saat çiziktirilmişti: 3:30.

Arthur yutkundu, ben bir şey soramadan kendi tahmini yürüttü: “Sanırım bir randevusu vardı... bir yerlerde. Ama madem hayatını sonlandıracaktı, neden bunu hatırlatıcı olarak cebinde saklasın ki?”

Kartta bir tarih olmadığını belirtmedim, belki de randevusu daha önceydi. Dikkatini esas olaya çevirdi: Nakit koyma yerine sıkıştırılmış bir fotoğraf. Lise mezuniyet fotoğrafıydı ve oradaki Jeremy, benim karşılaştığım Jeremy'den daha gençti. Daha önceden görmesem dönüp bir daha bakmayacağım ama gördüğüm için dikkatimi uyandıran bir şeylerin olduğu bir yüzü vardı. Jeremy mutlu görünmüyordu ama üzgün de değildi. Yüzünde duygu yoğunluğu eksikti. Dudaklarına konduracağı bir gülümsemenin ta gözlerine kadar ulaşacağına inanabilirdim. Boğazım tıkanıp ve fotoğrafı Arthur'a geri verdim.

"Ondan hiç bahsetmemiştin," dedim.

Arthur dudaklarını büzdü.

"Birkaç yıldır aramız açıktı. Nadiren konuşurduk."

Üzerime soğuk bir his çöktü.

Seni tanıyor muyum?

Arthur beklenmedik gerginliğimi yanlış yorumlayıp lafı çevirdi.

"Çünkü... o karmaşık biriydi. Jeremy. Majör depresyonu vardı. Birkaç kez intihar etmeye kalktı ve zaman zaman isteği dışında müdahale etmek zorunda kaldım. Bunun için beni hiç affetmedi ve bu yüzden... bu yüzden de fırsatını bulur bulmaz benden uzaklaştı. Benim için de sorun değildi yani, o... o burada olduğu sürece."

"Çok üzgünüm, Arthur."

"Şu korkunç gruba katıldı." Gözlerini kapadı ve sonra kapadığı gibi açtı. Cebinden telefonunu çıkardı. "Baksana şuna." Ekranını görebileceğim şekilde tuttu. "Onu benden alıkoydular. Oğlumu görmeme izin vermediler."

Galeriyi açtı ve Jeremy'nin fotoğraflarını kaydırmaya başladı. Hepsi halka açık yerlerde çekilmişti ve hepsinde Jeremy'nin etrafı çeşitli yaşlardan ve ırklardan insanlarla çevriliydi. *Korkunç grup*, fotoğraftakilerin insana çağrıştırdığı ilk şey olmazdı. Jeremy'nin yüzünde tam da tahmin ettiğim gibi bir gülümseme vardı; gözlerine kadar ulaşan cinsten... Ama bu, Arthur'un cüzdanında taşı-

dığına kıyasla Jeremy'nin çok daha yakın zamandaki hâliydi. İki fotoğraf arasında rahatsız edici, dikkat çeken bir uzaklık vardı.

"Sen mi çektin bunları?"

"Çekmesi için birini tuttum."

Galeride gezinmeye devam etti, iyice gerilere gitti; mevsimlerin değişimi karelerden anlaşıyordu. Bu küçük, fotoğraflanmış anlarda Jeremy hep vardı, her şeyden habersiz ve mutlu görünüyordu.

"Gördün mü?" diye sordu Arthur. "Gördün mü?"

Hayır, diye düşündüm ama sonra Jeremy'nin sağ tarafında bir kadın belirdi; kolunu Jeremy'nin omzuna atmıştı ve yüzü de onunkine yakındı. Kalbim tamamen durdu ve etrafımdaki her şey yavaş yavaş yok oldu, bardaki sesler kafamın içindeki uğultuyla boğuldu...

Seni tanıyorum.

Telefonu Arthur'un elinden kaptığım gibi kalbim tekrar çalışmaya başladı, deli gibi atıyordu. Bardaki sesler eskisinden daha gürültülü bir şekilde hızla geri geldi. Uzun bir süre boyunca gözlerimi fotoğrafa diktim ve sonra eski fotoğraflara doğru ekranı kaydardım. İşte yine oradaydı... ve yine...

"Oğlun Birlik Projesi'nde miydi?"

"Nereden bildin?"

Başımı iki yana salladım, Arthur'un sorusunun cevabı şu an sesimin ulaşamayacağı bir yerde saklanırken gözlerim ekrana kilitlenmişti, o yüze. O yüzü...

"Lo?"

...yıllardır görmemiştim.

"Pardon," diyebilirdim sonunda. "Bu sadece çok..."

"Biliyorum," dedi ama bilmiyordu. Arthur telefonuna uzanırken bırakmak zorunda kaldım, her zerremle biraz daha bakmak istiyor olsam da. Sonsuza kadar bakmak. Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluştum, dikkatle beni izliyordu. Bana oğlunu o kadar çok hatırlatıyordu ki başka yere bakmak zorunda kaldım.

"Anlamıyorum işte," dedi. "Neden atladı ki? Neden?"

Fırtınanın şiddeti içeri doğru yolunu buldu ve küflü, neredeyse metale çalan yağmur ve kaldırım kokusu havayı ağırlaştırdı. Yağmurun ve istasyonun küflü, metale çalan o kokusu. Gözlerimi kapadım ve Jeremy'yi gördüm ama artık farklıydı.

“Oğlumu öldürdüler.”

Gözlerimi açtım.

Arthur başını kollarının arasına aldı ve ağlamaya başladı.

“Proje temiz,” dedi Paul bana.

Kollarımı kavuşturmuş, ofisinin köşesinde duruyordum; o ise pencerenin orada durmuş dışarıdaki kasvetli manzaraya bakıyordu. Kendisine bu zevki tattırdığı nadir anlardan birinde olsa da dışarıda bakmaya değer hiçbir şey yoktu. Pencereye arkasını dönüp masasına yerleşti, gözleri bilgisayarının ekranına sabitlendi ve elleri de klavyesinin üzerindeki yerini aldı. Normalde imasını anlardım –*konuşma bitmiştir, işine dön*– ama mesaim bitmişti ve Jeremy Lewis’ın Birlik Projesi’yle ilişkisine dair öğrenilebilecek her şeyi öğrenmeden bu binadan ayrılmayacaktım.

“Sikik bir tarikat bu, Paul.”

“Katolik Kilisesi de öyle,” dedi bana hiç bakmadan. “Ayrıca Proje’yle ilgili bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin. Bu konuyu götürebildiğim yere kadar götürdüm, Denham. Geçtiğimiz ayı Proje’yi araştırmakla geçirdim, temsilcileriyle bağlantı kurdum, onlarla alakalı herkesle konuştum...”

“Lev Warren’la konuştun mu?”

Paul kaşlarını çatı ama gözlerini monitöründen ayırmadı. Lev Warren 2011 yılında *Vice* dergisine verdiği röportajdan beri basınla konuşmamıştı. Dergi (iddialara göre), yazılarının tarikatlarla ilgili uzun bir dizinin parçası olacağını ona açıklamamıştı: *Yükselen bir toplumsal hareket mi yoksa yeni oluşan bir tarikat mı? İlahiyat fakültesindeki öğrenimini yarım bırakmış Lev Warren, Birlik Projesi ve bizi kendimizden kurtarma yolundaki kutsal görevleri hakkında tüm bilmeniz gerekenler. Vice’in hükmü: Orada bir potansiyel var.*

Makale yayımlandığında, Proje hemen bir açıklama yapmış ve sahte beyanlarla kendileriyle röportaj yapıldığını, Lev’in artık

medyadan gelecek hiçbir teklifi kabul etmeyeceğini belirtmişti. Adam iki hafta sonra, bu sefer başka bir sebeple yine haberler-deydi:

Mills Köprüsü'nden atlayacak birini vazgeçirmişti.

Üç saatlik bir uğraş sonucu başarmıştı bunu, televizyonda-ki canlı yayının yanı sıra YouTube'a da telefonla çekilmiş titrek görüntüler yüklenmişti. Lev'in kimliği yaklaşık yirmi dört saat sonra tespit edilmişti. Birlik Projesi'nin internet sitesi ve *Vice*'in haberi, Lev'in ismiyle ilgili yapılan tüm aramalarda en üst sıra-larda yer almak için yarışmış ve Warren'ın, insanlığın günahla-rının Tanrı'nın lütfundan mahrum kalmamıza sebep olduğunu ve Proje'nin kolektif hayır işlerinin günahlarımızın kefareti olup *dünyanın her yerine kurtuluş getireceğini* iddia eden Yeni Tövbe ve Kefaret Teorisi'ni sayısız insana sergilemişti.

Arama motoru optimizasyonu, halkı neye inanmak istedikle-rine karar vermeye davet ediyordu neredeyse ama nihayetinde Lev'in viral olan, tanınırlıktan tamamen kaçınarak köprüden ka-labalığın içine doğru herhangi biriymiş gibi yürüdüğü videosu olayı daha ilginç bir hâle getirmişti.

O zamandan beri Lev gizemini korurken, bütün konuşmayı Proje'nin işleri yapıyordu. Onun konuşmalarını dinlemek iste-yen herkes yıllık olarak verdiği halka açık vaaza gidebilir veya Proje'ye katılabilirdi. Söylemeye gerek yok ama Paul, Lev'le bir röportaj yapsaydı SVO bunun ekmeğini bir süre yerd.

"Sana da Arthur'a söylediğim şeyi söylüyorum: Onların Jeremy'nin ölümüyle bir alakaları olduğunu gösteren en ufak bir şey bile yok."

"Buna inanmıyorum."

"Sana evine gitmeni söylemiştim, Denham."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir sandalyeyi duvardan çekip tam masasının karşısına koy-dum ve oturdum. İç çekti, sonunda yumuşadı, bakışlarını ekra-nından ayırıp bütün dikkatini bana verdi.

"Peki. Birlik Projesi'ne bir bakalım madem." Ses tonu san-ki bana bir iyilik yapıyormuş gibiydi. Bilgisayarına döndü, bir

dosya açıp notlarını okumaya başladı. “Morel, Bellwood ve Chapman’da aktifler. Bu şehirlerin her birinde yedi yirmi dört kullanılabilen sığınma evleri var. Bu evler aynı zamanda Birlik Bağı’nı işletiyor ve ihtiyaç sahibi kişileri, içinde bulundukları zor durumu en iyi şekilde yönetmelerine yardım edecek programlar ve profesyonel avukatlarla eşleştiriyor ki bunların hepsi de Proje’ye bağlı hizmetler – insanların temiz bir sayfa açmaları için çeşitli programlar: gençlere ve yetişkinlere akıl hocalığı; risk altındaki gençlere, aile içi şiddet mağdurlarına, bağımlılara verilen destek programları; psikolojik danışmanlık ve hukuki yardım; liste böyle gidiyor... Proje dışı hayır kurumları için düzenli olarak yapılan gıda ve kıyafet yardımları ile çeşitli bağış kampanyalarından bahsetmiyorum bile... İnsanlar Garrett Çiftliği’ndeki yıllık vaazlara katılıyor ve sonrasında dünyayı daha iyi bir yer hâline getirmek istiyorlar. Böyle bir oluşum hakkında kötü ne söyleyebilirsin ki?”

“Lev Warren’ın insanlığı günahlarından arındıracak spiritüel bir otorite olduğunu düşünüyorlar...”

“Yaptığı hizmetler ve sosyal yardımlardan dolayı. Şimdilerde ne yaptıklarını bilmek ister misin? Tam şu anda? Porto Riko’ya bir yardım seferberliği başlatıyorlar.”

“Sen bir hayran mısın yoksa mürit mi, Paul?”

“İkisi de değilim ama elimde iddiamı destekleyecek tek bir kanıt zerresi bile olmadan New York’un bu kısmında en sevilen gruplardan biri için cinayet suçlamasında bulunacağımı mı sanıyorsun?” diye sordu Paul. “Daha da önemlisi: Jeremy’yi hiç kimse itmedi. Lev Warrens insanları atlayacakları yerden indirmesiyle biliniyor, itmesiyle değil.”

“Birini itmenin bir sürü yolu var.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Yani diyorsun ki kaçırdığım bir şeyler var ki bu da işimi nasıl yapacağımı bilmediğimi düşündüğün anlamına geliyor,” dediğinde yüzümü ateş bastı. “Peki, yemi yutacağım. Hadi Arthur’u anlıyorum. Oğlu öldü. Adalet istiyor ve suçlayabileceği tek bir hedef var. Peki senin neyin var, Denham?”

Gözlerimi ellerime diktim ve parmaklarımı kıvırdım, yumruk yapmaktan son anda vazgeçtim. Bir trenin altında ezilen Birlik Projesi mensubu çocuğu düşündüm.

Birlik Projesi mensubu olan ve Bea'yı tanıyan ölü çocuğu...

"Denham."

Ve beni de.

"Oradaydım."

"Ne?"

Kendimi ona bakmaya zorladım.

"Olay gerçekleştiğinde tren istasyonundaydım."

Kaşlarını çattı. "Jeremy..."

"Öldüğünü gördüm, Paul."

Bunu yavaş yavaş sindirdi. Onun tepkisi uzadıkça hislerim yoğunlaştı.

"Tanrı aşkına, Denham..."

"Evet," dedim aptal aptal. "Korkunçtu."

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakmaya başladı. Elimi hızla yüzüme götürdüm ama önlerine geçemedim. Paul ayağa kalktı ve odanın diğer tarafına gitti. Ofisinin köşesindeki küçük soğutucudan hafif bir su sesi geldi ve bir an sonra Paul beni nazikçe dürttü. Bana uzattığı karton bardağı gözlerine bakmadan aldım.

Tekrar yerine oturdu. "Bunu bana neden söylemedin?"

"Çünkü söylemem hiçbir şeyi değiştirmeyecekti."

"Peki şimdi ne değişti?"

Suyu masasına koydum, boğazım içemeyecek kadar tıkanmıştı.

"Ölmeden önce bir şey söyledi."

"Sana mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Bir bakıma... ortaya. Ben yakınındaydım."

Paul duraksadı. "Ne söyledi?"

"Canını benim uğruma yitiren, onu bulacaktır." Bu sözleri kendi sesimden duymak ürkütücüydü. İnancılı bir şekilde söylenmiş olmasalar da kelimeler bile başlı başına fazlasıyla huzursuz edi-

ciydi. Paul bir anlığına gözlerini kapadı, o da bu sözlerden etkilendi. “İncil’den bir ayet bu. Sence Jeremy bunu nerede duymuştur?”

“Denham...”

Öne eğildim. “Bu konuyu araştırdığını bana söylemeliydin çünkü bu bilgiyi sana daha önce verebilirdim.”

“Birincisi, bir arkadaşına yaptığım bir iyilikti o. Çok ama çok dikkatli adımlar atmamı gerektiren bir iyilik,” dedi sertçe. “Ve ikincisi, Denham, sana söylemediğim pek çok şey üzerinde çalışıyorum. Bazı hikâyeler diğerlerine kıyasla daha fazla ağzı sıkılık ister. Bilmen gereken şeyleri, bilmen gereken zamanda öğrenirsin.”

“Peki ama bu olaya bir daha bakman gerekiyor.”

“Ortada olay falan yok.”

“Ama sana daha demin söyledim...”

“Bırak da senin için konunun üzerinden geçeyim,” diyerek sözümü kesti Paul. “Jeremy hastaydı. O çocuğun büyüdüğünü izledim; kendisiyle savaş hâlinde olmadığı zamanlar babasıyla savaşırdı. Arthur onu hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yaptı ki bunu gayet iyi anlıyorum ama bu durum ilişkilerini mahvetti. Jeremy on sekizine girdikten sonra, paraya ihtiyacı olmadığı zamanlarda ortadan kaybolurdu. Tüm bunlara şahit oldum. Jeremy’nin büyükannesi ölünce ona yirmi beş bin dolar miras kaldı. Birlik Projesi’ne katılmadan önce, Art’ın ondan son haber alışması da bu oldu.”

“Peki ya sonra?”

“Her şey çocuğun iyiye gittiğini gösteriyordu. Gençler için akıl hocalığı biriminde çalışıyordu. Lev Warren’ı seviyordu, tıpkı diğerleri gibi. Arthur buna içerlemişti. Jeremy onunla Proje aracılığıyla tekrar bağ kurmak istedi ama babasının gururu buna müsaade etmedi. İlişkilerine indirilen son darbe de bu oldu.”

“Ama Jeremy’nin atlamadan önce söylediği şey...”

“Nöbet geçirirken bir sürü şey söylerdi.”

“Arthur, öldüğünde hiçbir birikimi olmadığını...”

“Kendi isteğiyle Proje’ye vermişti. Mirası, onda kalsa olacağından daha fazla iyiliğe öneyak oluyordur muhtemelen.” Paul yorgunca gözlerini ovuşturdu, çok kısa bir anlığına yüzünden bir acı ifadesi geçtiğini gördüm ve birdenbire Jeremy’nin onun için de ne kadar önemli olabileceğini fark ettim. “Bak, çok travmatik bir şeye şahit olmuşsun, Denham. Böylesine mantıksız bir olay yaşandığında, günün sonunda yerimizde biraz daha rahat oturabilmek için bir anlam, bir sebep bulmak istememiz, Arthur’un durumunda ise gerçek pahasına bile olsa birilerini suçlama isteği duymak son derece doğal, insani bir şey. Ama benim işim bu değil ve senin de benimle çalışmak istemenin sebebi bu değil.” İç çekti. “Ve umarım eninde sonunda Art bunun için beni affedebilir. Ama Proje temiz, o kadar.”

Ama peki ya fotoğraflardaki kız?

Fotoğraflarda Jeremy’nin kulağına bir şeyler fısıldayan, benim soyadımı taşıyan o kız?

Paul bana onu sormadığına göre, yeterince derin araştırmamış demektir.

“Başka bir şey var mı?” diye sordu. Başımı iki yana salladım. Boğazını temizledi ve bu sefer gerçekten ekranına döndü. “Güzel çünkü asistanımı bugünlük evine gönderdiğim için yapmam gereken çok iş var. Anladın mı?”

“Evet,” dedim ayağa kalkarak. “Anladım.”

SVO binasından ayrıldığım andan itibaren aklıma doluşan her düşünce, Fraites Cenaze Evi’nin üst katındaki daireme gelene kadar zihnime kök salmıştı. Düşünceler artık zihnimin almayacağı kadar fazlaydı.

İki kat çıkıp kendimi içeri attım. Yaşadığım yerde pek alan yoktu. Bir tür oturma odasına açılan bir mutfak, sağ tarafta biri yatak odama, diğeri de banyoya açılan yan yana iki kapı. Yeterliydi, kullanışlı bir evdi. Burayı bulmama Patty yardım etmişti.

Geçen sonbaharda öldüğünde bir kart göndermişlerdi. Ben Bea’ya ulaşip haberi vermeli miyim diye düşünürken sanki bunu

hissetmişlerdi ve birden postalarımın arasında o kart belirmişti: *Acınızı paylaşıyoruz, Birlik Projesi*. Mesaj alınmıştı. Onlar Bea, Bea da onlar demekti ve ben bunun hiçbir şekilde parçası değildim.

Ayakkabılarımı ve ceketimi çıkarıp kapının yanında bıraktım, ışıkları açarak odayı soğuk bir LED ışığına boğdum. Mikrodalgaya dondurulmuş bir yemek atıp banyoya gittim ve lavabonun üzerindeki aynalı dolapta yüzümü inceledim. Uzun bir gün olmuştu ve yüzümden anlaşılıyordu; koyu kahverengi saçlarım yağmurdan dolayı darmadağın olmuştu ve bembeyaz yüzüm ne kadar solgunsa, gözlerim de bir o kadar kan çanağı gibiydi. Ama doğrudan bana bakan kimse bunları fark etmezdi. Fark edecekleri şey yüzümün sol tarafında, kaşımın hemen üstünden başlayıp yanağım boyunca aşağı inen ve aniden sona ermeden önce ağzımı birkaç şanslı santimle kaçırarak kalın, buruşuk yara izi olurdu. Her gün gördüğüm şey buydu işte.

Bazı günler gördüğüm tek şeydi.

Uzanıp avucumu yansımanın o tarafına bastırdım.

“Lo’sun sen,” dedim usulca.

Gloria.

Gloria. Latince. Görkem.

Lo ses çıkarmaya başladığında, ağzından çıkan ilk gerçek sözcüğün kendi ismi olmasını çok istemişti Bea. Söylemekte ısrarcı olduğu *An-ne* ve *Bab-ba* sayılmazdı. Lo uyurken beşiğinin başında bekleme işini üstlenmiş, Lo gözlerini açar açmaz orada olarak kardeşini onu selamlamaya teşvik edeceğini ummuştu. Bea aklına gelen her şeyi denemişti: İsmi tekrar tekrar söylediği zahmetli süreci –*Bea, Bea, Bea, Bea*– eşit derecede kendini tekrarlayıp duran bir sorgulama izlemişti: *Kimim ben? Adım ne benim? Adımı söyleyebilir misin, Lo?*

Lo'nun Bea'nın adını ilk söyleyişi, Bea'nın bu ihtimalden umudunu kestiği gün olmuştu. Dışarıda geçirdikleri güzel bir öğleden sonraydı. Babaları Lo'yu kollarının arasına almış, çimenlerde uzanarak güneşin altında şekerleme yapıyordu; Bea ise salıncaktaydı ve bir göreve koyulmuştu: Ayakları gökyüzüne değene kadar bacalarını yukarı kaldıracaktı. Hep bunu denemek istemişti ama annesi ve babası ona salıncaktayken sakın olmasını çünkü ağacın çok yaşlı olduğunu söylemişlerdi. Ağaç yaşlı olabilirdi ama Bea kalbinin derinliklerinde onun ne kadar güçlü olduğunu biliyordu.

Dikkatlice, hafif bir tempoyla başlamıştı; gizli emeline fazla dikkat çekmemeye kararlıydı, sonra hızını artırmış, giderek daha da hızlanmış ve yükseğe, çok daha yükseğe çıkmıştı – daha önce hiç bu kadar yükseğe çıkmamıştı.

Yavaşla, Vız Vız, diye seslenmişti babası ve o bulutları öpmeden bu, Lo'nun dikkatini çekmişti. O küçücük başı Bea'ya dönmüş, gözleri kocaman açılmış ve sonra...

Bea!

Beatrice. İtalyanca; Latince. Neşe Getiren.

Lo'nun adını söyleyişini hiç unutmamıştı Bea. Ne bir selam-lama ne de bir seslenmeydi – daha ziyade bir yakarıştı, sanki Bea'nın niyetinin havalanıp uçmak olduğunu bir şekilde anlamış-tı ve arkada bırakılmak istemiyordu.

Tanrı'ya inanacak şekilde yetiştirilmemişlerdi. Bea büyüdü-kçe, inançsızlığı da onunla birlikte rahatça büyüdü; bu, kendisi-nin ve bildiği dünyanın bir gerçeğiymiş yalnızca. İnanç için kanıt gerekirdi, Tanrı'nın varlığına dair bir kanıt yoktu ve din ona bir tür sihirbazlık gösterisi gibi geliyordu; başarısı, izleyicinin yapı-lan numaranın aslında olduğu şeyden çok daha fazlası olabile-ceğine inanmış gibi yapma isteğine bağlıydı tamamen. Ama bu, Lo'nun hastanedeki yatağının ayakucunda durup doktor odadan çıkarken gözlerinden akan yaşları silmesinden önceydi. Dokto-run odadan ayrılırken söylediği şeyler zihninde yankılanıyordu.

Bir mucize. Tam anlamıyla bir mucize.

Hâlâ nefes alan kız kardeşi, yaşamla ölüm arasındaki çizginin doğru tarafındaydı.

Hepsi de o adamın sayesindeydi.

Lev. İbranice; Rusça. Kalp; Aslan.

Bea ürperdi.

Garret Çiftliği'nde hava soğuktu ve kazadan beri hastaneden hiç bu kadar uzaklaşmamıştı. Lo, travma ve ilaçlardan dolayı kendi benliğinin ötesinde geçirdiği onca zamandan sonra uyan-manın eşiğindeydi. Lo gözlerini açtığında Bea orada olmak isti-yordu ama Lev onu burada istemişti; kendi gördüğünü Bea da görsün, kendi bildiğini o da bilsin diye. İlk sorduğunda Bea tek-lifini reddetmişti. Kız kardeşinin yanı başında değil de herhangi başka bir yerde olma fikri Bea'ya acı veriyordu. Lev onu anladığı-nı söylemişti ama ayrıca, *Bu senden istediğim tek şey*, demişti. Bea kendisini çok mahcup hissetmişti, tüm o yaptıklarından sonra onu nasıl reddedebilirdi ki?

Bir daha sorduğunda Bea onu reddetmemişti.

Bea şimdi Lo'nun yanında olmak için yanıp tutuşuyordu ama bunu belli etmemek için de elinden geleni yapıyordu. Casey'nin sorumluluğu ona verilmişti ve Bea'nın fark ettiği üzere Casey, Lev için çok önemli biriydi. Öyle zarif ve kendinden emin bir duruşu vardı ki Bea bir gün onun gibi olmak isterdi ama şimdilik Casey'nin yanında bir garip ve küçücük hissediyordu, o dikkatli bakışlarının altında gergindi.

Arazi boyunca uzanan çitin yanında durdular, ambara bank taşıyan üyeleri izlediler. Birkaç saat sonra, Lev'in deyimiyle "bir aile toplantısı" olacaktı. Bea'dan erken gelmesini istemişti çünkü ailesiyle tanışmasını, kendisini onların arasında görmesini istiyordu. Bea bu fikre hayret etmişti; hastaneden çıkıp kendi ailesinin olmadığı ve hiçbir zaman da olmayacağı boş evine gittiği gecelerden hiç uzaklaşmazdı zihni.

Lev hakkında bir şeyler biliyor musun? diye sordu Casey. *Senin için yaptığı şey dışında.*

Lev ve Proje hakkındaki bilgisi, insanın kendi ihtiyaçları dışındaki herhangi bir şey hakkındaki bilgisi gibiydi: Soyut. Üstelik misyonları, Bea'nın olduğunu düşündüğü kişiden çok uzaktı. Yazın köprüye çıkan kızı hatırlıyordu, olayın bir kısmını televizyonda izlediğini, bunu itiraf etmekten utansa da kanalı değiştirdiğini. Şimdi bundan fazlasını biliyordu ve Lev Warren'ın herkesin hayatına da onunkine girdiği gibi dramatik bir şekilde dahil olup olmadığını, kaç mucizenin onu takip ettiğini öğrenmeye hevesliydi. *Vice* dergisindeki makaleyi bulmuştu. Bu konuyu açsa mı emin değildi; inandığından değil de –inanmıyordu– bunun hakkında konuşmak kabalık olur gibi hissettiğinden. Hem Casey'nin onu sevmesini istiyordu. Casey'ye kısa bir bakış attı; Casey cesaretlendirmek ister gibi gülümsüyordu çünkü Bea'nın ne düşündüğünü biliyordu.

Tabii ki biliyordu.

Eğer o makale bir şeyi ortaya çıkardıysa, dedi Casey, o da insanların kendileri için inşa ettikleri hapisanelerde çok rahat olduklarıdır;

kendilerini özgürleştirecek şeyi içgüdüsel olarak reddediyorlar. Birlik Projesi üzerine yapılan araştırma, insanların kendi içlerine bakma konusundaki başarısızlığını gösteriyor. Sence de öyle değil mi?

Bea başıyla onayladı.

Öyleyse sana Lev'i anlatayım, dedi Casey, anlatılması gereken şekilde.

Ve Bea dinledi, ilk kez orada, Garrett Çiftliği'nde.

1980, Indiana. Bir çocuk doğdu.

Annesi onu sevmiyordu ve bunu ona yumruklarıyla gösteriyordu.

Çocuk acı çekiyordu, öfkeli ve yalnızdı. Görülmek için yanıp tutuşuyordu.

Bir kiliseye gittiğinde on yedi yaşındaydı ve henüz böylesi duyguları ifade etmeyi bilmezken Tanrı'nın çekimini hissetti. Orası sıcaktı. Sevginin kendisiydi. Dua için cemaate katıldığında bir mucize gerçekleşti: Artık öfkeli değildi. Artık yalnız değildi. Çocuk daha önce hiç hissetmediği bir amaç duygusuyla dolmuştu. Kendisinin Tanrı'nın bir aracı olduğunu anlamıştı.

Tanrı, onu kendisini takip etmeye çağırıyordu ve o da takip etti.

Parmakları birbirine geçti ve Casey, Bea'yı ambara inen yola götürdü.

Çocuk büyüdü ve bir adam oldu. Adamın inancı onu ilahiyat fakültesine götürdü, orada ömrünü Tanrı'ya hizmet etmeye adayacaktı ama kısa süre içinde Tanrı'nın kilisede olmadığını fark etti; günahlarını kilisenin duvarlarının ardına gizleyen insanlar vardı orada sadece. Adam oradaki pisliği hissetti, Tanrı'nın lütfunun oranın pisliğiyle boğulduğunu hissedebiliyordu, bu yüzden dünyaya döndü ve burada daha da fazla günah pisliği olduğunu gördü: kâr amaçlı güden şirketler, muhtaç insanlar, ekonomik krizden dolayı boşalmış cepler, uzatılan ellere uzanmayan eller. Adam, olduğunu düşündüğü yolda değildi. Artık yolun ne olduğunu da bilmiyordu. Evine döndü; nefret dolu annesine, annesinin onu egosundan sıyrıldığı ve kendisinin diz çöktüğü o yere. Dua etti. Otuz saat boyunca dua etti, uyumadı ve hiçbir şey yiyip içmedi.

Ambar kapılarının önüne geldiklerinde durdular. İçeride Lev bir çemberin ortasında duruyordu, ailesi etrafında toplanmıştı.

Bea hepsinin onu beklediğini fark etti.

Otuzuncu saatte, dedi Casey, Tanrı Lev'e bir vizyon gönderdi. O, bu vizyonu seninle paylaşmak için seçildi.

Casey elini bıraktı ve Lev ona yaklaşıırken nazikçe arkada kayboldu. Lev, Bea'nın önünde usulca durdu, gözleri sadece onun üzerindeydi. Avucunu Bea'nın yüzüne bastırdı. Eli sıcacıktı, eli sevgi doluydu.

Duymaya hazır mısın? diye sordu.

Bea bir tarlada tek başına duruyordu, bir kilisenin duvarları kalbinin etrafında yükselirken gözyaşları sessizce yüzünden süzülüyordu. Üzgün değildi. Korkmuyordu da. *Uyanmıştı* o. Her şey öncekinden çok farklıydı artık. Güneşi izledi, kafasının içinde belli belirsiz çan sesleri yükseliyordu ki bunun telefonundan geldiğini fark etti. Patty'den mesaj gelmişti.

Lo uyandı, okuduğu ilk cümle oldu.

Bir sonraki ise şuydu: *Lo uyandı ve seni istiyor.*

EKİM 2017

Chapman ve Auster kasabalarının arasında, bir zamanlar ebeveynlerinin kanıyla kaplanmış bir yol uzanıyordu. Otoyola savrulmuşlar ve son nefeslerini de orada vermişlerdi. Bugünlerde insanlar sanki burası kutsal bir yer değilmiş gibi, sadece yola çıktıkları yer ile varmayı umdukları yer arasındaki bir noktaymış gibi geçiyorlardı buradan. Jeremy'nin durduğu yerde, bir ay önce burada olanlardan habersiz insanların aceleyle peronlarına koşuşturdukları noktada duruyordum. Veya olanları biliyorlarsa da kendi hayatlarına devam etmek için bunu sessizce atlatmışlardı.

Ben de öyle biri olmak isterdim.

Elimdeki broşüre baktım.

BİRLİK PROJESİ, GARRETT ÇİFTLİĞİ'NDEKİ HALKA AÇIK YILLIK VAZINA HERKESİ BEKLİYOR.

Bea'nın orada olacağı kesindi. Onunla konuşmak istiyorsam ben de orada olmalıydım; tabii ki haber vermeden çünkü Bea ne zaman benden haber alsa, ortadan kaybolma gibi bir alışkanlık edinmişti.

Uzun zamandır Birlik Projesi'yle uğraşmamıştım. Son seferin, son sefer olması gerekiyordu. O zamandan beri Bea'yla konuşmaya çalışmamıştım. Onun hakkında bile konuşmamıştım. Bu kuralları hangimizin daha önce çiğneyeceğine dair bahse girmem gerekseydi, paramı ona yatırmazdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Peki neden onca yılın ardından ismimi ölü birinin ağzından duymama neden olmuştu?

Peki ya Jeremy neyi bulmamı istiyordu?

Saate bakmak için tekrar istasyona girdim.

On beş dakika kalmıştı.

Rötar yoktu.

“Ben de oraya gidiyorum.”

Sıcak, kahverengi gözleri ve kehribar alt tonlu koyu kahverengi teni olan bir kadın yanımda duruyordu. Örgülü saçları sırtının ortasına kadar iniyordu. Bir tahmin yürütecek olsam, otuzlarının sonlarında veya kırklarının başlarında olduğunu söyledim. Gü-lümsedi, sıkıca kavradığım broşüre bakıyordu. “Vaaza yani.”

“Üye misiniz?”

“Öyleyim.” Sesinde en ufak bir gurur emaresi bile yoktu.

İstasyona bakındım, acaba daha kaç potansiyel hedeflerini belirlemek için etrafa yayılmıştır diye merak ettim. Bunu tahmin etmeliydim. Proje mensupları her türlü fırsatı değerlendirmekten çekinmeyecek kadar utanmazdı. Tekrar ona döndüm ve yara izimin rahatça görülebileceği şekilde saçlarımı yüzümün sol tarafından çektim. Bazı üyeler beni gördüklerinde tanırlardı, ben de onları tanırdım. Gerçi Jeremy tanımamalıydı ama şimdi onun bir istisna mı olduğunu yoksa kurallara uygun mu davrandığını merak ediyordum.

Muhtemelen trene binmeden önce öğrensem iyi olacaktı.

Ama görünüşe göre yara izim, Jeremy’nin aksine bu kadın için bir anlam ifade etmiyordu. Kibar insanların yapacağı şekilde çaktırmadan yara izimi inceledi. Daha önceki vaazlardan birine katılıp katılmadığımı sordu. Katılmadığımı söyledim ve “Harika vakit geçireceksiniz,” dedi.

“Peki ya geçirmesem?” Broşürü buruşturup yakınlardaki bir çöp kutusuna attım. “Bilemiyorum. Bunun bana uygun bir şey olup olmadığından emin değilim.”

“Bugün yapacak başka bir şeyin var mı?”

Yüzümü buruşturdum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Seni ikna etmeye falan çalışmayacağım ama bir kahve içip konuşmak veya bir şeyler sormak istersen tren gelmeden önce vaktimiz var.” Tereddüt ettim. Omuzlarını silkti. “İstemezsen de sorun değil ama... sana şunu söylemem lazım: Ben de tıpkı senin gibiydim. Ben de tam böyle durmuş, vaaza gitmek için trene bin-

sem mi binmesem mi diye düşünüyordum. Proje'ye mensup biri beni buldu ve kararımı vermeme yardım etti. Bu yüzden sana bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim."

"Seni tanımıyorum bile," dedim.

Elini uzattı. "İsmim Dana."

Kendimizi küçücük bir kafe standının yanındaki küçük bir masada karşılıklı otururken bulduk. Buharı tüten plastik bir bardağı iki elimle sarmış, içindeki kaynar kahveyi yudumluyordum. Acıydı, sertti. Korkunçtu. Bu konuşmaya neresinden başlayacağımı bilmiyordum. Gerçekten sormak istediğim soruları daha az şüphe çekecek sorulara katmaya çalıştım. Ayrıca merak içindeydim; hangi cevapların kardeşi kardeşten ayırmaya, çocukları trenlerin önüne atlamaya teşvik edebileceğini öğrenmek istiyordum.

Ben daha bir şey diyemeden, "Tuhaf, değil mi?" diye sordu Dana. "Proje yani. Kâğıt üzerinde ya gerçek olamayacak kadar iyi gibi görünüyor ya da gerçekten ama gerçekten..."

"Çılgınlık gibi."

"Evet, çılgınlık. Arası yok. Ama bence hakkında bir şeyler duymak başka, içinde olmak bambaşka bir şey ve aslında bu ikisi birbirinden gerçekten çok farklı. Demem o ki, ben iyi bir şeyler yapmak istiyordum ve şimdi tek yaptığım şey bu, hâliyle mutluyum. Senin ilgini çeken ne oldu?"

"Warren'ın teorisi. Günahlarımdan arındırılmak istiyorum."

Cümlem biraz fazla alaycı çıkmıştı ağızımdan. Uzun bir süre beni inceledi ve sonra paylamaya karar verdi. "Yoksa bir şey kanıtlama çabasında mısın? Bu vaaz, pazartesi günü arkadaşlarına anlattığında gülüp eğlenebileceğiniz bir hafta sonu eğlencesi değil. Birçok insan için çok şey ifade ediyor ve buna göre saygı görmeyi de hak ediyor."

"Açıkçası, Dana, ben şu an elimde olandan daha iyi bir şey arıyorum sadece," dediğimde biraz rahatladı. "Ama şunu da itiraf etmem gerek, Warren'ın teorisi bütün bu lanet oluşumla ilgili kulağa en çılgınca gelen şey olabilir."

“Bana kalırsa en güzel şey. Sana gerçekten çılgınca olan bir şey söyleyeyim.”

“Peki.”

“Ordudaydım ben,” dedi ve benden bir karşılık gelmeyince devam etti: “Bu kadar, işte en çılgınca olanı bu.”

“Hizmetlerin için teşekkür ederiz.” Sesim sanki soru soruyormuşum gibi çıkmıştı.

“Ne demek. Sana bunun nasıl bir şey olduğunu anlatayım: Bana söylenenleri yaptım ve hiç sorgulamadım çünkü oradayken sorgulamazsın,” dedi. “Oraya bir şeyler sorgulamaya gitmemişsindir. Oraya en nihayetinde seninle birlikte savaşan kardeşlerin için gitmişsindir. Onurlu bir şekilde terhis edilinceye kadar geçen sürede oradaki kardeşlerimden herhangi biri için ölebilirdim ve neredeyse ölüyordum da. Yani neredeyse deneğim... Hem de birkaç kez.”

Yavaşça nefes verdi ve gözlerinin ardında anlatmamayı tercih ettiği bir hikâyenin belirdiğini gördüm. Ya da yüzüne musallat olan acıdan çıkardığım kadarıyla, anlatamadığı.

“Ben... çok kayıp yaşadım. Geri geldiğimde bana yalan söylenmiş gibi hissettim. Ve bulunduğum yerler, gördüğüm şeyler, yaptığım... yaptığım şeyler. İnancımı kaybetmiştim. Nasıl tekrar başlayabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ve hiç kimse bana ihtiyacım olan şeyi vermiyordu. Hiç kimse.

“Ben de halka açık vaazlardan birine gittim ve Lev Warren yanıma oturdu. Ona dedim ki: ‘Nasıl baştan başlayacağımı bilmiyorum. Dünyadaki yanlışların bir parçası olmuşum gibi hissederken, dünya için nasıl iyi şeyler yapacağımı bilmiyorum. Yaptığım... yaptığım şeylerin kefarecini nasıl öderim bilmiyorum.’ Ve o da bana bakıp şöyle dedi: ‘Birlik Projesi senin kefarecini çoktan ödedi. Bu bizim armağanımız. Tek yapman gereken onu kabul etmek.’ Ve” –yutkundü– “ve ben de kabul ettim. O zamandan beri de Proje bana göz kulak oluyor.”

“Proje’nin hayır işleri bütün dünyanın günahlarının kefarecini öde-

yecek ve dünyanın dört bir yanına selamet getirecek,” dedim. “Buna gerçekten inanıyor musun?”

Öne doğru eğildi. “Üye olduğun zaman kendi kefaretinin kabul etmiş olursun. Lev’i Tanrı’nın gönderdiği kurtarıcı olarak kabul edersin ve onunla kurtulursun. Kurtuluşun, kefaret armağanının dağıtımına katılmanı sağlar. Eğer herkes bu armağanı kabul edip dünyayı daha iyi bir yer hâline getirmek için birlikte çalışırsa, bunun sonucu kurtuluşumuzdan başka ne olabilir ki?”

“Peki Tanrı’ya hep inanır mıydın?”

“Evet.”

“Ama peki ya inanmasaydın? O zaman ne yapardın? Sizin yaptığınız gibi iyi şeyler yapmak isteyen ama inancı olmayan insanlar ne olacak? Sadece Tanrı kısmını bir kenara bırakarak dünyayı muhtemelen daha çabuk kurtarabileceğinizi hiç düşündün mü?”

“Lev’in başkalarının daha rahat etmesi için inancına ihanet etmesi ve çağrısını, Tanrı’dan aldığı görevi saklaması gerektiğini mi düşünüyorsun? Başka bağlamda olsa, birinden kimliğinin temel bir parçasını inkâr etmesini istemenin çok problematik bir şey olarak kabul edileceğinin farkındasın, değil mi? Hem misyonumuzla ilgili her açıdan tamamen şeffaf olmazsak, bir organizasyon olarak güvenilirliğimizi de kaybederiz.”

“O zaman, Lev Warren’ın geleceği gördüğünü ve bir kızı ölümden döndürdüğünü doğrulamamanın veya yalanlamamanın sebebi ne?”

Lev Warren’la ilgili söylentiler vardı. Hepsini duymuş, Reddit forumlarında ve yorum kısımlarında bulmuş, çeşitli makalelerin satır aralarını okumuştum. İnsanların çoğu Lev’in iyi biri olduğunu kabul etme eğilimindeydi ama 2014’ün sonlarında verdiği ve 2016 yılındaki başkanlık seçiminin sonucunu tahmin ettiği vaazının sızdırılan ses kaydı, onun kutsal biri olup olamayacağını içtenlikle sorgulamalarına yol açmıştı. *Vahiy aldım*, diye başlamıştı vaaz ve acınası şimdimize gelen yolun anlatımıyla devam etmişti. Trump yönetiminde ne zaman yeni ve korkunç bir şey olsa –ki neredeyse her gün oluyordu– yeniden gündeme geliyordu.

Lev Warren bizi uyarmıştı.

Ölüleri dirilttiği iddiası bir noktada abartılı gelse de inananlar ve inanmak üzere olanlar arasındaki fısıldaşmalarda her yıl giderek daha fazla kabul görüyordu. Birlik Projesi bu söylemlerle ilişkilendirilmeyi reddediyor, bunun yerine “daha fazlasının” zayıf parıltısının bulaşmasına izin veriyordu. Böylece Facebook’a vermek zorunda olacakları reklamlardan biri eksilmiş oluyordu.

“Biz o tür dedikodu veya spekülasyonlarla uğraşmayız,” dedi Dana, “çünkü bu, yaptığımız işe gölge düşürecek bir konuşma başlatmak olur. Proje’den ilk nasıl haberin oldu, Gloria?”

“Vice dergisi. Sizin sadece bir tarikat olabileceğinizi düşünüyorlar.”

Kahvesinden bir yudum aldı. “Evet, öyle düşünüyorlar.”

“Ve?”

“Ve...” Kahvesini masaya bıraktı ve parmaklarıyla tek tek saymaya başladı. “Birlik Projesi benden vermek istediğimden daha fazlasını hiç istemedi. İstenmesi adil olmayacak hiçbir şey istemediler. Benden davalarına kandırmacayla katılmamı hiç istemediler ve beni siyasi bir piyon olarak kullanmadılar. Birlik Projesi’nde kendimi bir kez olsun tehlikede veya tehdit altında hissetmedim ve *hep* ne zaman istersem ayrılmakta özgür olduğumu biliyordum, ki öyleyim de.” Duraksadı. “Aynı şeyi ordu için söyleyemem ama.”

Gözleri yara izimin üzerinde öyle bir gezindi ki kendimi, *Yakaladım işte seni*, demesine hazırladım ama böyle bir şey olmadı. Bunun yerine bakışları kararlı bir hâl aldı, sanki yara izimin ardında yatanları görmeye çalışıyordu. Bu bana fazla geldiği için başka tarafa baktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Biliyor musun, bu tondan konuşmaları gayet iyi biliyorum,” dedi. “Defalarca duydum.”

“Nasıl bir tondan konuşuyormuşum?”

“Şüpheli. Dışlayıcı.”

“Tanrı tarafından seçildiğini düşünüyorsun.”

“Tanrı tarafından seçildim zaten.”

“Üyelik ücretini ödediğin sürece.”

“Aslında üye olup olmaman fark etmiyor,” dedi Dana ve yüzünde kısa bir anlığına beliren kafa karışıklığı onu tatmin eder göründü. “Bak, çoğu insanın Proje’yle ilgili gerçekten anlamadığı şey bu, Gloria. Hepimiz Tanrı tarafından seçildik. Onun fedakârlığı bizim çağrımızdı. Zamanla buna erişme kabiliyetimizi yitirdik. Tanrı’nın Lev’e verdiği armağan da bu işte: Bu kabiliyeti içimizde görüyor ve bizim de kendi içimizde görebilmemizi sağlıyor. Bugün sana olacak olan şey de bu ve istersen sana bahşedilmiş armağanı reddedebilirsin. İstersen de kucaklarsın. Hangisini seçersen seç, bu kesinlikle senin seçimin olacak. Ve eğer bizi kendi seçimimizden dolayı yargılasan da... Eh, bu bizim kusurumuz değil.” Beni inceledi. “Epey gençsin... Liseye mi gidiyorsun?”

“On dokuz yaşındayım. Okulu bıraktım. GED* sınavından geçtim ama.”

Anlayışlı bir şekilde başını salladı. “Ah.”

“Ne?”

“Kurumsal, geleneksel yollardan kaçınan bazı üyelerimiz var. Hepsi benzer bir... keskinliği paylaşıyor diyebilirim sanırım.” Demek istediğini ben sormadan netleştirdi: “Grup çalışmalarına karşı bir isteksizlik. Sisteme karşı bir şüphecilik. Sisteme itiraz etme ihtiyacı. Belli bir tip bu. Tam olarak katılımcı biri değilsin ama kesinlikle bir etki yaratmak da istiyorsun ve bugün o trene binersen neler olacağını merak etmekten kendini alamayan bir yanın var.”

Hoparlörlerden gürültülü bir parazit cızırtısı duyuldu.

“Tüm yolcuların dikkatine: Morel’den Bellwood’a giden ve Peekskill, Croton-Harmon ve Ossining’de duracak 41 numaralı tren beş dakika içinde peronda olacak.”

* *General Educational Development* (Genel Eğitsel Gelişim), kısaca GED, Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada okullarında uygulanan bir sınavdır. Bu sınavı geçen kişilerin bu ülkelerdeki lise eğitiminde kazandırılan becerilere sahip olduğu onaylanır. —çn

Beş dakika.

Bu olayın katıksız bir felakete dönüşebileceği tüm olasılıkları düşünmüştüm. Bu deneyim tamamen öfkeyle dolup daireme gideceğim ve etrafımdaki kırılacak her şeyi parçalayacağım kadar çaresizliğe kapılmamla sonuçlansa bile, bunun yaşadığım en kötü şey olmayacağını bilmek işin kolay kısmıydı. İşin zor kısmı ise şuydu: İçimdeki küçük, kalbi kırık kız bizi ayrı tutmak için ördüğüm duvarı tırmalıyordu. Tüm bildiklerine rağmen bazı şeyleri çok isteyen o kız.

Şimdi peronda daha fazla insan vardı, hepsi de güzel bir ekim sabahının altın sarısı parıltılarıyla yıkanıyor.

Bu güzel sabahın tadını çıkarabilecek bir Jeremy Lewis yoktu ama.

“Geçen ay burada biri atladı,” deyiverdim.

“Ne dedin?” diye sordu Dana.

“Bir çocuk kendini trenin önüne attı. Öldü.” Ona döndüm. İnsanların kötü bir şey olduğunu duyduğunda ve vermesi gereken tepkinin bu olduğunu bildiğinde yaptığı gibi kibarca gözlerini açtı. “Haberin yok muydu?”

“Hayır.” Gözümün içine baka baka yalan söyledi. “Yoktu.”

Eski püskü bir ambarın silueti bulutlu gökyüzünün önünde dimdik duruyordu.

Sekiz yıl önce Garrett ailesi ücretsiz işgücü karşılığında Lev Warren’a arazilerinin kullanım hakkını vermişti ve işte orada, o ambarda, Warren küçük bir grup insanı toplamış ve onlardan, o zamanlar henüz sadece Tanrı’nın isteği olarak adlandırdığı işteki rollerini hayal etmelerini istemişti. Şu anda arazinin önünde büyük, beyaz bir çadır duruyordu ve çamurlu yola park etmiş arabaların oluşturduğu labirentte ilerleyen sayısız insanı oraya doğru gizlice takip ediyordum. Aklıma çadır toplanmalarını getirdi; hava kolayca yozlaşabilen, aptalca bir inançla doluydu.

Ve ablam şu an buradaydı.

Ablam bir süredir buradaydı.

Bedenimin burada var olabilmesi için ruhumu bu gerçekliğin ötesine itmek zorundaydım. Tüm bunları Bea'nın gözlerinden görmeye ve onun kalbiyle hissedip anlamaya çalışarak yeterince zaman harcamıştım ama yapamıyordum. Her şeyi olduğu gibi görüyordum: yere sabitlenmiş çadırın toprakla lekelenmiş kenarları, havadaki çaresizliğin hastalıklı kokusu, bu çaresizliğin sınırını çizen tezekler, kalabalığın arasında dolaşıp içlerine almak için en zayıfları ölçüp biçen Proje mensupları. Bea zayıftı. Ben değildim.

Bugün ikimizin de burada olması bunu kanıtlıyordu.

"Harika, değil mi?" diye sordu Dana.

Sertçe yutkundum, bir şekilde ses çıkarmayı başardım.

"Buradakilerin kaç tanesi halihazırda üye?" Katılımcıların çoğunun hedefler olduğuna inanmıyordum. Onlar resmî üyelerdi. İnancın bulaşıcı bir şey olduğunu ve yapabilecekleri en önemli şeyin toplu hâlde el çırpma ve *âmin* diye bağırma olduğunu biliyorlardı.

"Düşündüğünden daha azı."

Havada ellerimi ovuşturmama neden olan keskin bir soğukluk vardı. İnsanların arasında bir boşluk gördüm ve yüzünde fotoğraflarındaki gibi bir gülümsemeyle Jeremy'yi orada hayal ettim. Kalabalığa göz attım ve midemde Bea'nın varlığına delalet eden bir çalkalanma bekledim ama olmadı.

"Vaaz başlamadan önce Lev'i görmeyeceksin," dedi Dana.

"Tamam," dedim, sanki aradığım kişi oymuş gibi.

Yakamı yukarı çektim. Çadıra doğru yolumuza devam ettik ve biz ilerlerken konuşmalardan kesitler çalındı kulağıma. Gelenlerin çoğu kısa zaman önce kiliselerinden ayrılanlardı ve kendilerine "doğru" gelen şeyi bulmaya çalışıyor, o şeyin de Proje olduğunu umuyorlardı. Daha az sayıdaki insansa arkadaşlarının ve ailelerin ısrarı üzerine buradaydı. Küçük bir kız annesine soğuktan yakınıyordu ve yabancı biri de onlara çadırın ısıtıldığına dair güvence veriyordu. Ben ne olduğunu anlayamadan, bir adam girişte beni durdurup elini kaldırdı ve kalbimin teklemesine sebep

oldu. Uzun boylu ve zayıftı. Kızıl-sarı saçları kulaklarının arkasına sıkıştırılmıştı. Uçları dalgalı saçları ensesine geliyordu. Temiz ve bakımlı kızıl sakalı soluk beyaz yüzünü çerçeveliyordu. Mavi kot pantolon, gri bir yakasız gömlek ve kamuflaj desenli şişme bir yelek giymiş, siyah eldivenler takmıştı. Gereğinden uzun hissettiren bir süre boyunca bana baktı. Ben de ona baktım çünkü tek yapabildiğim buydu.

“Foster,” dedi Dana.

“Dana.” Başıyla bana işaret etti. “Arkadaşın kim?”

“Gloria.”

“Bir adım öne çıkıp kollarınızı iki yana açın.” Kendisine doğru yaklaşmamı işaret etti ve sonra çadırın içine doğru eğilip, “Amalia,” diye seslendi. Bir an sonra kıvrıcık siyah saçlı ve açık kahve-rengi tenli genç bir kadın belirdi. Foster’la aynı şekilde giyinmişti: kot pantolon, yakasız gömlek, kamuflaj desenli yelek, eldiven.

“Bu da ne?” diye sordum.

“Güvenlik,” dedi Dana. “Üstünü arayacaklar, sonra içeri girebilirsin.”

“Sen ciddi misin?”

“Herkes uyguladığımız bir prosedür, ben de hemen arkandan geleceğim.”

Öne çıkıp kollarımı iki yana açtım. Elleri vücudumda, kollarımda, bacaklarımda, sırtımda ve iki yanımda gezinmeden önce Amalia bana hafifçe gülümsedi. Bununla da bitmedi; çantamı açıp karıştırdılar ve sonra Foster iç ceplerin birinden telefonumu bulup çıkardı. Telefonumu almak için bir hamle yapıp, “Hiç sanmıyorum,” dedim.

“Sizin için saklayacağız.”

“Telefonumu verin.”

“Vaaza bununla katılmanıza izin veremem.”

Dana’ya döndüm. “Ne demek oluyor bu?”

“Kimsenin içeriye vaazın ses veya video kaydını alabilecek elektronik bir cihazla girmesine izin vermiyoruz,” diye açıkladı Foster, ses tonu keskindi. “İnternet sitemizde yazıyor.”

“Ne önemi var ki? Lev söylediklerinin arkasında durmuyor mu?”

“Tabii ki duruyor. Ve sözlerinin bizi kötüleyecek şekilde manipüle edilmeyeceğinden veya kırılmayacağından emin olabilse buna izin verirdi de. Yanlış bilginin yayılma ihtimalini engelleyebildiğimiz sürece bunu yapmayı tercih ederiz.”

“Nerede tutuyorsunuz telefonları?”

“Evde.”

Dişlerimin arasından yavaşça nefes verdim ve sonra Foster’a en azından telefonumu kapamak istediğimi söyledim. Telefonum kapanana kadar beklediler; ardından Samsung’umu alıp topladığı diğer telefonların bulunduğu bir kutuya koydu. Şimdi sıra Dana’daydı. Amalia’nın tıpkı bana yaptığı gibi Dana’nın da üstünü aramasını izledim; bunun bir numara olduğunun, izleyenlerin kimin üye olup kimin olmadığından emin olmamalarını sağlamanın bir yolu olduğunun farkındaydım. Dana’nın telefonunu vermesi gerekmedi. Sonunda işimiz bittiğinde Foster geri çekildi.

“Hoş geldin, Gloria,” dedi.

Çadırın içi, içeri adım atar atmaz midemi bulandıracak kadar havasızdı. Sıra sıra banklar her iki tarafa dizilmişti ama gelen herkese yetecek kadar yer yok gibiydi. Çadırın arkasında –ya da sırım önünde– şeffaf, plastik bir pencere gri ışığın içeri girmesini sağlıyordu. Bir vaiz kürsüsü beklerdim ama yoktu. Dana dibimden ayrılmıyordu.

“En son gittiğim kilisede üst araması yapıldığını hatırlamıyorum.”

“Tarih bize Lev gibi adamların başına ne geldiğini gösteriyor, biliyor musun?”

Gülmemeye çalıştım. “Birisi Lev Warren’ı öldürmek mi istiyor?”

“Etrafına bak. Burada ne kadar insan olduğuna bir bak. Mevcut yönetim ve destekçileri, ulusal güvenliğe yönelik en büyük tehdidin Proje’nin üzerine kurulu olduğu ilkeler olduğunu düşünüyor ve Lev’in de onların hamlelerini bildiğini biliyorlar.”

Foster'a baktım. Orta yaşlı bir adamın üstünü arıyordu, dört kişilik ailesi de adamın arkasında sıradaydı. Tedirgin edici bir his kapladı içimi.

"Foster ve Amalia silahlılar mı?"

"Gel şuraya oturalım." Dana önden beşinci sıradaki bankı gösterdi. Vaazın başlamasına yaklaşık on dakika kalmıştı, gelenlerin her birinin üstü güvenlik tarafından aranırken salon yavaş yavaş doluyor, bense onu aramaya devam ediyordum... ama Bea'yı hâlâ görememiştim.

İnsanlar yerlerine oturdukça ortamdaki enerji artmaya devam etti ve çadır dolduğunda seslerin coşkun, ateşli tonu tehlikeli bir şekilde gerginleşip bir şekilde hepimizi ortadan ikiye bölmekten korktuğum bir kreşendoya doğru ilerledi. Ve sonra sanki bir saniye önce geleceğini hissettiren bir sessizlik çöktü. Arka taraflarda bir şeyler oluyordu. Avuçlarım terledi. Lev Warren hayatıma ayrılmaz bir şekilde bağlı olabilirdi, hayatımdaki bir leke olabilirdi ama daha önce hiç onunla aynı ortamda bulunmamıştım. Oturduğum yerde dönüp durdum.

Gelen o değildi.

Daha vakit vardı.

Uzun boylu, uzun ve dalgalı kızıl saçlı, esnek vücutlu beyaz bir kadın çadırın girişinde duruyordu. Casey Byers, Proje'nin sözcüsü. NuCola'nın vârisi. Söylentilere göre, üyelik sistemi Birlik Projesi'ni ayakta tutmaya başlamadan önce organizasyonu onun güven fonu hayata geçirmiş. Vücudunun kıvrımlarını yumuşak bir şekilde örten beyaz bir elbise giymişti ve yüzünde nazik bir gülümseme vardı.

Tek gördüğüm dişleriydi.

O koridorda ilerlerken oturduğum yerde iyice eğildim.

Çadırın ön kısmına ulaştı ve hepimize sıcak bakışlar attı.

"Hoş geldiniz." Sesi yumuşaktı, dinlenilmek için kalabalığın mutlak sessizliğini talep eden türdendi. "İsmim Casey Byers. İlk zamanlarından beri Birlik Projesi'ndeyim. O zamanlar sadece birkaç kişiydik. Bir avuç çocuktuk aslında. Lev'in vizyonunu konuş-

mak için şu gördüğünüz tepedeki ambarda toplanırdık. Tanrı'nın vizyonunu. O zamanlar hepinizin burada benimle olduğunu hayal ederdim ve işte şimdi... buradasınız." Duraksadı. "Kendilerini bu vaazlarda bulan belirli bir insan tipi var. Belki acı çekiyorsunuz, öfkelişiniz, kafanız karışmış veya yalnızşınız. Görölmek istiyorsunuz. şunu bilmenizi isterim ki ben sizi görüyorum. Sizi görüyorum çünkü ben de sizin *gibiydim*."

Takdir dolu –belki biraz fazla uzun süren– bir alkış aldı.

"Birlik Projesi'nden önce hayatımın bir anlamı yoktu. Her şeyim vardı ve hiçbir şeyin eksikliğini çekmiyordum ama eksiktim. Bomboştum ve boşluğumdan kurtulmak istedim. Günah yoluna düştüm, kendimi ahlaksızlıklarla uyuşturdum. Umdum ki..." Sesi hafifçe titredi. "Umdum ki insanlar ne kadar değersiz olduğumu fark etmeden öleyim.

"Ama sonra Lev Warren beni gördü."

Gözlerini kapadı.

"Ve ruhumun ne kadar da aç olduğunu, kendimden daha büyük bir şeye inanmak ve başkalarının inancını kazanmak için ne kadar çaresiz durumda olduğunu fark ettim. Deneyimlemek üzere olduğunuz şeyi size etraflıca anlatamam. Hiçbir sözcük bunun hakkını veremez. Lev Warren beni Tanrı'nın gözleriyle gördü ve artık korkmuyordum, artık canım yanmıyordu, artık yalnız hissetmiyordum. Warren Teorisi'nin yolunda yürüdüm ve günahlarımdan arındım. Hayatımın bir amacı oldu. Umutla yaşıyorum. Tamamlandım. Birlik Projesi şimdi size de aynı fırsatı sunuyor. İşlemeyen bir inanç ölüdür. Bizim inancımız ise canlı ve enerjik."

Gözlerini açtı ve bakışları hafifçe üzerimizden geçti.

"Bırakayım da size kendi gösterversin," dedi.

Odanın üzerine sessiz, ağır bir huşu çöktü ve sonra birisi feriyat etmeye başladı – her şeyden çok bir ağıttı bu. Hemen sonra olanlarsa tam bir kaostu; insanlar görölme umuduyla onun etrafında toplanmaya başladılar. Onların kolektif inancı içinde kaybolmadan önce Lev'i bir anlığına bile göremedim. Ön tarafa doğru yavaşça yürürken, ilerleyişini yalnızca vücutların dal-

galanmasıyla takip edebiliyordum. İnceleyebileceğim kadar yakınıma geldiği an bir el kolumu kavrayıp sertçe beni yerimden kaldırdı. İçgüdüsel olarak elimi Dana'ya doğru uzattım ama sırtı bana dönüktü ve ona seslendiğimde de duymadı. Lev'in müritleri bu cezalandırıcı pençeden kurtulmak için mücadele eden kıza hiç aldırış etmiyorlardı ve şu an burada ölsem kimsenin ruhunun bile duymayacağını düşündüm.

Foster'dı. Beni sertçe çadırın açıklığından geçirip dışarı çıkaran kadar en sondaki bank sırasına doğru götürdü, dışarı çıkınca soğuk hava tenimde şok etkisi yaratıp ciğerlerimi yaktı ve içerideki cümbüşün ne kadar hastalıklı bir şey olduğunu fark etmemi sağladı.

"Çek o lanet ellerini üzerimden..."

Hiçbir şey söylemedi ve çadırdan yeterince uzaklaşana kadar da ellerini üzerimden çekmedi.

Boğazını dişlerimle parçalamaya çoktan hazırdım.

"Siktir git! Bana bir daha *sakın* dokunma..."

Durdu. Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. Daha önce Birlik Projesi'nin varlığına vahşice ve gözyaşlarıyla tepki veren kız olmuştum. Bugün o kız olmayacaktım.

"Lo."

Gözlerimi açtım, hızlıca elimi yüzümden geçirdim.

Casey.

Foster kenara çekildi ve işte karşımdaydı. O kadar acil bir durumum ki üzerine bir mont alacak vakti bile olmamıştı. Üşümüş görünmüyordu. Tıpkı bir tablo gibiydi. Rüzgâr saçlarını yüzünden savuruyordu ve güneş tam tepede olsaydı ve hava da açık olsaydı, ışık başının etrafında bir hale oluşturacak ve bu âna dair her şeyi daha da aşağılayıcı bir hâle getirecekti.

"Bea'yı görmek istiyorum." Başka bir şey söylemek anlamsızdı.

"O seni görmek istiyor mu?"

"Getir onu buraya da soralım."

Casey hiçbir şey demedi.

“Getir onu buraya.”

“Bunu yapamam.”

“O zaman ne tarafta olduğunu göster.”

Bea benimle konuşmayı kesip telefonlarıma cevap vermemeye başladığında, benimle uğraşmak zorunda kalan Casey olmuştu. Ona hiç kolaylık sağlamamıştım ve bunun için üzgün de değildim. Şimdi beni ele geçirdiğini hayal edemediğim ateşli bir azimle kuşatılmıştım. Saf, katıksız bir ateşti. Aramalar, e-postalar, sadece ablamla ikimiz arasında gerçekleşmesi gereken ama ailem için bir yetkiliye yalvarmak zorunda kaldığım acı verici, nihai bir yüzleşme...

“Foster.” Casey ona döndü. “Lo gidiyor. Telefonunu getirebilir misin?”

Foster başıyla onaylayıp eve yöneldi. Casey’nin gözleri yavaşça vücudumu baştan ayağa süzdü ve bunun uyandırdığı histen nefret ettim. Bazen rahatsız edici bir şekilde bir ebeveyn gibi davranabiliyordu; annem ve babam ölmeden önce çok az deneyimleyebildiğim, anne babalara özgü o sabırla karışık hayal kırıklığının hakkını veriyordu.

Sanki teslim oluyormuş gibi ellerimi kaldırdım.

“Bak, buraya sorun çıkarmaya gelmedim.”

“Ah, gerçekten mi?” diye sordu. “O yüzden mi patronuna bizi araştırmasını, üzüntümüzü, acımızı, kaybımızı istismar etmesini söyledin?”

Kalbim duracak gibi oldu.

“Beni takip mi ediyorsun, Casey?”

Yoksa Bea mıydı bunu yapan?

“İtiraf etmeliyim ki Lo, seninle ilgili tüm bildiklerime rağmen bu kadar çirkin ve acımasız bir şey yapabileceğini hiç düşünmemiştim... Sırf Paul Tindale’in batmanın eşiğindeki dergisine birkaç abonelik daha satınak umuduyla bizi araştırmasını sağlamak için Jeremy’nin ölümünden sansasyon yaratmak...”

“Eğer Proje’de insanlar ölüyorsa, bu, haber değeri taşıyor olabilir.”

Paul'un ismini onun ağzından duymak midemi bulandırdı.

Arkama, açılıp sonra sesli bir şekilde geri kapanan kapıya baktı. Foster elinde telefonumla bize doğru geliyordu. Telefonumu alır almaz bu konuşmanın biteceğini biliyordum ve istediğim şeye ucundan kıyısından yaklaşamamıştım bile. Casey dikkatini tekrar bana verdi.

"Patronun kanuna aykırı herhangi bir şey bulmadı ve bunu sen de biliyorsun," dedi.

"Bu, benim Jeremy'nin ölümüne şahit olduğumu öğrenmesinden önceydi." Hayatım boyunca Casey'yi hazırlıksız yakaladığım ilk an olabilirdi bu. Yüzü sarkıp rengi attı ama özenle yarattığı maskesi yerine geri dönüp gözleri kapanmadan önce sadece bir saniye bocalamıştı. Üsteledim. "Olay gerçekleştiğinde oradaydım, Casey. Her şeyi gördüm ve Paul artık Proje'yle ilgili söyleyeceklerimle gerçekten ilgileniyor."

"Yalan söylüyorsun," dedi.

"Hayır, söylemiyorum. Ama Bea'yı görmeme izin verersen..." Elimde olmayan kartları masanın üzerine fırlatarak son bir hamle yaptım. "SVO'da bununla ilgili bir yazı okumak zorunda kalmazsın."

Beni ölçüp biçti, bir açık aradı ama duruşumu hiç bozmadım.

"Tehditlerle pazarlık yapmayız biz," dedi sonunda. "Burada istenmiyorsun, Lo."

"Hani Birlik Projesi herkese kucak açardı."

"Açık zihinlere ve açık yüreklere kucak açarız." Harika bir zamanlamayla çadırdan koro hâlinde bir *âmin* sesi yükseldi. Buradan, dışarıdan duyunca kulağa çok boş geliyordu. "Ve bugün burada kanıtladığın tek şey her zamanki kadar öfkeli ve küstah olduğun, bir parçası olmaya hak kazanamadığın şeyi mahvetmek istediğin oldu." Kollarını kavuşturdu, soğuk sonunda ona ulaşınca titredi. "Kirli çamaşırlarımızı ortaya çıkarma girişimindeki ısrarın başarısız olacak. Bizim saklayacak hiçbir şeyimiz yok."

Foster sonunda yanımıza geldi ve telefonumu bana uzattı. Adamın gözlerine bakmadan elinden çekip aldım. Bakışlarım sa-

dece Casey'nin üstündeydi. Çadıra, Tanrı'sının ve ona tapanların –ve ablamın– beklediği o yere döndü.

“Esenlikle git, Lo,” dedi Casey bana bir daha bakmadan.
Ve sonra Foster’a döndü: “Gittiğinden emin ol.”

Pazartesi günü ofiste Google'a girip arama kısmına "Bea Denham" yazdım.

Hiçbir sonuç yoktu.

Eskiden az da olsa bir şeyler çıkardı –ebeveynlerimizin vefat ilanları, Bea'nın bir köşede unutulmuş Facebook sayfası, lise gazetesinde adının geçtiği birkaç yer– ama onun Proje'ye katılmasından bir yıl kadar sonra her şey ortadan kaybolmuştu. Tıpkı kendisi gibi. Arama çubuğuna "Lo Denham" yazdım. Hiç sonuç yoktu. Bu kadarı, ikimizin de var olup olmadığını merak etmeme yetti.

Telefon çaldı ve hattın diğer ucundaki kısa sessizlik, ardından da her zamanki ağır nefes alıp verme sesleri beni aniden yordu. Parmaklarımı alnıma bastırdım.

"Yapacak daha iyi bir şeyin yok mu senin?" diye sordum bitkin bir hâlde.

Cevap gelmedi.

Telefonu kapayıp ekranıma döndüm.

"Denham. Ofisime."

"Niye?" diye sordum dalgınca ve Lauren'ın kıs kıs güldüğünü duyana kadar ne dediğimi fark etmedim. Sandalyemde döndüm ve Paul'un kapısının önünde kaşlarını kaldırdığını gördüm. Tek kelime etmeden ofisine tekrar girip kapısını açık bıraktı ve içeri girmeden önce gözlerimi ovuşturup bunun için –artık bu her neyse– enerji toplamaya çalıştım.

Ben masasının önüne geldiğimde o çoktan sandalyesine geçmişti.

"Otursana." Ben karşısına oturduğum sırada çenesini eline

dayadı, sonra hiç zaman kaybetmeden laflarını sıralamaya başladı: “Bu konu hakkındaki son konuşmamızdan beri bir şey aklıma takıldı. Sadece net olduğumdan ve burada çalışırken beklentilerin için makul bir temel oluşturduğumdan emin olmak istiyorum.” Duraksadı. “Seni işe aldığımda nasıl bir izlenim uyandırdım bilmiyorum ama şu an için başka bir kadrolu yazar aramıyorum, Denham ve eğer arıyor olsaydım da senin eğitim ve tecrübe eksikliğinin büyük bir engel oluştururdu. Bunu açıklığa kavuşturduğumu sanıyordum ama sana farklı bir izlenim veriysem üzgünüm.”

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım.

“Lauren da senin asistanın olarak başlamış.”

“Lauren o iş için gereğinden fazla nitelikliydi,” dedi. “O zamanlar ona teklif edebileceğim en iyi pozisyon buydu. Kadro kazanması her zaman söz konusuydu. Ama sana teklif ettiğim şey sadece ve sadece şu...”

“Yani bana bir iki redaksiyon veya bilgileri kontrol etme işi filan bile paslayamaz mısın?” Ellerimi havaya kaldırdım. “Ben asistan bile değilim ki, Paul.”

“Burada çalışmaya devam etmek istiyor musun, istemiyor musun?” diye sordu, ses tonu cevabı gerçekten bilmek istiyor gibi çıkmıştı. “Çünkü burada olmanı seviyorum, Denham.”

Uzun bir süre birbirimize baktık.

“Evet. Burada çalışmaya devam etmek istiyorum,” dedim sonunda. O başka bir konuyu daha zorlamadan önce ayağa kalktım çünkü bazen bunu yapardı. “Her neyse. Bu arada saat üç randevun boşaldı. Bob Denbrough iptal etti...”

“Ne? Emniyet müdürünün bütün gün yapacak başka neyi olabilir ki?”

“Yeniden ayarlamaya çalışıyorum, haber veririm.”

“Harika. Şekerleme yapacak vaktim olur.”

Siktir git, Paul.

Beni ele geçirmek üzere olan öfke ve hayal kırıklığı patlamasını bastırmaya çalışarak kapıyı arkamdan usulca kapayıp ofi-

sinden çıktım. Masamın önünde durdum ve o kadar uzun süre oraya baktım ki, Lauren beni izliyorsa ne düşündüğümü kesin anlamıştı.

“Öğle yemeğine erken çıkıyorum,” dedim ortaya.

Montumu alıp çıktım, dışarıya adımımı atar atmaz ellerimi ceplerime soktum. Morel yarınki Cadılar Bayramı için süslenmişti. Balkabağından yapılmış fenerler, dükkânların vitrinlerinde hayaletler ve cadılar, her köşedeki boş çiçek tarhına dikilmiş ürpertici korkuluklar. Sokağı geçip Betty’nin Mutfağı’ndan kahve aldım ve bir masaya oturup ön pencereden dışarıyı seyrederek içmeye başladım. Oturduğum yerden SVO’yu tamamen görebiliyordum.

Bu manzara eskiden beni mutlu ederdi.

Paul’un *New York Times*’taki profilini ilk okuduğumda on beş yaşındaydım. Tam da ihtiyaç duyduğum bir zamanda yazının bir kısmı bende büyük bir tokat etkisi yaratmıştı. Ona işinin onun için ne anlama geldiğini ve işinin hayatına kattığı anlamı sormuşlardı, o da şöyle cevap vermişti: *Bakın, benim bir çocuğum veya hayat arkadaşım yok. İşim sayesinde kendimi başkalarının hayatlarında kalıcı hâle getiriyorum ve sadece gerçeği ve doğruyu yazıyorum çünkü hakikat daima varlığını sürdürür. İşin özüne ne kadar inerseniz, o kadar az reddedilirsiniz.*

Kazadan sonra karşılaştığım ve bana hayatımın bir anlamı olabileceğini hissettiren ilk şeydi bu. Yazmayı severdim ve hayatım boyunca hep yazmıştım; enkazdan benimle beraber kurtulan tek şeydi bu. Sonra bu ilham, yazılarımı bu dünyada gerçek olmak, bir anlam ifade edebilmek için kullanabileceğimi fark etmem... Derken Paul Tindale’in konferansında beni seçmesi...

Hepsi kahrolasınca kader gibi gelmişti.

Kahvemi bitirip ofistekilerin kullandığı sohbet uygulamasını kontrol ettim. Paul iş çıkışı McCray’s’te bir şeyler içmek için davet göndermişti, boğazımda bir yumruyla gelen onayları izledim. Gidebilirdim, su veya kola içerdim ama oraya gittiğimde ortamı bozuyordum. Hiç kimse masada on dokuz yaşında bir “çocuk”

varken bir hikâye için yaptığı en kötü şeyden veya sektörde kimin hayatını siktiğinden –hem gerçek hem mecazi anlamda– bahsetmek istemiyordu.

Günün sonunda herkes aşağı inerken ben ofiste kaldım ve Paul’a gelen kutumu biraz temizlemek istediğimi söyledim. Çıkarken ofisi kilitlediğimden emin olmamı söyledi. Ortalıkta kimse kalmayınca Paul’un ofisine girdim ve avuçlarımı masasına dayayarak uzun, çok uzun bir süre boyunca koltuğunda oturdum ve kabul edebileceğim başka bir hayat hayal etmeye çalıştım ama başaramadım.

Paul için ayarladığım zil sesi talepkâr bir tonla çaldığından daha gözlerim açılmadan onun aradığını anladım. Cep telefonumu bulmaya çalıştım; dün akşam kendime ısmarladığım fakat ancak yarısını yediğim dondurulmuş yemek kabının yanında, yatağın ucundan tehlikeli bir şekilde sarkan dizüstü bilgisayarımı belli belirsiz fark ettim. Gün daha yeni doğuyordu ve beni uyandırdığı için özür diledikten sonra dün ofisten çıkarken içeride takılan birini görüp görmediğimi sordu. Gözlerimi ovuşturarak ayılmaya çalıştım, kafam karışmıştı.

“Ne? Hayır.”

“Yani kapıyı kilitledin ve çıktın?”

“Evet. Neler oluyor?”

“Birileri zorla içeri girip mekânın altını üstüne getirmiş.”

Hızla doğruldum ve yere düşmeden bilgisayarımı yakaladım. Sonrasında yataktan fırlayıp gardırobumu açtım ve askıdan rasgele bir kot pantolonu çekip aldım.

“Yok artık, Paul. Hemen geliyorum...”

“Hayır, Denham... Ortalık darmadağın ve daha fazla şeyle uğraşamayacak kadar akşamdan kalmayım. Sadece sana haber vermek ve gelmemeni söylemek için aradım. Her şeyin temizlenmesi fazla sürmez. Polisleri çoktan çağırıp şikâyetinde bulundum...”

“Zararımız ne?”

“Kapılar kırılmış. Her yerde kırık camlar var... Muhtemelen

şu aşağıdaki devlet üniversitesine giden kafayı bulmuş piçler Cadılar Bayramı kutlamalarına erken başlamıştır.” Kotumu yukarı çekerken telefonumu çenemle kulağımın arasına sıkıştırdım. “Ofisim mahvolmuş durumda. Bilgisayarım siki tutmuş. Gelip kurtarılabilir durumda mı diye bakması için bir teknisyen çağırmam lazım.” *Aman Tanrım, Paul*, demeye başlamıştım ki sözümü kesti. “Yedeklerim vardı ama lanet bir olay...”

“Verilerimizin geri kalanı peki?”

“Dokunulmamış gibi görünüyor ama yine de ne olur ne olmaz diye her şeye baktıracağım.” Burnunun kemerini sıkıldığını duyabiliyordum. “İşin en kötü yanı, bunun taşak geçmek ve özellikle benimle ve dergiyle uğraşmak arasında bir yerde olması ki bu da ölene kadar canımı sıkacak; bana sorarsan amaç da tam olarak bu. Sokaktaki başka hiçbir yere böyle bir şey yapılmamış...”

“Gerçekten öğrencilerin yaptığını mı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Dün bana çok sinirlenmiş miydin?”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Sakin ol. Şaka yaptım. Ama bana sinirlendiğinde anlamadığımı sanma.”

“Ya şimdi? Ofisi kilitledim, Paul. Tanrı aşkına.”

“Evet.” İç çekti. “Kilitlediğini biliyorum. Her neyse, eğer aklına bir şey gelirse bana haber ver, Denham çünkü elimde temizleyecek yeni bir pislikten başka hiçbir şey yok ...”

Tereddüt ettim. Eğer Proje’yi araştırmak için arkasından iş çevirdiğimi veya Lev Warren’la Casey Byers’in onların yerin dibine battığını görme arzuma artık SVO’nun da eşlik ettiğine inandığını öğrenirse, Paul’un ne yapacağını tahmin etmek zor değildi. Ya da Jeremy’nin ölümü hakkında onların bilmediği şeyler bildiğime inandıklarını.

Ya da bu olayın muhtemelen tüm bunların sonucu olduğunu.

Bu yüzden Paul’a hiçbir şey söylemedim.

“Ben burada ineyim.”

Telefonumdan başımı kaldırdım; tam olarak olmam gereken yerdeydim. Pencereden dışarıya attığım kısa bir bakış da bunu onayladı. Taksi şoförü yola dikkatle bakıp, “Emin misiniz? Oraya daha çok yol var,” dedi.

Ücretini cebimden çıkardım ve ön koltuğa doğru uzattım.

Alırken kaşlarını çattı ve “Sizi daha yakın bir yerde bırakabilirim,” dedi.

“Burası iyi.”

Taksiden indim. Ellerimi ceplerime sokup önümde uzanan toprak yolu aşmaya başladığımda birkaç iri kar tanesi gökyüzünden aşağı süzülüyordu. Taksi geri geri gidip tekrar otoyola çıktı ve o gözden kaybolup da yalnız kalıncaya kadar tekerleklerin çıkardığı sesi dinledim.

Garrett arazisi, manzarasına hükmeden bir çadır ve çevresine gelişigüzel park etmiş arabalar ile cemaat festivalinde eğlenen umutsuz kalabalık yokken farklı görünüyordu. Ama o enerjinin hayaleti, sanki bir sonraki kutsal ânı bekliyormuş gibi hâlâ buradaydı.

Ayaklarımın altındaki zemin sert, hava ise acı verici derecede keskindi. Kendimi havaya hazırlamaya çalıştım ama yapamadım. Kaynamış kemiklerim kötü havalarda kendilerini belli ediyordu. Diş ağrısının etrafındaki bir iltihap gibilerdi. Patty benden daha yaşlıydı ama benim vücudum onunkine kıyasla daha yıpranmış ve daha zayıftı. Bu açıdan bakınca aramızda yaşlı olan bendim. Omuzlarımı kamburlaştırıp çalkalanan mideme aldırış etmeme-

ye çalışarak ilerledim. Ev, çiftliğin en uzak köşesindeydi ve sınırına ulaştığımda tırnak diplerim morarmıştı.

Beyaz dış cephesi ve kurşuni mavi desenleriyle nostaljik görünümü, iki katlı bir evdi. Pek çok jenerasyonun aşına olduğu türden bir yerdi. Büyük oranda iyi bakılmıştı ama mütevazı kalacak veya en azından mütevazılık illüzyonunu sürdürecektik kadar yıpranmış görünen kısımları vardı. Sonuçta İsa da bir ahırda doğmuştu. Ön taraftaki verandada, büyük ahşap kapının önünde yıpranmış bir sineklikli kapı vardı ve perdeleri çekilmiş büyük bir pencerenin altında eski püskü bir hasır sandalye duruyordu.

Eve giden dar patika, toprak kazılarak ve içine yassı taşlar yerleştirilerek yapılmıştı. İlk taşa adımımı atmıştım ki hantal ön kapı yavaşça açıldı, kenarını kavrayıp zar zor açan minik ellerin bir mücadele içinde olduğu çok açıktı. Sineklikli kapıyı aşması ise çok daha kolay bir fetihtir. Sineklikli kapı itiraz edencesine gıcırdayarak açıldı ve ardından küçük bir kız evden uçarcasına çıkıp arka tarafta gözden kayboldu. Beni fark etmemişti. Çocuğu ancak o gittikten sonra algılayabildim ve sahneyi zihnimde tekrar canlandırdım. Çok küçüktü, kahverengi saçları özensiz bir atkuyruğu yapılmıştı. Kabarık sarı bir ceket, cafcıflı pembe çizimleri vardı. Bir anda gidivermişti. Bu bir tür hapisten kaçış mıydı diye merak ettim, acaba emin olmak için onu takip etmeli miydim...

Eve döndüm.

Kız ön kapıyı açık bırakmıştı, sinekliğin ardı bir kara delikten ibaretti. Eve doğru ilerledim, karanlık bir şekil almaya başlıyan kadar gözlerimi oradan ayırmadım: kendisini geride tutan, gölgelerin içinde saklanan bir insanın belli belirsiz hatları. Beni izliyordu. Durdum ve ben de onu izledim. Avuçlarım sızlıyor, boğazım karıncalanıyor, bütün bedenim zihnimin sormaya çok korktuğu soruya cevap veriyordu. Yutkundum, kardeşimin beni şimdi, burada, bu şekilde reddedip reddetmeyeceğini merak ettim.

Sineklikli kapı açılırken nefesim kesildi.

Ama karşımdaki o değildi.

Foster'dı. Verandaya çıktı, ben onu süzerken o da beni süzüyordu. Eskimiş bir kot pantolon ve ekose bir kışlık ceket giymişti; onu son gördüğümdeki güvenlik görevlisi hâlinden daha az heybetli olsa da, daha az tehditkâr bir etki uyandırmıyordu.

"Burada olmaman gerekiyor," dedi.

"Sizin de ofisime zorla girmemeniz gerekiyordu."

Bu cümlem onu gafil avladı ve bana doğru ilerleyişini sadece bir anlığına durdurmaya yetti. Titredim, beni buraya sürükleyen öfke bu geniş açık alanda zayıflamaya başladı ve aniden vaaza geldiğimde Dana'ya sorduğum o soru aklıma geldi.

Foster ve Amalia silahlı mı?

"Casey, Proje'nin saklayacak hiçbir şeyinin olmadığını söylüyor," dedim. O yaklaşırken sesim titredi.

"Yok zaten."

Çenemi yukarı kaldırdım.

"Kesinlikle saklayacak bir şeyleri olan insanlar gibi davranıyorsunuz."

Tam önümde durdu ve sonra *ben* bir adım ileri atıp aramızda kalan son mesafeyi de kapadım; bütün vücudumla ona meydan okudum, vücudumu kullanarak ona korkmadığımı söyledim... Oysa aslında korkuyordum.

"Bea'yla konuşmak istiyorum."

"Geri dön," dedi, "ve hayatına devam et."

"Hayır."

"Git buradan ve bizi rahat bırak."

"Kız kardeşim *hangi cehennemde?*"

"Bir şey olmadan önce gitmen gerekiyor."

Onun tehdidi ve benim buna boyun eğmeyi tamamen reddedişimdeki küstahlık karşısında nabzım hızlandı.

Bana bakışı karşısında.

Arkamızda yavaşça açılan sineklikli kapının sesinin ve sonrasında başka birinin konuşması karşısında...

Ve ismimi söylemesi.

Bea rüyasında onu görüyordu.

Tanrı'ya bu kadar yakın olan bir adam hakkında görülmemesi gereken türden bir rüya görüyordu ya da en azından sabah teni davul gibi gerilmiş bir hâlde ve nabızı hızla atarken uyandığında böyle hissediyordu. Adam onu kendisini en yalnız hissettiği anda, boş evinin yatak odasında uzanırken sırf kontrol etmek için arardı; hiç mesaj atmaz, sadece arardı. Bea'nın kırık kalbi onu hastaneye çağırmıştı, şimdi de çağırıyordu ama umutsuzluğa kapılmasına gerek yoktu. Tanrı onun için bir yer ayırmıştı.

Tek düşündüğü şey buydu ve onu neredeyse aklını kaçtıracak kadar korkutuyordu ama Tanrı'nın planındaki rolünü inkâr edemezdi ve geçmişinin yıkıntıları bu kadar yakınken yeni bir gelecek hayal etmek için henüz erken gibi gelse de, başka ne yapacaktı ki? Kendisini de anne ve babasının yanına mı gömmeliydi?

Onlar onun yaşamasını isterlerdi.

Son bir saattir seni soruyor, dedi Patty.

Hastane Sevgililer Günü için dekore edilmiş, duvarlara bantlanmış vasat kırmızı ve pembe kâğıttan kalpler kâğıt zincirlerle birbirine bağlanmıştı. Bea bundan nefret ediyordu ama hastaneden en çok aralık ayında, cafcaflı, yaldızlı ağaçlarla ve baston şeker şeklindeki ışıklarla süslendiğinde nefret ediyordu; bu ona ebeveynleri olmadan geçecek ilk Noel'i anımsatıyordu.

O hep beni soruyor zaten, diye tersledi Bea. Patty'de onu tetikleyen şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Patty burada olmak zorunda değildi ama burada olmayı seçiyordu ve Bea'ya böylesi bir yıkıma eşlik eden karar alma sürecinde ve bunaltıcı miktardaki evrak

işlerinde yardımcı oluyordu. Patty yaşlı, ağırbaşlı, sabırlı ve zeki biriydi. Bea ona neden hiç tanışmadıklarını sorduğunda Patty şöyle cevap vermişti: *Annenle ben farklı hayatlar yaşadık. Sizin kendi hayatınızı yaşadığınızı bilmek benim için yeterliydi.* Patty'nin jenerasyonu yardım etmeyi görev bilir, ihtiyaçlara karşılık verirdi. Şimdi de ona ihtiyaç doğmuştu.

Patty, *Burada daha fazla kalmalısın,* dedi Bea'ya. *Nereye gidip duruyorsun ki zaten?*

Hiçbir şey Bea'yı Lo'nun iyileşme sürecinin acımasızlığına veya bu sürecin kendi yaşadığı kayıpları onun yüzüne vurma-sına hazırlamamıştı. Havanın çok hafif olduğu ve nefes almanın zorlaştığı hastanede bunlar keskin bir şekilde ortaya çıkıyordu. Bazen saatlerce Morel'de tek başına dolaşır, bazen de mezarlığa gidip anne ve babasının mezarlarının başında geri çağırılana kadar ağlardı. Birdenbire ortaya çıkıp ona kahve ve başını dayayıp ağlayabileceği bir omuz sunan Casey'de bulduğu o kısa rahat-lama anları için minnettardı. Telefonunun çaldığı ve arayanın o adam olduğu geceler için de minnettardı.

Hiçbir yere, dedi Patty'ye.

Bea, Lo'nun odasına girdiğinde Lo uyuma numarası yapıyordu. Alnındaki çizgiler onu ele veriyordu. Lo gerçekten uykuya daldığında aldığı ilaçlar yüzünü yumuşatırdı; sol yanağının görüntüsünü bozan o pembe yara izi hariç.

Lo kendine artık gevşeme izni vermiyor gibiydi, gece çöktüğünde ve gözlerini kapama vakti geldiğinde sık sık panik atak geçiriyordu. Yoğun bakım ünitesinde solunum cihazına bağlı olarak geçirdiği süreç gerçeklik algısını Bea'nın mümkün olduğunu bilmediği şekillerde bulandırmıştı. Lo halüsinasyonlar görüyordu. Şimdi de halüsinasyonlarla ilgili kâbuslar görüyordu. Bazen ter içinde ve ateşten yanarken bilinçsizce tutabileceği bir el arıyor ve Bea'ya yatağının ucunda ona doğru uzanan bir adam olduğunu söylüyordu. Başına gerçekten geldiğinden emin olamadığı her şeyden korkuyordu.

Bedenine hapsolmuş ve acısıyla tutsak edilmiş Lo'nun yanındayken Bea kendini bedenine bağlı hissetmiyordu. Lo'nun kırık köprücük kemiği, dizkapakları ve sol dirseği. Kırık sol eli. Yoldan kurtarılıp getirildikten hemen sonra Lo'yu ameliyata almışlar ve dalağını çıkarmışlar, sonra da dikerek enfeksiyonu içeri hapsetmişlerdi; neredeyse onu öldüren ve sayısız başka şeyin yanı sıra onu narin ve güçsüz kılan enfeksiyon. Bir de yaşanan kaybın ve travmanın Lo'yu dönüştürdüğü kişi vardı.

Bea henüz kazadan kurtulan kızı anlayamıyordu ama tanıdığı kardeşinin annesi ve babasıyla birlikte öldüğü şeklindeki yürek parçalayan sonuca hızla ulaşmıştı. Lo kendine geldikten sonraki ilk ay, Bea geçmişin huzuruyla onu sarmalamaya çalışmıştı; kulağına ikisinin paylaştığı anıları fısıldamış, kendi ismini Lo'nun ağzından duyduğu ilk ânu anlatmıştı ama Lo bu hikâyeleri ve daha fazlasını ifadesiz bir şekilde dinleyip her seferinde hatırlamadığını, Bea'nın neden bahsettiğini bilmediğini söylemişti. Bu durum, kazanın Lo'dan gözle görülenden daha fazlasını alıp götürmediğinden emin olabilmek için yapılan korkunç nörolojik testlerle sonuçlanmıştı. Sonunda anlaşılmıştı ki Lo hatırlayabilirdi. Sadece hatırlamak istemiyordu.

Bea, Lo'nun yatağının yanındaki sandalyeye oturdu ve uzanıp onun kemikli bileğini eliyle sarmaladı. Lo her zaman ufak tefek bir kız olmuştu ama hiç bu kadar değildi. O kadar çok kas ve yağ kaybetmişti ki ölü gibi görünüyordu. Bea bunu asla kimseye itiraf etmezdi ama bu görüntü onu iğrendiriyordu.

Lo elini Bea'nın elinden kurtarıp yüzünü başka bir tarafa çevirmeden önce, bu maskaralığın kısa bir süre devam etmesine izin verdi. Migreni tutmuş olmalıydı çünkü bu hareketinin ardından aldığı hava genzine kaçtı ve inledi, sonrasında da ağlamaya başladı. Lo'nun migren atağı yaşayacağını hissettiğinde doktorlara haber vermesi gerekiyordu ve Bea şu an Lo'nun sırf onu burada kalmadığı için cezalandırmak amacıyla haber vermediğinden şüpheleniyordu.

Bea tekrar Lo'ya uzandı.

Biliyorum, tatlım, biliyorum...

Hayır, diye fısıldadı Lo, bilmiyorsun.

Bea, Lo'nun da tıpkı kendisi gibi geriye en azından bir kişi kaldı diye rahatlayacağını düşünmüştü fakat Lo çok ama çok öfkeliydi. Uyandığında annesi ve babası ölmüştü, artık yoklardı. Oldukça kırılgan, zayıf ve ateşler içindeki bir bedende uyanmıştı. Bea'ya bakmıştı ve Bea onun gözlerindeki soruyu görebilmişti: *Neden?* Ve Bea biliyordu ki verilebilecek hiçbir cevap Lo için yeterli olmayacaktı.

Bizzat Tanrı'dan gelse bile.

Lev sabırlıydı.

Bea ona Lo iyileşene kadar onu bekleyip bekleyemeyeceğini sorduğunda, Lev onun daha erken katılmasını zaten beklemediğini söylemişti.

Daha erken olmasını istemişti Bea, hem de her gün.

Lo'nun öfkeli ve acılar içinde olduğu, kendisinin orada olmasının hiçbir fark yaratmadığı ve elinden hiçbir şeyin gelmediği hastaneden bıkmıştı. Patty'nin ayıplamalarından, Bea'nın görev duygusunun kendi ihtiyaçlarından daha önemli olmasını beklemesinden usanmıştı. Bir de neredeyse her gece arayan ve onları bekleyen işi, bunun Bea olmadan nasıl da eksik kalacağını, mücadele için Bea'nın ne kadar da gerekli olduğunu hatırlatan Lev vardı. Onun vahşiliğine, dürtüselliğine ve güzel, özverili kalbine ihtiyaçları vardı. Bea sırf bunu duymak için nefes almaya devam edebilirmiş gibi hissediyordu ve Lev'e bunu tekrar tekrar söyletiyordu. Patty ve Lo, o ikisi Bea'ya hep bencil bir insanmış gibi bakıyordu.

Tanrı bencil bir insanı seçmez. Tanrı hata yapmaz, demişti Lev. Bea kendini evrene ilk adadığında, bunu başka birini kurtarmak için yapmıştı.

Bu bencilce değildi. Saftı.

Tanrı bana bir vahiy gönderdi, demişti Lev ve sonra Bea'ya henüz doktorlardan duymadığı bir şey söylemişti: Lo ay sonuna ka-

dar taburcu olacaktı. Bea'nın düşündüğünden daha erkendi bu. Doktorlar Lev'in dediğinden bir ay sonrasını öngörüyorlardı.

Ve Lev'in tüm vahiyleri gibi bu da gerçekleşmişti.

Lo'nun iyileşme süreci evde devam edecekti. Patty, Ossining'deki kendi evinde Lo'nun bakımını üstlenecekti. Patty, Bea'ya Lo'nun onun verebileceğinden daha fazlasına ihtiyacı olduğunu söylemişti. Lo'nun, yemek yediğinden ve ilaçlarını aldığından emin olacak, yaralarından kaynaklı çeşitli onur kırıcı durumlarla işinsanı edasıyla ilgilenecek birine ihtiyacı vardı ve Patty bunu çok iyi becerirdi. Lo kendisi bunu yapamadığında veya yapmayı reddettiğinde acısını dile getirecek birine ihtiyacı vardı. Patty'nin vakti vardı. Patty'nin parası vardı. Patty'nin evinde yeterince yer vardı. Patty daha iyi bir hastanenin yakınında yaşıyordu.

Lo, Patty'yle gidecekti.

Sen de istersen bizimle kalabilirsin, dedi Patty, ama isteyeceğini sanmıyorum.

Bea odasına girdiğinde Lo uyuyordu; gerçekten uyuyordu. Yüzü ifadesiz, dudakları hafif aralık, nefes alıp verışı de derin ve düzenliydi. O kadar ufaktı ki, Bea'nın yatağa girip yanına kıvrılması için yeterince yer vardı ve Bea da boğazında bir yumru ve gözlerinden süzülen yaşlarla tam olarak bunu yaptı. Lev için, Tanrı için yapmaya çağrıldığı işin gerilimiyle bu çağrının bedeli arasında kalmıştı. Nasıl birine dönüşürse dönüşsün Lo'yu seviyordu; kardeşinin bedenini çalmış bir yabancı gibi görünse de. Ve kazanın aralarındaki gizli dili çalması ya da gizli yerlerini yok etmesi hiç önemli değildi zira bu şeyler doğaları gereği değişmek zorundaydı, çünkü hiçbir şey tam olarak aynı kalmazdı. Zaten hayat da böyle değil miydi?

Ama tek bir şey daima doğru kalacaktı.

Bea uzandı, elini Lo'nun başında gezdirdi, saçlarını okşayarak solgun yüzünden yavaşça çekti. Ona yaklaşabildiği kadar yaklaştı.

Ben her zaman senin ablan olacağım, diye fısıldadı. Söz veriyorum.

Gözlerini kapadı. Rüyasında Lev'i gördü.

KASIM 2017

“Gloria.”

Adam sandığımdan daha uzun boyluydu, omuzları genişti. Kollarını sıvadığı beyaz bir yakasız gömlek giyyordu ve ucunun bir tarafı, yıpranmış kotunun içine sıkıştırılmıştı. Proje literatürü sayesinde pek çok kişinin bildiği trajik ve şiddetli çocukluğunu ele verecek kadar eğri bir burnu vardı –sırf Tanrı tarafından seçilmek için trajik bir geçmişin üstesinden gelmekten daha ilham verici bir şey yoktur– ve ihtiyatlı, koyu kahverengi gözleri de aynı şeyi yansıtıyordu. Kıvrıkcık siyah saçlarını yüzünden geriye atmıştı ve kirli sakalı çenesinin keskin hattını takip ederek eğik ağzını çevreliyordu. Sineklikli kapı arkasından gıcırdayarak yavaş yavaş kapanırken boynundaki küçük, gümüş kolyeye vuran zayıf ışık onun kısa bir anlığına parlamasına sebep oldu.

Sadece bir insandı işte.

Bunu düşündüğüm anda damarlarıma dolan öfke kanımı kaynattı. Onu parçalara ayırabilmek için aramızdaki mesafeyi kapamak istememe neden olacak kadar güçlü bir hiddetti bu.

Lev Warren bana yaptığı her şeyi yapabilir...

Ve ona hâlâ insan denebilirdi.

Foster, başıyla evin arka tarafını işaret eden Lev’e baktı. Sessiz bir emir. Foster hafif bir baş selamıyla o tarafa yönelerek bizi yalnız bıraktı. O küçük kız Foster’ın sorumluluğunda olmalıydı.

Lev tekrar bana döndü, gözleri benimkilerle buluştu. Göğsüm acı verici bir şekilde kasıldı çünkü zihnim ablamla doluydu ve onun böyle bir anda ne görüp hissetmiş olabileceğiyle. Tanrı’yı mı?

Gerçekten mi?

O zamanlar bu kabul edebileceğim bir şey değildi ama en azından Bea'nın kederini ve yaşadığımız kayıp karşısında duyduğu ani, umutsuz bir inanç ihtiyacını düşününce anlaşılabilirdi. Ama şimdi gerçek tam karşımda dururken bunu daha az kabul leniyor ve Bea'dan daha da çok nefret ediyordum.

Lev verandaya çıkarken olduğum yerde durdum. Yukarıdan bana bakıyor, bir şey yapmamı bekliyordu çünkü bundan sonra her ne olacaksa belli ki hamle yapma sırası benimdi. Bu fırsatın bir daha elime geçmeyeceğini bildiğimden, onun tam karşısına gelene kadar yavaşça patikada ilerleyip verandanın basamaklarından çıktım. Uzun bir süre gözleri yüzümü taradı, yara izimin üzerinde gezindi ve sonra beni evin içine yönlendirdi.

Loş koridor boyunca onu takip ettim; koridordaki kalın ahşap paneller evin en arkasında kalan kapının camlarından içeri süzülen azıcık ışığı da yutuyordu. Duvarda eski, çerçeveli fotoğraflar vardı: Çiftliğin Proje'den çok önce, sadece Garrettlara ait olduğu zamandan kalma, farklı günlerdeki hâlleri. Garrettların artık burada yaşamadığı açıktı ve nereye gittiklerini, gitmek isteyip istemediklerini merak ettim. Hayatlarını Tanrı'ya adamaktan mutlu muydular yoksa bu Proje'nin artan popülaritesinden doğan bir zorunluluk muydu? Her şeyi geride bırakmak için hayatlarına ve geçmişlerine ne gibi bir bedel biçmişlerdi? Para mı yoksa kutsanma mı? Lev omzunun üstünden bir bakış atıp önüne döndü ve bizi küçük bir mutfağa götürdü. Burası daha aydınlıktı, güneş lavabonun üstündeki pencereden parlıyordu. Pencerenin ardında, Foster ve o küçük kız bahçede oyun oynuyorlardı. Birden fazla öğünden kalan dağınıklık masayı ve lavaboyu kaplamıştı; yarısı yenmiş yemeklerle dolu tabaklar, kırıntılar, çatal bıçaklar. Tüm bunlar burada şu an bulunandan daha fazla insan olduğunu gösteriyordu. Evin içinde birileri olup olmadığını merak ederek kulak kesildim –o, bu evin içinde bir yerlerde saklanıyordu belki de– ama tek duyduğum, başka bir odadan gelen bir saatin belli belirsiz tiktaklarıydı.

Lev kollarını kavuşturup pencereye döndü, dışarıda oynayan sessiz filmi izlemeye koyuldu. Görünüşe göre ebelemece oynuyorlardı ama buradan baktığımda bile buraya ait olmayan bir şeyin, *birinin* evde olduğu bilgisiyle Foster'ın bedeninin gerildiğini görebiliyordum. Bir süre sonra Lev bana dönüp lavaboya yaslandı, kolları hâlâ göğsünde kavuşturulmuştu. Onda herhangi bir gerginlik belirtisi yoktu. Bana bakış şeklinde kesin bir kaçınılmazlık vardı.

“İyi görünüyorsun.” Sesi sakın ama katıydı. Katı ama bir şekilde keskin de değil. “Öyle misin?”

Yine yara izimi inceledi, sonra da geri kalanımı. Sorduğu soru, sormaya hakkı olandan daha kişiseldi ama cevap vermemek korkakça olurdu.

“Tamamen iyileştim,” dedim.

“Güzel. Demek ki Ossining senin için en iyisiymiş.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp acı bir gülümsemeyi engelledim. Patty ile onun evinde, onun şartları altında yaşamak... Yani başıma gelen en kötü şey değildi ama “en iyisi” de diyemezdim. Hastaneden ayrıldığım günü hatırlıyordum, Patty'den evimin önünden geçmesini istemiştim. Bahçedeki salıncağı gördüğümde içimde oluşan his... Her şey o kadar eskisi gibi görünüyordu ki bedenim sanki bu kaybın en sonunda uyandığım bir rüya olduğuna inanmıştı. Hıçkıra hıçkıra ağlamış, beni orada indirmesi için yalvarmışım ama bunun bana çok fazla geleceğini söylemişti. Her zaman bana çok fazla geleceğini düşünürdü. Bir daha asla eve gidememiştim.

Tıpkı konuştuğumuz gibi, demişti Patty anlaşma hakkında ama kimsenin benimle bu konuyu konuşmadığına yemin edebilirdim. O zamana dair anılarımda çok fazla boşluk vardı, olup biten şeylerden daha gerçekmiş gibi gelen çok fazla yoğun bakım kâbusu. Bazı anılarım bugün bile kafamı karıştırıyordu ve gerçekten olanla olmayan şeyler arasındaki farkı bana söyleyebilecek kimsem yoktu.

Patty'nin evindeyken Bea beni bir kere aramıştı. Ağrıkesicilerin etkisi altındaydım ve o konuşmadan geriye yalnızca bana

söylediği son sözler kalmıştı. *Onun* gerçek olduğunu biliyordum çünkü iliklerime işlemişti ve sonraki aylarda hayata tutunmamı sağlamıştı.

Birbirimizi tekrar göreceğiz.

Patty'nin evinde iki yıl geçirmiş ve onu hiç görmemiştim.

Morel'e döndükten sonra bile onu hiç görmemiştim.

Aniden oluşan yanma hissi karşısında gözlerimi kırıştırdım. Bu küçük mutfakta Lev Warren'ın karşısında dururken ânın ağırlığı üzerime çöktü ve beni kendi gerçekliğinde boğmak istedi: O sadece bir insandı ve eğer sadece bir insansa, bu durumda ben ne oluyordum?

Bea'nın kız kardeşinden daha azı mı?

"Vaktim de, dikkatim de senin," dedi.

"Ben onunkileri tercih ederim." Sözcükler dudaklarımdan çıkarken âdeta kırılıp döküldü, bir hakaret olamayacak kadar acınasıydılar. Dediğimi duymasıyla yüzünde oluşan bakış, Lev'e zayıflığını göstermiş bir bedene çaresizce bağlı olduğumu iyiden iyiye hissettirdi.

"Ben ablanın gardiyanı değilim ve Proje de hiçbir zaman ablanın hapishanesi olmadı. Beni düşmanın olarak görmeni anlayabiliyorum çünkü bu, ablanın senin parçası olmadığın bir seçim yaptığına inanmaktan daha kolay." Duraksadı. "Gloria."

Gözlerimi açtım.

"Vaktim de, dikkatim de senin," dedi tekrar.

"Casey sizi ifşa etmeye çalışmayı sürdürürsem başarısız olacağımı söyledi."

"Haklı. Bizim saklayacak bir şeyimiz yok."

"O zaman neden SVO'ya zorla girdiniz?"

Kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Bilmiyormuş gibi yapma."

"Ama bilmiyorum," dedi.

"Proje mensupları dün gece SVO'ya zorla girdi, ofisin altını üstüne getirdi," dedim. "İşte bu yüzden buradayım. Aşağılık itlerini durdur."

“Buna dair kanıtın var mı?”

“Başka kim olabilir ki?”

“Bizim yaptığımızdan niçin bu kadar eminsin?”

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapadım. Lev kol yenlerini daha da yukarı çekip lavaboya döndü. Suyu açıp kirli tabaklardan birine uzandı ve onu bulaşık yıkamak gibi sıradan bir şey yaparken görmek o kadar garipti ki bu ikisini bağdaştıramayacağımı fark ettim: O ya bir insandı ve bunu yapması gerekiyordu ya da bu bir alçakgönüllülük gösterisiydi ve o bir insandan daha fazlasıydı. Ama sadece bir insandı işte. O kadar. Bir insan. Bir tabağı ovalıyor, duruluyor ve sonra da dikkatle kurutma rafına koyup pencereden dışarı bakıyordu. Foster ve küçük kız artık görünürde değildi.

“Proje’nin düşmanları olabilir ama biz hiç kimsenin düşmanı değiliz,” dedi Lev. “İnancımızı cesurca yaşamak için işimizin ilk savunma hattımız olması ve kendi adına konuşması gerektiğini daha ilk zamanlarda anlamıştım. Misyonumuz bize karşı çıkanları susturmak değil, hiçbir zaman da olmadı. Bizim misyonumuz yaptığımız işin sesinin onlardan daha yüksek çıkmasını sağlamak oldu. SVO canı ne istiyorsa yazmakta özgür ve yoluna çıkmayacağız. Biz kendi işimizi yapmaya devam edeceğiz.” Bana döndü. “Paul Tindale gibi saygın ve kendini doğrulara adanmış bir gazetecinin hakkımızda yazdığı herhangi bir yazının doğrulanabilir gerçeklere dayandığından emin olacağımı umuyorum. Ne olursa olsun, ofisinize zorla girmedik. Böyle bir eylem savunduğumuz her şeye aykırı.”

“Sana inanmıyorum.”

“Bu senin tercihin,” diye karşılık verdi.

“Jeremy’ye yaptığın şey...”

“Eğer Jeremy hakkında konuşacaksan daha açık ol.”

“Onu izole ettin. Esir tuttun, tıpkı Bea gibi. Onu babasından uzaklaştırdın...”

“Biz Jeremy’yi babasından uzaklaştırmadık.”

“Arthur öyle düşünmüyor ama.”

“Demek ki Arthur kendisiyle ilgili bir şeyle yüzleşmeye hazır değil. Yıllar boyunca yeni bir başlangıç yapmak isteyenler için bir sığınak olduk. İnsanlar kefaretlerini hayatlarına her açıdan temiz bir sayfa açmak olarak görürler. Bize gelen hiç kimse, istemediği hiçbir şeyi geride bırakmak zorunda değil. Jeremy babasıyla bir ilişkisi olsun istemedi, biz de buna saygı duyduk. Müdahale etmedik. Eğer Arthur’la iletişim kanallarını tekrar açmaya karar verseydi bunu da kabul ederdik. Ben *onun* da gardiyanı değilim.” Lev bana doğru bir adım attı. “Ama bunun senin hikâyene tam olarak hizmet etmediğini biliyorum.”

Kısa bir süreliğine gözlerimi kapadım; sanki bunu her yaptığımda kendimi sıfırlayabilecekmişim ve bu durum üzerinde hâkimiyet kazanabilecekmişim gibi.

“Jeremy öldüğünde oradaydım.”

“Casey söyledi.”

“Sizin sorumlu olduğunuzu buradan biliyorum.”

Lev’in yüzünden bir karaltı geçti.

“İnandığın bir şeye kendini adasan ve bu inancı yaşayıp benimsesen, sonra da sırf başka biri kabul etmedi ya da anlamayı reddetti diye bu inanç saptırılsa nasıl hissederdin?” diye sordu usulca.

Cevap vermem için bana zaman tanıdı ama vermedim.

“Jeremy muazzam bir iş çıkardı,” diye devam etti Lev. Elini dalgınca kolyesine götürüp başparmağıyla kolyenin ucunu okşadı. “İhtiyaç sahiplerine yönelik birden fazla sosyal yardım girişiminin bir parçasıydı. Gençler için akıl hocalığı konusunda önde gelen üyelerimizdendi. O bizi sevdi, biz de onu sevdik. Onun bağımsızlığını inkâr etmek, hayatını adadığı işi silmek, inancını reddetmek ve onu benimle Proje’nin bir kurbanı olarak yazmak... hem de sırf bize olan nefretini ve ablana olan öfkeni haklı çıkarmak için... Bu çok korkunç.”

Yanağımın içini öylesine sert ısırdım ki dişlerimin etime geçtiğini hissettim. Hemen ardından da ağızma bakırın çirkin tadı geldi.

“Eğer birisi Jeremy’yi kurtarabilecek olsaydı, bu sen olmaz mıydın?”

“Hayır. Çünkü ben Tanrı değilim,” dedi. “Ben sadece bir insanım.” Bana biraz daha yaklaşıp görüş alanımın tamamını kapladı, beni göz teması kurmaya zorladı ve yakınlığı karşısında vücudum bir kaçış tepkisi verdi; ağzım kurudu, dudaklarım ve parmak uçlarım uyuştı. Sanki kalbimi bir mengene sıkıştırıyordu da kalbim kıskaçların içinde çılgınca çırpınıyordu. “Bizden ne istediğini söyle bana.”

“Gerçeği istiyorum.”

“Sana gerçeği verdim zaten ve reddettin.”

“Ablamı isti—”

O sesin tınısı. *Onun* sesinin tınısı. O küçük, kırık dökük kız çocuğu içimdeki duvarı tırmalıyordu ama artık o duvar yoktu ve yokluğunu, ardından gelen muhtaçlık selini hissediyordum. *Ablamı istiyorum*, diye fısıldıyordu içimdeki kız ve kelimeler ağzımdan kaçmaya çalışıyordu. Dudaklarımı ısırdım. *Ablamı istiyorum*. Jeremy’nin kafamın içinde hâlâ yankılanan sesinden daha yüksekti bu. Jeremy’nin son ricası, o küçük kızın tekrar tekrar söylediği şeye karışıp içimde yeni bir istek oluşturdu: *Bul onu*.

“Lo.”

Lev’in sesinin yumuşaklığı beni ürküttü ama başka bir şey daha vardı – ismim. Daha önce bana “Gloria” diye hitap ettiğinde, bu isim dudaklarından sanki daha önce hiç telaffuz etmemiş gibi dökülmüştü ama şimdi “Lo” deyişi çok zahmetsiz, çok rahattı. Bea ve ikisinin benim hakkımda konuştukları düşüncesi, içimdeki bir şeyleri öfkemi tüm isteklerimin üzerine çıkaracak kadar sertleştirdi.

“Casey sana söylemedi mi? Bu artık Paul’un yazacağı bir hikâye değil. *Benim* hikâyem.”

“Öyle mi?” diye sordu.

“Evet. Hastanenin birindeki yarı ölü bir çocukla başlıyor. Birlik Projesi alıp götürene kadar bu dünyada ona kalan tek şey ablası,” dedim. “Casey’le yaptığım her telefon konuşmasını, su-

ratıma çarptığı her kapıyı, Bea'nın benimle bir alakası olsun istemediğini ilettiği her seferi hatırlıyorum. İnsanlar bu konuda ne düşünür? Bir çocuğa böyle davranmanız konusunda? Kalbi kırık, yetim kalmış bir çocuğa..." Sesim paramparça oldu. "Ve şimdi de Jeremy. Birlik Projesi'ne katılıyor, babasını hayatından çıkarıyor ve bir trenin önüne atlıyor. Bence sen zehirlisin. Bence dünyanın bunu bilmesi gerekiyor."

Lev karşılık vermedi.

"Ve tüm bunlar insanların dikkatini çekmezse, belki de bu çeker." Elimle kendimi ve onu gösterdim. "2011'den bu yana Lev Warren'ın basınla ilk görüşmesi."

Bahçedeki küçük kız kıkırdayarak verandanın basamaklarından hızla çıkarken Foster da hemen arkasındaydı, dönüp koridora adımımı attım. Kız beni görünce olduğu yerde durdu ve sinelikli kapının ardından dikkatle bana baktı, ağdan dolayı yüzü tam seçilmiyordu.

Arkamda zemin usulca gıcırdadı.

"Anlamadığın çok şey var," dedi Lev arkamdan.

"Eğer Birlik Projesi bu hikâyenin yayımlanmasını istemiyorsa," dedim arkama dönmeden, "o zaman Bea'nın bana başka bir hikâye anlatması gerekiyor ve bunu bana yüz yüze anlatmak zorunda."

2. KISIM

@novaebook

Kefaret armağanını bahşedebilmek için Bea'nın öncelikle günahlarından arınması gerekiyordu.

Günahlarından arındırılabilmesi için Bea'nın kendine dair bildiği her şeyden vazgeçmesi gerekiyordu.

Bir cevap beklerken telefonu kulağına sıkıca bastırdı, titriyordu. Karşısındaki pencerenin ardında uzanan sakin kış manzarasına baktı. Gözleri güzel ve mavi gökyüzünü, hemen aşağısında kalan ve arazi boyunca uzanan, tepeleri karla kaplı çam ağaçlarına doğru takip etti ve onların ötesinde de –her ne kadar göremese de– ışıkla parıldadığını bildiği göl vardı.

Su soğuk olmalıydı.

Ama önce bunu halletmeliydi.

Patty telefonu açtı.

Bea, Lo'yu istedi.

Biraz önce ilaçlarını içti. Konuşabilecek durumda değil.

Bea ısrar etti. Arka planda bir sürü ses duyuldu. Sonra tekrar Patty'nin sesi geldi ve Bea'nın ondan daha önce hiç duymadığı kadar nazik bir tonda Lo'yu gözlerini açması için cesaretlendirdi: *Aferin kızıma, gayet iyisin...* Lo'nun kulağa gelmeye başlayan yumuşak sesleri, telefonun Patty'den Lo'nun zayıf ellerine beceriksizce aktarılması ve sonunda kız kardeşinin boğuk sesi: *Alo?*

Bea, *Merhaba Lo*, dediğinde Lo, *Anne?* diye karşılık verdi.

Ardından gelen sessizlik acı vericiydi ama Lo biraz daha kendinde olsaydı çok daha fazla acı verici olacaktı. Böylesi daha iyi, dedi Bea kendi kendine. Lo'nun öfkeli ve içine kapanık olup kontrolünün dışında gerçekleşen şeyler için onu suçlamasından-
sa, yavaş algılayan ve açık biri olması daha iyiydi.

Bea. Lo kendini düzeltti. Gerçekten sen misin?

Bu sorunun uyandırdığı suçluluk sızısını görmezden geldi Bea ve kendi sorusunu sordu. Lo'nun nasıl hissettiğini bilmek istiyordu. Lo'nun cevabı zihninden ağzına, oradan da Bea'nın kulağına giden yolu yavaşça katetti: *Yorgun. Çok yorgundu. İyi-leşmek yorucu bir işti.*

Bea güçlükle yutkundu, kalbinden dışarı doğru bir ağrı yayılıyordu. Onu bekleyen şeyi çok istiyordu istemesine ama bir yandan da sonsuza dek bu şekilde hattın diğer ucunda kalmak, olabildiğince az kelime alışverişinde bulunmak istiyordu çünkü Lo'yla böyle kolay anlaşmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Güven veren bir elin omzunu sıktığını hissetti ve gömleğinin üzerinden bıraktığı sıcaklığa odaklandı. Dışarıdaki o ağaçların ardında akan suyu ve suyun ne kadar soğuk olacağını düşündü.

Uyumam gerekiyor, diye mırıldandı Lo ve Bea ona bekleme-si için, telefonda kalması için yalvardı; ona söylemesi gereken önemli bir şey vardı. *Peki,* diye zayıf bir nefes verdi Lo ve Bea anlatmak için kendisini hazırladı ama dudaklarından dökülen şey şu oldu: *Doğduğun günü hatırlıyorum.*

Zaman her ne kadar bu anıyı uzaklara götürse de Bea o günü daima dün gibi hatırlayacaktı. Lo'ya, hissettiği öfkeyi ve korkuyu, kendisinden kardeşine ismini koyması istenene kadar nasıl da bencilce onun gelişine karşı çıktığını anlattı. Bea bunu yapmak istememişti ama sonra içinde bir ses duymuştu. Yıllar sonra o sesin kime ait olduğunu anlamıştı.

Sendin o, Lo. Bir şekilde ismini bana sen söyledin.

Lo hattın diğer ucunda sayıkladı: *İsmimi seviyorum.*

Bea hafifçe gülüp yüzünü sildi.

Bana senin öleceğini söylemişlerdi. Seni gömmek zorunda kalacağımı söylemişlerdi.

Ama buradayım ben. Lo soluklandı. Hızla zayıf düşüyordu. *Sen neden burada değilsin?*

Bea gözlerini kapadı. Lo'nun hastanedeki o geceyi, Lo'nun dünya üzerindeki son gecesi olması gereken o geceyi anlamasını

istiyordu. O gecenin Bea'yı nasıl da dizlerinin üstüne çöktürdüğü, kalbini nasıl da ikiye böldüğünü ve bu bölünmenin nasıl bir mucizeye yol açtığını. Orada olmanın, ölümü bu kadar yakın ve elle tutulur bir çürüme gibi hissetmenin nasıl bir his olduğunu, sonra Lev'in gelip Lo'nun yüzükoyun yatan bedeninin başında durmasının ve tüm bunları alıp götürmesinin nasıl bir his olduğunu anlamasını istiyordu. Lev'in ellerini Lo'nun üzerine koyduğunu görmenin, o küçük odayı dolduran elektriği hissetmenin. Hepsinin içinde dolaşıyordu bu elektrik ama en çok da Lo'nun. Bea ışıkların hafifçe titreştiğini hatırlıyordu... öyle olmuştu, değil mi? Bunun o an gerçekleştiğini düşünüyordu Bea. Lev'in Lo'ya hayat verdiği ve ölümün Lo'dan kaçıp uzaklaştığı ânın.

O gün olanları kardeşine hiç anlatmamıştı çünkü Lev anlatmamasını istemişti; Lo bunu öğrenmeye hazır olduğunda, Tanrı ona bildirecekti. Ama Lev'in enerjisi, Tanrı'nın enerjisi, Lo'nun bilinçaltına kazınmış olmalıydı. Lo yatağının ucunda durup ona uzanan bir adamla ilgili bir kâbus gördüğünü fısıldadığında bahsediyor olabileceği tek bir kişi vardı. Bea, Lo'nun artık her şeyin bu mucizeden kaynaklandığı anlamasını çok ama çok istiyordu fakat bunu kalbinin derinliklerinde saklıyordu. Lev, Lo'nun bir gün anlayacağına dair söz vermişti ona.

Bea buna güvenmeliydi.

Lo, bir şeyi bilmeni istiyorum, dedi Bea telefona usulca. Ben olmam gereken yerdeyim. Bir gün sen de aynı yolu yürüyeceksin. Birbirimizi tekrar göreceğiz. Ama şimdilik, seni çok sevdiğimi bilmelisin.

Lo cevap vermedi. Bea onun nefes alıp verişlerini dinledi.

Sonra hattın diğer ucunda Patty'nin sesi duyuldu: *Uyuyakaldı. Bırak uyusun.*

Titreyen bir nefesle telefonu kapadı Bea ve ardından ağlamaya başladı.

Casey kollarını Bea'ya sardı, ellerini Bea'nın göğsünde birleştirdi, tam kalbinin üzerinde hafifçe durdu.

Su soğuk olacak, dedi.

Lev kıyısı buz tutmuş gölün kenarında duruyordu. Yavaş yavaş batan güneş ufka yaklaşıyordu. Bea'nın orada olduğunu hissedip arkasına döndü. Elini uzattı.

Git ona, dedi Casey usulca Bea'nın arkasından.

Bea, Lev'e giden yolu tek başına yürüdü.

Lev'in elini tuttu. Sıcacıktı. Birlikte göle döndüler ve Lev sessizce onu önden gitmeye teşvik etti. Teni suyla temas eder etmez Bea'nın soluğu kesildi. Vücudu kamburlaştı ve dizleri neredeyse büküldü. Soğuk iliklerine işliyordu. Lev de onun yanında yürüyor, kıyafetlerine su çarpıyordu. Hiç irkilmedi.

Esirgeyen Babamız, kızın çağrımızı duydu. Kefaret armağanını kabul ediyor ve tüm günahlarından feragat ediyor. Senin adınla onu günahlarından arındırıyorum, böylece kutsanabilir ve Seçilmişlerimizin arasındaki yerini almak için bizim suretimizde yeniden doğabilir... ve senin amellerini yerine getirebilir.

Bea'ya yaklaştı, vücudunu onunkine bastırdı, kulağına götürmeden önce dudaklarını Bea'nın yanağına bastırdı. Ona söylediklerini tekrar etmesini söyledi.

Bea da öyle yaptı.

Lev Warren'ın Tanrı'nın peygamberi olduğuna inanıyorum. Benim onun Seçilmiş olduğuma inanıyorum. İnanıyorum ki o benim sığınacağım, inancı da kalkanımdır ve onun gölgesi altında yaşamak, Tanrı'nın ışığında yaşamaktır. Onun kalesinin dışındaki dünya çökecek ama içridekiler el değmeden kalacak çünkü senin hükmünle, Lev'in kanatları altına sığınanların başına hiçbir kötülük gelmez. Sevgisini, lütfunu ve korumasını bana sunmasının karşılığında, ne zaman beni çağırırsa yanında olacağım. Onu her şekilde koruyacağım. Birlik Projesi'nin işleri aracılığıyla ve Tanrı'nın Tek Gerçek Mesihi Lev Warren'a itaatimle, Tanrı'ya olan bağlılığımda kurtuluşumu onurlandıracak, destekleyecek ve temsil edeceğim. Gerçek imanım içimde kök salmasına izin verebilmek için kendimi günahlarımdan, geçmişimden ve Birlik Projesi'nden önceki

hayatımdan arındırıyorum. Bunun benden talep ettiği ve talep etmeye devam edeceği fedakârlıkları anlıyorum. Âmin.

Lev bir eliyle Bea'nın ensesini kavradı, diğer eliyle de göğsüne hafifçe bastırarak onu suya soktu ve orada tuttu.

Bea'nın ciğerleri yanıyordu.

Belli belirsiz de olsa, artık soğuşu hissetmediğini fark etti.

Lev onun adını fısıldadı.

Bea onu kabul etti.

KASIM 2017

SVO'nun sloganını –TÜM İYİ HİKÂYELER BİR AMAÇ DOĞRULTUSUNDA YAZILIR– kırmızı bir boya gelişigüzel bir şekilde kesmişti.

T A BİR DOĞUND IR

Biraz dikkatli incelendiğinde bunun bir anagram oluşturduğu ve bize yepyeni bir şey söylediği açığa çıktı.

BİR TANRI DOĞDU

Zorla girilmesinin ardından ofis, insanı beceriksizleştiren ve huzursuz kılan küçük ama önemli şekillerde farklılaşmıştı. Kapılar yenilenmiş, gelip gidenleri anons eden o tanıdık gıcırdaması artık sessizliğe gömülmüştü. Bir zamanlar üzerinde kırılacak eşyaların olduğu yüzeyler boştu, arada bir içimizden biri temizlikte gözden kaçmış bir cam parçasını tekmeliyordu. Mutfak dolaplarında Paul'un evinden gönüllü olarak getirdiğini düşündüğüm uyumsuz tabak ve bardaklar vardı. İster istemez en sevdiği kahve fincanına elim gidiyor, sonra hatırlıyordum.

Bitkiler kurtarılamamıştı.

Paul'un ofisi tamamen altüst edilmişti, bilgisayarı paramparçaydı. Sabit sürücüsü eninde sonunda kurtarılabilirdi ama kurtarılamasa bile her şey Bulut sisteminde yedekliydi. Ve bir de tutarsızlıklar vardı: Geri kalan kimsenin eşyasına el değmemişti. Bunu yapanın Cadılar Bayramı'nda kendinden geçmiş üniversiteli piçler olamayacağına dair Paul'un ihtiyaç duyduğu tüm kanıtlar ortadaydı.

Bu, kişisel bir şeydi.

Odasının önünde durup kapısını tıklattım.

“Gel,” diye seslendi.

Bugün gözlüğünü takmıştı, gözlerini yeni bilgisayarına dikmiş kaşlarını çatıyordu. Gözlüğünü sadece lensleri gözlerini çok yorduğunda takardı ve bu da genellikle sadece birisi bir şeyleri bok ettiğinde olurdu. En azından bugün, bunu yapanın ben olmadığımdan emindim.

“Ne var ne yok?”

Masasının karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Oturmam.

“Ya elimde bir hikâye varsa?” diye sordum.

“Ne?”

“Ya elimde... bilmiyorum işte... Ya elimde senin bile reddemeyeceğin, inanılmaz, çok büyük, çok özel bir hikâye varsa? Sadece bir düşün: Ne olurdu? O zaman bana ne derdin? Yayimler mıydın?”

“İhtimaller...”

“Sana olan buydu. Çıkışını böyle yaptın.”

“Çıkış yapmak ve öylece bir anda çıkıvermek birbirinden farklı şeyler,” dedi. “Birini bile yapmak yeterince zorken ikisini aynı anda yapmak çok ama çok daha zor. Benim için büyük bir şans ve iyi bir zamanlama söz konusuydu, hem ben kestirme bir yol aramıyordum.” Bakışlarımı tavana diktim ve Paul biraz yumuşadı. “Eğer elinde ‘büyük’ bir hikâye olsaydı, evet, elbette SVO’nun bunun nasıl yayımlayacağını çözmeye çalışırdık.”

“Bu da ne demek şimdi... Yani benim yazmama izin verir miydin?”

“Eğer eldeki seçeneklerin en iyisi buysa, evet.”

Öyle olduğunu hiçbir zaman düşünmeyecekti ama. Bunu ispatlamam gerekiyordu. Dışarıdaki nehre kısa bir bakış attım. Her gün grinin ayrı bir tonuydu, hava tatsız ve korkunç olma arasındaki kritik eşikteydi sürekli. Garrett Çiftliği’ne gittiğimden beri Birlik Projesi benimle temasa geçmemişti ve her geçen gün bir şekilde bunun hem daha çok, hem daha az acil olduğunu hisse-

diyordum. Lev Warren'ın gözlerinin içine bakmış ve ona başına gelen en kötü şey olacağımı söylemişim. Bu sözümü yerine getirmek *zorundaydım* ama bana yardım edebilecek tek kişi bana engel olmak istiyordu.

"Ne?" diye sordu Paul sessizliğim karşısında.

"Sence ben seminerlerine senin asistanın olmak istediğim için mi katıldım?" Kollarımı kavuşturdum. "Peki benim neyim sana, *'Bunun* asistanım olmasını istiyorum,' dedirtti?"

Uzun bir süre boyunca birbirimize baktık.

"*Bunun* mu?" diye sordu Paul. "Denham, seni niye işe aldım sanıyorsun?"

Parmaklarımı dudaklarımda gezdirip onun arkasındaki pencereden dışarı baktım ama aslında orada hiçbir şey görmüyordum. Bana yükselme şansım olmadığını söylediğinden beri ben de kendime aynı soruyu soruyordum ve ne zaman en makul gelen cevaba yaklaşısam, beynimin o kısmını kapamak zorunda kalıyordum. "Bilmiyorum."

"Bundan emin misin?"

"Yani... hadi ama, Paul. Seminerlerindeki diğer kişilerle karşılaştırıldığımda küçük bir çocuk gibiydim işte. Ve benim şey yapabileceğimi düşünmediysen... şey yapabileceğimi..." *Yazabileceğimi*. Söyleyemiyordum bile. "O zaman sebebi benim... sebebi benim sikik bir trajedi gibi görünmem olmalı, hepsi bu."

Açık açık yara izime baktı ama konusunu ben açtığım için, bunun bana kendimi bu kadar kötü hissettirmesi konusunda sadece kendimi suçlayabilirdim.

"Araba kazasıydı, değil mi? Bütün aileni yok eden."

Bunun daha önce sadece bir kez konusu açılmıştı, o da buraya ilk başladığım zamanlar Lauren'in davetsiz sorgulamalarının biriyle alakalı kısa, tuhaf bir andı. Aksi davranmışım çünkü Lauren'in "böyle biri" olduğunu bilmiyordum. Ardından gelen kısa süreli sessizliği hatırlıyordum, aşağı yukarı bir saat sonra etkisinin yeterince geçtiğini hissedene kadar tek bir kişiyle bile göz göze gelmemişim.

Bir daha da kimse konusunu açmamıştı.

“Evet.”

“Bu gerçekten... zor.”

“Evet.”

“Bak, Denham, ben sana acıdığım için iş vermedim. Lauren çok uzun zamandır iki işi birden yapıyordu ve bu ona haksızlıktı. Bir aydan uzun süredir de bir asistan için iş görüşmeleri yapıyordum...”

“Çaresizdin yani,” diye bitirdim.

“O da değil. Konuşmama izin verecek misin?” diye sordu hafifçe gülerek. “Aslında tam olarak bu özelliğin için seni seçmiştim. Seminerimde konuşmama izin vermemiştin. Ne zaman bir şey söylesem elin havadaydı. Normalde seminerlerde hiç durmadan konuşurum. İnsanlar gelir ve hiç katılım göstermezler. Sen beni tetikte tutmuştun. Eğer yanımda çalışırsan beni hep tetikte tutarsın diye düşünmüştüm. Ve haklı da çıktım.”

Güçlkle yutkundum. Paul’un bana iltifat ettiğini, söylediklerinde özünde yanlış bir şey olmadığını düşündüğünü biliyordum ama bana kendim için hiç hayal etmediğim bir rolün biçildiğini duymak zordu. Ve bunca zamandır bana teklif edilenin sadece bu olduğunu fark edemediğim için de kendimi aptal gibi hissediyordum. Bana kendimi bu kadar değersiz hissettirdiği için ona teşekkür edemediğimden konuyu değiştirdim.

“Şu duvarı boyatacak mısın?”

“Lauren öyle bırakmamı istiyor. Şifrelenmiş bir şiir gibi olduğunu söyledi.” Duraksadı. “Ben hiç sevmedim. Ama yılbaşına kadar bırakırım ki tadını çıkarsın. Yani belki. Belki de bırakmam.”

Onu işiyle baş başa bırakıp ben de kendi işime döndüm.

Oturur oturmaz telefon çaldı.

“SVO. Paul Tindale’in ofisi.”

Bu sefer hattın diğer ucundaki sessizlik, yerine tam oturan bir yapboz parçası gibi geldi. Sırtımı Lauren’a döndüm ve ağzımı ahizeye iyice yaklaştırıp sesimi alçalttım.

“Casey?” Duraksadım, hattın diğer ucundaki nefes seslerini dinledim. “Bak, eğer Proje’den biriysen...”

Kapandı.

Hattın diğer ucundaki kişi ilk defa yüzüme kapamıştı.

Telefonu yerine koyup işime döndüm, gelen kutusunu açıp her zamanki saçmalıkları incelemeye koyuldum. Facebook’tan bir e-posta gözüme takıldı.

Arthur Lewis, BİRLİK PROJESİNİN ARDINDAKİ GERÇEK grubuna katılmanızı istiyor.

“Ah, siktir,” dedim usulca.

Lauren bana bir bakış attı. “Hayırdır?”

“Ah... hiç. Silmemem gereken bir şeyi sildim sandım.”

Görünüşe göre bu cevap onu tatmin etmişti. Linke tıkladım ve sayfanın yüklenmesini bekledim.

Sayfanın kapak resmi beni soluksuz bıraktı. Arthur’un telefonunda bana gösterdiği fotoğraflardan biriydi... Bea da vardı. Jeremy’nin yakınında durmuş, sol tarafındaki bir şeye gözünü dikmişti. Fotoğrafı büyüttüm ve barda Arthur’un karşısında otururken kendimi ele vermeden yapamayacağım şekilde inceledim.

Ben çocukken, Bea’dan daha güzel hiç kimse yoktu benim için. Bana Disney filmlerindeki prensesleri hatırlatırdı; ılık ona hep doğru açıdan vurur, sıcak kahverengi gözlerindeki parıltıyı öne çıkarır, yüzünün çevresinde her zaman mükemmel bir şekilde duran ve tek bir telinin bile yerinden oynamadığı dalgalı ve ışıltılı kahverengi saçlarından yansırı. Annem her zaman Bea’nın *çok güzel bir ruhu* olduğu söylerdi –Çalışkan Arısı çok fevri ve özgürdü– ve Bea’nın güzelliği kusurlarını görmeyi neredeyse imkânsız kılardı. Ama kusurları da vardı. Bunları sıralamaya başlayacak kadar küçük kız kardeş kıskançlığı yaşadığımda on bir yaşındaydım. Yüzüne göre ağzı çok küçüktü, gözleri birbirine biraz fazla yakındı, sağ gözkapağı diğerinden biraz daha büyüktü ve bu yüzden bazen ona tam doğru anda bakıldığında, yüzünde iki farklı ifadenin oynadığı görülebilirdi.

Gördüğüm kadarıyla on dokuz ila yirmi beş yaş arasında dün-

ya kadar fark vardı. Zihnimdeki Bea, onu son gördüğüm bedende ve vaziyette sonsuza dek donmuş hâldeydi. Hastanenin sebep olduğu yıpranmışlık, bana göz kulak olmanın sebep olduğu yıpranmışlık üzerine çökmüştü. Bu fotoğrafta ise bunlar yoktu. Yüz hatları oturmuştu. Tamamen huzurluydu. Onun benden, benim ondan hiç olmadığım kadar uzak olduğunu düşünmek midemi ağrıttı. O fotoğrafı geçip Arthur'un grupta paylaştığı tek gönderiye baktım; büyük harflerle yazılmış, kederli bir yardım çağrısıydı.

OĞLUM JEREMY LEWIS'IN ÖLÜMÜYLE İLGİLİ CEVAPLAR
ARIYORUM,,,, JEREMY 23 YAŞINDAYDI VE **BİRLİK**
PROJESİ'NE KATILANA KADAR ÖNÜNDE KOCA BİR HAYAT
UZANIYORDU. JEREMY AİLESİNDEN VE ARKADAŞLARINDAN
UZAKLAŞTIRILMIŞ, PARASIZ, MALSIZ MÜLKSÜZ VE UMUTSUZ
BİR ŞEKİLDE ÖLDÜ VE BUNUN SORUMLUSUNUN LEV
WARREN'IN TARİKATI (EVET, BU BİR TARİKAT!!!!) OLDUĞUNA
İNANIYORUM. EĞER BİRLİK PROJESİ'NE DAİR BİLGİSİ
VEYA KENDİ HİKÂYESİ OLAN BİRİ VARSA LÜTFEN BURADA
PAYLAŞSIN,,,,, GERÇEĞİ ORTAYA ÇIKARMAMA VE BU HİKÂYİYİ
ANLATMAMA YARDIM EDECEK BİRİLERİNE İHTİYACIM VAR!! LEV
WARREN BİR KATİLDİR!!!! BENİM OĞLUMU ÖLDÜRDÜ!!!! VICE,
NBC, CNN LÜTFEN BU OLAYI ARAŞTIRIP BANA YARDIM EDİN

Profil resmi, Jeremy'nin cüzdanında taşıdığı fotoğrafıydı. Gönderisine Proje'yi ve medyayı etiketlemişti. Kendi gönderisine bir yorum yapmıştı. Tek bir kelime: *jeremy*. Sanki bir şey yazmaya başlamış ama bitiremeden gönder tuşuna basıp ekrandan uzaklaşmış ve tamamlamayı da geri kalanlarımıza bırakmıştı. Neredeyse kaldırabileceğimden daha üzücüydü bu.

Fotoğrafı kaydetmek için sayfayı tekrar yukarı kaydardım. Bea ve Jeremy birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Yakın arkadaşlarmış gibi görünüyorlardı. Arthur'un telefonunda gördüğüm diğer fotoğrafları, onun Jeremy'nin kulağına bir şeyler fısıldarken çekilmiş hâllerini düşündüm ve ilk kez Jeremy'ye ismim

dışında başka neler söylemiş olabileceğini merak ettim. Bea'yı düşündüğümde hem kederi hem de bundan faydalanan insanlar tarafından rehin alınmış bir kız geliyordu aklıma. Ama şartların sizi dönüştürdüğü kişi ile olmayı seçtiğiniz kişi arasındaki ince çizgi neredeydi?

Birkaç saat sonra yeni bir şey var mı diye bakmak için Arthur'un sayfasını yeniledim. Sayfa ortadan kaybolmuştu.

İşten çıktığımda dondurucu bir yağmur yağıyordu. Omuzlarımı kulaklarıma doğru çekerek daireme doğru yürüyordum ki telefonum çaldı. İnsanlar aceleyle gelip geçerken kenara çekilip cebimi karıştırdım. Telefonumu bulup çıkardım ve ekranına baktım. CASEY BYERS. Telefonun biraz çalmasını bekledikten sonra Roth'un Hamur İşleri'nin tentesinin altında durup kulağıma götürdüm, zengin ekmek kokusu soğuk ve kirli havayı kesiyordu.

"Alo?"

"Merhaba Lo. Ben Casey."

"Bu numarayı nereden buldun?"

"Bulması zor biri değilsin. Lev'i temsilen arıyorum," dedi. "Bir ortak anlayış içerisinde ilerleyebilmemiz için tartışılması gereken bazı meseleler olduğuna karar verdi."

Yola baktım ve bir SUV'nin ışıklarda durmadan hemen önce frenlerine asılıp birazcık kaymasını izledim. "Ben Lev'le konuşmak istemiyorum. Bea'yla konuşmak istiyorum."

"Şunu anlamalısın ki sana teklif etmek üzere olduğumuz şey daha önce hiç kimseye teklif edilmedi ve eğer reddedersen, o zaman... sanırım her iki taraf da en iyisi olduğunu düşündüğü şekilde devam edecek."

"Beni tehdit mi ediyorsunuz?"

"Senin bizi tehdit ettiğin kadar değil."

"Proje'nin kendi adına işlerini konuşturduğunu sanıyordum." Binaya yaslanıp önümden geçen bir çifti izledim; kol kola girmiş iki kız ve sadece birbirine bakan iki çift göz. Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

“Öyle yapıyoruz zaten. Ve istersen sen de buna katılabilirsin.”

Boğazımı temizledim. “Teklif tam olarak nedir?”

“Chapman Evi’ne gel. Lev’le konuş. Bilmen gereken her şeyi anlatacak sana.”

“Peki ya Bea?”

“Bea’nın başka sorumlulukları var.”

Her ne kadar beni göremese de başımı iki yana salladım.

“Bu yeterli değil...”

“Baksana, sana bir şey söyleyebilir miyim, Lo?” diye sözümü kesti. “Bana iletmemin söylendiği bir şey değil ama duyman gerektiğini düşündüğüm bir şey.”

Gözlerimi kapadım. “Söyle bakalım.”

“Bu konuya bir şeyleri... bitirme noktasından yaklaşıyorsun. Bence buna bir başlangıç olarak yaklaşırsan senin için dünya kadar fark yaratacak. Böyle yaparsan çok daha fazlasını elde edeceğine gerçekten, yürekten inanıyorum.”

“Ben çok küçükken ve mücadele edemeyecek kadar güçsüzken benimle bir alakanız olmamasını istemeniz ne tuhaf,” dedim gözlerimi açarak. “Şimdi sizi yakaladım ve birdenbire Birlik Projesi’nde benim için bir yer mi açıldı? En son konuştuğumuzda benim öfkeli ve küstah olduğumu söylemiştin, Casey.”

“Çünkü öylesin,” dedi sakince. “Ama hiçbir zaman güçsüz değildin. Sadece hakikat için hazır değildin. Ee, söyleyeceklerini duymak için onunla buluşacak mısın, buluşmayacak mısın?”

“Ne zaman?..”

“Hafta ortasında vakit ayırabilir.”

“Chapman Evi epey uzak,” dedim. Şehirdışında, Dutchess’taydı. Oraya ulaşmak için Poughkeepsie’ye gitmem gerekiyordu. “Yarı yolda başka bir yer olmalı.”

“Bu kısım tartışmaya açık değil,” dedi. “Ben seni tren istasyonundan alırım. Evine de güvenle ulaşmanı sağlarız. Şimdi, onunla buluşacak mısın yoksa buluşmayacak mısın?”

Casey benl Poughkeepsle istasyonunda bekliyordu.

Kot pantolon ve yün bir ceket giymişti, omzunda bir çanta asılıydı, saçları sıkı bir topuz yapılmıştı. Beyaz elbiseli o kadından çok farklıydı. Kızıl saçları omuzlarına dökülen, Lev'e olan inancını bir aksesuar gibi kuşanmış o kadından. Bu, tanıdığım Casey'ye daha çok benziyordu. Sürekli yoluma taş koyan o Casey'ye.

"Tren yolculuğun nasıldı?" diye sordu.

"Olaysız."

"Diğer türlü olmasından iyi."

Onu takip etmem için işaret etti. İstasyondaki kalabalığın arasından kirli beyaz bir SUV'nin bizi beklediği otoparka geçtik. Casey anahtarı çıkarıp tuşuna bastı ve alçak sesli bir şakımayla kapılar açıldı. Direksiyona geçti, kontağı çalıştırıp klimaları açarken ben de yanına oturup emniyet kemerini taktım. Araba yavaş yavaş ısınırken çantasını karıştırdı.

"Oraya gitmeden önce senden bir şey isteyeceğim."

O bir kâğıt parçası çıkarırken temkinli bir şekilde ona baktım. Kâğıdı bana uzattı ve hiçbir şey yapmadığımı görünce, "İstersen sana okuyabilirim," dedi.

Pek de nazik olmayan bir tavırla elinden alıp baktım.

22 Kasım 2017 tarihinde Birlik Projesi'nin Chapman Evi'nin bir misafiri olarak, Proje ve Proje'nin tarihi, üyeleri, iç çalışmaları ve günlük operasyonları hakkında gizli bilgilere erişimim olabileceğini anlıyorum... Aşağıda imzam için bir boşluk vardı.

"Gizlilik sözleşmesi mi imzalamamı istiyorsun?"

"Bugünkü ziyaretin süresince geçerli."

"Peki ya imzalamazsam?"

“Neden istasyondan daha ayrılmadık sanıyorsun?”

“Bu resmen kahrolasica bir konuşmama emri.”

“Üyelerimizi koruyoruz.”

“Her misafirinize böyle mi davranırsınız?”

“Bir kuruluş olarak şeffaflığımızla gurur duyuyoruz ancak üyelerimizin gizlilik hakkı var. Sen de bir basın mensubusun... ve onların evine gidiyorsun.”

“Her misafirinize böyle mi davranırsınız?” diye sordum tekrar.

Bana baktı. “Chapman Evi’nde misafirimiz olmaz.”

Öfkeyle dudağımı ısırdım ve yüzümü öteki tarafa çevirdim, park yerlerinden çıkıp bir sonraki duraklarına doğru yola koyulan arabalara baktım. Bunca mesafe katedip beni Chapman’a getirdikten sonra suratıma bunu dayamak akıllıcaydı. Çoğu insan vakitlerini boşa harcadıklarını hissetmektense rehin alınmayı tercih ederdi. Gizlilik sözleşmesi, Chapman Evi’ndeki deneyimlerimi Lev’in veya Casey’nin yazılı izni olmadan paylaşmamı yasaklıyordu.

“Sadece bugünlüğüne,” diye tekrarladım.

“Evet.”

Sözleşmenin beni sadece bu şekilde bağladığından emin olmak için tekrar okudum. Uzun bir süre sonra Casey’den kalem istedim. İmzamı atmadan önce tereddüt ettim.

Gloria Denham.

“Teşekkür ederim.” Casey kâğıdı kaldırdı. “Senin için kolay olmadığını biliyorum.”

Park yerinden çıkıp trafiğe girdi. Güçlkle yutkunup ellerime baktım.

“Araba kullanmıyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Bazen kullanıyorum.” Patty öğrenmem için beni zorlamıştı. *Şu andan sonra bir daha asla direksiyona geçmesen de umurumda değil, eğer ihtiyacın olursa diye kullanmayı öğrenmelisin.* “Sadece alışkanlık hâline getirmemeye çalışıyorum.”

“Çok etkileyici. Kazadan dolayı sanırım?”

Ona cevap vermedim.

“Gerçi yolcu koltuğundaydın,” dedi.

Yine bir şey demedim.

Sık sık pencereden dışarı baktım. Chapman, vadideki nispeten küçük şehirlerdendi. Bir zanaatkâr elinden çıkmış gibi gösterişli bir havası vardı, profesyonel Instagramcılar için yapılmış türden bir yere benziyordu ancak yeterince ilerlerseniz, bu kısmı yavaşça kayboluyor ve yerini vahşi doğaya bırakıyordu. Birlik Projesi’nin Chapman Evi de işte tam o noktadaydı, dünyanın ana akışından çok uzakta.

Biz ilerledikçe etraftaki arabalar giderek azaldı. Otoyolun her iki yanında tek tük evler vardı ve sonunda yerlerini orman ve engebeli bir yol aldı. Kar yağmaya başladı. Bir süre sonra, yüzünü aydınlatan ufak gülümsemeden anladığım kadarıyla, bizi varacağımız yere götüreceğini düşündüğüm bir yola saptı. Ve sonra da:

“Chapman Evi.”

Burası sadece bir ev değildi. Ahşap bir kır eviydi. İki katlıydı ve arabanın ön camının görüş alanının ötesine uzanacak kadar genişti. Güzeldi ve güzelliğinden nefret ettim çünkü görmezden gelmesi imkânsızdı. Çerçevesi ve çatısı koyu bir orman yeşiliydi. Köşebentleri modern ve hoştu.

Geniş, ahşap çerçeveli giriş tepedeki ışığın davetkâr parıltısıyla aydınlanıyordu. Kapının her iki yanındaki dar pencereler içeride ne olduğuna dair bir ipucu veriyordu ama durduğum yerden çok uzak kalıyordu. Casey karla kaplı bir avuç arabanın yanına park etti.

“Kaç kişi yaşıyor burada?” diye sordum.

“Genel olarak Chapman’da mı yoksa Chapman Evi’nde mi?”

“İkisi de sanırım.”

“Chapman’da üç yüzden biraz daha fazla üyemiz var. Şehrin içinde ve biraz dışındaki Proje konutlarına saçılmış durumdalar. Burada yaşayan elli üye var – personeller. Proje girişimlerini geliştirip yönetiyoruz, hem bireysel olarak hem de bir bütün olarak üyelerin ihtiyaçlarıyla ilgileniyoruz. Birlik Projesi’nde neler olup

bittiğine bağılı olarak aynı anda yüz kadar üyemiz buraya girip çıkabiliyor. Ev, çiftlikle benzer bir işlev de görüyor; özellikle hava güzel olduğunda burada toplantılara, buluşmalara ve vaazlara evsahipliğı yapıyoruz. Evi geçince bir göl var. Oldukça güzel.”

“Buranın parasını kim ödedi?”

“Bu mülkü babam bağışladı. Eskiden şirket gezileri düzenlerdi burada,” diye cevapladı Casey. “Yaptığımız işin büyük bir destekçisi. Birlik Proje’sine hiçbir maliyeti olmadı bu evin.”

“O da üye mi?”

Jerry Byers, NuCola’nın –piyasadaki en lezzetli kalorisiz kolanın– CEO’suydu ve para içinde yüzüyordu. Casey ne zaman Proje işleriyle ilgili haberlere çıksa, ailesine değinilmeden geçilmezdi. Ancak Jerry Byers’tan bir üye, hatta bir hayran olarak bahsedildiğini hiç duymamıştım, duysam kesinlikle hatırlardım.

“Hayır. Resmî olarak değil.” Casey anahtarını kontaktan çıkardı. “Gel hadi.”

Arabadan indi.

Gözlerimi eve diktim, Bea’nın orada olmayacağını biliyordum ama yine de onun orada olduğunu, içeride bir yerlerde benden saklandığını hayal ettim.

Telefonum çaldı. Çantamdan çıkardım.

Bildiğim bir numara değildi.

“Alo?” Ağır, tanıdık nefes sesi Casey’nin beklentiyle bana dönmesiyle aynı anda kulağıma ulaştı. Kanım çekildi. “Kim o? Bu numarayı nereden buldunuz?”

Hiçbir cevap gelmedi. Casey’nin ifadesine karışan sabırsızlığı görünce telefonu kapayıp kendime gelmeye çalıştım. Arabadan indim ve ön kapıya yürüdüm. Kapıyı itip açtı ve önden buyurmanımı işaret etti. Eşikten içeri adımımı attığımda tekrar öne geçti ve geniş bir oturma odasına girdik.

“Burası Büyük Salon,” dedi, sesi hafifçe yankılandı.

Kocamandı. Karşı tarafta boylu boyunca pencerelerin kapladığı bir duvar, pencerelerin tam ortasındaysa düzgünce yerleştirilmiş bir kapı vardı ve arkasındaki manzara bir Bob Ross resmi

gibi nefes kesiciydi. Görkemli çam ağaçlarının etrafında kar taneleri fırıl fırıl dönüyor ve karşılarında alabildiğince saf beyazlıktan ibaret bir çimenlik alan uzanıyordu. Odadaki tüm mobilyalar manzaraya dönüktü ve hepsi de pahalı görünüyordu. Mekânla birlikte geldiklerine şüphe yoktu. Güzel ahşap kirişlerin tuttuğu ve lambaların sarktığı tavan yüksekti. Arkamı dönüp üstümündeki ikinci kat balkonuna baktım, pencerelerin tam karşısındaydı. Odanın her iki tarafında da bilinmeyen kısımlara açılan ağır ahşap kapılar sıkıca kapatılmıştı.

“Herkes nerede?”

“Bugün hafta içi, Lo, mesainin ortasındayız.”

Biliyorum, diye terslemek istedim. Buraya gelmek için bir izin günümü kullandım.

İçerisi sıcaktı, bana Garrett Çiftliği’ndeki o boğucu çadırı anımsattı. Yakamı çekiştirdim, çevremi etraflıca incelerken Casey’nin gözlerini üzerimde hissediyordum. Odanın içinde yavaş yavaş dolandım, bir kanepenin ve maun bir koltuğun çerçevesi boyunca parmaklarımı gezdirdim. Pencerelerin orada durdum. Kar yağışı şiddetlenmişti.

“Şimdi görülmüyor ama,” dedi Casey yanıma gelerek, “şu ağaçların arasında göle giden bir patika var. Yazları gökyüzü sanki sonsuza dek uzanıyor gibi görünür. Burayı seviyorum. Çok huzur verici. İnsanın düşüncelerini toplayıp tamamen kendisiyle baş başa kalabilmesi için fazlasıyla yeterli. Tamamen Tanrı’yla baş başa kalabilmek için. Dünyanın sonundaki bir yer gibi.”

“Öyle görünüyor,” dedim. “Lev nerede?”

Üzerinde bir sürahi suyla birkaç bardak olan köşedeki küçük masaya geçmeden önce ağaçlara baktı. Bardaklardan birini benim için doldurdu. Bir an için benden teşekkür bekliyor gibi durdu ama ona beklediğini vermedim; böyle zamanlarda annemin hakkımda ne düşüneceğini merak ederdim. Bu kadar sert ve inatçı olmam onu hayal kırıklığına uğrattır mıydı acaba? Eskisine göre daha az korkuyordum ama bedeline değdiğinden emin değildim. Sudan bir yudum aldım. Tadı narenciye gibiydi, temizdi.

“Sen rahatına bak,” dedi Casey. “Ona geldiğini haber vereyim.”

Uzaklaştı ve odanın sol tarafındaki kapının ardında gözden kayboldu. Kapıyı nazikçe kapadı, ardından ispiyoncu bir *klik* sesi duyuldu. Bir an için bekleyip onun ardından kapıya gittim. Açmaya çalıştığımda kilitli olduğunu gördüm. Aynı durum odanın sağ tarafındaki kapı için de geçerliydi. Pencereleere döndüm ve vaazdayken düşündüğüm şeyi düşündüm: Burada ölsem kimse- nin haberi olmaz.

Uzun süre bekledim. Bunu bekliyordum. Lev Warren benim için bir ödün vermişti ve bunun bedeli de Birlik Projesi’nin bana öde- bileceğini düşündüğüm şey her neyse o olacaktı. Koltuklardan birine oturdum ve ışıktan kalanların da kendini akşamüstüne teslim et- mesini izledim. Arada bir üst kattan hareket sesleri geliyordu ama kaynağı bana kendini hiç açık etmedi. Telefonumu çıkardım. SİN- YAL YOK. Gerçekten mi? Ayağa kalkıp odanın içinde yavaş yavaş dolandım, kolumu kaldırıp sinyal çubuklarını izledim. Tam bir da- ire çizmek üzereydim ki sonunda iki çubuk belirdi. Tüm bunlar bir korku filmi sahnesine dönüşürse, 911’i aramak için tek yapmam gerekenin tam bu noktada durmak olduğunu bilmek güzeldi.

Odanın sağ tarafında açılan kapının sesi beni ürküttü, kalbim sanki bir tür *işte-bu* ânındaymışım gibi gümbürdüyordu çünkü ne kadar hazırmışım gibi davransam da değildim.

Yutkunup kapıya döndüm.

Açık kapının tam ortasında bir köpek duruyordu.

Kocaman bir Sibiry kurduydu. Gözlerini bana dikmişti, ağzı açık hafifçe soluyordu. Bir gözü parlak bir gök mavisi, diğeri ise koyu kehribardı. Hemen arkasında ikinci kata çıkan merdiven- lerin olduğu bir koridor vardı. Köpek ilerlemeye başladı, havayı kokladı, tırnakları ahşabın üzerinde tıkırdıyordu. Hareketsiz kal- dım, gergindim. Köpeklere olan sevgim duruma göre değişirdi, genellikle beni sevip sevmediklerine bağlı olarak. Bu seferki he- nüz bir tehdit oluşturuyor gibi değildi.

Arkasındaki kapıya kısa bir bakış attım, hâlâ açıktı ve beni

içinden geçip ardında yatan sırları keşfetmeye çağırıyor gibiydi. Bazı sırları olmalıydı yoksa beni içeri kilitlemezlerdi. Oraya doğru ilerledim ve niyetim kendini belli edince köpek tam önüme geçip yolumu kesti. Yani sanırım. İleri doğru deneme amaçlı bir adım attım ve köpek dişlerini biraz göstererek kaygı uyandıracak bir viyaklama koyuverdi: Bir uyarı...

“Sakin ol,” diye fısıldadım.

Hırladı.

“Atara,” dedi arkamdan bir ses keskince.

Köpek –Atara– geri çekilip bezgin hareketlerle yanımdan geçerek sahibine gitti.

Arkama döndüm.

Lev odanın diğer tarafındaydı.

Atara ayaklarının dibinde durdu ve sakince ikimizden de uzaklaşıp geldiği kapıdan geri dönmeden önce Lev elini başının üzerine koydu. Uzun bir süre boyunca birbirimize dikkatle baktık. Saçları geriye taranmıştı, çenesindeki kirli sakal son gördüğümdeki hâlimden daha belirgindi. Kahverengi bir kazak ve eskimiş bir mavi kot pantolon giymişti.

“Bea nerede?” diye sordum.

Sessizliğin uzamasına izin verdi çünkü yapabiliyordu ve sonunda konuştuğunda, herhangi bir cevap vermedi. Pencerenin yakınındaki bir çift koltuğu işaret etti ve oturmamı söyledi.

Olduğum yerde kaldım.

“Sen bilirsin,” dedi.

Odayı aşip yanımdan geçerken kolu koluma sürtündü. Uzaklaşır uzaklaşmaz sessizce nefes verdim. Üzerinde su olan masanın yanında durup kendisine bir bardak doldurdu. Bardağı dudaklarına götürmesini izledim, acele etmiyordu, suyunu bitirdiğindeyse başparmağıyla yavaşça dudaklarını sildi.

“Senin hakkında bir şeyler duymaya epey alıştım, Lo,” dedi sonunda, “Proje’ye karşı yanlış yönlendirilmiş öfken hakkında. Bizimle ilgili varsayımların hakkında. Yıllar boyunca Casey yaptıklarından bizi haberdar etti.”

“Bizi,” diye tekrarladım.

“Senin hakkında bir şeyler duymak başka, doğrudan tanık olmak bambaşka bir şeydi.” Bardağının üst kısmını parmaklarının arasında tuttu, nazikçe yerine bırakmadan önce odanın bardağın içindeki bozuk yansımasını inceledi. Bana döndü. “Aleyhimizde konuşanlara karşı ilk savunma hattımızın işimiz olduğunu sana söylemiştim. Bunun arkasındayım. Ama sen bize dair yanlış bir izlenimi temsil ediyorsun ve bu durum sende iyice kök salmadan önce üzerine eğilmenin daha iyi olacağını fark ettim.”

“Neymiş o izlenim?”

“Bizim bir tarikat olduğumuz.”

“Tarikat tanımına gayet uyuyorsunuz.”

“Tarikatların yaptığı şeyi yaptığımızı mı düşünüyorsun?”

“Evet?”

“Yani biz fikir mi aşıyoruz? Beyin mi yıkıyoruz? İnsanları izole mi ediyoruz?”

Her sorusuyla birlikte, sadece santimler kalana kadar aramızdaki mesafeyi kapadı. Dik durdum, onun dinginliğini kendiminkiyle karşılamaya zorladım kendimi.

“İstediğin kadar inkâr edebilirsin,” dedim. “Jeremy’ye ne yaptığını biliyorum.”

Kirpiklerinin ardından gözlerini bana dikti. “Onun ölümü hayatımda tecrübe ettiğim en kahredici şeylerden biriydi. Ve onun anısının, hakkımızda düşündüğün ve başkalarının da düşünmesini istediğin kötü şeyler için bir platform olarak kullanılması fikri benim için kabul edilemez.”

“Arthur’un Facebook grubunu görmüşsün.”

“Haberdar edildim. Beni derinden yaraladı.”

“Arthur’u da yaraladı,” dedim. Vücudum yay gibi gerilmiş ağrıyor, her zerrem onun bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışıyordu. Aramızdaki dinginlik uzun sürmeyecekti ve neye dönüşeceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama enerjisinin büyüdüğünü hissediyordum. “Sen mi kapattırdın?”

“Hayır,” dedi ve sonra yüzümdeki kuşkulu ifadeyi görünce,

“bazı üyelerin kendi iradeleriyle şikâyet etmiş olabileceğinden şüpheleniyorum...” diye ekledi.

“Peki Birlik Projesi’nin hangi prensibi oluyor bu?”

“Biz de insanız, Lo ve bana daha önce hiç katil denilmemişti.”

“Üyelerin bana telefon ediyor mu?”

“Ne?” diye sordu.

“Ofisimi, telefonumu... Arayıp konuşmadan kapamalar... Korkutma taktikleri.”

“Tabii ki hayır.” Ona inandığımdan emin değildim.

“Bea nerede?” diye sordum tekrar.

Eli boynundaki kolyeye uzanıp dikkatimi o küçük gümüş parçasına çekti. Kaynağını bulamadığım bir ışıkla parlıyordu. Üstünde bir gravür vardı, işaretparmağıyla başparmağının arasında dikkatle ovalarken tam olarak seçemiyordum. Yaptığı her şeyde bir kasıtlılık vardı, bu küçük hareketinde bile.

Ve sonra rüzgâr çıkıp pencereleri tıkırdattı, dikkatlerimizi birbirimizin üzerinden dışarıdaki manzaraya çekti. Ağaçların bir ileri bir geri dalgalanmalarını izledim, gökyüzünün gri tonu bir fırtına ihtimalini haber verir gibiydi. Lev kaşlarını çattı ve rüzgâr başladığı gibi birdenbire durdu; tıpkı bir nefes gibi öylece ve küçük bir parçam bunu onun yapmış olabileceğini düşündü.

Ama geri kalanım daha aklı başındaydı.

“Arthur, Paul’u burada araştırmaya değer bir şeyler olduğuna ikna etti, bizi incelemesini sağladı. Bunun icabına bakıldığını düşünmüştüm ve şimdi de sen...” Yüzünü bana çevirdi, gözleri benimkilere kilitlendi. “Eğer fırsat verilirse başkalarına nasıl bir ilham olacağından hiç şüphem yok.”

Yutkundum. “Ne demek istiyorsun?”

“Uzun bir süre boyunca basınla ilişki kurmayı reddetmek doğru tercihti ama şimdi farklı bir tercih yapmanın zamanı geldi.”

“Peki bunun benimle ne ilgisi var?”

“SVO için bir yazı yazmanı istiyorum. Benimle ilgili. Birlik Projesi’yle ilgili.”

Geri çekildim. “Ne?..”

“Sana emsalsiz bir erişim sağlayacağım.”

Birkaç kez ağzımı açıp kapadım, hâlâ ne dediğini kavrayamamıştım. Haksız uygulamayı durdurma emri bundan daha çok anlam ifade ederdi.

Bir yazı yazmanı istiyorum... Sana emsalsiz bir erişim sağlayacağım.

“Ciddi olamazsın,” dedim sonunda.

“Öyleyim.”

“Peki emsalsiz bir erişim derken kastettiğin şey...”

“Bizzat röportaj vereceğim. İsteyen üyelerle konuşabilir ve röportaj yapabilirsin, mülklerimizi gezebilir, günlük operasyonlarımızı ve gelecek planlarımızı öğrenebilirsin...”

Elimi ağzıma götürdüm. Lev’in sunduğu şey kendisinin de dediği gibi emsalsizdi... SVO’nun kapağının tamamını kaplardı ve Paul bunu bana vermek zorundaydı.

Öyleydi, değil mi?

Öncesinden yazardım, sırf emin olmak için.

Zihnimde bir köşe yazarı künyesi belirdi ve ilk kez bu bir dilek gibi değil, gelecek gibi geldi gözüme.

Yazan: Lo Denham.

“Ben mi?”

“Başka birisinin olabileceğini sanmıyorum, ya sen?” diye sordu Lev. Karşılığında sadece ona gözlerimi dikip bakabildim, hâlâ sersemlemiş hâldeydim. “Son altı yıl boyunca bizimle ilgili yanlış bir anlayışa saplanıp kaldın ve bunu ispatlamak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorum.”

“İspatlayamayacağımı düşünüyorsun,” dedim.

“Yapamayacağına dair özgüvenim tam,” diye karşılık verdi. “Ama girişiminin reddedilemeyecek bir profil ortaya çıkaracağını biliyorum.”

Nefesim kesildi. Bu resmen, Paul’un bana bir şans verseydi hayatımı adayabileceğim şu sözleriydi: *İşin özüne ne kadar inerseniz o kadar az reddedilirsiniz...* Ama Paul o şansını bana hiç vermedi.

Yavaşça başımı iki yana salladım. Hâlâ imkânsız görünüyor-du...

“Olmaz...”

“Gerçeği istemiştin, Lo.”

“Evet, ama...”

“Yoksa şimdi korkuyor musun?”

Pencereden dışarı baktım. Burası bir kar-küresinin-içi havasına bürünmeye başlamıştı, her şeyi zaten olduğundan daha gerçekdışı gösteriyordu.

“Peki ya ablam? Emsalsiz erişimim onu da kapsıyor mu?”

Lev uzun süre sessiz kaldı.

“Konu sen olunca daima Bea’nın istediği şekilde hareket ettiğimizi bilmen gerekiyor,” dedi Lev. “Nasıl ilerlememizi istediğini bize açık bir şekilde belirtti, biz de buna saygı duyduk. Seninle iletişim şeklimiz, Lo, onun bize yapmamızı söylediği şeylerdi.”

Bir umutla ona baktım, kalbim bir anda boğazımda atmaya başlamıştı.

“Bu, Bea’nın fikrini değiştirdiği anlamına mı geliyor?” diye sordum fısıldayarak.

“Bu,” dedi Lev, “ablanın artık üyemiz olmadığı anlamına geliyor.”

Kendimi kanıtlamak istiyorum, dedi Bea.

Ses kayıt cihazındaki sayacı izliyor ve kendisini tuhaf bir şekilde savunmasız hissediyordu. Kayıt tuşuna altmış saniye önce basmış ve aklına söyleyebileceği herhangi bir şey gelmesini beklemişti.

Şimdi bir şeyler söylemişti ve artık geri alamazdı.

Bu onun ilk Tanıklığıydı. Üyelerden her hafta tek başlarına Düşünme Odası'na girmeleri ve ruhlarının bütün çıplaklığıyla mikrofonun başına geçmeleri isteniyordu; başarılarını ve yenilgilerini, korkularını ve umutlarını, Lev'le ve Proje'yle, Proje'nin önünde uzanan yolla ilgili neler hissettiklerini, birbirleri hakkında neler hissettiklerini paylaşmaları için. Daha sonra Lev bu kayıtları dinliyor ve duyduklarını aile toplantılarında masaya yatırıyor. Bea bu toplantıları her şeyden çok seviyordu, hatta vaazlardan bile. Onda hayranlık uyandırıyorlardı. Lev'in isimlerini söyleme ve tam karşılarında durup görüldüklerini, duyulduklarını hissetmelerini sağlama şekli. Sorular sorar, çözümler önerir, kendisine yöneltilen taleplere göre zahmetsizce rol değiştirirdi ve bu taleplerin sonu yok gibiydi. Bea toplantılarda onun bazısı için bir baba, bazısı için de bir arkadaş, terapist, omuz, arabulucu, kurtarıcı olmasını izlerdi.. Ve bu da başka bir mucizeydi, değil mi? Bir insanın bir sürü kişi için birçok şey olması ama hiçbir zaman aynı kişi olmaması. İnanılmaz bir özgüllükle karşılardı onları Lev ve bu, Bea'nın sadece dünya için değil, onun için de özel olduğundan emin olmasını sağlıyordu.

Bea, en son toplantının bitiminde Lev güneş ufukta süzülürken onu bir kenara çekip sesini özlediğini söyleyene kadar,

Tanıklık'tan kaçınmayı başarmıştı. Sesini duymayı özlediğini, hatta duymak *istediğini* düşünmek Bea'yı ürpertmişti. Lev'e yük olmak istemiyordu –söyleyecek önemli bir şeyi yoktu– ama Casey bunun imkânsız olduğunu söylemişti ona.

Bizden uzak hissetmeyi hiç istemez. Bizimki gibi bir örgüt, bu düzeyde bir bağa dayanır. Yemin özünde duadır. Duayı bir şeyler istemek ya da bir şey için şükranlarını sunmak olarak görebilirsin ki öyledir de zaten. Fakat duayı aynı zamanda kalbinin ve ruhunun bir ifadesi olarak da görmeni istiyoruz. Lev senin dua ettiğini duymak istiyor, Bea. Ona dua et.

Bea'yı Düşünme Odası'na götürmüştü. Vaftiz gölüne bakan bir penceresi olan boş bir odaydı. Bea bir rehber ihtiyaç duyar sa diye, kayıt cihazının yanındaki küçük masaya yapıştırılmış önceden hazırlanmış metinler vardı. Buna ihtiyacı yoktu. Kayıt düğmesine iki kez bastı ve adanmışlığı onu bulana kadar bekledi.

Birlik Projesi'nin altı yüz aktif üyesi vardı. Temel amaçları büyümek, genişlemektir. Lev Morel, Bellwood ve Chapman'da, Proje'nin yaratabileceği farkı ölçebilecek kadar küçük ve bu tür farklılıkların dikkatten kaçmayacağı kadar büyük olan şehir ve kasabalarda konsantre bir mevcudiyet oluşturuyordu. Mesajlarının kendi kendini yayacağı bir an gelecekti ama şimdilik *bir ordu kuruyorduk*. Eğer sayıları artmazsa bir harekete dönüşemezlerdi ve bir harekete dönüşemezlerse de insanlara hiçbir zaman yol gösteremezlerdi.

Lev, Bea'yı Casey ve diğer birkaç üyeye –Jenny, Aaron ve Dan'le– birlikte New York'taki 1 Mayıs protestolarına göndermişti. Geceyi Bellwood'daki Garrett Çiftliği'nde geçirmişler, sonra da Tarrytown'dan Grand Central'a giden Hudson trenine binmişlerdi. Proje'yle ilgili broşürlerle silahlanmışlardı. Casey insanlara yaklaşırken dikkatli ve düşünceli olmaları gerektiğini hatırlattı onlara. Açık olan insanları aramalıydılar. Gerçek olmalıydılar. Hiç kimse kendisine bir şeyler satılıyormuş gibi hissetmek istemezdi – satılan şey kurtuluş bile olsa. Onlara bu gösteride bir

misafir olduklarını unutmamalarını ve Birlik Projesi'nin değerlerinin bununla örtüştüğünü vurgulamalarını söyledi.

İşgal Hareketi'nden geriye kalanlara misyonlarını sürdürmeleri için bir yol sunuyoruz. Eşitsizliğe karşı, yüzde 1'e karşı, kurumsal gücün kontrolsüzlüğüne karşı, servetlerini korumak için dünyayı yakacak olanlara karşı attıkları savaş narasına katılıyoruz.

Bea burada olmasının doğrudan Tanıklığının bir sonucu olduğundan şüpheleniyordu. Lev giderlerken onları uğurlamıştı ve kendisine nasıl da herkesten biraz daha uzun sarıldığını, omzunu nasıl da sıkıca kavradığını ve arabaya binmeden önce gözlerinin içine nasıl da derin derin baktığını kafasında kurduğunu hiç sanmıyordu. Lev'e eli boş dönerse başarısız olmuş olacaktı.

Şehre doğru ilerleyen trende Bea'nın zihni Casey'nin onlara verdiği senaryoyla doluydu. *En basit ifadeyle Birlik Projesi'nin insanlara sunduğu şey, acıktıysanız yemek, susadıysanız su, ihtiyacınız varsa kıyafet ve kalacak bir yer ve eksikliğini çekiyorsanız bir aile. Karşılığında istenen tek şey ise ileriye yönelik bir devrimin parçası olmak ve ilkelerini desteklemek.*

Grand Central'a ulaştıklarında yağmur başlamıştı. Rehberleri Casey'di, şehri gayet iyi biliyordu. Çocukluğunun bir kısmı burada, babasının taş evinde geçmişti ve şehrin gündelik karmaşası içinde onları aldırıışsız bir şekilde yönlendirmesinden de aşinalığı anlaşılıyordu. Bea bu hareketliliğe kayıtsız kaldığını hayal bile edemiyordu. Bütün bu *yaşamdan* bunalacak kadar bulunmamıştı New York'ta. Olayın döndüğü yerde olmayı seviyordu ve burada bunun fazlası vardı; pek çok farklı beden pek çok farklı yönlerde hareket ediyor, bir sürü insan nefes alıp veriyor ve bir sürü kalp aynı anda atıyordu. Büyüleyici bir şeydi bu.

Anı bir sızıyla aklına Lo geldi. Lo New York'a iki kez gelmişti. İlkinde hatırlayamayacak kadar küçüktü ve diğerinde on iki yaşındaydı, anne ve babaları ölmeden bir yıl öncesiydi. Noel ağacını görmeye Rockefeller Center'a gitmişlerdi ve iki kardeş de tepkileriyle anne ve babalarını hayal kırıklığına uğratmıştı. On sekiz yaşındaki Bea kendisini küçük ve turist gibi hissetmiş, oradan nefret

etmişti çünkü o yıl Bea'nın "havalı" olmak istediği yıldı. Lo ise ağacın muhteşem görüntüsünü, onu görmeye gelenlerden daha az ilgi çekici bulmuştu. Herkese açık açık gözünü dikip bakmıştı.

Şu hikâyelere bir baksana, demişti. İnsanları bu şekilde görüyordu o. Hikâyeler. Bea, Lo'nun hâlâ insanlar hakkında bu şekilde düşünüp düşünmediğini merak etti. Hâlâ yazmak isteyip istemediğini.

İyi misin? diye sordu Casey. Casey'nin onun ruh hâlini bu kadar sezebilmesi Bea'yı artık şaşırtmamalıydı ama her seferinde şaşırtıyordu. Bea başıyla onaylayıp ona gergin olduğunu söyledi ve doğruyd da. Casey onun elini sıkıca tuttu ve bırakmadı, bu hareketle Bea kendini çok daha güçlü hissetti. Diğerlerinin de yakınlarda olduğunu sezdi ve onların varlığıyla daha da güçlü hissetti.

Hep birlikte güzel, yeşil ve ıslak olan Bryant Parkı'na ilerlediler. Enerji o kadar iyi geliyordu ki Bea yağmura aldırış etmedi. Görkemli bir müzik ve ilahi kakofonisinin merkezindeydi.

Kameralara dikkat edin, dedi Casey onlara, başıyla birkaç kameramanı göstererek. Bea temkinli bir şekilde onlara baktı ve bu akşamki haberlerde bu protestoların gerçekte olduğu hâliyle sunulmak yerine, tükenmiş Y kuşağının işten bir gün izin almak istemesine indirgeneceğini düşündü. Medya gerçeği saptırmayı severdi ama Lev'in de dediği gibi: *Onların etrafındaki dünya çöküyordu, onlar da o dünyayla birlikte çökecekti.*

Bea protesto pankartlarını inceledi ve hepsine bayıldı.

SANATLA İŞ(Tİ)GAL EDİN!

MİLYONERLERİ VERGİLENDİRİN!

BİZLER %99'UZ!

Zombi kılığına girmiş bir kadınla karşılaştı.

Sen neyi temsil ediyorsun? diye sordu kadın ama Bea bu soruyu esas onun sorması gerektiğini düşündü. Bea zombinin eline acemice bir broşür tutuşturdu. Zombi dudak büküp broşürü yere fırlattı ve broşür protestocuların ayakları altında ezilirken Bea kendini aptal gibi hissetti. Daha sonraki birkaç girişimi de başarısızlıkla sonuçlanınca kendini daha da kötü hissetti. İnsanların onu uzun süre dinlemesini sağlayacak sözcükleri bulamıyordu

bir türlü. Şüphecilikleriyle bağlantı kurabilmesi ve bunu yıkıp geçebilmesi gerekirdi çünkü bir zamanlar kendisi de şüpheciydi ama o hissin nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordu. Eğer insanlar kalbinin içini görebilselerdi, kollarını açarak ona koşarlar ve konuşmasını isterlerdi.

Casey ve diğerlerinin kalabalıkla zahmetsizce çalışmalarını, yanlarında getirdikleri her broşürü birilerine vermelerini izledi. Kime nasıl yaklaşacaklarını gayet iyi biliyor gibiydiler. Öyle yapıyormuş gibi göstermeden Lev'in müjdesini ve öğretisini vaaz ediyorlardı. Bea zamanını kendi başına bir şeyler yapmaktan çok Casey'yi izleyerek harcadı.

Lev Warren'ı duydunuz mu?

Biz Hudson Vadisi'nde kurulmuş bir grubuz...

Pankartını çok beğendim. Yazdıklarına katılacak birini tanıyorum...

Birlik Projesi'nin sunduğu şey de buna çok benziyor...

Bea bu işte nasıl bu kadar kötü olabiliyordu?

Yeterince inanmıyor muydu?

Casey'nin gözlerinin üzerinde olduğunu, onu incelediğini hissedebiliyordu, bu yüzden Bea kendini kalabalığın içine atıp en az kendisi kadar tereddütlü görünen iki kıza yaklaştı. El ele tutuşuyorlardı.

Kızlardan birine broşür uzatıp, *Buyurun*, dedi Bea şaşkın şaşkın.

Almadılar. Tek kelime etmeden ondan uzaklaştılar.

Hey, o nedir? Bir tane alabilir miyim?

Bir adam bir anda yanında bitivermişti ve gözlerinin iştahla vücudunu süzmesinden, Bea onun gerçekten ilgilendiği tek bir şey olduğunu anlayabiliyordu. Bir şey söylemeden ona bir broşür uzattı. Adam broşürü bir süre inceledikten sonra yüzünü buruşturdu.

Lev Warren mı? Kendini Tanrı sanan şu tarikatçı piç mi?

Bea bir adım geri attı, sinirlendiği kadar utanmıştı da ve sonra utandığı için sinirlendi. Utancın, Tanrı'nın hakikatini bilen birisinden uzak olması gerekirdi.

Öyle biri değil o, diye çıktı. Doğruyu söylüyor.

Eminim öyledir.

Adam gözlerini devirdi. Casey onlara doğru yaklaştı ve Bea bir diğer başarısızlığın ardından yüzüne ateş bastığını hissetti. Sonunda düşünmeden, *Bir kızı ölümden döndürdü o!* derken buldu kendisini.

Adam gözlerini Bea'ya dikti ve ardından kaba bir kahkaha patlattı. Uzanıp yanından geçen birini yakaladı.

Hey, şu hatunun bana az önce ne dediğine inanamazsın...

Doğru söylüyorum! Büyük bir öfke dalgası bütün sağduyusunu devre dışı bırakarak bedenini ele geçiriyordu. *Lev Warren bir kızı ölümden döndürdü!*

Bea, dedi Casey keskin bir şekilde, onu dirseğinden yakalaya-
rak. Yoğun kalabalıktan uzaklaştılar ve Bea'nın öfkesi kayboldu,
dudaklarından bir dizi özür cümlesi döküldü ama bu ona kendi-
ni yaşanan diğer her şeyden daha da kötü hissettirdi – sanki Lev'i
reddediormuş gibi.

Onlara bizi kötülemeleri için sebep verme, dedi Casey.

Ama doğruyu söylüyordum, dedi Bea cılız bir sesle.

İnsanlar gerçeğe hazır değil.

Union Meydanı'na doğru ilerleyen yürüyüşte Jenny protestoculardan oluşan bir dalganın içine sıkışmış, kalabalığın itişmeleri arasında kendini yerde bulmuştu. Bileğinin üstüne sertçe düşmüştü. Bir şeyi olmadığını söylemişti ama akşama doğru bileğinin şişmiş ve morarmış olduğunu görünce şaşırmıştı; kırılmıştı. Bea onu hastaneye götürmek için gönüllü oldu, gün bitmeden en azından bir işe yarayabilme fırsatını yakalamayı umuyordu. Casey bu işi onun üstlenmesini mutlulukla kabul etti. Takside oturlurken Jenny'nin gözlerinden yaşlar akmaya başladı ve Bea, onun muhtemelen bir şey demeden çok önce bileğinin iyi olmadığını bildiğini fark etti. Bea ona niçin bir şey demediğini sordu.

İş çok daha önemli, diye fısıldadı Jenny. Ve sonra, *Hem belki de Lev'den çok uzakta olduğumuz için olmuştur bu. Kötü bir şeyin olacağı vardı*, diye ekledi.

Bea'nın bedeninden bir ürperti geçti. Jenny tam da Bea'nın hislerine tercüman olan bir şey söylemişti. Lev'in varlığının özünde olan o sıcaklık, sevgi ve güven burada yoktu. Bryant Parkı'nda da buna benzer bir şey hissetmişti ama bir şeyler eksikti işte ve bu eksiklikte savunmasız kalmış, zarar görmüşlerdi.

Eve dönmek istiyordu.

Bu his hastanede iyice yoğunlaştı. Gerçekte olduğundan çok daha uzun süredir bir hastaneye adımını atmamış gibi hissediyordu. Vücudu isyan etti, ânında midesi bulanmaya başladı ve duyusal hafızası onu boğdu. Antiseptik kokusu, tavanlardaki parlak ışıklar, mekânın müziği; birilerinin en kötü kâbuslarını haber veren kaos anlarıyla bölünen tuhaf bir şekilde saygılı koşuşturma ve acil durum geçtikten sonra tamamen gerçeküstü bir şekilde huzurun yeniden tesis edilmesi. Ruhu zamanda geriye gitti ve bin yıl daha yaşlandı. Bea ikiye ayrıldı. Şu ânın Bea'sı ve geçmişin Bea'sı.

Jenny'nin girişini yaptırdıklarında Bea bekleme odasında bir yere oturdu, parmaklarını birbirine geçirip ayırdı, burnundan yavaşça nefes alıp ağzından verdi, kusmamak için kendisini zor tutuyordu. Yine aklına Lo gelmişti ama içini parçalayan bir şekilde. Rahatsız plastik sandalyede arkasına yaslandı ve kulaklarında kız kardeşinin ağlamaklı, ilaçlardan zayıflamış sesini duydu.

Ben buradayım. Sen neden değilsin?

Şubat ayında yaptıkları o telefon konuşmasından beri Lo'yla konuşmamıştı ama Lo onu aramıştı. Her seferinde Casey cevap vermişti telefona. Bea bir keresinde gizlice dinlemek için koridor-da saklanmıştı ve Casey'nin soğuk reddedişleri o kadar çok canını yakmıştı ki bir daha asla bunu yapmayacağına dair kendine yemin etmişti.

Tanrı'nın planının bir parçası bu, diye söz vermişti ona Lev.

Hepsi Tanrı'nın planının bir parçasıydı.

Sen inanca geçiş yapıyorsun. İncanın içinde güvende olman gerekiyor. Zayıf olamazsın. Sana bir şey söyleyeceğim: Kardeşin Proje'ye katılacak. Bunu gördüm. Onun bize uzanan yolunu sen bilemezsin ama

sana söz veriyorum, o yolun sonunda onu bekliyor olacaksın – müdahale etmediğin sürece. Kardeşinin inancı seninkine bağlı.

Sadece sesini duymak için Lo'yu aramak müdahale etmek mi olurdu? Bea'nın bir şey söylemesine gerek yoktu. Eli yavaşça cebine uzanıp Casey'nin ona verdiği cep telefonunu çıkarmış ve tam Patty'nin numarasını yarisına kadar yazmıştı ki yanından hızla geçen hastabakıcıların telaşı onu kendine getirdi. Yaptığı şey kendisini dehşete düşürdü. Telefonu bıraktı ve yüzünü ellerine gömdü. Jenny'yi buraya getirenin o olmaması gerekirdi. Buradaki her şeyin hâlâ çok derinlere gömemediği hatıraları yüzeye çıkaracağını, her hastanenin o hastaneye dönüşeceğini fark etmemişti.

Ellerini birleştirip Tanrı'ya kendisine güç vermesi için dua etti.
Lütfen.

Tanrı'nın elinin onu zayıflığının ötesine taşımamasını beklerken duası tedirgin ve çaresizdi. Duası karşılığını bulmayınca ayağa kalktı. Hissettiği huzursuzluk gezinme ihtiyacına sebep olana kadar bekleme salonunu arşınladı ve GİRİŞ YASAK yazan yerlere ulaşana kadar koridorlarda dolaştı, bu noktada da kendisini geldiği yere dönebilmek için yeni yollar açmaya zorladı. Avucunu göğsüne bastırdı ve orada tuhaf bir kıpırtı hissetti; genellikle Lev'e ve onun lütfuna yakın olmaya atfettiği bir hafiflik kapladı içini. Gözlerini kapayıp kalbinin atışlarını dinledi. Hastane sesleri yavaş yavaş kayboldu ve geriye sadece kendi kalp atış sesleri kaldı, sonra da... bir başka kalbinki daha duyuldu, onunkinden uzaklarda bir yerlerde yankılanıyordu.

Gözlerini açıp küçük bir daire çizdi, garip bakışları görmezden geldi ve sonra karnında bir yöne doğru çekildiğini hissetti, o tarafa doğru ilerledi. Koridorların ikiye ayrıldığı bir noktaya geldi ve yine küçük bir dönüş yapıp o çekim hissinin onu gitmesi gereken bir sonraki yere yönlendirmesine izin verdi. Bir koridordan geçti, ardından bir diğerini aştı; gençlerin ve yaşlıların, hastaların ve iyileşenlerin, onların ailelerinin ve arkadaşlarının, doktorların, hemşirelerin olduğu odaların önünden geçti ve iki kanatlı bir kapıdan geçip içeri girdi...

Şapele.

Böylesi anlarda Bea, Tanrı'ya inanmadan geçirdiği o uzun yıllar için kendisini aptal gibi hissedirdi. Kalbi kendini ondan daha büyük bir güce teslim etmeye razı olmadan önce göremediği her şeyi düşünürdü. Bu akşam tek bir telefonla neredeyse her şeyi tehlikeye atacağını bilmek onu korkuttu. Ama Bea direndi.

Ve şimdi, ödül olarak kendisi de bir çağrı almıştı.

En öndeki sırada bir kişi oturuyordu.

Duyduğu o diğer kalp atışı bu kişiye aitti. Öylesine yüksek sesli, öylesine kararsız ve öylesine kaybolmuştu ki. Sıranın kenarına gelene kadar koridorda yavaşça ilerledi Bea. Bir adam öne doğru kamburunu çıkarmış, kollarını dizlerine dayamıştı. Üzerinde bir doktor önlüğü ve yaka kartı vardı. Bea ellerini ceplerine sokup adamın yanına oturdu, yüzünün gözyaşlarıyla ıslandığını görebiliyordu. Adamdan yayılan hüznün o kadar güçlüydü ki Bea bunu iliklerinde hissedebiliyordu. Vücuduna yayılan karıncalanma şiddetlendi. Onun yakınlığının cüretkârlığı karşısında adam kaskatı kesildi ama Bea buna aldırış etmedi. Onu buraya Tanrı getirmişti. Sadece adamın da bunu fark etmesini beklemesi gerekiyordu.

Bir süre sonra beklediği gerçekleşti.

Foster, dedi hafifçe. Adamın adı *Foster*'di ve Bea bu ismi nereden bildiğini bilmiyordu; yaka kartında görmüştü de fark etmesi bu kadar uzun mu sürmüştü yoksa Tanrı kulağına fısıldamak için doğru ânı mı beklemişti?

Neye inanmayı seçtiğini biliyordu.

Foster'ın nefesi kesildi.

Avucunu göğsüne bastırdı.

Bea sık sık *Lev*'in zihninin içinde olmanın, onun kutsal gizemini parçalarına ayırmanın nasıl bir şey olacağını merak ederdi.

Tanrı onunla nasıl konuşuyordu?

Tanrı'yla konuşmak nasıl bir histi?

Bea bunun sadece birazcık tadına bakmıştı. *Lev*'in çağrısının

büyükluğu kavrayışın ötesinde olmalıydı ama kaçınılmazlığının Lev'in üzerinden bir elektrik akımı gibi saçılıp hepsini etkilediği o geceler az da olsa hayal edebilmesini sağlıyordu. Chapman Evi'nin önünde, yerde oturuyorlardı. Oluşturdukları dairenin ortasında bir ateş yanıyordu, Lev hemen ateşin yanındaydı, güzelim köpeği Atara da onun yanında.

İlkbaharın başlarıydı ve hava biraz soğuktu ama Lev'in huzurunda soğuğa aldırış etmek zordu, özellikle de Lev onların yanında soğuğa aldırış etmiyor gibi görünürken. Onların önünde durmuş ve sanki yıldızlı göğün ötesini, sonsuzluğu görebiliyormuş gibi başını geriye atmıştı.

Bir vahiy almıştı.

Ekim ayında halk seçimlerin sahte güvenliğine kendini bırakacak ve bu rehabetin yarattığı boşluklarda nefret kök salacaktı. Babaları, Lev'e işaretleri göstermişti; bu yıl, masumiyetin sonunu getirecekti. Ama onlar güçlü olmalıydı. Görevleri buna şahitlik etmek, bunun karşısında yıkılmamak ve yıkılanlara da kurtuluş ve sığınak sunmaktı. Hiç kimse, demişti Lev, kurtarılamayacak kadar dağılmış değildir.

Peki ama ne onlar? diye seslendi kalabalığın içinden bir ses. *İşaretler ne?*

Lev'in bakışları Bea'nın tam karşısında oturan bir adamı bulana kadar üyelerin üzerinde gezindi.

Rob'du bu.

Lev'in en yakın arkadaşlarından biriydi ve en başından beri Proje'deydi. Bea bunun nedenini anladığından emin değildi. Rob sürekli Lev'i, Tanrı'yı ve yaptıkları işi sorguluyordu. *Neden* diye sormadan üyelik bağışını ödeyemiyordu. *Neden* diye sormadan kendisine verilen görevleri kabul edemiyordu. Yaptıkları işin kendilerinden talep ettiği özveri Rob'da yoktu ve nihayetinde katılım gösteriyor olsa bile, Bea o saygısız çenesini kapalı tutmıyorsa katılımının gerçekten bir değeri olup olmadığını merak ediyordu. Lev, Rob'u inceledi ve sonra onun yanına gitti, iki elini Rob'un yanaklarına yerleştirmeden önce diz çöküp onunla aynı

hizaya geldi. Rob'un alnını öptü. Tenlerinin üzerinde ateşin ışığı dans ediyordu. Ateşin çıtırdayıp patlamalarına ve Lev'in arkadaşının çok yakınında sessizce konuşmasına rağmen onu hepsi duyuyordu.

İnanç, kardeşim, dedi Lev, bir soru değildir. Cevaptır.

Etraflarındaki herkes hareketsiz durmuş izliyordu.

İnanıyor musun? diye sordu Lev.

Evet, dedi Bea içinden, her ne kadar Lev ona sormamış olsa da. Rob yutkundu, âdemelması gergince aşağı yukarı hareket etti. En ufak bir tereddüdün bile bir cevap olması gerektiğini düşündü Bea.

Yanlış cevap.

Ama senin bildiğin şeyi biz de bilseydik, dedi Rob çenesini yukarı kaldırarak, *daha iyi hazırlanırdık. Daha güçlü olurduk.*

Seni bilinmeyene hazırlayan şey inançtır. Bilinmeyenin karşısında ayakta kalmanı ve diğerleri yıkılırken de ayakta kalmaya devam edebilmeni sağlayan şey inançtır. Lev ayağa kalktı. *Tanrı bize neyi ne zaman açıklayacağını kendi seçer. Eğer bilmeniz gerekseydi, sence size söylemez miydin? Ne zamandır benimle birlikte yürüyorsun, Rob? Hâlâ benimle yürüyor musun? İmanın nerede?*

Burada, dedi Bea kendine engel olamadan sesli bir şekilde. Lev'in gözleri karanlıkta onu bulduğunda ürktü... ama sonra başka sesler de onunkini takip etti.

Burada! Burada! Ve burada!

Lev tekrar Rob'a döndü ve sorusunu yineledi: *İnancın nerede?*

Rob donakalmıştı, ağzı açık öylece bakıyordu.

Dünya sarsılıyor ve sarsılmayanlar daimi olacak. Senin. İnancın. Nerede?

Rob hiçbir şey söylemedi.

Lev ona ayağa kalkmasını söyledi.

Toplantıdan sonra Lev, Bea'yı yanına çağırttı. Casey onu Lev'in evden uzakta, gölün hemen kenarındaki kulübesine götürdü. İçinde sadece küçük bir mutfak, bir banyo, bir çalışma masası ve bir de yatak vardı. Lev daha fazlasına ihtiyaç duymazdı. Pence-

renin önünde durmuş mehtaplı geceyi izliyordu. Atara, Casey ve Bea'yı kapıda karşıladı. Bea ellerini Sibiryա kurdunun kabarık tüylerinde gezdirdi. Gergindi, toplantıda sırası gelmeden konuştuğu için Lev'i hayal kırıklığına u rattı ından korkuyordu.

Teşekkür ederim, Casey, dedi Lev.

Casey kapıyı arkasından sessizce kapayıp  ıktı.

Lev, Bea'ya dönüp sevgi dolu bakışlarla sözde onu.

Protestoda iyi i  çıkardın, dedi ona.  ıkaraca ını biliyordum. Foster'ı bize getirdin. Seni işte bu yüzden g ndermi tim. Ve bu gece... bir başkasının şüphesi karşısında insanlarımızı bir araya getirdin.

Bea ba ını sallayarak onayladı.

 nancın nerede, Bea?

Bea ellerini kalbine bastırdı.

Lev ilerleyip Bea'nın yanına geldi ve elini yana ına koydu. Lev'in avucundan yayılan sıcaklığın bütün vücuduna doldu unu hissetti.

Birbirimizi ne kadardır tanıyoruz?

Altı aydır. Bea sadece altı ay olduğuna inanamıyordu.

Buna rağmen Proje'nin senden önceki hâlini d   nemiyorum bile, dedi Lev, gözleri Bea'nın kilere kilitlenmi ti. Bir odaya girdi imde aradı ım ilk yüz seninki oluyor. Tanrı beni başka hiç kimseye çağırma-dışı bir şekilde  a ırdı sana. Bunu sen de hissediyor olmalısın.

Bea ba ıyla onayladı, gözleri ya larla dolmuştu.

Daha Lev'in ona geldiği ilk anda hissetmi ti bunu.

Ben soruydum, dedi Bea, sesi titriyordu, vücudu titriyordu. Sen de cevap.

Lev alnını Bea'nın alnına yasladı.

Senin hiçbir kusurun yok, dedi.

Dudaklarını onunkilere bastırdı.

KASIM 2017

“Ne zaman çıktı üyelikten?” diye sordum zayıf bir sesle.

Bedenim, Bea’nın anne ve babamıza ne olduğunu ilk söylediği andaki gibi uyuşmuştu. Bir anlamda sanırım zaten biliyordum; yoğun bakımdayken kendime gelir gibi olduğum kısa süreçlerde onları hiç görmemiştim. Gözlerimi açardım ve hastane etrafında belirirdi, Bea eğilip bana bakardı, Patty –gerçi o zamanlar onun kim olduğunu bilmiyordum– eğilip bana bakardı ama annem veya babam olmazdı. Tekrar uykuya döner, kendimi biraz huzursuz hisseder ama bir sonraki sefer onların da orada olacağından kısmen de olsa emin olurdum.

En sonunda gerçekten uyandığımda kendimi terk edilmiş bulmuştum.

“Eylülde,” dedi Lev.

Eylül. Uyuşukluğuma tutunmaya çalıştım, onun hemen ötesinde hissettiğim ham, öfkeli acıya teslim olmamaya. Eylül.

Gözlerimi Lev’den kaçırdım.

“Casey... vaazda bana hiçbir şey söylemedi.”

Bea ebeveynlerimizin öldüğünü söyledikten sonra bana sakinleştirici verilmişti. Ondan önceki saniyeleri hayal meyal hatırlıyordum; kalbinin tamamen paramparça olmanın eşiğinde olması hissini...

Ve sonrası hiçlikti.

Tekrar uyandığımda Bea elimi o kadar sıkı tutuyordu ki parmaklarım acımişti.

O kadar sıkı tutuyordu ki onun da beni terk etmeye karar vermesinden çok sonraları bile parmaklarının baskısıru hissetmiştim.

Bea'nın bana bu yerden bahsetme şekli, gözlerinin parlaması, yaptığı keşfin getirdiği rahatlama hissiyle vücudunun titremesi ve onun için nasıl mantığıma oturtacağımı bilmediğim bir anlam ifade etmesi. Benim için bir yabancıya dönmüştü Bea artık. *Tanrı'yı buldum, Lo, O'nu buldum.* Birlik Projesi içine öyle derin işlemişti ki artık o yabancı için buradan başka bir yer yoktu. Ve o yabancı burada değilse ve ablam da benim yanımda değilse...

Şimdi kimdi o peki?

"Senin tam karşında durdum..."

"Habersizce geldikten sonra," diye cümlemi tamamladı Lev. Ona döndüm. Kollarını kavuşturmuş pencereden dışarı bakıyordu. Bana kısa bir bakış attı. "Bu konuşmayı ne zaman yapmış olmamız gerektiği hakkında tartışabiliriz ya da şimdi konuşabiliriz, Lo."

"Nerede o?"

Bana döndü. "Emin değiliz."

"Her şeyi bilmek istiyorum."

Sesim titriyordu ve sonra hissizlik yerini şaşkınlığa bırakırken fark ettim ki aslında bütün vücudum titriyordu. Kollarımla kendimi sardım, sabit durmaya çalışıyordum. Lev dudaklarını yaladı ve onun düşünmesini izledim, o gözlerini dikmiş bana bakarken ne düşündüğünü tahmin etmeye çalıştım.

"Şunun farkında mısın, senin burada, karşımda duruyor olman..." Eliyle baştan ayağa beni işaret etti. "Bu..." Sesi giderek azaldı.

"Ne?"

"Tanrı'nın işi bu."

"Saçmalık."

"Sen bir mucizesin, Lo. Bunu görememen çok üzücü."

Bir süreliğine bu düşüncede, bende kaybolmuş gibi göründü ve bu süreç uzadıkça, kemiklerimi sarmalayan derimin iyice gerildiğini hissettim. Dışarıdaki rüzgâr pencerelere çarparak yine kendini belli etti. Odaya tekrar giren köpeğin tırnaklarının hafif tıkırtıları duyuldu.

“Söylemek üzere olduğum şeylerin hiçbirisi hoşuna gitmeyecek,” dedi.

“Bu seni neden durdursun?”

Duraksadı ama konuştuğunda sesi yumuşaktı. “Bea seni kaybetme ihtimalinden çok korkuyordu. Ve yaşayacağın kesinleştiğinde, bu durum daha da kötüleşti. Seni, bu olasılıkla bir daha asla yüzleşmek zorunda kalmayacağı bir yerde tutmak istiyordu, ondan olabildiğince uzak olacağın bir mesafede. Orası da burasıydı. Ve burada mutluydu. Burada bir amacı vardı.”

O konuştukça tekrar tekrar başımı iki yana salladım, söylediği şeyle uzlaşmaya çalışıyordum: Yaşamam, ölümümün olabileceğinden daha büyük bir yükü onun için.

“Üç yıl önce bir kez daha, ciddi bir muhtemel kayıpla karşı karşıya geldi. Bu onu neredeyse öldürecekti. Sonra da Jeremy öldü ve bu da bardağı taşıran son damla oldu. Eğer insanları kaybedecekse, bunun kendi koşullarına göre olmasını istedi.” Duraksadı. “Ve sana yaptığı şeyi bize de yaptı: Kaçtı. Ben de ona izin verdim. Çünkü burada olmak istemeyen birisini asla zorla tutmadım.”

Elimi göğsüme götürdüm.

“Yani sen bana Bea beni çok sevdiği için mi bırakıp gitti diyorsun?”

“Evet.”

Yaralı olduğumda Bea’nın bana nasıl baktığını hatırlıyordum. Benim için ne kadar korktuğunu. Bu korkunun onu nasıl tükettiğini ve yavaş yavaş nasıl benden uzaklaştırdığını. Başucumdaydı ama sonra değildi, yatağımın hemen yanındaki sandalyedeydi ama sonra yoktu, kapının önünde tereddütlü bir şekilde duruyordu, ta ki artık orada da durmayana, ta ki gidene kadar...

Casey’yle yaptığım telefon konuşmalarını düşündüm. Ama şimdi zihnimde Bea onun yanında, Casey telefonu yüzüme her kapadığında ve ardından da nihayet vazgeçtiğimde yüzü bir rahatlamayla yumuşuyor...

Nihayet pes ettiğim gün.

Kalbim tamamen paramparça olmanın eşiğindeydi.

“Lo,” dedi Lev ve bana doğru ilerledi, hislerim yüzümden okunuyor olmalıydı. Ona bakmadan elimi kaldırdığımda olduğu yerde durdu.

“Üç yıl önce ne oldu?” diye sordum.

“Emmy’yi neredeyse kaybediyordu.”

Gözlerimi sıkıca yumdum.

“Emmy de kim?”

Lev koridorda önümden ilerlerken Atara hızına ayak uydurarak yanında yürüyordu.

Çok zarif bir hayvandı, gözü hep Lev’deydi. Yürüyüşünü Lev’in yürüyüşüne uydurmak için yaptığı küçük hareketleri izledim. Bir dizi kapalı kapının önünden geçtikten sonra Lev durdu ve yeri işaret ettiğinde Atara oturdu, dili ağzından sarkıyordu. Lev kapı pervazına yaslandı, elinin tersiyle hafifçe kapıyı tıklatırken gözleri benim üzerimdeydi. Bir süre sonra kapı açıldı ve siyah saçlı, hoş bir kız görüldü. Minyon biriydi, teni soluk beyazdı. Kot gömlek ve siyah tayt giymişti. Bana kısa bir bakış attıktan sonra Lev’e gülümsedi.

“Jenny,” diye selamladı onu Lev. “Biraz yalnız kalmak istiyorum.”

“Tabii.”

Jenny tekrar odaya girdi, bir an sonra tekrar çıktı, hemen arkasında Foster vardı. Gözlerini kırpıştırarak kaçırmadan önce kısa bir anlığına bana baktı. Dönüp onların Büyük Salon’a gidişlerini izledim. Lev’e döndüğümde, bir şeyler bekleyen bakışlarla bana baktığını gördüm.

“Sen gir,” dedim titreyen bir sesle.

Başıyla onaylayıp odaya girdi. Ellerimi bacaklarıma sildim, nabzım kulaklarımda zonkluyordu ve arkamı dönüp Morel’e gitmek, kendimi oranın aşinalığına ve orada doğru olduğunu bildiğim her şeye gömüp beni buraya getiren şeylere bu kadar sıkıca tutunmaktan vazgeçmek için umutsuz bir dürtü hissettim. Bir şeyleri olurluna bırakabilseydim bunların hiçbiri olmayacaktı.

Neden oluruna bırakamıyordum?

Atara'nın hızlı hızlı solumasını dinleyip tavana, oradaki aydınlatma armatürünün yanındaki sıvada bulunan küçük bir çatlağa baktım.

Derin bir nefes alıp odaya girdim.

Burası bir çocuk odasıydı. Zeminin tamamına oyuncaklar ve kitaplar saçılmıştı, bir kitaplığın yanında küçük bir yatak vardı. Buradaki pencereler vahşi doğaya bakıyordu ve odadaki iki kişiye dönmeden önce uzun bir süre ileri geri sallanan çam ağaçlarını izledim.

Çiftlikte gördüğüm küçük kız Lev'in yanında durmuş, küçük eliyle adamın parmaklarından birkaçını kavramıştı. Dikkatle bana baktıktan sonra kendisini ona iyice bastırdı ve Lev dikkatini ona verene kadar elini çekti. Lev, kız kulağına fısıldayabilsin diye dizlerinin üstüne çöktü. Ona şefkatle baktıktan sonra sessizce şöyle dedi:

"Emmy, bu Lo."

Kız tatmin olmamış, ihtiyatlı gözlerle bana baktı.

Çok aceleci davranırsam onu ürkütebilirmişim gibi ona doğru dikkatlice ilerledim ama bu daha ziyade kendi güvenliğim içindi; sanki bu anın bana bir dönüş noktası kalacak kadar yavaş akmasını sağlayabilirmişim gibi. Uzaklaşıp gidebileceğim bir dönüş noktası. Kızın önünde durdum, sessizliğimin onu rahatsız ettiğinin farkındaydım ama söyleyecek hiçbir kelime bulamadım.

Bea'ya benziyordu.

Parıl parıl kahverengi saçlar ve pembe bir yüz, birbirine çok yakın kahverengi gözler. Bu anın çok ötesini görebiliyordum; geçen her yılla birlikte Emmy'nin giderek daha fazla ablama dönüşeceğini biliyordum. Vücudumun nasıl başa çıkacağını bilmediği ham bir öfke dalgasına kapıldım kısa bir süreliğine. Her neredeyse Bea'nın da bunu hissettiğine dair imkânsız bir ihtimale karşı kızı tutup sarsmak istiyordum. Bu dürtü kaybolana kadar gözlerimi kapadım. Gözlerimi açtığımda, Emmy'nin Bea'dan miras aldığı parçaları kaybolmuştu; geriye kalanlarsa annem ve babamdı.

Annemin düğme burnu Emmy'nin yüzünün ortasındaydı. Ağzının yumuşak şekli babama aitti.

Onları tekrar hayatta göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Emmy de bana baktı ve ne gördüğünü, gözlerimin babamın gözleri ve çene hattımın da annemin çene hattı olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Saç rengimin Bea'nın saç rengi olduğunu. Anlamadığı ama hissettiği bir bağlantı kurup kurmadığını.

Elini yüzünün yan tarafına götürdü ve bir süre sonra, yumuşak ve lekesiz teninde yara izimin suretini aradığını fark ettim. Yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. Bir diğeri daha süzülüp sol elimin açık avucunun tam ortasına düşerken başımı eğdim.

İlk röportajımızı yeni yılda yapmayı planladık.

Emmy'nin varlığı benliğimi bir virüs gibi ele geçirdi.

Gecenin köründe bunun sıkıntısıyla uyandım ve banyomda durup aynadaki terlemiş yansımama baktım. Bea'nın hayatının bu kısmının beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım ama başaramadım; bana tutunup içime işlemeye başladı. Emmy 2014'te doğmuştu. 2014'te ben on altı yaşındaydım ve benim şu anki yaşımdan iki yaş büyük olan Bea anne olmuştu. 2014'te, Patty'ye benim için yaptıklarına minnettar olduğumu ama Morel'e dönmem gerektiğini söylememe bir yıl kalmıştı. Onunlayken yaşadığım hayat onun hayatıydı; sabit, sessiz. Benim hayatım uzaktaydı, kaotik ve karmakarışık bir şeydi ama *benimdi*. Tek istediğim tırnaklarımla kazıyarak ablama ulaşmaktı ama o bütün bu zaman boyunca yeni bir sevgiyle kuşatılmış, eski ailesini toprağın altına gömüp kemiklerinden yeni bir tane yaratmıştı.

Emmy'yle ilgili bildiğim diğer şeyler şunlardı:

Erken doğmuştu, tıpkı benim gibi.

Neredeyse ölecekti. Tıpkı benim gibi.

"Hangi cehennemdeydin sen? Arayıp duruyorum."

Kapıdan içeri hızla girdiğimde beni ilk karşılayan Paul'un sesi oldu. Kahve makinesinin yanında duruyordu ve nasıl çalıştıracığını kendi kendine çözdüğü için onu tebrik etmekten kendimi alıkoydum. Nefes nefeseydim, bütün yolu koşarak gelmiştim. Mutfak adasına yaslandım, güçlkle nefes alarak özür dilemeyi başarabildim ve uyuyakaldığımı söyledim.

"İnanılmaz," dedi Paul, sanki kendisi hiç uyuyakalmamış gibi. Kızgın bir ifadeyle ona baktım, o da bana aynı şekilde bakıp

konuştı. "Sana çalışman için para veriyorum, vaktimi boşa harcaman için değil. Acele et! Yetişmen gereken çok şey var."

Masama doğru ilerlerken yüzümü ateş bastı. Bilgisayarımı açtım. Paul'dan gelen bir e-posta (pasif agresif bir başlık atılmıştı: *Lo'ya; artık her nerede bulursam*), programındaki birkaç çıkar çatışmasını belirtiyor ve yerine getirmek için para aldığım diğer tüm önemsiz görevlerle beraber bunları da çözmemi istiyordu. Lev Warren makalesini Paul'un masasına çarpacağım ve bu olay sonunda gerçekleştiğinde yüzünün alacağı hâli göreceğim ânu hayal ederek çalışmaya koyuldum. Bir saat geçtikten sonra tam olarak hiçbir şeyi çözememiştim ve montum hâlâ üzerimde olduğu için rahatsız edici derecede sıcaklamıştım. Kapının açılmasıyla gözlerimi ekrandan ayırdığım sırada silkinerek montumdan kurtuluyordum.

Arthur gelmişti.

Onu son gördüğümdeki hâlimden çok farklı görünüyordu. Yağmur yerine kardan ıslanmıştı, saçları düzgündü, net bakan gözleri yerine yüzü kızarmıştı ama gözyaşı izleri yoktu. Hâlâ üzgündü ama üzüntüsü kederin çok ötesine geçmiş, artık onun kalıcı bir parçası hâline gelmişti.

Biraz gergin, belki biraz da meraklı bir bakışla ofisi taradı. Arthur'un SVO'ya son gelişi, zorla girilme olayından önceydi. Paul duvardaki sloganı sonunda düzelttirmişti ama renkler eskisinin tam aynısı değildi ve Arthur'un gözleri farkı ânında yakalamış gibiydi. Dikkati dağılmışken hızlıca Paul'a mesaj atıp haber verdim.

"Merhaba Arthur," dedim tereddütle.

"Acaba ben, şey... Paul meşgul değilse, acaba ben..." Görünüşe göre, buraya son geldiğinde olanlara çok yakın olduğundan talebini tamamlayamıyordu. Boğazını temizleyip eliyle duvarı gösterdi. "Şeyden sonra burası gerçekten bir farklı geliyor..."

"Evet."

"Peki o meşgul mü?"

Telefonu alıp Paul'un oda numarasını tuşladım. Odaya girdiğinde telefon hâlâ çalıyordu. Gözleri Arthur'u buldu ve kaşlarını çattı.

"Art," dedi temkinli bir şekilde. "Selam."

Arthur tam olarak Paul'un gözlerine bakmıyordu. "Kapın bana hâlâ açık mı?"

Paul'un yüzü yumuşadı. "Hiçbir zaman kapanmadı ki, Art. Gelsene."

Arthur'un yüzü bir rahatlamayla gevşedi, masamın etrafından dolanıp Paul'un ofisine doğru ilerlerken dudakları hafifçe titriyordu. Paul ikisinin ardından kapısını kapadı. Hükmünü bildirmeyi bekleyen Lauren'la yüz yüze gelene kadar olduğum yerde döndüm.

"Yaklaşık olarak... Bilemedim şimdi. En son geldiğinde birbirlerine bağırmaya başlamalarından önce beş dakika falan mı geçmişti?" diye sordu. Telefonumu alıp kronometreyi açtım. Lauren dikkatimi çektiğini görünce öne doğru eğildi. "Burada çalışmaya başladığından beri bir kez olsun geç kalmamıştın. Ne oldu?"

"Bir şey olduğu yok. Uyuyakaldım."

"Tuhaf. Halbuki hiç uyumuyormuş gibi görünüyorsun."

Beş dakika geçmişti ve bağırıp çağıran yoktu. Arthur sonunda Paul'un ofisinden çıktığında yarım saat geçmişti. Arthur biraz yorgun görünüyor olsa da bir sorun yoktu. Çıkarken bana dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. O gittiğinde kalkıp Paul'un kapısını tıklattım.

"Evet," diye seslendi.

Beni gördüğüne hiç şaşırmışa benzemiyordu. Kapıyı kapayıp oturmamı işaret etti ama olduğum yerde kaldım.

"Arthur'un neyi var?"

"Bir şey yok, sadece konuşmak istemiş."

"Zeytin dalı filan mı uzattı?"

"Evet." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bir dosta ihtiyacı var. Bayramlar yaklaşıyor ve çok ama çok uzun zamandır hiçbir bayramı Jeremy'yle geçirmedi... Ama görüşmesen bile birinin

hâlâ etrafında olduğunu bilmek farklı bir şey. İletişime geçmesine sevindim. Yalnız kalmaması gerektiğini düşünüyorum.”

“Proje konusunda pes mi etmiş?”

“Ben de bunu sormanı bekliyordum,” diye karşılık verdi Paul. Gerindi. Omzundaki kemiklerin birkaçı kütledi ve çıkan ses karşısında ikimiz de yüzümüzü buruşturduk. “Kesinlikle pes etmiyor. Ben açık fikirli olmayı kabul ettim, o da beklentilerini düşüreceğine söz verdi. Her neyse, sanırım benzer hikâyeleri olan insanları toplamak, medyaya ulaşmak için bir Facebook grubu açtı ama Facebook, grubu kapadı. Küçük düşürücü bir durum. Bize de bir davet yolladığını söyledi. Ben görmemiştim. Sana geldi mi?”

“Olabilir. O kadar çok Facebook daveti alıyoruz ki filtrelemek zorunda kaldım. Aldıysak da muhtemelen doğruca silinmiştir.”

Paul başını sallayıp bilgisayarına döndü.

“Grubu Telegram’a taşımış.”

“O ne?”

“Mesajlaşma uygulaması. Çoğu gazeteci kullanıyor. İyi bir şifreleme sistemi ve kendi kendini yok etme seçenekleri var, her neyse...” Klavyesindeki birkaç tuşa bastı ve sonra, “Ah, işte burada,” dedi. Başıyla ekranını işaret etti. “Bir kanal açmış. Duyuru panosu gibi bir şey...”

Bakmak için Paul’un masasının etrafından dolandım.

BİRLİK PROJESİ’NİN ARDINDAKİ GERÇEK. Arthur’un halka seslenişi, son girişimine kıyasla çok daha az kederli ve çok daha kendine hâkimdi.

BENİM ADIM ARTHUR LEWIS. ÖNÜNDE ONU KOCAMAN BİR HAYAT BEKLEYEN YİRMİ ÜÇ YAŞINDAKİ OĞLUM JEREMY LEWIS’İN ÖLÜMÜNE DAİR CEVAPLAR ARIYORUM. JEREMY BİRLİK PROJESİ’NİN BİR MENSUBUYDU VE AİLESİYLE ARKADAŞLARINDAN UZAKLAŞTIRILMIŞ HÂLDE, HİÇBİR BİRİKİMİ, MÜLKÜ VE UMUDU OLMADAN ÖLDÜ. BİRLİK PROJESİ, JEREMY’NİN ÖLÜMÜNE SEBEP OLAN KOŞULLAR

HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ EDİNMEK İÇİN YAPILAN TÜM GİRİŞİMLERİ ENGELLEDİ. ŞEFFAFLIKTAN YOKSUN OLMALARI BENİ BİRLİK PROJESİ VE JEREMY’NİN ÖLÜMÜYLE İLGİLİ GÖRÜNENDEN DAHA FAZLASININ SÖZ KONUSU OLDUĞUNA INANDIRIYOR. NE OLDUĞUNU ÖĞRENENE KADAR DUR DURAK BİLMEYECEĞİM. KENDİ HİKÂYELERİ OLAN VE PROJE’NİN VEYA DESTEKÇİLERİN TEPKİLERİNDEN KORKUYOR OLABİLECEK İNSANLAR OLDUĞUNU BİLİYORUM. EĞER SİZ DE ONLARDAN BİRİSENİZ, SİZİ 13 OCAK 2018 GÜNÜ SAAT 14:00’TE, DAUD CADDESİ 43 NUMARA’DAKİ EVİMDE BULUŞMAYA DAVET EDİYORUM. BU KONUYU YÜZ YÜZE VE GÜVEN İÇİNDE KONUŞABİLİRİZ.

“Kendi evi mi?” diye sordum, okuduklarımı zihnime yazarak. Bunu kaçırmamın imkânı yoktu. “Adresini öylece veriyor mu?”

“Çaresiz durumda,” dedi Paul.

“2018’i karşılamak için ne güzel bir yol ama.”

“Hiç sorma.” Gönderinin altındaki ufak göz simgesini gösterdi. Mesajı beş yüzden fazla kişi tarafından görülmüştü. “Şuna baksana. Eminim Birlik Projesi izliyordur.”

“Ofisimize zorla girildiğini ona söyledin mi?”

“Neden, sen söyledin mi?” Paul bana döndü, ses tonu çok açık bir şekilde söylememiş olmam gerektiğini ima ediyordu. Başımı iki yana sallayınca rahatladı. “Hayır, söylemedim ve bilmesini de istemiyorum. O adamı kardeşimmiş gibi severim ama sanırım bu durumdan biraz fazla keyif alırdı.”

Midemdeki düğümlerin yüzüme yansımasını engellemeyi başardım.

Lev’in sesi zihnimde belirdi.

Ofisinize biz girmedik.

Arthur biliyordu. Hatta emindi. SVO’da etrafına bakınma şekli, gözlerinin yıkımın gerçekleştiği doğru noktalarda gezinmesi. Kendi yıkımının...

Ani sessizliğim karşısında Paul bana baktı. “Ne oldu?” Arthur’la yaşadığı bu küçük uzlaşmanın onu hiç bozmak istemediğim şekilde hafiflettiğini görebiliyordum. Birisi hakkında bildiğinizi sandığınız şeyin sizi gerçeğin çok gerisinde bırakmasının nasıl bir his olduğunu iyi biliyordum. Sizi bir aptal gibi bıraktığında bir anlatıya dönüş yolunu bulmak imkânsız gibi gelir.

Bu yüzden Paul’a bir şey söylemedim.

İşimin başına döndüm.

Masamdaki telefon çalmaya başladı.

Açmak istemedim.

Akşam işten çıktığımda kar yağışı başlamıştı, büyük kar taneleri yere ulaştığı gibi kayboluyordu ama birkaç saat içinde sokak karla kaplanacaktı. Morel şehir gibi değildi, burada kar tutardı ve bazı kısımları birkaç gün sonra bile tertemiz kalırdı. Çirkin olan her şeyin yepyeni bir şeyin ışıltısıyla kaplandığı o kısacık süreçte, dünya neredeyse tam potansiyeline ulaşmış gibi gelirdi.

Daireme giden yolda bir elektrik direğine yapıştırılmış bir broşürün yanından geçtim.

BU GECE KALACAK BİR YEREMİ İHTİYACINIZ VAR?

SICAK YEMEK * YATAK * DUŞ * DOSTLUK.

BİRLİK MERKEZİ’NDE SİZİ BEKLEYEN GÜVENLİ BİR ALAN VAR.

Bea uyandığında Lev'in bacakları onunkilere dolanmış, vücudu onunkine dayanmış, kolu onu sıkıca sarmış kendine yakın tutuyordu. Daha önce kimse ona böyle sarılmamıştı. Dikkatlice uzandı ve parmaklarını Lev'in uykusunu bozmayacak ama gün ve iş başlamadan önce onun biraz daha keyfini çıkarmasına yetecek kadar nazik bir şekilde kolunda gezdirdi.

Atara da yataklarının ucunda, yerde uyuyordu.

Onların yatağı.

Uyandıktan sonraki bu sessiz anları ve özellikle de uykuya dalmadan önceki o dakikaları, birbirlerinin yanında oldukları ve birbirleriyle dolup terledikleri zamanları seviyordu. Biraz utanarak, Tanrı tarafından seçilmenin başka, Lev tarafından seçilmenin ise bambaşka bir şey olduğunu düşünüyordu. Hiç hissetmediği kadar mükemmel bir şeydi bu.

Lev kıpırdandı, uyanmıştı. Yüzünü Bea'nın boynunun kıvrımına gömdü, parmakları Bea'nın karnıyı gıdıkladı. Bea güldü, kıvrılarak ondan uzaklaşmaya çalışırken Lev onu geri çekti ve kendisini ona daha da yaklaştırdı. Lev'in tenine değen gülümsemesini hissedebiliyordu. *Günaydın*, diye fısıldadı Lev tenine doğru.

Onun kendisine duyduğu arzuyu hissetti ve kendini buna açtı.

Onda hiçbir kusur yoktu.

Yatak odasından çıktığında Casey'yle karşılaştı. Casey ile Lev'in arasında herhangi bir sınır yoktu. Casey, Lev'in bir uzantısıydı ve Bea bu durumdan hiç rahatsız değildi çünkü Lev'in kabul etmediği hiçbir parçası yoktu. Casey'yi Lev'in onu sevdiği gibi seviyordu, Casey de Bea'yı Lev'in onu sevdiği gibi seviyordu.

Casey, Bea ve Lev'in birlikte olduğunu ilk öğrendiğinde Bea endişelenmişti. Casey'nin Lev'e olan bağlılığının altında başka, daha karşılıksız duygular olup olmadığı sık sık aklını kurcalamıştı ama Casey onu bir kenara çekip avuçlarını sevgiyle Bea'nın yüzüne bastırmıştı. Göz göze gelmişlerdi ve Bea bir anda her şeyin yolunda gideceğini anlamıştı.

Sen benim kardeşimsin, diye kulağına fısıldamıştı Casey.

Bea sessizce koridorda ilerledi ve köşeyi döndüğünde araziye bakan pencerenin önünde durup Chapman Evi'nin hayat bulmasını, içindekilerin uyanıp güzel bir yeni günü karşılamalarını dinledi. Başını eğdi.

Sana şükranlarımı sunuyorum, Tanrım. Sen iyisin. Senin sevgi dolu merhametin daimidir. Lev bizi kutsasın, bizi korusun ve bize senin esenliğini bahşetsin.

Foster iki yatak odalı bir daireyi diğer altı üyeyle paylaşıyordu ve Bea onu almaya geldiğinde, oturma odasının zemininde uyuyan ev arkadaşının yanından parmak uçlarına basarak geçti. Gözleri parlıyordu, her şey için daima hazırды. Morel'in hemen dışında ona bir ev sunulduktan sonra bir ay içinde New York'tan taşınmıştı. Foster'ın inancı Bea'yı alçakgönüllü kılmıştı ve Lev de bunun için onunla gurur duyuyordu. Bea'nın şu âna kadar Birlik Projesi'ndeki en büyük başarısı Foster olabilirdi.

Foster sessizce kapıyı kapadıktan sonra Bea'ya sarıldı. Onun minnettarlığı Bea'ya güç veriyordu. Bea'dan yaşça büyüktü, daha eğitimliydi, daha fazla şey başarmıştı ve acil servis doktoru olarak kelimenin gerçek anlamıyla hayatlar kurtarmıştı ama buna rağmen gecenin köründe *Bea'yı* arayıp kendi hayatını kurtardığı için teşekkür eden de *oydu*. Şimdi inancı âdeta üzerinden ışık gibi parlıyor, Bea'nın şapelde bulduğu kalbi kırık adamla tam bir tezat oluşturuyordu. Bir hata yüzünden bir çocuk ölmüş, sonrasında da suçu birine yüklemek için umutsuz, çirkin bir kargaşa yaşanmıştı. O küçücük bedenin kasılıp kaldığı, ufacık kalbin durduğu ânın kâbuslarını hâlâ görüyordu. Günler sonra Bea onu Lev'e getirmiş-

ti ve Lev ellerini travma sonrası stres bozukluğu yaşayan Foster'ın beti benzi atmış yüzüne bastırıp kulağına fısıldamıştı.

Dünyanın sana neler yaşattığını ve nelere katlanmak zorunda kaldığını biliyorum. Kefarete giden yolun senden halihazırda vermeye zorlandığından çok daha azını isteyeceğini ve şimdiye kadar aldığından çok daha fazlasını sana vereceğini bilmeni istiyorum. Kefaretini kabul ediyor musun?

Bea, Foster'ın vaftizine şahit olmuştu. Gölün kıyısında durmuştu ve Lev, Foster'ı suya batırırken yanaklarından gözyaşları süzölmüşü. Foster tekrar suyun üstüne çıktığında sersemlemiş, saadete ermiş, kurtarılmıştı. Kendi yolculuğunun Foster'ın gözlemindeki yansımasını görmek çok... olumlayıcıydı. Suyun her yerde olduğu, havanın ise hiçbir yerde olmadığı, güneşin yüzeyin ötesinde parıldadığı, yeni bir dünyanın oluştuğu o saniyeleri hiç unutmayacaktı. Kısa bir an için öleceğini düşünmüştü.

Sonra başı sudan çıkmıştı ve artık Tanrı her yerdeydi.

Dışarı çıkıp Proje'nin kamyonuna bindiler, bugün yapacakları iş için çok heyecanlıydılar. Sürücü koltuğuna Foster'ın geçmesine izin verdi. O, kamyonu park yerinden çıkarırken Bea çantasını sıkıca göğsüne bastırdı ve Morel'in diğer tarafında yaşayan Bob Denbrough'nun evine doğru yola çıktılar. Birlik Projesi, Lev'in *dikiş dikmek* olarak adlandırdığı çok özel bir gelişim aşamasındaydı. Çabalarının yarısını genişlemeye, diğer yarısını da Birlik Projesi'nin kurulduğu toplulukların dokusuna kendilerini dikmeye ve dünyaya kurtuluş getirme konusunda başarılı olmak için kendilerine mümkün olan her türlü avantajı sağlamaya adanmışlardı.

Sizler, demişti Lev onlara daha geçen gün, bizim doktorlarımız, sosyal hizmet uzmanlarımız, aile birliğı üyelerimiz, sekreterlerimiz, danışmanlarımızsınız... Bu yeteneklerden istifade edin. Kelamımızı herkese yayın.

Foster bu konuda değerli biri olduğunu çoktan ispat etmişti. Hastanedeki bağlantıları olmasaydı, Bob Denbrough'nun eşinin aşırı doz aldığıını asla öğrenemezlerdi. Kocasının ihanetlerinin

yükü sonunda çok ağır gelmeye başlamıştı. Bugün taburcu edilecekti. Bu durum kamuoyunca bilinmiyordu ve hiçbir zaman da bilinmeyebilirdi fakat Birlik Projesi bir başkasının acısı karşısında bir şey yapmadan öylece duramazdı ve bu nedenle söz konusu çiftin evlerine döndüklerinde bulmaları için bir ihtiyaç paketi hazırlamışlardı. İçinde taze hamur işleri, Proje'ye dair birkaç broşür ve bir de destek notu vardı.

Aşırı kedere boğulmasın diye o kişiyi daha fazla cezalandırmayıp başışlamalı ve teselli etmelisiniz. Bunun için ona duyduğunuz sevgiyi yenilemenizi rica ederim. –Birlik Projesi.*

Dönüş yolundalarken Foster, Chapman Evi'ne yerleşmek için ne yapmak gerektiğini sordu Bea'ya. Lev'e yakın olmak istediğini söyledi. Bea bu hissi gayet iyi anlıyordu. O, Lev'e yakındı ama bir yanı daima daha fazla yakın olmak istiyordu. Bir mesafe, sadece Tanrı'ya ayrılmış bir alan hissediyordu ve eğer daha uzun süre birbirlerinin olurlarsa, bu mesafenin daha az fark edilebilir olup olmayacağını merak ediyordu.

O çağırdığında gel, dedi Bea. Üyeler kendilerini kanıtladıktan sonra, Morel'den Bellwood'a ve oradan da Chapman'a doğru doğal bir ilerleme yaşanırdı.

Bea'nun bu doğal ilerlemeyi izlemediğini belirtti Foster.

Lev ile benim yaşadığımız, dedi Bea, *bambaşka bir şeydi.*

Görünüşe göre Foster da böyle bir fırsat bekliyordu. Hikâyeyi duymuştu ama hiçbir zaman doğrudan Bea'dan duymamıştı ve Lev ile Proje'ye dair bazı şeylerin asla soru olarak dile getirilmemesi gerekiyordu. Şimdi de sözlerinin ağzından bir soru olarak çıkmadığından emin oldu:

Her şeye inanıyorum... ama senin ağzından duymak isterim.

Ve Bea ona anlattı.

Lev Warren, kız kardeşini ölümden döndürmüştü.

Foster'a anlatırken o ânu tekrar yaşadı Bea ve Foster'ın yüzündeki mucizevi ışıklar, sanki oradaymış da her şeye bizzat tanıklık ediyormuş gibi parladı.

* 2. Korintliler 2:7-8 –çn

Buna tanıklık edebilmiş olmayı istedi.

Şimdi nerede o? Foster, Lo'yu soruyordu.

Lev onun Proje'ye katıldığını gördü, dedi Bea ve üye olduğundan beri her gün bu görüye tutunduğunu söyledi çünkü Proje'de her gün güzel bir şey oluyordu ve bunları Lo'yla paylaşmaya can atıyordu. *Ama bunun ne zaman gerçekleşeceğini bilmek bana düşmüyor.*

Foster'ın evinin önüne geldiklerinde durdular. Foster kamyonundan inmeden önce Bea'dan biraz beklemesini istedi. Ona söylemek istediği bir şey vardı, onun duyması gereken bir şey.

Onunla tanışmadan önce hayatının ne kadar boş olduğunu bilmesini istiyordu. Her sabah bir doktor olarak amacıyla dolup taşarak kalktığını ama günbegün bunun kendisinden nasıl da yavaşça koparıldığını, hiçbir amacı kalmayana kadar bürokrasinin altında ezildiğini bilmesini istiyordu. O ölen çocuğun ve kendisine yöneltilen tüm suçlamaların ardından hayatına devam edebileceğini hiç düşünmediğini ama Bea'nın açık avucunda Tanrı'nın bağışlayıcılığıyla gelip ona devam etme isteği verdiğini bilmesini istiyordu. Ona İncil'de *umuda sarılmak gerektiğini* ve o *umudun da ruhun çıpası olduğunu* okuduğunu söyledi.

Bea ona umut vermişti, ruhunun demir atmasını sağlamıştı. Foster ona bunları söyleyip cebine uzandı ve küçük bir mücevher kutusu çıkardı.

Ne kadar minnettar olduğunu Bea'nın bilmesini istiyordu.

OCAK 2018

“Biz bir alleyliz,” diye açıkladı Casey. “İnsan ailesini gözetir.”

Ofisinde oturuyordum. Ses kayıt cihazım da masasında duruyor, aramızda süzülen her kelimeyi yakalıyordu. Bir röportaj için ihtiyaç duyabileceğimi düşündüğüm ve Google’ın yanıma almamı söylediği her şeyi getirmiştım. Ses kayıt cihazı, onun yedeği olarak telefonum ve her ikisi de bir şekilde beni yarı yolda bırakmaya karar verirse diye onların yedeği olarak da bir not defteri. Bir kutu tükenmez kalem. Tüm notlarımı ve kendisiyle görüştüğümde Lev’e soracağım soruları içeren küçük bir ajanda. Daha fazlasına ihtiyacım olmazdı herhalde ama Paul’dan tavsiye isteyebileceğim bir şey de değildi bu.

Casey bana Chapman Evi’ni gezdirdi. Yatak odalarını, ofisleri, hem yetişkinler hem de çocuklar için olan eğlence alanlarını ve mutfağı gördüm. Şimdi de Birlik Projesi’nin yaptığı işin nasıl mümkün olduğunu anlatıyordu. Davanın sözcüsü rolünü Casey’nin üstlenmesinin bir sebebi vardı. Son derece gösterişli ve özgüvenliydi. Televizyonda duyulduğunda kulağa mükemmel gelecek bir ses tonuyla konuşuyordu, tıpkı vaaz sesinin de vaaz vermek için mükemmel olması gibi, tıpkı bana ablamın artık beni görmek istemediğini ve aramayı kesmem gerektiğini söylerken sesinin inanılmaz soğuk olması gibi.

“Proje üyeleri Morel, Bellwood ve Chapman’daki konutlarda birlikte yaşarlar,” dedi. “Bu bölgelerde birden fazla mülke yatırım yaptık ve bazı üyeler de erkek ve kız kardeşlerini Proje’ye davet etmek için kendi evlerini bağışladı. Üyelerimizin bakımını sağladığımızı garantileyen bir sistemimiz var.”

“Bahsetsene biraz.”

“Tabii.” Ellerini birbirine vurdu. “Diyelim ki Birlik Projesi için tam zamanlı çalışıyorsun. Proje evlerinden birinde yaşarsın ve biz de tüm masraflarını karşılarız – geçim giderleri, market alışverişi, yan gereksinimler ve tıbbi ihtiyaçlar. Kişisel refahını sağlayacak her ne varsa hallederiz. Endişelenmen gereken hiçbir şey olmaz. Eğer Birlik Projesi için yarı zamanlı çalışırsan, amaca katkıda bulunmanı kolaylaştırmak için belirli masrafları karşılarız. Seyahat ve çocuk bakımı gibi şeyleri ayarlarız.” Duraksadı. “Benim için burada asıl önemli olan, ne kadar fazla insanın böylesine anlamlı ve önemli bir şeyin parçası olma fırsatını yakalamak istediği ama maddi imkânlarının buna el vermemesi. Yaşamın formaliteleri buna engel oluyor. Bu durumu ortadan kaldırmak istiyoruz, onları söz konusu fırsatı yakalayabilsinler diye tüm yüklerden ve engellerden –finansal, fiziksel, duygusal, artık her neyse– kurtarmak istiyoruz. Üyelerimizi sadece önemsemiyor, onlara *yatırım* yapıyoruz. Üyelerimize sponsor oluyoruz...”

“Sponsor derken?”

“Proje’nin çalışmalarına katkıda bulunabilecek bir kariyer yolunda ilerliyorlarsa ya da bunu hedefliyorlarsa mesleki veya eğitim masraflarını karşılıyoruz. Örneğin bazı üyelerimiz sağlık alanında çalışmak istiyor. Onlara yardımcı oluyoruz ve onlar da karşılığında Birlik Merkezlerinde gönüllü hizmet sunuyor ve ihtiyaç sahibi üyelere yardım ediyorlar.”

“Bunu yapacak parayı nereden buluyorsunuz?”

“Bağışlar, üyelik ücretleri, para topladığımız sosyal etkinlikler... Birden fazla bağışçımız da var...”

“Baban gibi mi?”

“Bunu kesinlikle yayımlanmaması şartıyla söylüyorum ama evet. Yıllar boyunca çalışmalarımıza hatırı sayılır katkılarda bulundu.” Ben bunun üzerine gidemeden konuyu değiştirdi. “Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, en çok gurur duyduğum şey hepimizin birbirimize destek olma şekli. Proje, çeşitli yetenek ve hünerleri olan geniş kapsamlı bir grubu temsil ediyor. Değerli nitelikleri, onları nereye yerleştireceğimize karar verme konusunda

bize yardımcı oluyor –tam zamanlı üyeler, uzmanlık alanlarından en iyi şekilde faydalanacak topluluklara atanıyor– ama başkalarına sunduklarını birbirlerine de sunuyorlar. Dediğim gibi, biz bir aileyiz. Aile dediğin de böyle yapar.”

“Buradaki herkesin Tanrı’ya ve Warren’ın Yeni Teorisi’ne gerçekten inandıklarını düşünüyor musunuz yoksa sunulan avantajlardan dolayı burada olma ihtimallerini de göz önünde bulunduruyor musunuz?” diye sordum. Bana dik dik bakınca omuzlarımı silktilim. “Sunduğunuz pek çok şey için inanıyormuş gibi yapabilirim.”

“Ama bizim sunduğumuz her şey Tanrı’nın işini kolaylaştırmak için,” dedi Casey. “Üstelik çağrıya cevap vermek kolay bir şey değil. Üye olmak, tamamen özverili olmak ve başkalarına hizmet etmek suretiyle hayatını Tanrı’ya adanmak için her şeyden vazgeçmek anlamına gelir. Hepimiz aynı seçimi yaparsak dünyanın nasıl bir yer olabileceğini –ve bir gün olacağını– göstermektir üyelik. Bu bedavadan elde edilebilen bir şey değil. Hiçbir zaman da öyle olmadı.” Duraksadı. “Aile demişken, Emmy burada.”

“Aile demişken, nasıl oluyor da Lev Warren’ın bir çocuğu olduğunu kimse bilmiyor?”

Casey duraksadı, görünüşe bakılırsa bunun kayıtlara geçmesini beklemiyordu. “Lev hayatındaki tehditlere gayet aşina. İnsanlar onu incitmek istiyor. Ve bazen birini incitmenin en kolay yolu, en çok sevdiği kişiyi incitmektir. Bu seçimi kendisi yapabilecek yaşa gelene kadar Emmy’nin halkın gözünden uzak kalması konusunda hepimiz hemfikir olduk. Makalende bu konuyu nasıl ele alacağını ayrıca konuşmamız gerekiyor...”

“Birlik Projesi’nin çok fazla düşmanı var mı?” diye sordum.

“Yıllar içinde bizden hoşnut olmayan bir sürü insan oldu. Sağcılar bizim bir tür sosyalist darbe planladığımızı düşünüyor. Liberaller bizi Tanrı’ya fazla yakın görüyor... Katolik Kilisesi ise lafını en esirgemeyen hasmımız olabilir...”

“Gerçekten mi?”

Başıyla onayladı, sonra masasındaki kâğıtları karıştırıp önü-

me birkaç İncil risalesi, kilise bülteni ve broşür koydu. Hepsi de sahte peygamberleri reddediyor gibiydi. Bir tanesini daha önce de görmüştüm: Jeremy'nin cüzdanında bulduğum, üzerinde mavi gökyüzü resmi olan kart.

Ön yüzünde aynı ayet vardı.

Ama Rab güvenilirdir. O sizi güçlendirecek, kötü olandan koruyacaktır. –2. Selanıklılar 3:3.

“İnce düşünmüşler, değil mi?” diye sordu Casey. “Eminim ki tahmin edebileceğin üzere, çoğu kilise Lev’in kilise karşıtı konuşmalarından hiç hoşlanmaz. Bizi propagandalarına boğuyorlar, üyeleri geri döndürmeye çalışıyorlar... Onları evde, çiftlikte, tüm merkezlerimizde görüyoruz...”

Telefonu çalınca ekranına baktı.

“Seninle görüşmeye hazır.”

Casey bana Lev'le arazinin diğerk tarafındaki bir kulübede röportaj yapacağımı söylememiştir.

Bana yolu tarif etmiş –çam ağaçlarının arasından uzanarak göle giden patikayı takip et, sağa doğru ilerle, kıyayı çevreleyen ormanın dışında kal, sonunda kulübeyi göreceksin– ve sadece on beş dakikalık bir yürüyüş olacağını söylemişti ama bu yürüyüşü planladığım pek söylenemezdi. Beni arka kapıdan geçirdi, ben ağaçlara doğru ilerlerken botlarımı süzdü. Bu kadar ağaç olmasına rağmen kar yerde fazla birikmişti ve ıslaklığının çoraplarıma sızdığını görmezden gelmeye çalışarak ayak bileklerime kadar kara battım. Patikaya ulaştığımda ayak parmaklarım uyuşmuş durumdaydı ama itiraf etmeliyim ki manzara buna değerdı; göl karşımda âdeta sonsuzluğa uzanıyordu, yarısı buzla kaplı su ise durgunluğu ve güneş yansıtma şekliyle çok güzeldi. İçime bir huzursuzluk çöreklenene kadar hayranlıkla izledim. Arkama baktım. Bu taraftan bakınca yol gölgede kalıyordu.

Orada hiçbir şey yoktu.

Sağa doğru ilerledim, sessizlikten dolayı gerilerek Casey'nin dediğı gibi ormana girmedim. Miskin miskin gökyüzüne süzülen bir duman görünce yaklaştığımı anladım. En sonunda orman yeşili çatısı ve orman yeşili kapısı olan küçük bir ahşap kulübe kendini gösterdi. Arkamda bir hışırtı duyduğumda yolu yarılamıştım. Durup döndüm ve hâlâ hiçbir şey yoktu – en azından görebildiğim kadarıyla.

Tekrar kulübeye döndüğümde kapısının açık olduğunu gördüm.

• • •

İçerisi küçüktü; ufak mutfak, iki kişilik masası, pencerenin önündeki çalışma masası ve şöminenin karşısındaki kanepesiyle samimi bir alandı. Bir de banyoya açıldığını düşündüğüm bir kapı vardı. Köşedeki yatağın üzerinde darmadağın hâlde battaniyeler duruyordu.

Lev mutfak tezgâhına dayanmış beni izliyordu. Beyaz bir tişört, siyah bir kot pantolon ve bir çift kalın çorap giymişti. Çantamı masaya bırakıp içindekileri çıkardım, ses kayıt cihazını ayarlayıp telefonumu da yanına koydum. İşim bittiğinde Lev'e döndüm ve içeri girdiğimden beri ilk defa konuştum.

"Hazırsan başlayabiliriz."

Masada karşılıklı oturduk, ben notlarımın ve sorularımın olduğu ajandamı açarken Lev'in elleri bir kahve fincanını sarmıştı. Gerginlikten karnıma kramplar girerken sesimi sabit tutmaya çalıştım ve ona *Vice*'a verdiği röportajın nasıl bu kadar kötü gittiğini sordum.

"Bana ezber bozma potansiyeli olan kişilerle ilgili bir röportaj olacak demişlerdi," dedi. "Ama bu, potansiyel tarikat liderleri kadar ilgi çekici değildi. Mesleğinin büyük bir kısmı beğenilere, paylaşımlara, *retweet*lere, daha fazla tıklanmak için atılan yemlere bağlı. Bunlar karşısında dürüstlüğünü nasıl koruyorsun?"

"Sen benimle değil, ben seninle röportaj yapıyorum ve şimdi kayda başlayacağım."

Başıyla onayladı ve tarihle saati, ismimi ve kimin karşısında oturduğumu belirttim. Lev'den de aynı şeyleri belirtmesini, bu konuşmayı onun rızasıyla ve hangi amaçla kaydettiğimi söylemesini istedim. Onun dediklerini duymak –*Lo Denham'a SVO'da yayımlanacak olan Birlik Projesi hakkındaki makale için benimle röportaj yapma izni veriyorum*– çok fazla geldi, hayatım boyunca istediğim tek şey onun sesiyle daha da gerçek geldi ve bu gerçekliğin içinde kayboldum.

"Hazırsan başlayabiliriz," dedi hafif alaycı bir tonla, beni kendime getirerek.

Kızardım ve boğazımı temizledim. “Başlangıçtan başlamak istiyorum.”

“Hangisinden? Bir sürü başlangıcım var.”

Not defterime yazdıklarına göz attım. “Neden ne zaman ve nerede doğduğundan, çocukluğunun nasıl olduğundan başlamıyoruz?”

“1980, Indiana. Almer adındaki küçük bir kasabada.”

“Annen seni istismar etti.”

Başımı notlarımdan kaldırıp baktım. Yüz ifadesi hiç renk vermiyordu ama aramızdaki sessizlik, yaptığım giriş hakkındaki gerçek düşüncesini yeterince gösteriyordu.

“Evet,” dedi sonunda.

“Çocukluğundan bahset biraz.”

Gözlerini benden ayırıp tavana çevirdi. “Sekiz yaşına kadar bir çamaşırhanenin üst katındaki bir apartman dairesinde annemle yaşadım, sonra kasabanın epey dışında kalan bir ev kiraladık, hiç komşumuz yoktu. Okula gidebilmek için durağa kadar birkaç kilometre yürümem gerekiyordu.”

“En eski hatıran ne?”

“Dairemizin penceresinin önünde durmam. Gelip geçen insanları izliyordum... Annemi bekliyordum. Onun yolunu gözlüyordum. Yanımda değildi. Nerede olduğunu hatırlamıyorum ama daha sonra bu hatırayı düşündüğümde iki şey fark ettim: Birincisi, yalnız bırakılmayacak kadar küçüktüm... ve ikincisi de, o dönecek diye korkmuyordum. Dönmesini bekliyordum, hatta dönmesini *istiyordum*. Annemden korkmadığımı hatırladığım tek andı bu.”

“İstismar ne zaman başladı?”

“Dört yaşımıdayken, belki biraz daha büyükken.” Küçük, acı bir gülümseme belirdi yüzünde. “İlk seferi çok net hatırlıyorum. *Sebebini* değil. Yüzüme vurmuştu. Burnum kanamış, en sevdiğim *Thundercats*’li tişörtüm kana bulanmıştı ve leke tişörtü mahvettiğinde yıkılmıştım. İnsanın aklında kalan detaylar çok şaşırtıcı...

* Amerikan yapımı bir çizgi dizi. -çn

İşte başlangıcı buydu. Diğer eve taşındığımızda daha da kötüleşti. Gidecek bir yerim yoktu. Sürekli korku içindeydim, her zaman." Duraksadı. "Çocukluğumdan böyle bahsedebilirim."

Verdiği bilgileri sindirmemi izledi ve bu kısım için hiç hazırlıklı değildim – bir karşılık vermem beklentisi. İnsan böyle bir bilgiye nasıl karşılık verirdi ki? Notlarımda böyle bir durum için hiçbir şey yoktu. Sonunda, kimsenin cevap verebileceğini düşünmediğim bir soruda karar kıldım:

"Annen neden böyleydi?"

"Benim yüzümden. Ya da o böyle demeyi severdi."

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Birkaç yıl önce vefat etti."

"Yani bana söylediklerini teyit etmenin bir yolu yok?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını eğip vücuduna baktı, sonra oturduğu yerden kalkıp çok yakınımaya geldi, tam karşısında, bel hizasıdaydım. Uzun parmakları tişörtünün eteğini kavradı ve yavaşça yukarı çekerek karnını ortaya çıkardı; mükemmel ve el değmemiş bir kas ve deri dokusu olması gereken yerde bir dizi yüzeysel yara izi, sigara yanığına benzeyen buruşuk halkalar, leğen kemiğinin üzerinden geçip kot pantolonunun altında kaybolan derin çizgiler vardı. Sol tarafındaki yara büyük bir kara parçasına benziyordu; bir yanıktı. Bir yanım gerçek olduklarından emin olmak için uzanıp dokunmak istedi. Geri kalanımsa dili tutulmuş ve midesi bulanmıştı.

Tüm bunlar daha çocukken olmuştu.

Tişörtünü tekrar indirdiğinde yaşadığım rahatlamayı belli etmemeye çalıştım.

"Çocukken nasıl biriydin?" diye sordum zayıf bir şekilde.

"Patlamalar yaşamaya, depresyona girmeye meyilliydim. Öfke krizlerine kapılmaya," dedi yerine dönerken. "Ama hiç kimseye bana zarar verildiği şekilde zarar vermedim. Zaman zaman kendime zarar verdim ama."

"Yaşadığın istismarın seni başkalarının beğenisine, sevgisine ve pohpohlamalarına muhtaç kıldığını düşünüyor musun?"

“Evet.” Öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayadı. “Zaten bu yüzden bir tarikat kurdum.”

Gözlerimi kırıştırdım, kaydedildiğinden emin olmak için ses kayıt cihazıma baktım.

“Sen...”

“Hayal gücünden yoksun sorularını en indirgeyici sonuca götürüyorum,” diye yanıtladı, gözlerinde bir aşağılama emaresiyle. “Peki ya sen yaşadığın travmanın seni tanımladığını düşünüyor musun, Lo? Ya da diğerlerinin seni travmanla yargıladığını?”

“Burada benim hakkımda konuşmuyoruz.”

“Sen istesen de istemesen de yara izin bir hikâye anlatıyor.”

Cümlesi biter bitmez elimi yüzüme götürdüm, sonra da bunu yaptığım için kendimden utandım. Kahvesini bitirip ayağa kalktı, bana dönmeden önce boş fincanı tezgâha bıraktı.

“Kendini travmanla tanımlıyor musun?” diye sordu.

Tereddüt ettim, röportajı onun istediği yere değil de olması gerektiği yere nasıl geri döndüreceğimi çözmeye çalışarak not defterime baktım.

“Sen benimle röportaj yapmıyorsun,” dedim ikinci kez.

“Peki ya sohbet ediyorsak?” diye sordu. “Bu makalenin bir değeri olmasını istiyorsan kendinden de bir şeyler eklemelisin.”

“O zaman, hayır,” dedim kesin bir şekilde. “Tanımlamıyorum.”

“Gerçekten mi? Yaptığın, söylediğin veya istediğin şeylerin ne kadarı yaşadıklarının süzgecinden geçiyor?” Bana doğru gelip parmağını çenemin altına koydu, yara izimi ışığa doğru eğdi. “Peki ya istediğinin ne olduğundan bağımsız bir şekilde, yaşadıklarının ne kadarı ne yaptığını veya ne söylediğini belirliyor?”

Yutkundum ve bu hareketimi hissedebildiğinin farkındaydım.

“Canım ne isterse onu yapıyorum ve söylüyorum.”

Elini indirdi.

“Araba kullanmıyorsun.”

“Kullanabiliyorum.”

“Ama kullanmıyorsun,” dedi. “Casey seninle ilgili ilginç bir şey fark etmiş.”

“Neymiş o?”

“Yola nadiren bakıyorsun. Gözlerin ya elinde oluyor ya da yolculuğu telefonundan takip ediyorsun... Arada bir başını kaldırıp bakıyorsun ama sadece cesaretini toplayabilirsen.”

Yüzümde söylediklerinin doğruluğunu aradı ve kendime rağmen, söylediği her şeyin gerçek olmasından nefret ederek, aradığı şeyin orada olduğunu hissedebiliyordum.

Tek kelime etmedim.

“Annemin vereceği karşılıktan korktuğum için kendimi mahrum bıraktığım o kadar çok şey vardı ki. Sürekli olarak onun istismarını bekliyordum ve bunu önleyebileceğimi düşünüyordum. Alışmıştım...” Duraksadı, bir anda gözleri uzaklara daldı. “Kasabadaki kilisenin önünden geçerdim ve şey hissettim... bir çekim. Çaresizce içeri girmeyi istedim. Ve annemi –Tanrı’nın onu çok önceleri terk ettiğini ve evrende çürümeye bırakıldığını düşünürdüm– hiçbir şeyin bundan daha fazla kızdıramayacağını biliyordum. Zayıftım. Tanrı’nın Kelamı yerine annemin öfkesine boyun eğmiştim. Böylece kilisenin önünden geçip gitmeye devam ettim, ta ki bir gün... bunu yapamayana kadar. Tanrı beni seçmişti ama benim de bir seçim yapmam gerekiyordu. Kendime dair bildiğim her şeyi o an bir kenara bırakmak zorundaydım. Kendimi travmamdan kurtarmak için onu kabul etmek zorundaydım ve bunu yapar yapmaz, içimde Tanrı’nın lütfunu alabilmem ve kendi yoluma koyulabilmem için yeterince boşluk oluştu. Ve artık o acıyı aşmış durumdayım, Lo. Ama sen... sen kendi acının içinde yaşıyorsun. Geçirdiğin o kazanın içinde yaşıyorsun... ve bir sonrakinden çok korkuyorsun.”

Öfkeyle notlarıma baktım, el yazımın çizgileri bulanıklaşıp kayboluyordu.

“Bana daha ilgi çekici sorular sormanı isterim,” dedi.

Ağzımdan çıkan soru, defterimdekilerden biri değildi.

“Eğer Birlik Projesi herkes içinse niye beni reddetti?”

“Bea’nun seni burada istememesi dışında mı?”

İrkildim ve uzanıp ses kayıt cihazını kapadım.

“Tanrı dışında kimse için Proje’ye katılamazsın ve inançlı değilsen de katılamazsın,” dedi. “Mesela ablan... Her ne kadar seninle yaşadığı her şeyden kaçıyor olsa da aynı zamanda Tanrı’ya koşuyordu. İnancı vardı.”

Arkama yaslandım, ağzımda acı bir tat vardı. Kayıt cihazıma baktım ve tüm bunların ellerimden kayıp gitmesine şimdiden izin verdiğime, bütün bu röportajı o yaralı küçük kızın ele geçirmesine izin verdiğime inanamadım. O kızın feryat etmesine izin verdiğime.

“Tanrı’ya inanıyor musun, Lo?” diye sordu bir süre sonra.

“Ben sadece görebildiğim şeylere inanırım.”

Arkamdaki bir şeyi işaret etti.

“Bak o zaman.”

Arkamı döndüm ve odanın diğer tarafındaki bir aynada beliren yansımamı gördüm. Buradan bile yara izim görülebiliyordu; beyaz bir şimşek gibi yüzümü yarıp geçiyordu.

“Denham,” dedi Paul masamın önünde durarak. “Bir dakikan var mı?”

Başımı bilgisayarımdan kaldırıp baktım. “Ne oldu?”

“Hayatını mahvetmek üzereyim.”

“Sana bir haberim var, Paul.”

“Çok komik. Bak şimdi, takvimimde bu hafta için olan her şeyi,” dedi, “iptal edip iki hafta sonrası için yeniden programlamamı istiyorum.” Ona bakakaldım. “Yani çoğu şeyi. Reklamlar ve sponsorluklarla ilgili her şey için benim yerime Lauren’ı öner. Eğer Lauren’la görüşmek istemezlerse, o zaman iki hafta sonraya ertelenmesi gerektiğini söyle.”

“Benimle konuşmak istemezlerse, onların parasını istemediğimizi söyle,” diye seslendi Lauren masasından ve bunun üzerine Paul sırttı.

“Neler oluyor?” diye sordum.

“Bilmen gerekseydi bilirdin.”

Hızlıca ofisine geçti ve Lauren’a baktığımda, ekranına bakarak sırttığını gördüm çünkü konu her neyse o biliyordu. Belli ki benim mevkimin aşıyordu.

“Biliyorsun ki,” dedi umursamazca ve bana hiç bakmadan, “Paul o işi hallederken senin benim kahvemi yapman gerekecek.”

Öğle arasında telefonum çaldı. Ripley Tamirhanesi’ydi. Arabam hazır, tek yapmam gereken onu oradan almak ve kendi başıma sürmektir. Araba Patty’nindi. Doktorlar ona artık araba kullanmaması gerektiğini söylediğinde bir depoya bıraktığı on yıllık bir Buick’ti. Arabayı bana vermiş, onu kullanmamamın aptallık olacağını söylemişti ve sanırım aptaldım; depo ücretini

ödemiş ve arabayı çürümeye bırakmıştım. Bu hafta sonu denediğimde çalışmamıştı. Pahalı bir hataydı ama şimdi düzelmişti işte.

Öğle aramı gidip arabayı almak için kullandım, anahtarlar karşılığında nakit para verdim. Şoför kapısının başında o kadar uzun süre dikildim ki birisi gelip bana her şeyin yolunda olup olmadığını sordu.

“Sorun yok,” dedim zayıf bir sesle.

Dudaklarımı birbirine bastırıp kapı koluna uzandım, elimin titremeye başladığını fark ettim. Beceriksizce kapıyı açıp arabaya bindim, koltuğu ayarladım, anahtarı kontağa taktım. Motorun sesi yükselmeye başladı ve yarattığı his... dehşet vericiydi. Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. Sonra gözlerimi açıp gaz pedalına bastım. Arabayı geri vitesine almayı unutmuştum ve garaj duvarına çarpıp da Ripley’yi de beraberimde götürmeden frene basabildim. Bu hareketim bazı nefret dolu bakışları üzerime çekti. Radyoyu açtım ve geri geri ilerleyip yola çıkarken müziğe odaklanmaya çalıştım.

Arkamdan yaklaşan ilk araba tamamen durmak ve Buick’i kavşağın ortasında bırakıp kaçmak istememe sebep oldu. Gözlerimi kapama dürtüsüne karşı koydum. Direksiyonu ölümüne sıkı tuttuğum parmak eklemlerim ağrımaya başladı. Evime ulaştığımda vücudum o kadar kaskatı kesilmişti ki arabadan zorlukla çıkabildim ve sonunda bunu başardığımda, arabanın önünde durup üzerine vuran çarpık yansıma baktım; bir elim anahtarları sıkıca tutmuştu, diğer elim yanağımda, yara izimdeydi ve kalbim de sanki çok cesur ve vahşice bir şey yapmışım gibi göğsümde pır pır ediyordu.

Gecenin köründe nefes nefese ve terden sıırılsıklam olmuş hâlde uyandım, gördüğüm kâbus yavaşça zihnimin kenarlarına çekiliyordu. Beni şok eden şeyin ne olduğunu hatırlamak için tamamen silinip gitmeden önce bir yerinden yakaladım: Yatağımanın ayakucundaki figür yavaş yavaş bir insan formunu alıyordu.

Karanlıkta elleri bana doğru uzanan bir adam.

Çok uzun zamandır rüyamda onu görmemiştim.

Bea uyandığında yalnızdı, ay ışığı çıplak tenine vuruyordu.

Tüyleri diken diken olarak sırtına vuran havayı, Lev'in yokluğunu hissetti ve bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Sadece Lev'in yanında olmaması değildi sorun. Başka bir şey, daha fazlası vardı ve Bea bundan korkmuştu. Gözlerini kırpışarak yavaşça aralandı. Yataklarında döndü. Gözlerinin karanlığa alışması biraz vakit aldı ve sonunda alışınca da Lev'in pencerenin oradaki koltukta oturmuş, kendisini izlediğini gördü.

Lev, diye fısıldadı ama Lev karşılık vermedi.

Lev'in sessizliği çok güçlü ve en iyi zamanlarda bile korkutucuydu ama bu seferki... bu seferki Bea'ya iki yıl önce ön bahçe-
sindeki salıncağın hareketsiz bir şekilde durduğu sessiz, karanlık evine girdiği ve kendi dünyasında bir şeylerin değiştiğini, bunun ne olduğunu anlayınca da bir daha asla geri dönüşü olmayacağını iliklerine kadar hissettiği ânı hatırlattı.

Dikkatle yataktan çıktı, çıplak bir şekilde Lev'in ayaklarının önünde diz çöktü.

Ne oldu? diye sordu Lev'in elini kavrayıp parmak eklemlerini dudaklarına bastırarak. Lev ona baktı, ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu ve bu durum Bea'yı o kadar çok korkuttu ki Lev'e iyice sokulup başını kucağına koydu. Akli kazaya gitti, bunun üzerine bir düşünce zihnini ele geçirdi ve kendini tutamadan sordu: *Lo mu?*

Soru Lev'i dalgınlığından silkeleyip çıkardı ve avucunu Bea'nın yanağına bastırdı. Dokunuşunun yumuşaklığı Bea'yı rahatlatırken, elinin hafifçe titremesi onu daha da endişelendirdi.

Rob Proje'den ayrıldı.

Bea anlam veremedi. Birisi onları nasıl bırakabilirdi ki? Bu Rob olsa bile. Onun iyiye gittiğini düşünmüştü –onu düzeltmek, ona yolu göstermek için çok uğraşmışlardı– ama şimdi Lev onun kaçıp gittiğini söylüyordu.

Bir not bırakmıştı.

Lev elini cebine sokup notu Bea'ya verdi. Bea ayağa kalkıp ay ışığında notu okudu, o okurken Lev onu bacaklarının arasına çekip yüzünü sırtına gömdü. Bea boş elini Lev'in başının arkasına götürüp buklelerini okşarken Rob'un her bir kelimesi içini yaktı. Rob Proje'ye insanlara yardım etmek için, bu boka batmış dünyanın temizlenmesine yardımcı olmak için girmişti ama yalnızca bir çöplüğü diğeriyle değiştirmiş olduğunu hissediyordu.

Başlangıçta çok ümit vadediyorduk. Senin aracılığınla Tanrı'yı hissetmiştim ama şimdi senin kendini Tanrı ilan ettiğine ve bu durumun seni yozlaştırdığına inanıyorum. Tanrı'yı artık hissetmiyorum.

Bea başını yavaşça iki yana salladı, içinde büyüyen bir öfke vardı. Bugüne kadar Tanrı'ya Lev'den daha sadık bir hizmetkâr hiç görmemişti. Rob'un yakınmalarının geri kalanına şöyle bir göz gezdirdi. Hayatının son beş yılını ondan çaldıklarını ve Tanrı adına verdiği her şeyin ona iade edilmesini istediğini söylüyordu.

Okuması bittiğinde Lev ona beklenti dolu gözlerle baktı.

Onun inancı falan yok, dedi Bea.

Evet, diye onayladı alçak sesle Lev. *Yok.*

OCAK 2018

Arthur'un evi Morel'in sınırındaydı. Evinin temiz, sade hatları tıpkı kendi dairem gibi bende yalnızlık hissi uyandırdı, sanki sakinlerinin nasıl dolduracaklarını tam olarak bilmedikleri bir alanmış gibi. Bazen evime girdiğimde, orası bana konuşmayı unuttuğum bir dil gibi gelirdi ve böyle hissettiğim günler, bir evim ve ailemin olmasının nasıl bir şey olduğunu ve artık hiçbirinin olmamasının ne anlama geldiğini en çok hatırladığım günler olurdu.

Arthur'un evinin karşısında yılın bu zamanı boş olan bir park vardı. Bir banka oturup yüzümü sokağa döndüm, Proje karşıtı birileri çıkıp gelecek mi diye görmek için Arthur'un ön kapısını seyrettim. Dışarısı soğuktu, oturduğum bankın metali kalçalarımı uyuşturmuştu ve gözlerim hem sert havadan hem de kemiklerimde başlamasına neden olduğu derin acıdan dolayı sulanmıştı. Buick'e atlayıp da gelebilirdim ama Arthur'un evini iyi görecektik kadar yakına park edilmiş boşta duran bir araba bana biraz şüphe çeker gibi gelmişti.

Saatime baktım. Vakit neredeyse gelmişti. Başımı kaldırıp baktığımda, Arthur'un ön penceresini örten perdenin dalgalandığını gördüm. Onu o perdenin arkasında endişeli ve umut dolu bir şekilde volta atarken hayal ettim.

Ben de umutluydum; benimki ve Arthur'ununki gibi başka hikâyeler de olmalıydı.

Sokakta Arthur'un evine doğru ilerleyen bir adam gördüm. Yirmilerinin başlarında, genç biriydi. Evin kapısına giden yola ulaştığında... yürümeye devam etti.

Bir nefes verdim ve Arthur'la beraber bekledim.

Yarım saat geçti.

Ellerim o kadar üşümüştü ki onları hissedemiyordum ve siyah bir sedan evin hemen önüne park ettiğinde kalkıp gitmek üzereydim. Araba çok uzun süre orada öylece durunca bir tesadüf olmalı diye düşündüm ama bir şey beni oturduğum yerden kaldırıp daha iyi görebilmek için arabaya yaklaştırdı.

Rölantide çalışan arabanın motoru durdu. Lev yaşlarında görünen uzun, beyaz bir adam şoför koltuğundan indi. Başını çevreleyen kıvil saçları kıvırcıktı ve elini cebine atıp telefonunu çıkarmadan önce montunun eteğini çekti. Sanki adresi kontrol ediyormuş gibi önce ekranına, sonra eve baktı ve ardından kapıya yaklaştı. Arthur'un düzenlediği buluşma için burada olduğu su götürmezdi.

"Burada ne işin var?"

Sokağın aşağısından gelen keskin ve tanıdık ses vücuduma bir şok dalgasının yayılmasına sebep oldu. İlk başta sorunun bana yöneltildiğini düşündüm ama öyle değildi. Kıvil saçlı adam başını kaldırıp baktı ve gözlerimi baktığı kişiye çevirdim: Casey. Casey öfkeli bir şekilde adama doğru ilerlerken sessizce geri çekildim. Birlik Projesi'ne karşı şansımı zorlayıp Bea'ya ulaşmaya çalıştığım zamanlarda bile onu bu kadar sinirli görmemiştim. Yüzü kıpkırmızıydı, siyah trençkotu arkasında dalgalanırken saçları başının etrafında çılgınca uçuşuyordu. Tekrar sordu:

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Casey ona yeterince yaklaştığında, adam Casey'nin ismini söyleyip kolunu kavradı. Casey silkinip adamın elinden kurtuldu ve sesleri birbirine karışıp anlaşılmaz bir hâl aldı. Casey adama katlanabileceği kadar yaklaşmış gibi görünüyordu ve adam da sakın kalmak için elinden geleni yapıyormuş gibiydi. Sahne iyice ivme kazandı; Casey adamı göğsünden sertçe itti ve ardından, ben şaşkınlık içinde bakakalmışken, birden dönüp sedana bindi.

Adam uzun bir süre çenesini sıkarak öylece durdu, sonra arabaşının şoför koltuğuna döndü. O, arabayı çalıştırırken Casey'yi izledim. Yüzü tam anlamıyla öfkeyle çarpılmıştı. Adama ters bir

tavırla bir şeyler söyledi ve yüzünü pencereye çevirdi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda öfkesi yerini şaşkınlığa bıraktı.

Sedan kaldırım kenarından uzaklaştı.

Arthur'un evine baktığımda, onun pencereden olanları izlediğini gördüm ve beni de göremeden görüş açısından çıktım. Zihnimde dönen bin bir düşünceyle daireme ulaştım.

Casey beni saatler sonra, ben adamın kim olabileceğine dair bir Google araştırması yapıp cevabıma ulaştıktan çok sonra aradı: Adam, Casey'nin kardeşi Daniel'dı. Telefonumun ekranında yazan ismine baktım ve açtığımda selamımı almayı beklemedi. Konuşmamız gerektiğini söyledi. Kayıt dışı. Yüz yüze. Dediğine göre hâlâ kasabadaydı. İsteddiği yerde buluşabileceğimizi söylediğimde Birlik Merkezi'ni seçti.

Birlik Merkezi Morel'in merkezine yakın, kasabanın normal ritminden biraz uzakta, yardımı meraklı gözlerden ırakta aramak isteyebilecek kişiler için gizlilik sunan bir yerdi. Üç katlı geniş bir binaydı, aynı anda birden fazla işlev görmesi için tasarlanmıştı. Esas olayın döndüğü yer ilk kattı; binanın önünde, girişi hemen geçince mutfakla bitişik bir yemek salonu vardı. Kahvaltı, akşam yemeği ve gün boyunca atıştırmalık ve içecek servis edilirdi. Yemek alanının yan tarafında insanların dinlenip nefes alabileceği ve sosyalleşebileceği bir eğlence odası vardı; rahatsız edici ve yıkıcı şeyler yapmamak kaydıyla. En arkada ise duşlar ve ranzalar vardı, elli kişinin uyuyabileceği bir alandı. İnternet sitesinde yazdığına göre, tüm bu hizmetlerden faydalandıktan sonra –veya faydalanıp faydalanmamanız fark etmeksizin– ikinci kattaki Birlik Bağlantısı'ndan yararlanabilirdiniz. Üçüncü kat ise tahminen personel tesisleri içindi.

Daha önce Birlik Merkezi'ne hiç girmemiştim.

Yaptıkları işi gerçek anlamda hiç görmemiştim.

Temiz, iyi aydınlatılmış bir yerdi. Bu gece kalabalık görünüyordu; yemek alanında akşam yemeklerinin tadını çıkaran yaklaşık yüz kişi vardı tahminimce. Dostça ve yüksek sesli bir

şamata dönüyordu. Odanın diğer tarafındaki duvarda süslü bir yazı vardı.

VERİN Kİ SİZE DE VERİLSİN.
—LUKA 6:38

Gözlerim odadaki yüzlerde gezindi. Vaazda da olduğu gibi, Proje alanında toplumun her kesiminden insan vardı. Benim yaşlarımda görünen bir kız elinde küçük bir tabak yemekle oturuyordu. Gergin bakışları odada gezinirken kuş gibi yemek yiyordu. Yirmili yaşlarda bir grup gürültücü oğlan bir masaya kurulmuştu. İki yaşlı kadın yan yana oturmuş, boştaki ellerini sıkıca birbirlerine kenetlemişlerdi. Tekerli sandalyede bir adam vardı. Bebeğini göğsünde tutan bir kadın. Aile gibi görünen bir grup toplanmış mutlu mesut sohbet ediyordu.

“Selam,” dedi yanımdan yumuşak bir ses. “İlk kez mi geliyor-sun?”

Asyalı genç bir kadın bana nazik bir şekilde gülümsüyordu. Cebinin üstüne Birlik Projesi logosu işlenmiş açık pembe bir gömlek giyiyordu. Kısa saçları, ince çekilmiş kedi gözü eyelinerıyla mükemmel bir şekilde tamamlanıyordu.

“Evet, ama ben...” Cümlemi nasıl tamamlayacağımdan emin olamadım. Boğazımı temizledim. “Casey’yle buluşmak için geldim.”

“Sen Lo musun?” diye sordu. Başımla onayladığımda gülümsemesi büyüdü. “Vay be. Lo Denham.”

“Ta kendisi.”

“İsmim Mei. Sonunda seninle tanışmak harika,” dedi elini uzatarak. Sonunda derken? Şaşkınlığım yüzünden garip sayılabilecek bir süre boyunca duraksadım. “Casey demin bahsetti, birazdan burada olur. Küçük bir işi çıktı ama lütfen otur, açsan bir şeyler ye veya kahve ya da su al.” Başımı sallayarak teşekkür ettim ve bana yavaş yavaş kaybolan bir gülümsemeyle bakıp işinin başına döndü, artık işi her neyse.

Arka plana çekilip mekânı turladım. Üyeler yan taraftaki mutfakta dolanıp yemek hazırlıyorlardı. Her köşe başında, danışmanların kalabalığı izlediklerini fark ettim. Mei'nin gergin genç kızı fark edişini izledim. Kızın yanına gitti, yüzünde sıcak ve hoş bir ifadeyle karşısındaki boş koltuğa oturdu.

Biraz yaklaştım.

Duyabilecek kadar yaklaştığımda, "Güvende misin?" diye sordu Mei ve kız kaşlarını çatıp ne demek istediğini sordu. "Genellikle senin kadar genç biri Birlik Merkezi'ne geldiğinde, bir tür kriz yaşıyor olur. Belki kendini hayatını tehdit eden bir durumdan kurtarmışsındır... istismar gibi veya..."

"Öyle bir sıkıntım yok. Ben... iyiyim." Kız etrafındaki herkesi inceledi ve sonra elindeki küçük tabağa baktı. "O tür bir yardıma ihtiyacım olduğunu sanmıyorum." Yutkundu. "Belki de burada olmak için iyi bir sebebim yoktur..."

Kalkmak üzere bir hamle yaptı ama Mei onu durdurmak için masanın karşısından uzanınca durdu.

Bulunduğum yerden baktığımda kızın titrediğini görebiliyordum.

"Birlik Projesi –eğer bilmiyorsan Birlik Merkezi'nin arkasındaki grubun adı bu– toplum olarak en büyük sorunlarımızdan birinin, ihtiyaç sahibi olmanın ve yardıma ihtiyaç duymanın ne olduğuna dair kurduğumuz kolektif yanlış algı olduğuna inanıyor," diye açıkladı Mei. "Dünya, insanların bizim kaynaklarımızdan faydalanarak yeniden ayağa kalkmalarından önce herkesin dibe vurduğunu görmek istiyor. İnsanlar buraya çok nadiren hayatları üzerindeki kontrollerinin ellerinden kaymaya başladığını hissettikleri noktada gelirler. Her zaman iş işten geçtikten sonra gelirler, tabii gelirlerse. Değerli olman için en kötü durumdaki kişi olman gerekmiyor."

Kızın gözleri yaşlarla doldu ve yutkundu, kontrolünü kaybetmemek için elinden geleni yapıyordu. Kendini tutma şeklindeki her şeyi gayet iyi tanıdım ve bu boğazımın düğümlenmesine sebep oldu.

Mei kıza gülümsedi.

“Üst kattakilerden biriyle konuşmak ister misin?”

Kız başıyla onayladı.

Nefes verdim. Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim bile.

“Lo.”

Dönüp baktığımda Casey’yle karşılaştım, birkaç saat önce onu son gördüğüm hâlimden daha da sıkıntılı duruyordu. Kendini toplamış gibi görünmek için çabalıyordu, saçlarını başının arkasında sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Ama her şey gözlerinden okunuyordu; bu gördüğüm, onun en iyi hâli değildi.

“Yukarıdaki personel odasına çıkacağız,” dedi.

Oraya ulaşmak için ikinci kattan geçmemiz gerekiyordu. İkinci kat ofislerden oluşuyordu ama ortama bir kütüphanenin saygın sessizliği hâkimdi. Bazı kapılar açıktı, üyeler bilgisayarların başında çalışıyor veya telefonlara cevap veriyorlardı. Diğer kapılarsa kapalıydı, üzerlerindeki beyaz tahtalarda BAĞLANTI YAPILIYOR yazıyordu. Eğer Proje’nin ânında sunamayacağı bir yardıma ihtiyacınız varsa, sizin için arayıp buluyorlardı. Kapılardan birinin üzerindeki isim gözüme takıldı.

“Dana burada mı?”

Beni koridorun iyice içlerine ve oradan da alçak bir merdivene götürürken arkasına hiç dönüp bakmadan, “Bugün çalışmıyor,” dedi Casey. “Genellikle gazilerle çalışır, onlara akran desteği grupları ve finansal programlar gibi şeyler ayarlar. Askerden döndüğünde bir anda dibe vurmuş. Yaşadıkları onu travmatize etmiş. Kimsenin ona sunmadığı desteği başkalarına sunacağına yemin etti.” Duraksadı. “Umarım makalene bunun gibi şeyler yazarsın. İnsanların gördüğünden çok daha fazlası var bizde.”

“Özellikle de sende,” dedim üçüncü kata ulaştığımızda.

Burada Proje üyeleri için bir dinlenme salonu vardı. Televizyon karşısında bir kanepa, küçük bir mutfak, birkaç masa ve sandalyeyle geç saatlere kadar çalışanlar için arka tarafta bir dizi yatağın olduğu bir alan. Casey buradaki birkaç üyeyi başıyla selamladı. Kahve içiyorlar, kendilerine biraz zaman ayırıyorlar

veya birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Beni köşedeki küçük bir odaya götürdü, burası diğer her şeyden izoleydi.

“Burası sessiz oda,” dedi Casey kapıyı açarak. “Burada çalışması zordur. Pek çok şeyle ilgilenmek, pek çok yükü sırtlanmak... Üyelerin sessizce oturabilecekleri, kendileriyle yeniden bağ kurabilecekleri ve dua edebilecekleri bir yerleri olsun istedik... kısa bir anlığına bile olsa.”

İçeri girdim. Biraz klostrofobik bir havası vardı ama Casey’nin bahsettiği bağlamda düşününce burası bir sığınak da olabilirdi. İçeride hiç pencere yoktu. Duvarlar bu eksikliği telafi etmek için gök mavisine boyanmıştı ve odanın her köşesinde bitkiler vardı. Tam ortaya muntazam bir şekilde bir masa yerleştirilmişti. Pek oturasım yoktu, zaten Casey de oturmadı. O, elini başından geçirip atkuyruğundan kaçmamış saçlarını düzeltirken ben de duvara yaslandım.

“Neden Arthur’un evindeydin?” diye sordu.

“Kardeşin neden oradaydı?” diye sorusuna soruyla karşılık verdim. Çenesini sıktı. “Ayrıca Arthur’un *evinde* değildim, sadece bakıyordum. Lev bana hakkınızda bir yazı yazmam için iş teklif ettiğinde bunu kendi istediğim şekilde, kendi koşullarımla yapabileceğimi söylemişti. Ben de tam olarak öyle yapıyordum işte.” Yüzünü inceledim. “Daniel’ın Birlik Projesi’yle sorunu ne? Babanla aranızda dışlanmış mı hissediyor?”

“Kardeşim zaten babam için oraya gitti... ya da en azından sorsan böyle söylerdi.”

Ona bakakaldım.

“Babanın, Proje’nin çalışmalarının büyük bir destekçisi olduğunu sanıyordum.”

Düşündüğünü görebiliyordum, gözleri bir yere odaklanmadan boş boş sağa sola hareket ediyordu. Bu konu Proje’nin normal işlerinin sınırının fazlasıyla dışındaydı ve belli ki o kadar kişiseldi ki hakkında nasıl konuşacağını bilmiyordu. En sonunda masanın önündeki sandalyeye oturdu ve onu hiç bu kadar küçük görmediğimi fark ettim.

“Sen hiç...” Sesi kısıldı. “Vaazdaki konuşmamı dinlemiştin, değil mi?”

“Sonrasında dışarı çıkarılmıştım.”

“Her seferinde aynı konuşmayı yaparım,” dedi. “Her şeye sahip olmak, hiçbir şey istememek, bomboş hissetmek, ölümü beklemek.” Gözleri yavaşça benimkilerle buluştu. “Ve bu yarısı bile değil. Eğer sana Lev beni bulmadan önce yaşadıklarımı anlatsaydım, sen...” Yavaşça başını iki yana salladı. “Ben...”

“Anlat bana.”

“Benden bunu istememelisin. Tam olarak ne istediğini bilsen sormazdın bile.” Gözlerini kapadı ve bir süre açmadı. Yanağın-
dan bir damla gözyaşı süzüldü ve onu hızlıca silip gözlerini açtı. “Sana sadece şu kadarını söyleyeyim: Benim babam hastalıklı biri. Ve onun hakkında bildiklerim onu mahveder.”

Ses tonu daha fazla soruya yer bırakmayan cinstendi ve sesin-
de midemi altüst eden ürkütücü bir mesafe vardı. “Bu kadar kötü bir şey yaptıysa, belki de onu mahvetmelisindir.”

“Şimdiki hâliyle daha çok işe yarıyor.”

Duraksadım. “Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun sen?”

“Ne dediğimi düşünüyorsun?”

“Senin sessiz kalman karşılığında Proje girişimlerini mi fon-
luyor?”

“Bu binayı satın aldı. Öteki ikisini de.” Öne eğildi. “Birlik Merkezlerini gerçek kılabilmek için ihtiyacımız olan parayı bulmamız yıllar sürerdi. Tek bir günde kaç tane aç karnı doyurduğumuzu biliyor musun? Yatakların yüzde doksanı dolu bu gece. Dışarı çok soğuk olacak. İnsanları soğukta sokakta bırakmak insanlıkdışı bir şey. Pek çok kişi için yaşam ile ölüm arasındaki fark anlamına gelebilecek ne kadar çok bağlantı sağladığımızı biliyor musun?”

“Sonuç aracı meşrulaştırıyor yani, öyle mi?”

“Babam günahlarının kefaretinin ödemeyi kabul etmeyebilir,” dedi Casey, “ama bu bedelini de ödemeyeceği anlamına gelmiyor. Eğer sonuç buysa, benim için bir sorun yok.”

“Belli ki Lev için de yok?”

“Bu benim meselem. Lev bu konuyu bana bırakıyor. Babam bu anlaşılmayı başka bir seçeneği olmadığı için kabul etti ama kardeşim arada bir müdahale ediyor. Bugün de yaptığı buydu işte. Bir tür başkaldırıyla karşılaşacağını umuyordu ama başka kimse gelmedi, değil mi Lo?”

Rahatsızca kıpırdandım. “Gördüğüm kadarıyla gelmedi.”

“Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?”

Belli belirsiz bir şekilde kısaca –hüzünle– gülümsedi ve ardından gözlerini ellerine dikti. Casey benim için her zaman bir gizem olmuştu; bir kişiden ziyade o ânın gerektirdiği belirli bir işlevdi. Birlik Projesi’nin yüzü. Bea’yla aramda bir engel. Şu an gördüğüm manzaraysa onun gerçek biri olduğu hissini uyandırıyor ve bu durumun hoşuma gittiğinden emin değildim.

“Eğer Arthur o toplantıyı altı ay önce düzenleseydi katılırdım,” dedim ona. “Bea ve senin yüzünden.”

Beni düşünceli bir şekilde inceledi.

“O konuda sana ne söylesem boş olacak gibi geliyor.”

“Her şey kabulüm, Casey.”

“Birbirimizi son gördüğümüz zamanı hatırlıyor musun?”

Vaazdan önceki görüşmemizi kastettiğini biliyordum.

Ve onu unutmama imkân yoktu.

Proje, Morel Toplum Merkezi’nde bir bağış etkinliği düzenlemişti. Ne için olduğunu hatırlamıyordum bile. Bea’nın orada olup olmayacağını bilmiyordum ama Casey’nin olacağını biliyordum ve o zamanlar bir cevap, gerçek bir cevap, alma ihtiyacıyla öyle çıldırmış vaziyetteydim ki kimi göreceğim umurumda değildi.

On yedi yaşındaydım ve mekânın kapısına kadar gidebilmiştim.

Casey içeri girmemi engellemişti.

Dünyanın başıma nasıl yıkıldığını, bir anda nasıl tekrar on üç yaşıma döndüğümü hâlâ hissedebiliyordum. Sanki nasıl biteceğini öncesinde sezmiştim. Hıçkırıklara boğulmuş, ablam için çığ-

lık çığlığa bağırmıştığ. Casey'nin beni çekip uzaklaştırırken kolumu nasıl sıkıca kavradığını hatırlıyordum. Bana ne söylediğini hatırlamıyordum ama gözlerindeki o sert, nihai bakışı ve bütün azmimin beni terk edip gittiğini hatırlıyordum. Eve gitmiştim ve ertesini sabah, geçmişime sıkı sıkıya bağlı son parçam da yok olmuş olarak uyanmıştığ.

Âdeta lmştm.

"Bu organizasyonu korumak için her şeyi yaparım," dedi, "ve Lev'in vizyonunu. Sen ikisi için de bir tehdit gibi gelmiştin çünkü bir türlü kabul edemiyordun Bea'nın..."

"Bana onun beni istemediğini söyledin..."

"Doğruyu söylüyordum," dedi Casey ve kollarımı kavuşturup gözlerimi ondan kaçırdım. "Ve artık doğruyu söylediğimi sen de biliyorsun."

"Ama bana hiçbir zaman *nedenini* söylemedin." Sesim titredi. "Ne sanıyordun ki... başka ne anlayabilirdim? Onu benden uzak tutuyormuşsunuz gibi görünüyordu."

"Bu durumu her zaman en iyi şekilde idare edemedim," diye itiraf etti. "Sen sabrımı çok ama çok az insanın zorladığı kadar zorladın."

Hafifçe güldüm. "Küçük bir teselli."

"Eninde sonunda bu noktaya gelecektik sanırım, Lo. Lev bana seninle ilgili dikkatli olmamamı söylerdi sık sık çünkü sen..." Ansızın durdu ve yüzündeki bir şey bana cümlesini bitirmesini istemenin faydasız olacağını söyledi ama bunu yapmasını her şeyden çok istiyordum. Çünkü ben ne? "Ama seni hiç yüz yüze görmemişti ve senin ne kadar inatçı, ne kadar pervasız ve ne kadar azimli olduğunu bilmiyordu. Buna biraz hayranlık duyuyordum..."

"Hayranlık," diye tekrarladım.

"Evet," dedi Casey. "Hem Bea'nın isteklerine sayęı gösterip hem de durumun gerektirdiği hassasiyeti nasıl göstereceğimi bilmiyordum. Genellikle etraflıca düşünmek yerine sadece sana tepki gösteriyordum. Daha iyi bir yaklaşım sergileyebilirdim.

Bildiklerimi o zaman bilseydim, en azından deneyebilirdim... ki denemeliydim de..." Beceriksizce omuz silkti. "Ne olursa olsun, hiçbir şeyin seni durduramayacağını biliyordum. Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, Lo ama ben seni hiç hafife almadım."

Bu, Casey Byers'tan alabileceğim özre en yakın şeydi. Karşılığında yapmayı becerebildiğim tek şeyse başımla onaylamaktı. İçimde herhangi bir bağışlama olduğunu sanmıyordum. Sadece kaybedilen her şeye karşı acımasız bir kabulleniş ve başka hiçbir seçenek olmadığı için teslimiyetçi bir ilerleyiş vardı. Daha farklı davranabilirdi ama bir şey bir kere yapıldıktan sonra ne fark ederdi ki?

"Babamın en sevdiği hobisi beni hafife almaktı," dedi Casey. "Benim bomboş bir şey olmamı istiyordu. Ben sadece bir bendim; sonra Lev çıkageldi ve bundan daha fazlasını gördü. O benim *ruhumu* gördü." Başını kaldırıp bana baktı, gözleri alev alevdi. "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun, Lo? Gerçekten, şahiden görülmenin?"

Lev'le bir sonraki görüşmem hafta sonu Garrett Çiftliği'ndeydi.

Bu iş ve SVO arasında, sanki tek bir boş günüm bile yokmuş gibi hissediyordum.

Yolda ilerlerken meşhur 2014 vaazını –şu sözde 2016 seçimini ve ardından gelen çöküşü öngören vaazı– dinledim, yol Buick'in altında kaybolurken Lev'in sesi kulağıma fısıldıyordu. Bugün arabada daha iyiydim ama sadece birazcık daha. Uzun otoban tenhaydı ve başka arabaların yokluğu anksiyetemi makul bir seviyede tutuyordu.

Bir vahiy aldım.

Kayıttaki ses boğuktu, sanki birinin mont cebinin içinden kaydedilmişti.

İki yıl içinde ulusumuzun üzerine bir karanlık çökecek, hiçbir maske takmayan bir adam tarafından getirilecek. O, olduğunu iddia ettiği kişinin ta kendisi. Yücelik vaadi üzerine bir duvar inşa etmek isteyecek ama temel çürük olacak. Koyulan ilk tuğla korku olacak. İkincisi cehalet. Üçüncüsü nefret. Komşularınız artık komşularınız olmayacak. Maskeleri düşecek ve karanlığı yayacaklar. Nefretle bir araya gelecekler. Masumlar ölecek. Çocuklar acı çekecek.

Proje'yle ilgili Reddit'teki tavşan deliklerinde kendimi kaybetsem de, bu kayıtların sahte veya üzerinde oynanmış olduğuna dair hiçbir kanıt bulamamıştım. Lev bu sözleri söylemişti. O zamanlar insanlar için bir anlam ifade etmişti bu sözler, şimdiyse daha fazla şey ifade ediyorlardı.

Tarih bu karanlık zamanda yazılacak ama unutmayın: Tanrı'dan doğan, dünyanın üstesinden gelir.

Telefonumun çalarak kaydı bölmesiyle irkildim. Yolcu kol-

tuğunda duran telefonumu alıp hoparlörü açarak Lev'in sesini susturdum.

"Alo?" Sessizlik. "Kahretsin, kiminle görüşüyorum?"

Arama bitti.

Kayıt devam etti.

İnançla yanımda durun ki inancımız dünyanın üstesinden gelsin.

Direksiyonu iyice sıktım.

Park ettiğimde çiftlik evi boş görünüyordu. Arabadan çıkıp etrafa bakındım, ben görmediğim zamanlarda bu evin duvarları arasında hayatın nasıl aktığını merak ettim. Gözlemlendiğini bilen herkes kaçınılmaz olarak bir performans sergiler ve ben insanın her nefes alıp verışı duayla, minnettarlıkla ve sükûnetle doluyorsa, sürekli olarak sabahları bir şeyin parçası olduğunu hissederek uyanıyorsa bunun nasıl bir şey olduğunu, günlük yaşamlarının gerçekten neye benzediğini bilmek istiyordum.

Böyle hissederek uyanmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum.

Beni karşılamak için kimse dışarı çıkmadı. Emin olmak için uzun bir süre evin kapısı izledikten sonra çantamı alıp yolun aşağısında bulunan ambara doğru ters yönde ilerledim. Burası yıllık vaazlar için bir alan hâline gelmeden, kalabalık akın edip onları o çadırı kurmak zorunda bırakmadan önce Lev'in Proje toplantılarını yaptığı yerdi o ambar.

Kapı aralıktı, içeri girip etrafa bakındım. Daha... rüstik bir yer bekliyordum; Lev'in domuzların yanında vaaz veriyor olduğunu. Ama bu ambar yenilenmişti – insanların düğün için kiraladığı türden bir yerdi. Duvarlarda eski çiftçilik aletleri sanatsal bir biçimde sergileniyordu. Ortamın genel estetiğini vurgulayan saman balyaları vardı. Kokuları burnumu kaşındırdı.

Ambarın ortasında Foster duruyordu. Öyle sessizdim ki, o yalnız olmadığını fark etmeden önce birkaç saniye boyunca onu inceleyebildim. Başını yukarı kaldırmıştı, hüzünlü bakışlarını takip ettim ama neye baktığını anlamadım.

"Lev sanırım evde," dedi beni fark ettiğinde. "Seni bekliyor."

“Biliyorum.” Onu inceledim. Mavi bir kot pantolon ve kışlık bir ceket giymiş, siyah eldivenler takmıştı. Eğer onu vaazda insanların üstünü ararken görmeseydim, buradaki işinin buna benzer bir şey olduğunu düşünürdüm. Kızıla kaçan sarı saçları neredeyse omzuna geliyordu şimdi, sakalıysa hâlâ düzgün ve bakımlıydı.

“Sen Lev’in resmî koruması falan mısın?”

Koruma kelimesini duyunca biraz rahatsız oldu. “Ben Lev’in güvenlik görevlisiyim, öncelikli olarak onun ve Emmy’nin.” Duraksadı. “Bu röportajın parçası falan değil, değil mi?”

“Kayıt dışı. Şimdilik.”

Kızarak bir elini saçlarından geçirdi. “Buradaki herhangi birinin zaten yapacağından daha iyi bir şey söyleyebilir miyim bilmiyorum...”

“Farklı bakış açıları hoşuma gider.” Kollarımı kavuşturdum. “Vaazda beni tanıydın, değil mi? Casey’ye haber veren sendin.”

“Evet,” dedi. “Öyle.”

“Beni nasıl tanıdın?”

“Seni hep tanıyordum zaten, Lo.”

“Bea’dan dolayı mı?”

Başıyla onayladı. Ve sonra, “Buradaki herkes seni tanır. Belki görünce senin kim olduğunu anlamazlar ama... ama herkesin onun küçük kız kardeşini en azından duymuşluğu vardır.”

Söylediği şey üzerime bir ağırlık gibi çöktü ve bu hiç iyi bir his değildi. Herkesi benimle ilgili uyarmıştı. Beni uzak tutmak için elinden geleni yapmıştı. Foster’a vermek istediğim her acı karşılığı yutup Bea’yla birbirlerini ne kadar tanıdıklarını sordum.

“Beni buna o soktu.” Ellerini genişçe açarak *buna* dediği şeyi tarif etmeye çalıştı. “Proje hayatımı değiştirdi. Daha öncesinde pek de hayat denemezdi yaşadığım şeye.”

“Üye olmak nasıl bir şey?”

“Açıklaması zor... Böyle bir şeyi belli sınırlarla tanımlayamazsın...” Bir an için düşüncelere daldı. “Proje beni buldu. Sanırım hangi üyeye sorarsan sor böyle diyecektir... O insanlarla tanış-

yorsun ve sanki üzerlerinden bir ışık yayılıyor... sen de kaynağını bulmak istemekten kendini alamıyorsun. Ve sonra da ışığın kaynağını buluyorsun.”

“Lev’i yani.”

“Evet.” Bana kısa bir bakış attı. “Emmy’yle vakit geçirmedi, değil mi?”

“Burada olma sebebim pek o değil.”

Cümlem kulağıma acımasızca geldi ama gerçeği itiraf etmekten bir şekilde daha iyiydi; o kapıyı ben açmamıştım. Ne kadar süre açık kalacağı, kimin ne zaman kapayacağı konusunda bir söz hakkım yoktu. Bu konu üzerinde sağlayacağım maksimum kontrol, o kapıdan geçip geçmeyeceğime karar vermektir.

Ve bu kontrole ihtiyacım vardı.

“O harika bir çocuk. Umarım onu yakından tanırırsın. Yabancıların yanında biraz utangaç oluyor...” Dediği canımı yakınca yüzümü buruşturdum; Emmy’yle kan bağı olan Foster değil, bendim ama buna rağmen yabancı olan da bendim. “Karşılarındaki insana bir kez alışınca yerinde duramaz. Ona zar zor ayak uydurabiliyorum. Bea gibi değil. Vız Vız Bea.”

Ailemiz dışında kimsenin ona böyle hitap ettiğini duymamıştım.

“Bea’nın gitmesi Emmy’yi çok üzmüş olmalı.”

Foster yere bakarak hüznü bir şekilde gülümsedi.

“Dönecek.”

Sesi kendinden çok emindi, duraksamama sebep oldu.

“Nereden biliyorsun?”

Gözü arkamdaki bir şeye –birine– takıldı.

“Burada mı konuşalım?”

Arkama döndüm. Lev ambarın girişinde duruyordu ama ne zamandır orada olduğundan emin değildim. Zeytin yeşili kışlık bir askerî mont, siyah kot ve bot giymişti. Kapı çerçevesine yaslandı.

“Benim için fark etmez.”

Lev’in gözleri benden Foster’a kaydı.

“Foster,” dedi. “Eve çık.”

Foster kendisine söyleneni yaptı. Lev’le ben Foster’ın ambar-
dan çıkmasını izledik.

“Ben de tam arabana bakıyordum hayranlıkla,” dedi Lev.
“Buraya kadar araba sürmüşsün.”

“Yaptığım bir şey bu.”

“Belli ki seni yanlış değerlendirmişim.”

Çantamı karıştırıp ses kayıt cihazımı çıkardım. Cihazı kaldı-
rıp Lev’in gördüğünden emin oldum. Hiçbir ârı kaçırmak istemi-
yordum. Başıyla onayladı.

“Eğer canımın istediğini yapsaydım,” dedi kayıt başlar başla-
maz, “çiftlikte yaşardım.”

“Neden yaşamıyorsun?”

“Vaaz olmadığı zamanlarda insanlar buraya benden nasihat
istemeye gelirdi ve ben de onları asla geri çeviremezdim. Kapasi-
temi çok zorluyordum. Casey bunu fark etti ve enerjimi korumak
için bazı idari kararlar aldı.” Hafifçe gülümsedi. “Birlik Projesi
inanç sayesinde ilerliyor... bir de Casey.”

“Garrettlara ne oldu?”

“Kasabada yaşıyorlar. Öyle tercih ettiler.”

Ambarın içine doğru ilerledi, konuşmaya devam ettikçe se-
sini bir nostalji sarmaladı. “O zamanlar burayı bir görmeliydin.
Çadırdaki vaazın sana biraz gösteri gibi geldiğini tahmin ediyor-
um.”

“Madem bir gösteri olmaması gerekiyor, neden gösteri yapı-
yorsunuz?”

“Bir gösteri *olduğunu* söylemedim, senin gözünde bir gösteri
olduğunu söyledim. İnanç bir ifade şeklidir ve bazı insanlar belir-
li türlerini diğerlerinden daha yankı uyandırıcı bulurlar.”

“Vaazlarına katılan insanlardan bazıları senin geleceği göre-
bildiğine inanıyor,” dedim ve Lev başını yana yatırdı. “Seçimle-
rin sonucunu tahmin ettiğine. Bu doğru mu?”

“Bu tür spekülasyonlara müsamaha göstermekle ilgilenmiyo-
rum çünkü...”

“Çünkü çalışmalarınıza gölge düşürüyor,” diye cümlesini tamamladım. “Ama bu soru yıllardır Proje’nin peşini bırakmadı ve bence halk bir cevabı hak ediyor: Geleceği gördün mü görmedin mi?”

“Ben Tanrı’nın bana söyle dediği şeyi söylerim. Bazı mesajlarını kavramak diğerlerine göre daha kolay.” Duraksadı. “2014 vaazı bir aynaydı. Aynada başta belli belirsiz görürüz, sonra da yüz yüze geliriz. İşte olan şey tam olarak buydu.”

“Kendini bir peygamber olarak görüyor musun?”

“Peygamber dediğiniz şey sadece bir elçidir.”

“Bu bir cevap değil.”

“Alacağın cevap bu ama.”

“Kendini Tanrı’nın Mesihi olarak görüyorsun.”

“Evet.”

“Yoksa sadece çok sağlam bir egon mu var?”

Duraksadı. “Egomdan çok uzun zaman önce sıyrıldım.”

“Bir kızı ölümden döndürdün mü?”

Soru bombardımanı karşısında gülümsedi, bir yalanını yakalamaya çalıştığımı hemen anlamıştı. Kayıt cihazını öyle sıkı tutuyordum ki parmaklarım ağrıyordu. Ambarın içi serindi ama eve geçmek istemiyordum çünkü bu ânı yazdığımı düşündüğümde, havada uçuşan toz zerrecikleri ve Lev’in soğuktan hafifçe pembeleşmiş yüzüyle burası daha uygun geliyordu. Bir yarış hâlindeki seslerimizin hafifçe yankılanması. Lev’in yürürken botlarından çıkan ses.

“Tanrı’yla olunca her şey mümkündür,” dedi.

“Bu da bir cevap değil.”

“Yine de alacağın cevap bu.” Duraksadı. “Bir rahip olacaktım.”

“Biliyorum.”

“Tanrı’nın benim için çizdiği yolun bu olduğunu düşünmüştüm. Gerçi öyleydi de aslında. O’nun çağrısını tam olarak kavrayamamıştım. Tanrı beni oraya götürmek için değil, oradan geçirmek için kiliseye bağlamıştı. Bana daha iyi bir yol gösterebilsin

ve ben de bu yolu başkalarına gösterebileyim diye kilisenin yozlaşmışlığının ortasına atmak ve beni hayatımda hiç olmadığım kadar alçaltmak için.”

“Ne kadar alçaldın?”

Biraz daha ilerleyip nazikçe karşımda durdu ve düşüncelere daldı.

“Küçük bir çocukken kiliseye ilk girdiğimde Tanrı’nın sevgisi her yerdeydi,” dedi Lev. “Ve ben sevginin ne demek olduğunu bilmiyordum. O’nun sevgisini tattığımdaysa korku nedir bilmez oldum çünkü Tanrı’nın noksansız sevgisi korkuyu uzaklaştırır. Sen korkuyor musun, Lo?”

“Neyden?” diye sordum.

“Herhangi bir şeyden.” Ben bir cevap vermeyince gözleri yüzümü taradı. “Tanrı’nın sevgisini hissettiğimde artık hiçbir şeyden korkmuyordum ama ilahiyat eğitimine başladığımda Tanrı’nın sevgisini hissedemez olmuştum. Hiç olmadığım kadar yalnızdım ve korkuyordum. Bu bir sınavdı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Tanrı, iadesine layık olduğumu kanıtlayıp kanıtlayamayacağımı görmek için sevgisini benden almıştı. İlahiyat fakültesini bırakıp Indiana’daki evime, anneme gittim. Öfkesi her zamanki gibi canlıydı. Tekrar bir çocuk olmuştum ve o da nefretini içime yerleştirmişti.”

Yutkundum, ona tam olarak nelere katlandığını, karnındaki yaralardan hangisinin hayatının şu an bahsettiği döneminden kaldığını sormaya çok korkuyordum.

“Ne yaptın?”

“Dönüş yolumu acılar içinde buldum.”

“Ne demek bu?”

“Diz çöküp otuz saat boyunca Tanrı’ya dua ettim.”

“Ne...” Sesim tekledi. “Ne için dua ettin?”

“Annem için,” dedi ve bu duymayı beklediğim en son şeydi. “Tanrı’dan onu kutsamasını ve korumasını istedim. Tanrı’ya annemin bağışlanması adına O’na hizmet edeceğimi söyledim ve

Tanrı Proje vizyonu için bana güvenebileceğini anladı. Beni iyileştirip eski hâlime getirdi. Ben mesihi yaptı.”

“Peki seni bu kadar özel kılan şey ne?” diye sordum.

“Özel değilim ki ben. Hiçbir şeyim özel değil. Ya da belki de...” Bana doğru bir adım attı, çok ama çok yakınımıdaydı. “Ya da belki de hepimiz özeliyizdir... çünkü herkes Tanrı tarafından seçildi. O, herkesi çağırdı.”

“Beni bile mi?”

“Seni bile.” Bunun yüzümde oluşturduğu küçük, alaycı gülümseme karşısında duraksadı. “Sence bu küçümsenecek bir şey mi?”

“Eğer Tanrı beni çağırıyorsa, nasıl oluyor da ben hiçbir şey duymuyorum?”

Ağzını kulağıma yaklaştırdı. “Dinlemiyorsun.”

“Belki de sesi yeterince çıkmıyordur.”

“Ama Tanrı’yı nasıl duyacaksın ki zaten? İnançsızlığın her yanını kuşatmış. Öfkenin, ihtiyacının, acının ve yalnızlığının mahrum bırakıldığı şeylerden kaynaklandığına inanıyorsun ama şunu bilmen gerek: Eğer Tanrı’yı inkâr edersek, o da bizi inkâr eder.”

Ondan uzaklaştım.

“Eksikliğini çektiklerinin, acılarının ve yalnızlığının ötesinde seni bekleyen çok şey var, Lo.” Bakışları vücudumda gezindi ve kendimi bir an küçücük hissettim. Sanki etin ve kemiklerin ardında yatanı görebiliyormuş gibiydi. “Kendini inkâr etmekten usanmadın mı?”

Arabamın ön camından Lev'in eve dönmesini izledim.

Dışarısı karanlıktı ve her an sağanağa dönebilecek cinsten hafif bir yağmur yağıyordu. Şiddetini artırdığı âna yakalanmamak istiyordum. Arabayı çalıştırdım, motorun gürültüsü vücudumda yankılandı. Ellerimi silkeleyip sanki göğsümdeki sıkışmayı defedebilecekmişim gibi birkaç kez boğazımı temizledim, sonra evden uzaklaşıp otobana çıkan yolda ilerledim. Dudaklarımı çiğniyordum. Lev'in sesi kafamın içindeydi. Şu an bana seslenen bir tanrı olduğunu düşünmemeye çalıştım ve ikimizin arasında duran tek şeyin...

Ben olduğumu.

Arabanın ön panosundaki telefonum çalmaya başladı. Gözlerimi tekrar yola çevirmeden önce hızlıca baktım: BİLİNMEYEN NUMARA. Bir tırla aynı anda kavşağa yaklaşıyordum. Tırı görünce ensemden aşağı soğuk terler boşandı. Telefonum çalmaya devam etti ve istemeden gaz pedalına basıp ardından frenle düzeltmeye çalıştım.

Hiçbir şey olmadı.

"Tanrım," diye fısıldadım.

Frene tekrar bastım ve tekrar hiçbir şey olmadı.

Direksiyonu sertçe kırdım ve yolun altımdan kaybolmasıyla önümdeki ani duruş arasındaki o anda...

Dinledim.

Daha önce hiç kimse Birlik Projesi'nden ayrılmamıştı.

Lev, Chapman Evi'ndeki Büyük Salon'da bir toplantı düzenledi.

Herkes gelip yerlerine oturduğunda, salona kafa karışıklığı dolu alçak sesli mırıltılar hâkimdi; Lev, Bea ve Casey dışında kimse bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyordu. Lev karşılarında ayakta dururken, Bea görevine sadık bir edayla Lev'in ayaklarının dibine oturmuştu, Atara da hemen yanındaydı. Casey de diğer tarafta durmuş, herkesi dikkatle izliyordu. Lev verilen tepkilere dair sonrası için ayrıntılı bir rapor tutmalarını istemişti. Bea arka taraflarda oturan Foster'ı fark etti, adam ona sorgulayan gözlerle bakıyordu. Başını çok hafifçe iki yana salladı. Foster'ın sorularını cevaplamak ona düşmezdi.

Sonunda Lev ellerini kaldırarak sözsüz bir şekilde onları sessizliğe davet etti.

Salona bir sessizlik çöktü ve Lev'in gözleri herkesin üzerinde teker teker gezinip onları inceledi. Lev'in onlara baktığında ne gördüğünü merak etti Bea. Önceden olduğu gibi onlardan emin miydi yoksa şimdi sadece ihanet etme potansiyeli olan yeni yüzler mi görüyordu? Bea bulunduğu yerden baktığında onun gözlerindeki derin acıyı fark etti – çok fazla şey vermiş, sonra da geri çevrilmişti.

Sizlere cennetten bahsetmek istiyorum, dedi Lev.

Bea gözlerini kapadı.

Cennet, dedi Lev, sesi Bea'nın bütün bedenini sarmaladı, gittiğiniz bir yer değil, benim içimde taşıdığım bir yer. Bu armağanı Tanrı bana emanet etti. Ve sizler huzurumda olduğunuz sürece, inancımı

yaşadığınız sürece, Krallığın anahtarı ellerinizde olacak. Duvarları sizi koruyacak. Duvarlarını sizin inancınız sağlamlaştırıyor.

Bea gözlerini açtı.

Bu inanca ihanet etmek, dedi Lev toplananların arasında dikkatle ilerleyerek, Krallığın duvarlarını zayıflatır. Birlik Projesi'nin dışındaki dünya yozlaşmış. Öyle değil mi, Foster?

Evet, diye seslendi Foster.

Dışarıdaki dünya günaha öylesine batmış durumda ki, günah Tanrı'nın lütfundan daha fazla içimize işlemiş. Ama sizler –hepiniz– O'na geri döndünüz. Kefaretinizin hediyesini kabul ettiniz. Onlara doğru kollarını açtı. Sizler Kurtuldunuz.

Âmin, dedi Bea.

Âmin, dedi hepsi.

Burada, Tanrı'nın lütfunu arayacak kadar cesur olanlara kurtuluş sunuyoruz, diye devam etti Lev. Aramızdaki yerini talep edecek kimse kalmadığında kapılarımızı kapayacağız. Yeminlerinizi hatırlayın: Etrafımızdaki dünya çökecek ama biz el değmeden kalacağız çünkü benim kanatlarımın altında olanlara hiçbir zarar gelmeyecek. Ve dünya kendini onardığında, inanmayanlar kendilerini yakıp kül ettiğinde, geriye kalan şey cennetimiz olacak. Size verdiğim söz her zaman buydu.

Bazen Bea cennetin tam şu an burası olduğunu düşünürdü ama Lev bu şekilde konuştuğunda yanıldığını anlardı. Eğer bugün bir coşkuysa, yarın çok daha büyük bir mutluluk onları bekliyordu.

O yarına da onları Lev götürecekti.

Fakat kurtuluştan uzaklaşan yol da, ona giden yol kadar sizlere açık, dedi Lev. Ve sırf burada, Proje'desiniz diye günahın, ahlaksızlığın, maddiyatçılığın, egonun, açgözlülüğün ve şüphenin cazibesine bağışıklığınız olduğu söylenemez. Bundan daha güçlü olmalısınız –hatta buna mecbursunuz– çünkü sizin zayıflığınız bizim zayıflığımızdır ve sizin yozlaşmışlığınız bizi de yozlaştırıp cennetimizi tehlikeye atar. Bunu kabul edemem, özellikle de sizi yanımda götürmek için elimden geleni yaparken. Size söyleyeceğim bir şey var: Rob Ellis zayıftı ve onun zayıflığı bizi yozlaştırıyordu. Bunu onun ruhunda gördüm. Onun çalışmaları-

mızı ve toplu geleceğimizi tehdit ettiğini fark ettim ve ondan gitmesini istedim. O artık Birlik Projesi'nin bir üyesi değil. Bir kez daha benim yanımda güvendesiniz.

Rob'un gitmiş olduğu ve varoluşunun onları sabote ettiği gerçeğinin yarattığı şok kalabalık boyunca dalgalandı. Birlikte inşa ettikleri her şeyi kaybetmeye ne kadar da yaklaştımlardı. Bea onların birbirine bakan üzgün yüzlerini izledi, derin bir ihanete uğramışlık hissi içindelerdi. Öfkeleri taptazeydi.

Yaşanan rahatlamaysa elle tutulabilecek kadar aşikârdı.

Teşekkürler, dedi Foster odanın durduğu köşesinden ve Bea hızlıca onu tekrarladi, ardından diğerleri de hızlıca Bea'yı tekrarladı ve kısa süre içinde oda üyelerin minnettarlık şarkısıyla dolup taşı. Lev yutkundu, hepsinin etrafında toplanma şeklinden fark edilir bir şekilde etkilenmişti.

Size bir şey itiraf etmem gerekiyor, dedi Lev, üyeler sakinleştiğinde. *Bu duvarların arasında inancı kaybedebileceğime inanmamıştım. Eğer buradaki mevcudiyetinizi Tanrı emrettiyse, her zaman doğru yolda kalacağınızı düşünmüştüm. Fakat bana verilen görevin bu kadar basit olacağını düşünmekle saflık etmişim. Hepimiz özgür irademizle buradayız ve işte bu yüzden kaderimizi her an gözden kaybedebiliriz. Tanrı'nın Rob'u rehavete kapılmadığımdan emin olmak için gönderdiğine inanıyorum. Tetikte kalmam için bir hatırlatıcıydı o. Bir daha asla rehavete kapılmayacağım. Bir daha hiçbirinizi kaybedemem ve kaybetmeyeceğim de. Eğer sizi kurtarabilme şansım varsa, daima sizi kurtarmayı seçeceğim.*

Uzun bir süre boyunca gözlerini kapadı, ardından açtı.

Onlara ayağa kalkmalarını söyledi.

3. KISIM

@novaebook

OCAK 2018

O anı çatırtı, metalin kendi içine gömülürken attığı çığlık.

Darbe, vücudumu deprem gibi sarsıp iliklerimde yankılandı. Başım direksiyona çarptı. Arabanın kornası akşamın erken saatlerinde yankılandı.

Yavaşça oturup titreyen elimi alnıma götürdüm.

Elimi çektiğimde parmak uçlarım kıpkırmızıydı.

Elim güçsüz bir şekilde kucağıma düştü.

Çatırtı ve metalin çığlığı.

Hâlâ acı acı bağırان korna.

“Mmm.” Kapalı dudaklarımın ardından çıkardım bu sesi ve sonra ellerim emniyet kemerini bulana kadar göğsümü yokladım, ardından emniyet kemerini çekip aynı sesi çıkarmaya devam ettim; tam olarak bir kelime değildi, tam olarak bir yardım çığlığı da değildi. Patty’nin mahvolmuş Buick’i. Kontrolü kaybetmişim.

Kontrolü nasıl kaybetmişim?

Yol beni terk ettiğinde içimde oluşan o mide bulandırıcı hissi hatırlıyordum.

Çatırtı ve metalin çığlığı.

Başım direksiyona çarpıyordu.

Acı acı bağırان korna.

Hâlâ acı acı bağırان korna.

Kırılmış ön cama gözlerimi kısarak baktım.

Patty’nin Buick’inin ön tamponu bir şarampolün dibindeki bir ağaca çarpmıştı.

Otobandan önceki kavşağa yaklaşıyordum.

Bir tır geliyordu.

Frenler... frenlerden miydi?

Yoksa ben miydim?

Korna bir anda sustu. Kapım açıldı.

Başımı o tarafa çevirdim.

“Lo? Lo, ne oldu?.. Tanrı aşkına, kanaman var. Lo, beni duya-biliyor musun?”

Lev eğildi, kolyesi ışıktaki parlıyordu ve kendimi ona uzanırken buldum. Kolyeyi kavradım, odağım gidip geliyordu.

Etraf çok sessizdi şimdi.

“Mmm.”

“Lo.”

Gözlerimi açtım. Kapadığımın farkında değildim. Lev elini al-nıma götürüp yarayı inceledi. Bulduğu şey onu yeterince tatmin etmiş olacak ki elini oradan çeneme götürdü ve beni gözlerine bakmaya zorladı.

“Lo, bana bak,” dedi. Ona bakmak dışında her şeyi yapıyordum. “Canın acıyor mu? Herhangi bir yerin acıyor mu?” Elimi alnıma götürdüm ama orayı zaten görmüştü. “Başka bir şey var mı?” Arkasına baktı. “Foster, ona bir bakmanı istiyorum.”

“Ne oldu?” diye fısıldadım. Düşüncelerimi toplayamıyor, düzgünce nefes alamıyordum. Emniyet kemerini çekiştirdim, beni sıkıca sarmıştı ve her şeyden çok bu ezici şeyden kurtulmak istiyordum. “Ne olduğunu bilmiyorum...”

“Kaza geçirdin. Sen...”

Lo. Sen benim kardeşimsin. On üç yaşındasın.

Kalbim âdeta sürünerek yukarı çıkıp boğazımda atmaya başladı ve nefes... nefes alamıyordum. Bana doğru uzanan eller em-niyet kemerimi çözdü ve onun boğuşundan kurtulur kurtulmaz sürünerek arabadan çıktım ama sadece birkaç adım atmıştım ki bacaklarım kendilerini koyuverdi. Karla kaplı yere yığıldım, iki kaza deneyiminin ardından nefes nefeseydim. Nefes alamıyordum. Bir yıkıntının ortasındaydım.

“Kimim ben?” diye sordum ama neden sorduğumu bilmiyordum.

Sen...

"Lo..."

Sen benim kardeşimsin. On üç yaşındasın.

"Lo," dedi Lev tekrar.

"Herkes... öldü..."

Lev önümde diz çöktü ve pantolonunun diz kısımlarının kar-
dan ıslanarak renginin koyulaşmasını izledim. Benim de aynı
zeminde dizlerimin üzerinde olduğumu, benim kıyafetlerimin
de sırlıklam ve buz gibi olması gerektiğini biliyordum, soğuk
rahatsız edici bir şekilde tenime işliyor olmalıydı ama hiçbir şey
hissedemiyordum.

"Kimim ben?" diye sordum tekrar.

"Lo," dedi Lev ve başımı tekrar tekrar iki yana salladım, son-
rasında sesi daha sert çıktı: "Lo, bana bak. Hemen."

Avuçlarını yanaklarıma koydu, gözyaşlarımla ellerinin kenarla-
rında toplanarak küçük göller oluşturdu. Başparmağını nazikçe
yara izime bastırdı ve bir anda tekrar oradaydım: Çirkin beyaz
ışıklı hastanedeydim, yatakta yatan kızdım; serum hortumları,
solunum cihazı, yatağın ayakucunda duran adam, tekrar o bed-
ne dönmeye zorlanmanın yarattığı ani şok.

Kimim ben?

"Lo."

Öksürdüm ve vücudumu sarsan bir nefes verip havayı tekrar
ciğerlerime çekmeye çalıştım ama öğürmeye başladım. Sürüne-
rek Lev'den uzaklaşıp ellerimi yere gömdüm, saçlarım yüzüme
yapışmış ve yüzüm terden kayganlaşmıştı, üşüyordum.

Birilerinin ayağa kalkmama yardım ettiğini hatırlıyordum, sonra-
sında ise birdenbire çiftlik evindeydim.

Aradaki hiçbir şey yoktu.

Proje üyeleri beni küçük bir yatak odasına getirmiş, sonra da
ortadan kaybolmuşlardı. Küçük yatağın ucunda oturup ellerime
baktım. Kendime her geldiğimde, öncekinden farklı bir yerde ve
pozisyonda oluyordum. Aradaki boşluklar ödümü koparıyordu;

bana sordukları veya benden yapmamı istedikleri her şeye verdiğim garip, sersemlemiş kayıtsızlık da öyle. Hastanede uyandıktan sonraki o ilk günlerde olduğu gibi vücudum kendini akışa bırakmıştı. Kendime geleceğim, önceden olduğum kız olacağım ânu bekleyip durdum.

O an hiç gelmedi.

Aptal aptal, "Kimim ben?" diye sordum kendime engel olmadan. Bunu sormanın yanlış olduğunu biliyordum. Kim olduğumu biliyordum. Foster kaşlarını çattı. "Hayır, pardon. Biliyorum. Ben..." Nefes verip ellerimi birbirine sürttüm. Benim bir yerde, bedeniminse başka bir yerde olduğunu onlara nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum.

Foster, Lev'e döndü. "Acil servis."

"Hayır," dedi Lev. Sonra bana dönüp, "Lo, Garrett Çiftlik Evi'ndesin. Bir kaza geçirdin," dedi. Duraksadı. "Ama zannettiğin kaza değil."

Foster beni inceledi ve daha önceki hayatını ele veriyormuş gibi görünen bir otoriteyle sorular sormaya başladı. Lev sonunda Foster'ın önceden bir hastanede çalıştığını söylediğinde taşlar yerine oturdu. Kendimi hastanede gibi hissediyordum.

Elimi alnıma götürdüm. Kurumuş kan parçacıkları tırnaklarımın altına doldu. Gözlerimi kısarak tavana baktım. Eski bir aydınlatma armatürü vardı ve ampulün yaydığı ışık soğuktu.

"Garrett Çiftlik Evi," dedim.

Hastane soğuktu.

"Evet," dedi Lev.

"İyi hissetmiyorum," diye fısıldadım.

"Ona su getireceğim," dedi Foster.

O ortadan kaybolunca gözlerimi kapadım. Bedenimin dışında durduğumu hayal ettim ve sonra bedenime döndüm, gözlerimi açtığımdaysa Foster bana bir bardak su uzatıyordu. Bardağı aldım, ne kadar susadığımı fark etmemiştim ve boğazım kasılıp tıkanana kadar bir dikişte bardağın yarısını içtim. Öksürdüm, gözlerim yaşardı ve boş bardağı geri uzattım. Bitirdiğimi hatırlamıyordum.

Lev kollarını kavuşturmuş hâlde kapı aralığından izliyordu.

“İz kalacak mı?”

İz. Parmağımın açık bir alana, yaraya kaymasını bekleyerek elimi yüzüme kaldırıp yanağıma götürdüm ama sadece o çirkin deri yığınıyla karşılaştım. İlk seferinde doktorlar o kadar aceleyle dikmişlerdi ki düzgün bir şekilde kapamak için yarayı tekrar açmak zorunda kalmış ve hasarı daha da kötüleştirmişlerdi.

“Kalmamalı. Derin değil. Baş çok kanar. Yara bandıyla halledilir.”

“İlkyardım kutusunu bana getir. Sonra da araba için bir yerleri ara...”

Gözlerimi kapayıp dişlerimin arasından nefes aldım, Foster’ın odadan ayrılmasını dinledim. Şarampolde paramparça hâlde duran Buick’i düşündüm.

Nasıl? Nasıl olmuştu da ben...

Foster odaya dönüp tekrar ortadan kayboldu. Sonra Lev’in sakın ayak sesleri bana doğru yaklaştı. Gözlerimi yavaşça açtım ve Lev’in odanın köşesindeki yazı masasının önünde duran sandalyeyi çektiğini gördüm. Oturdu, elinde bir ilkyardım kutusu vardı. Çantayı karıştırarak neye ihtiyacı olup olmadığına karar verirken hafifçe kaşlarını çatı.

“Ne oldu?” Birinin bana söylemesine ihtiyacım vardı.

“Korna sesini duydum,” dedi Lev bandaj, alkol gibi bazı malzemeleri bir kenara ayırırken. “Şimdi sana biraz daha yaklaşacağım.”

Sandalyesini ileri doğru kaydırды ve ardından alkol şişesini alıp açtı, sallayarak bir pamuk yumağına döktü. Pamuğu alnıma o kadar dikkatli bir şekilde bastırdı ki zar zor hissettim. Bakışlarım kolyesine kaydı. Kaşlarım çatıldı. Tekrar kolyeye uzanıp avucuma aldım. Küçük, yuvarlak, soğuk ve gümüştü. Üzerindeki gravürü sonunda görebildim: Bir çıpa.

“Bunun anlamı ne?” diye sordum.

Lev kolyeyi avucumdan nazikçe alıp tekrar boynuna bıraktı.

“Bea vermişti.”

“Neden?”

“Emmy’nin doğumu için.”

Bu bilgi beni sessizleştirdi. Lev birkaç tane yara bandı alıp keşiğe yapıştırdı ve ancak işi bittikten sonra bunu yapmasına izin verdiğimi fark ettim.

Ellerime baktım.

“Nasılsın?” diye sordu ve sonra, “Eminim ki iyi değilsindir,” dedi.

“Neler olduğunu bilmiyorum,” dedim.

Gözlerimi kapadım ve her şeyi gördüm: tır, kavşak, telefonum... Gözlerimi açtım.

“Çantam nerede? Telefonum...”

“Bizde. Merak etme.”

“Peki araba...”

“İlgileniyorlar.”

“Morel’e dönmem lazım.”

Bunun doğruluğundan emin değildim.

“Kalmalısın.”

“Gitmem lazım.”

Doğrudum ve midem bulandı. Lev kollarımı kavrayıp ben tam olarak ayağa kalkamadan beni tekrar oturmaya zorladı.

“Lo,” dedi. Dikkatlice kollarımı bıraktı ve sonra aşağı uzanıp botlarının bağcıklarını çözmeye başladı. Önce sağ ayağımı, sonra da sol ayağımı çıkardı. İçimdeki çalkantı bana her şeyin olması gerektiği yerde olmadığı o ânı hatırlattı. Ortadan kaybolmuş bir yol, şarampole düşüş, ağaç. Tır. Kaza ânını hatırlamıyordum ama hatırladığımı hayal ettim; annem ve babam ön taraftaydı, kamyon bizim şeridimize girdiğine babam anneme kısa bir gülücük atıyordu.

Geçirdiğin o kazanın içinde yaşıyorsun... ve bir sonrakinden çok korkuyorsun.

“Bunu görmüş müydün?” diye fısıldadım. “Biliyor muydun?”

Bana baktı. “Ne?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Titriyorsun,” dedi. Ellerime baktım, dediği doğrudu. Az

önce titremiyorlardı ama... Buna yemin edebilirdim. Yutkundum, ağzım kurumuştu, bir anda tekrar susamıştım. Odaya bakıp su arandım ama su falan yoktu çünkü hepsini bitirmiştim. Unutmuşum.

“Burada olmak istemiyorum. Eve gitmek istiyorum.”

Uzun bir sessizliğin ardından, “Seni orada bekleyen biri var mı?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Yalnız kalmamalısın,” dedi. “Ve bu hâlde buradan ayrılmana ancak Morel’de seni bekleyen, seninle ilgilenecek birisi varsa izin verebilirim.”

Ama hiç kimse yoktu.

Dalgın bir şekilde alnıma uzandım ve yeni tedavi görmüş tenimi kaşıdım. Lev elimi yüzümden çekti. Tüm bu yaşananları yüzeyin ötesinde bir yerlerde idrak ediyordum, yanlış bir şey yaptığımı yaptıktan sonra anlıyordum. Bir yanım hâlâ kendine gelebilmiş değildi.

“Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Bir anda midem bulanmaya başladı. Lev, “Uzan, sırtüstü uzan, uzan...” dedi ve başım yastıkla buluşana kadar omuzlarıma bastırdı.

“Hastanedeyken,” diyebildim güçlükle, “ne zaman uyansam yalnızdım.”

Gözlerimi tavana diktim ve sonra alnıma uzandım. Dokunmadan edemiyordum. Lev elimi kavradı ve iki elinin arasında sıkıca tuttu. Gözlerimi yavaşça onunkilere çevirdim. Bandajla uğraşmayacağımdan emin olduktan sonra elimi nazikçe yatağın üzerine koydu ve odadan ayrılmaya yeltendi. Elimini ona doğru uzattım.

“Kendi başımın çaresine bakarım,” dedim tekrar.

Ama ona uzanmıştım.

Tereddüt etti, ardından yanıma oturdu.

“Çok üzgünüm,” dedi, “daha önce seninle ilgilenecek hiç kimse olmadığı için.”

Lev'i yatak odalarındaki aynanın karşısında, çıplak vaziyette kendini incelerken buldu.

Bedeninde dolaşan bakışlarını takip etti.

Saçları, o güzelim bukleleri. Saçlarının parmaklarında bıraktığı hissi seviyordu, onun yanında uzanmayı seviyordu, onun bakışları üzerindeyken saçlarını yüzünden çekmeyi seviyordu. Gözleri koyu, yoğun bir kahverengiydi ve derinliklerinin ucu bucağı yoktu. Proje'deki ilk birkaç ayında onunla göz teması kurmaya kendisini alıştırması gerekmişti çünkü onun Bea'nın kabul ettiğinden daha fazlasını gördüğünü hissediyordu ve kimsenin böyle dikkatli bakışlara dayanabileceğinden emin değildi. Bir süre sonra bunu ona itiraf ettiğinde, Lev kendisinin de ona özgü bir şekilde aynısını hissettiğini söylemişti. Tanrı'nın gözleriyle görüyordu o ve bu çoğu zaman birinin kaldırabileceğinden fazlaydı.

İkisinin de bakışları Lev'in geniş göğsünde, güçlü kollarında, kaslarını saran sıkı deride dolaştı ve ikisi de aynı anda annesinin istismarından kalanlarla karşılaştı. Vücudundaki yanıkların oluşturduğu takımyıldızları ve kıtaları, kalça kemiklerindeki kesikleri ilk gördüğünde ağlamıştı Bea. Kim bir çocuğa böylesine çirkin bir şey yapabilirdi ki?

Anlamıyor musun? diye fısıldamıştı Lev onun gözyaşlarını silerken. *Annem beni ben yaptı.*

Korkunç bir kadındı, Lev'i para istemek için arar ve kendisi hakkında insanlara söylediklerinden dolayı acı acı yakınırdı. Sağlığı kötüye gidiyordu ve Bea bundan keyif alıyordu.

Lev annesini affetmiş olabilirdi ama Bea da affetmek zorunda değildi.

Odayı aşip kollarını ona doladı, vücudunu arkadan ona bastırdı. Lev geriye, Bea'ya doğru yaslandı ve Bea onun kokusunu içine çekti.

Bir kimse kendinden olanların ihtiyaçlarını karşılamazsa, dedi sesizce, inancı inkâr etmiş olur...

Hayır, dedi Bea dudaklarını Lev'in omzuna değdirerek. Hayır...

Ve inançsız birinden daha kötüdür o, diye bitirdi cümlesini Lev aynada kendisine bakarak. Bea gözlerini kapayıp başını Lev'in boynunun kıvrımına yasladı ve sözlerini reddetmeye devam etti.

Tanrı'nın seçilmişlerinden birini yanımda tutmakta başarısız oldum, dedi Lev.

Rob'un ayrılması Lev'e çok ağır gelmişti ve bunu sadece Bea ile Casey görebiliyordu. Düzgün uyuyamıyor, geceleri kendi kendine mırıldanarak volta atıyor, ne zaman ve nerede kontrolü kaybettiğini anlamaya çalışıyordu. Rob, Lev'e olan inancını ifade eden ve onun vizyonuna tamamen güvenen ilk kişilerden biriydi ve bu inanç, onun kendisinden önce hiç kimsenin yapmadığı bir yol çizme kararlılığını güçlendirmişti. Lev işlerin hangi noktada bozulduğunu anlamıyordu. Onlar için yaptığı her şey, Tanrı'nın ona yapmasını söylediği şeylerdi ve eğer Kelam'ı tebliğ etmeyi başaramıyorsa, eğer takipçileri artık Kelam'dan uzaklaşıyorsa bunun tek bir sebebi olabilirdi: *Tanrı'yı hayal kırıklığına uğrattım.*

Bea buna katılmıyordu. Hiç kimse Tanrı'ya cevap vermenin ve sonra da Tanrı'nın Seçilmişlerine cevap vermenin Lev'den neler götürdüğünü bilmiyordu. Tüm seçilmişler için her şey olmanın. Yaptıkları her şeyde ona danışmalarının istenmesi öyle çok büyük bir şey değildi ve bunu yapmadıklarında yaşanan hiçbir sonuca şaşırmamaları gerekiyordu. Eğer her konuda Tanrı'ya hizmet ederseniz, söz verdiğiniz gibi görevinize sadık ve itaatkâr olursanız, bunun kötü bir sonucu olmazdı.

Lev'in eli yara izlerine gitti. Parmak uçlarıyla onlara bastırdı, sanki hâlâ annesinin o yaraları açtığı günkü kadar taze ve acı vericilermiş gibi yüzünü buruşturdu.

Indiana'ya gitmem gerekiyor, dedi Bea'ya, vahiy peşine düşmek için.

Bea, Lev'in kendisini annesinin sunağında kurban etmesini engelleyemezdi ama bunların hiçbirini onun başarısızlığı olarak kabul etmeye de hazır değildi.

Casey onu havaalanına götürdüğünde Bea da Chapman'a gitti. Rob'un yaşadığı yeri hepsi biliyordu; ayrılışından sonra onu yakın takibe almışlardı. Kasabanın kötü kısmındaki tek yatak odalı bir bodrum dairesiydi. Ayrıldığında çok parası yoktu.

Tam tersi olmasını bekleyemezdi.

Bea kapıyı çaldı, Chapman Evi'nin güvenli ve sağlam duvarlarını burada gördüğü şeyle değiştirmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. Dökülmüş sıvalar, küflü duvarlar, su hasarı olan bir tavan ve çatlaklı bir kapı. Parmak eklemlerini ahşaba vurup Rob'un kapıyı açmasını bekledi.

Bir süre sonra kapı açıldı.

Ayrılarak doğru bir şey yapmış gibi görünmüyordu. Büzülüp ufalmıştı, cildi hasta gibi solgundu. Düzgün uyumuyor ya da iyi beslenmiyor gibiydi.

Oysa Proje'deyken sağlam görünürdü.

Lev'in seni göndereceğini hiç düşünmemiştim, dedi.

Göndermedi. Ben kendim geldim.

Şüpheli gözlerle Bea'ya baktı ama kapıyı geçeceği kadar açtı. Bea içeri girdi, burası daha da beterdı. İçeride hiçbir şey, hiçbir mobilya yoktu. Yerde rulo yapılmış bir yoga matı vardı ve birkaç da battaniye... Nereden geldiklerini merak etti Bea. Odanın ortasında portatif bir masayla iki katlanır sandalye vardı. Masaya doğru ilerlerken Bea'nın gözleri mutfak tezgâhındaki dağınıklığa takıldı. Üzerinde halka şeklinde bir kahve lekesi olan bir İncil risalesi gözüne çarptı. Eline aldı. Aziz Andrew Kilisesi. Burayı biliyordu. Annesi ve babası bu kilisenin mezarlığına gömülmüştü. Rob'a baktı, gözlerinde bir soruyla risaleyi ona doğru tuttu.

Rob, Lev'in kiliseler hakkındaki hislerini biliyordu.

Rob'un Bea'nın söylemek istemediği şeyler için sabrı yoktu.

Ne istiyorsun, Bea?

Bea masada onun karşısına oturdu. Rob bu sandalyeler için çok iriydi, Bea ise yeterince ufak tefekti. Rob'un ellerine uzanıp kendi elleriyle sarmaladı.

Eve dön.

Dudakları titreyen Rob gözlerini kapadı ve Bea nefesini tuttu. Bu kadar kolay olamazdı ama bir tarafı tam da bu kadar kolay olması gerektiğine inanıyordu. Uzun bir sessizliğin ardından Rob gözlerini açıp konuştu: *Hayır.*

Ailen seni özlüyor, Rob. Lev seni özlüyor. Ben seni özlüyorum.

Ben... Nefesi kesildi, dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı. Bea'nın içinde bir öfke dalgası köpürmeye başladı; anlamıyordu. *Her şeyi geri istiyorum,* dedi Rob. *Tanrı'nın Kelamı adına ona verdiğim her şeyi geri istiyorum. Eşyalarımı istiyorum, paramı istiyorum, ben...* Cümlesini bitiremedi, istediği şeyleri tanımlamak gitgide zorlaşıyordu, geri gelmeleri imkânsızdı. Ama Proje insanın vermek istemediği hiçbir şeyi almazdı.

Lev'e böyle ihanet mi edeceksin? Her şeyi senin için yaptı o...

Esas Lev bana ihanet etti.

O seni seviyor.

Rob aniden ayağa kalkıp ellerini Bea'nın ellerinin arasından çekti.

Sevgi falan değil bu.

Ne peki?

Rob birkaç kez ağzını açıp kapadıktan sonra dişlerini sıkarak inledi. Yumruklarını başına bastırdı, sonra parmaklarını saçlarından geçirip onları çekti; Bea'nın sorusu Rob'un kendine karşı verdiği savaşın ön saflarına yerleşmişti.

Rob'un bu hâli Bea'yı korkuttu.

Olabildiğince hareketsiz kaldı.

Rob bir hıçkırık koyuverdi.

Sevgi değil bu, diye fısıldadı sonunda. *Sevgi değil.* Hızlı bir hareketle Bea'nın tam karşısına gelip sandalyesinin kolçakları-

nı kavradı. *Yüzüme bak ve bana bunun sevgi olduğunu söyle. İyice yaklaştı, ekşi nefesi Bea'nın yüzüne vuruyordu. Bana bunun sevgi olduğunu söyle, Bea.*

Başından beri sadece Lev'in sevgisi vardı. Rob'un bu kadar kısa sürede ne kadar kötü ve ne kadar uzağa savrulduğu da bunun kanıtıydı.

O sevgi olmayınca hayat böyle bir şeydi işte.

Başka ne olabilir ki? diye sordu Bea.

Rob ondan uzaklaştı, tiksintiyle başını iki yana salladı.

Ondan gitmesini istedi.

Üç gün sonra Lev onu Indiana'dan aradı. Annesi ölmüştü.

Sesi kulağa rahatlamış geliyordu.

OCAK 2018

Hâlâ vakit var, diye bağırdı biri.

Hâlâ vakit var. Belki de başından beri orada olduğunu fark etmesi için öteki tarafa bu kadar yaklaşması gerekiyordu çünkü hayat bazen insanı böyle bir âna getirirdi. Ama çoğu zaman şöyle bir histi: Raylarda uzanıyorsunuzdur.

Rayların üzerinde uzanıyorsunuzdur ve tren geliyor.

Çocuk emin olmak için titreyerek başını kaldırdı.

Arkamı döndüm, kalbim küt küt atıyordu ve bir anda toplanan kalabalıktan kurtulana kadar kendimi tüm o vücutların arasından geçmeye zorladım ama daha büyük bir izleyici kalabalığının arasına kısıldım.

İçlerinden biri kulağıma fısıldadı: *Sakın yapma.*

Neyi? diye düşündüm puslu bir zihinle. Gözlerimi gökyüzüne diktim, ayaklarımın altında dünya sallanıyordu.

Rayların üzerindeydim.

Başımı kaldırdım, titriyordum.

Bir tır geliyordu.

Çarpışma ânından hemen önce raylardan dışarı yuvarlandım ve gökyüzünden düştüm. Yere çarptım, nefes nefeseydim ve Bea'nın yüzü benim yüzümün üzerindeydi, endişelenmiş ve sevgi doluydu. Bir şekilde, olması gerekenden daha gençti... ve ben de öyleydim; ona uzandığımda ellerimin küçük olduğunu gördüm.

Başına gelebileceğini bilmediğim her şeyden çok korkuyorum, diye fısıldadı. O yavaşça kaybolurken hastane yavaşça belirdi ve derimin üstündeki kaşıntıyı bantla tenime batan battaniyeleri hissettim. Bu bir var olma hâli değildi, uyanıklık ile uykuya tam ola-

rak dalmama arasında bir yerdi. Ve sonra o görüş alanıma girdi: Yatağımın ayakucundaki adam.

Bana doğru uzandı.

Gözlerim hızla açıldı, ben aniden doğrulurken göğsüm şiddetli bir şekilde inip kalkıyordu. Üzerime ve içime bağlanmış ince boruların tuhaf çekimlerini hissettim. Ağzımdan çıkan ilk sözcük, "Bea," oldu ama sonra hatamı fark ettim. "Patty."

Sonra yine hata yaptığımı fark ettim, oda keskin bir şekilde netleşiyordu.

Garrett Çiftlik Evi.

Yattığım yerde yavaşça yuvarlandım, küçük bir araba kazasından sonra bir vücudun ağrıyacağını düşündüğüm şekilde ağrıyordu vücudum – benim için yeni bir deneyimdi. Güneş ışığı panjurların kenarlarından içeri süzülüyordu ve günbatımı mı yoksa yeni bir günün başlangıcı mı olduğunu anlayamıyordum.

Yavaşça odayı inceledim, daha önce fark edemediğim şeyleri fark ettim. Küçük bir odaydı, herhangi birine ait gibi değildi; arada sırada gelenler için bir misafir odası. Şu anda üzerinde yattığım çift kişilik yatak bir köşeye yerleştirilmişti, başucunda bir komodin vardı, üzerinde de bir bardak su ve bir lamba. Karşı köşede de bir çalışma masası duruyordu. Çantamın masada düzgünce durduğunu görünce bir nefes verdim.

Yatak odasının kapısı yarı açıktı.

Alnıma dokunduğumda canım yandı. Dişlerimin arasından tısladım. Ayakkabılarım çıkarılmıştı ve beni saran bir battaniye vardı. Ne ayakkabılarımın çıkarıldığını ne de üzerimin örtüldüğünü hatırlıyordum ve hatırlayamamaktan ölesiye nefret ettim. Kendi kontrolümün dışında olmak ve birinin veya bir şeyin tamamen eline düşmüş olmak hastane deneyimimin en kötü kısımlarından biriydi.

Kemiklerimin karşı çıkışlarına aldırış etmeden dikkatlice yataktan çıktım ve çantamı aldım. Telefonumu çantamın ön cebinde sağlam hâlde buldum.

09:30.

Önceki geceyi kafamın içinde tekrarladım.

Arabadaydım.

Çiftlik evine giden yoldan ayrılmıştım... Kavşağa doğru ilerliyordum.

Bir tır vardı.

Yatağın ucuna oturdum, kollarımı dizlerime sarıp başımı öne eğdim ve çiftliğe *gidişimi* hatırlamaya çalıştım. Arabanın bir şeyi yoktu. Arabanın hiçbir şeyi yoktu, bunu biliyordum. Kazasız belasız ulaşmıştım çiftliğe... ama aynı zamanda tek bir tır bile görmemiştim. Parmaklarımı kıvrıp elimi yumruk yaptım ve dudajımı ısırđım, tenime yayılan utanç dalgasını, Lev'in kafamın içindeki sesinin yakıcılığını görmezden gelmeye çalıştım. *Sen geçirdiğın o kazanın içinde yaşıyorsun... ve bir sonrakinden çok korkuyorsun.*

Olmuştu işte.

Ama olmazdı, eğer şey olsaydım...

Bu kadar *zayıf* olmasaydım.

Uzun bir dakika sonra birinin beni izlediğini hissettim. Başımı kaldırıp kapıya baktım ve oradaydı, o dar aralıktan bana bakıyordu. Emmy.

Onu görünce nefes almayı bıraktım.

O hep Bea'nın mükemmel bir tasavvuru olacaktı. Belki de mükemmelden de iyiydi çünkü annesinin tüm hatalarından azadeydi ve halihazırda aldığı zarara rağmen düzgün sayılabilecek bir şekilde yetiştirilebilecek kadar küçüktü.

Yine de ona bakmak çok can yakıcıydı.

"Merhaba," dedim zar zor, kulak tırmalayıcı bir sesle. "Emmy." Tıpkı benimle ilk tanıştığında yaptığı gibi elini yanağına götürdü. Yara izim daima etkileyiciydi. "Beni hatırladın mı?"

Nedendir bilinmez, bu soru onu ürküttü. Koridorun aşağına doğru koşup gözden kayboldu.

Sonsuza dek bu odada kalamazdım, bu yüzden eşyalarımı çantamın içine tikiştirdim ve onu da omzuma attım, burada bir ayna olmadığından kendime çekidüzen vermek için telefonu-

mun kamerasını kullandım. Kıyafetlerim kırış kırıştı, yakamda kurumuş kan lekeleri vardı.

Emmy'nin benden kaçması hiç şaşırtıcı değildi.

Elimden geldiğince gömleğimi düzelttim. Takıldığı noktalar-da yüzümü buruşturarak parmaklarını dolaşmış saçlarımın arasından geçirdim. Baştan savma bir topuz yaptıktan sonra kapıyı açıp koridora çıktım. Mutfğa gittiğimde Lev'i ocağın başında, iki tavayla uğraşırken buldum. Göz ucuyla bana baktı.

"Ne istersin?" diye sordu.

"Kahve. Lütfen."

Ocağın üzerindeki rafta duran bir fincana uzandı, fincanı bana uzatıp mutfak masasının üzerinde duran karafı işaret etti. Ellerimdeki gergin titremeyi görmezden gelerek kendime kahve doldurdum ve masanın altına kamp kurmuş Emmy'nin küçük bedenini fark ettim, tam olarak saklanmıyordu ama tam olarak bize katılmıyordu da. Bir yapbozla oynuyordu, büyük, ahşap sayıları tahtadaki yerlerine yerleştiriyordu. Kahvemden bir yudum aldım. Dün gece sanki burada daha fazla insan vardı ama belki de sadece ikisiydi ve beynim bir şeylerin kaydını tutmayı reddediyordu...

"Etraf çok sessiz."

"Mahremiyet istedim. Foster buralarda. Arabanla o ilgilen-di..."

"Arabamla ilgileni derken?"

"Kasabada bir tamircimiz var, üyelerimizden. Dün gece gelip aldı."

"Hasar nedir?"

Ocağın altını açıp bana döndü. "Tamamen tahrip olmuş."

Kahvemi masaya koyup kısa bir anlığına gözlerimi kapadım.

"O kadar mı kötü çarpmışım?"

"Kötü çarpmanla değil uygun açıyla çarpmanla alakası var."

Küçük bir tabak alıp içine biraz çırpılmış yumurtayla patates koydu. Buzdolabını açıp bir ketçap şişesi aldı, hazırladığı kahvaltıyı bir ketçap sağanağına boğup çekmecedan bir çocuk çatalı

aldı. Eğilip tabağı Emmy'nin önüne koydu. Bu manzara o kadar tatlıydı ki üzülmemeye sebep oldu.

"Sana ne kadar borcum var?"

"Borcun falan yok," dedi doğruca. "Dün ne oldu, Lo?"

Sorusu ikimizin arasında asılı kaldı.

"Bir tır gördüm ve pa-panikledim."

Kollarını kavuşturup düşünceli bir şekilde mutfak tezgâhına yaslandı. "Geçirdiğin ilk kazayı hatırlamıyorsun, değil mi?" Başımı iki yana salladım. "Bence bir yanın hatırlıyor olmalı. Derinlerde bir yerde. Çünkü dün oradaydın. Travmandan dolayı bakıyor ama göremiyor gibiydin."

Gözlerimi ondan kaçırdım.

"Ama artık oradan çıkmak ve şu anda kalabilmek için çok çaba harcayan bir yanın da vardı," diye ekledi. "Travmanın dışında *yaşayabilirsin*, Lo. Belli ki bunu istiyorsun..."

Kendime engel olamadan ona bunu nasıl yapacağımı sordum.

O cevap veremedi Emmy tabağını masanın altından uzattı. Yumurtanın büyük bir kısmı ve patateslerin yarısı duruyordu ama ketçap silinip süpürülmüştü. Bir süre sonra sürünerek masanın altından çıktı. Küçücüktü. Kıyafetleri ikinci el gibiydi: üzerinde rengi solmuş bir *Rainbow Brite** baskısı olan bir kapüşonlu ve yıpranmış, kahverengi bir kadife pantolon. Spor ayakkabıları da soluk griydi.

Lev'e doğru yürürken bana bakmamaya özen gösterdi, Lev onu kollarının arasına aldı. Emmy başını ona yasladı, yüzü Lev'in boynundaki kıvrıma düzgünce yerleşti. Lev onun sırtını okşayıp başının tepesini öptü.

"Bu kim, babacığım?"

Sesini ilk kez duyuyordum ve tınsı sarsıcıydı. Tatlılığı içimde dalgalandı. Sesler, yürümeye yeni başlayan çocuklarda genellikle olduğu gibi ağzının içinde dönüyor, dışarı tam olarak çıkmanın bir yolunu bulamıyor gibiydi.

* 1980'lerde yayımlanan bir çizgi dizi. -çn

“Ben annenin kardeşiyim,” dedim, Lev bir cevap veremedi. Emmy benim katkımı kabul etmedi, o bir cevap verene kadar beklenti dolu gözlerini Lev’e dikti çünkü bir cevap ancak babasından geldiği sürece onun için bir anlam ifade edebilirdi.

Tekrar sordu: “Bu kim?”

Lev tereddütte kalmış gibi ydi. Emmy’nin başını bir kez daha öpüp yanağını onun alnına bastırdı ve usulca mırıldandı: “Bu, Lo. Bea’nın kardeşi.”

Emmy’nin gözleri bu bilgi karşısında öyle bir parladı ki ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı ve anladığımdaysa, son yirmi dört saat içinde olan her şeyden daha fazla midemi bulandırdı.

Foster döndüğünde, Lev kızı ona bıraktı.

Ben taksi beklerken Lev dışarıdaki verandada yanımda oturuyordu. Beni bırakmayı teklif etmişti ama reddetmiştim, düşünmek için ondan uzak kalmaya fazlasıyla ihtiyacım vardı. Ellerim ceplerimdeydi, gözlerim soğuktan sulanmıştı.

Bana açıklamasını istedim.

“Emmy için Bea kim?”

Anne ve Bea sözcükleri o küçük çocuğun zihninde nasıl olur da birbirlerinden tamamen ayrı yaşarlardı?

“Sadece Bea.” Duraksadı. “Kızını sevdi o, Lo.”

“Bu sevgi falan değil. Korkaklık.”

“Hayır.” Başını yavaşça iki yana salladı. “Böyle düşünmene izin veremem. Bea belki bazı şeylerden korkuyordu ama bir korkak değildi. Benim sınırlarını asla bilmeyen bir annem vardı ve bu konudaki başarısızlığı çok fazla acıya sebep oldu. Bea, Emmy’nin onu seven insanlarla çevrelendiğinden emin oldu ve Emmy de asla Bea’dan ona veremeyeceği bir şey istemedi. Bea bundan emin oldu.”

Benim aksime herhalde...

Dudağımı ısırdım, ağlamamaya çalışıyordum.

“Bu durumu nasıl sorun etmiyorsun?”

“Etmemek zorundayım. Etmemeyi seçıyorum.” Gözlerinin

üzerimde olduğunu hissediyordum. “Beni yanlış anlama. Bea’nın yaptığı şey canımı çok yaktı ve ona öfkeliydim... bir süreliğine çok öfkeliydim. Ama acı ve öfkeden sonra bir şey gelmeli. Bu tür şeyler insanı ayakta tutamaz. Sana bakıyorum, Lo ve ne kadar yorgun olduğunu görüyorum. Dün gece bunu gördüm.” Duraksadı. “Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum.”

Güçlkle yutkundum. Yolun kenarına bir taksinin park ettiğini görmek büyük bir rahatlama hissiyle dolmama sebep oldu. Ayağa kalktım ve basamaklardan indim.

“Seni yargılamıyordum,” dedi arkamdan. “Takdir ediyordum.”

Ona döndüm ama ne diyeceğimi bilemedim.

Lev, Indiana'dan yenilenmiş bir amaçla dönmüştü.

Casey'den Chapman Evi'ne adımını attığı an için bir toplantı ayarlamasını istemişti ve havaalanından eve geldiğinde ailesi karşısında onu bekliyordu. Bea'nın yanındaki Atara hoplaya zıplaya ona gitti, Lev'in bacaklarına pati atarken kuyruğunu delicesine sallıyordu. Lev çantasını yere bırakıp Atara'nın yüzünü ellerinin arasına aldı, tüylerinde gezdirdiği parmakları hayvanı neredeyse ânında sakinleştirdi. Atara'nın üzerinden odaya baktı, gözleri her bir üyeye kilitlendi ve varlıklarını sadece görmekle kalmayıp aynı zamanda derinden kabul etti.

Gözleri sonunda Bea'nınkilerle buluştuğunda, Bea kendisini tamamlanmış hissetti. Hepsi gibi o da onu özlemişti ama onun özlemi diğerlerininkinden farklıydı. Lev yokken o yaşamıyordu.

Sadece var oluyordu.

Bea'nın nadiren gördüğü bir şekilde yorgun duruyordu Lev, Rob'un gidişinin yarattığı o tanıdık gerginlik hâlâ üzerindeydi ve bir de üstüne annesinin ölümünün acısı eklenmişti. Eğer yalnız olsalardı onu kollarının arasına çeker ve kendisini bir çıpa olarak, bir dayanak noktası olarak ona sunardı.

Gözlerini kapadı.

Sizi seviyorum, dedi.

Onlar da onu seviyorlardı.

Gözlerini araladı. Lev odanın içinde dolanırken ailesi yerlerinde kaldı. Odanın ortasına geldiğinde, sanki diğerlerinin görebileceğinin çok ötesinde bir şey görüyormuş gibi yukarı baktı. İlahi bir şey. Buna tanık olmanın, onun kesinliğinden emin olmanın

nasıl bir his olduğunu tarif edemezdi Bea. Onun burada olması çok ama çok daha iyiydi.

Seni sevdiğim için ne acılar çektim.

Lev'in yaşadığı hayal kırıklığı diğerlerinin tepesinde asılı kaldı, Bea bu hissin gölgesi altındaki müşterek rahatsızlıklarını hissedebiliyordu. Uzun bir süre bu hisle oturmaya zorladı onları, böyle hissetmesine neden olacak ne yapmış olabileceklerini merak etmelerine sebep oldu ve bunun ağırlığı neredeyse dayanılmaz olacak noktaya geldiğinde tekrar konuştu: *Annemin ölümü bir hediye değil, benim cezam ve senin uyarındı.*

Indiana'nın Lev'e öğrettiği şey, Tanrı'nın Seçilmişlerine sıkı sıkıya tutunması gerektiği idi; eğer bunu yapmazsa, tıpkı hayatı boyunca oğlunun kutsallığını reddeden annesi gibi günah yoluna sapacaklardı. Lev eninde sonunda annesini Kurtarmak için vakit olacağını ummuştu ama Tanrı onu inanca sırt çevirenlere, O'na olan bağlılıklarını zayıflatanlara ibret –ve sürülerinden birini kaybettiği için de Lev'e bir ceza– kılmıştı. Eğer sürüden ayrılıp yoldan saparlarsa böyle olurdu: Ateşlerde yanarlardı ve Lev onlar için ıstırap çekerdi, tıpkı İsa gibi. O zaman Cennet olmazdı, sadece küller olurdu.

Peki istedikleri bu muydu?

Bu gece, dedi Lev, yeniden bağlılık yemini etmenizi istiyorum.

Onlara ayağa kalkmalarını söyledi.

Ruhani Denetim istedi.

Casey bunu ayarladı: Basit bir anket olacaktı ve üyeler hafta boyunca dolduracaktı. Lev sonuçlar konusunda sadece Bea ve Casey'ye güveniyordu, bu yüzden de ikisi gecelerini birlikte cevapları inceleyerek, müdahale etmeyi ve inanç onarımını gerektiren bir ruhsal sıkıntı var mı diye bakarak geçirdiler. Lev onlara bunun Tasdik'in bir uzantısı olduğunu söylemişti ve bunu gerçekleştirebilmek için üyelerin kendi içlerinde daha derinlere inmeleri gerekiyordu.

Onlardan korkularının, kıskançlıklarının, özgüvensizliklerinin

ve değersiz kinlerinin iyice içine bakmalarını istedi. Güçlü yönlerinin Proje’de en iyi şekilde kullanıldığını düşünüyorlar mıydı? Lev’e karşı öfke ve dargınlık gibi uygunsuz duygular besliyorlar mıydı? Bazı üyelerin önceki yaşamlarıyla aralarında hâlâ gevşek bağları olduğunu, Proje’nin kapılarının ötesindeki dünyayla bazı ailevi temasların kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Değerlendirebilmeleri için tüm potansiyel bağlantıların bir listesini istemişti. Anketin bu kısmı hiçbir koşul altında boş bırakılamazdı.

Bea da bundan muaf değildi; kendi anketinde ilgili kısma Lo’nun adını yazdı.

Kız kardeşini sık sık düşünüyordu, bir noktada kendisiyle Lo arasındaki mesafenin kardeşi büyüdükçe azalacağını düşünüyordu. Bir gün kız kardeşinin ismini Google’a yazdığında bir Instagram hesabı veya bir Facebook sayfasıyla karşılaşacağını. Ama Lo hiç bu şekilde ortaya çıkmadı ve Bea da kendini sürekli merak ederken, geçen yılların Lo’nun vücudunu nasıl değiştirdiğini ve onun neye benzediğini hayal etmeye çalışırken bulurdu. On üç ila on beş yaş arasındaki değişim hayret verici olabilirdi. Bea, anne ve babasının cenazesi için fotoğraf seçerken kendisinin hem geçmişteki hem de o zamandaki hâlini görene kadar bu durumun tam farkına varamamıştı. Fotoğraflardan birinde hâlâ fazlasıyla çocukken, diğerindeyse bir kadın vücudunun yumuşak kıvrımları hâlâ fazlasıyla çocuk olan onda hafif hafif kendini belli ediyordu. O zamanlar bu durum onu dehşete düşürmüştü ve bu zıtlığı son derece açık bir şekilde görmek neredeyse mide bulandırıcıydı.

Ama Lo’yu internette hiçbir şekilde bulamıyordu.

Patty’nin bir bilgisayar olup olmadığını bile bilmediğini fark etti.

Yorgun gözleri üyelerin cevaplarında gezindi.

Birlik Projesi’ndeki en yakın arkadaşlarınızın adlarını yazın.

Bu noktada Foster’ın karman çorman yazısında –tam bir doktor el yazısıydı– kendi ismi dikkatini çekti ve okudukları, kelimelerle anlatabileceğinden daha fazlasını hissetmesine yol açtı.

Birlik Projesi'ndeki en yakın arkadaşım Bea Denham'dır. Tüm üyeleri kardeşim olarak görüyorum ama benim için en çok anlam ifade eden kişi o. Beni cehennemden çıkardı ve hayatım boyunca kendimi cennete en yakın hissettiğim yere getirdi. Tanrı'nın Bea'da gördüğümünden daha net bir tecessümünü hiç görmedim... tabii Lev dışında. Beni ona getirdiği için her şeyimi Bea'ya borçluyum. İkisini de beni hayata bağlayan çipalar olarak görüyorum.

Lev'in kendisine verdiği kolyeye başparmağını bastırdı.

Rob'un evine yaptığı ziyaretten Lev'e bahsetti.

Onun için, aileleri için bu kadar çabalamasından memnun olacağını düşünmüştü ama cümlesini bitirdiği anda yanlış bir şey yaptığını anladı.

Lev hareketsizce durdu, hiç yapmadığı kadar uzun süre Bea'yı inceledi.

Sana onun kara bir leke olduğunu söyledim. Duvarlarımızı zayıflattı o. Ne demeye günahla uzlaşmaya çalıştın ki? Elini Bea'nın yüzüne bastırdı. Neden, Bea?

Bunun onu mutlu edeceğini düşündüğünü söyledi.

Tanrı, yüzünü kötülük yapanlara dönmez. Onların anısını yeryüzünden siler. Ve sonra, Seni ayartmaya çalıştı mı? diye sordu. Seni ayartıp benden uzaklaştırmaya çalıştı mı?

Asla böyle bir şey yapamaz, diye fısıldadı Bea ama Lev bunu sormuyordu.

Yapmış. Ve ona gitmen için seni çağırmasına gerek bile olmadı.

Elini indirdi ve Bea elinin yokluğunu hissetti.

İnancın nerede? diye sordu.

Lev'in önünde dizlerinin üstüne çöktü, kalbi boğazında atıyordu ve Lev onun saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Lo'nun doğduğu gün hastanede yaşadıklarını anlatmasını istedi. Lev bu hikâyeden çok etkilenmişti ve arada sırada duymak istiyordu: Bea'nın annesinin kollarının arasında nasıl da rahatladığını. Lev bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu ve Bea ona kendisi aracılığıyla bunu yaşatmak için çok uğraştı. Bea ona sözden bahsetti.

Bir kız kardeşinin olması, ikinizden başka kimsenin veremeyeceği bir söz vermektir ve bu sözü yine ikinizden başkası bozamaz.

Bea anlatmayı bitirdiğinde Lev yumuşak bir sesle, *Söz verenler inançlıdır*, dedi.

Bea'dan kendisine bir söz vermesini istedi.

Sonrasında yatağa uzandılar, uzuvları birbirine dolanmıştı. Bea'nun gözleri sulandı, kalçasının iç tarafına dağılan kutsamadan dolayı eti kabarıp sızladı. Hayatında hiç bu kadar mükemmel bir acı hissetmemişti. Lev onun inancındaki zayıflıkları kendi gücüyle mühürlemişti. Bea'yı bacaklarının arasından öptü. Ona bunun nasıl bir his olduğunu sorduğunda Bea, *Sevgi*, dedi.

ŞUBAT 2018

Pazartesi günü öğleden sonra, Paul SVO binasına gözlerinden ateş saçarak girdi. Kapı duvara çarptı, Paul karşımızda durmuş eliyle ağzını ovalayıp odayı incelerken herkes sessizce bakakaldı.

“Birisi sıçıp batırmış,” dedi Lauren alçak sesle.

“Denham, ofisime. Hemen.”

Ses tonu bedenimin kaskatı kesilmesine, kalbimin deli gibi atmasına sebep oldu. Bu tonla konuştuğuna daha önce de şahit olmuşum ama hep başkalarına karşı. Benimle hiçbir zaman böyle konuşmamıştı. Bu ses tonunun hedefi olmamı tam olarak sindiremeyerek ona biraz fazla uzun bakakaldım.

“Hemen.”

Kendimi tek başıma odasında, kapalı kapı ardında onu beklerken buldum. O meşhur lise deneyimini kaçırmıştım: Müdürün odasına çağrılmak. Gerçi o kadar çekingen bir çocuktum ki kendimi orada bulacağımdan şüpheliydim ama bunu burada yaşamayı da beklemiyordum.

Paul’la Lauren’ın alçak sesli mırıldanmaları kapıdan içeri süzülüyordu ve neyi sıçıp batırıdıysam bu konuda benden önce Lauren’ın bilgilendirilmesi Paul’dan nefret etmeme neden oldu; sonunda odaya girdiğinde beni oradan ayrılmaktan alıkoyan tek şey beni koltuğuma bağlayan dehşet ve bunu hak etmek için ne yapmış olabileceğim sorusuydu.

“Gerçekten emdiğim sütü burnumdan getiriyorsun,” dedi masasına geçerken. “Tanrı aşkına, Denham. Bütün sabahıma fazladan görüşme ayarlamışsın...”

“Ne? Hayır, öyle bir şey yapmadım...”

“Sakın,” diye patladı, “benimle tartışma.” Oturup bilgisaya-

rını açtı, birkaç dakika sonra monitörünü bana çevirip kanıtını gözlerimin önüne serdi. Görüşmeler, aramalar, konferanslar ve sahneye çıkmalarla dolu kusursuz bir şekilde planlanmış ayda... bugün tam bir karmaşaydı.

“Bravo gerçekten,” dedi. “Açıkla.”

“Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum.”

“Akıllı bir tahmin yürüt bakalım.”

Üç saniye boyunca dilimi ısırdım, sonra esas söylemek istediğim şeyi yuttum.

“Yanlışlıkla yapılmış bir hata bu, Paul.”

“Hata nereden bakarsan bak hatadır ve sabahtan beri hasar kontrolü yapıyorum. Bunu hallettikten sonra programı gözden geçirdim ve aya dağıtılmış yaklaşık dört çakışma daha buldum, üstelik sadece bir bakışta...”

O tüm hataları sıralarken ben âdeta küçülüp kayboldum, kendimi göz temasını korumaya zorladım çünkü Paul’un daha azına saygı göstereceğini sanmıyordum. Böyle bir şeyin nasıl olabildiğini bana tekrar sorduğunda bilmediğimi söyledim ama biliyordum.

“Bu kabul edilemez bir şey, anlıyor musun?”

“Evet. Üzgünüm.”

“Üzülme. Düzelt. Gözünden kaçırmış olabileceğin başka hatalar olmadığından emin ol. Ve bir daha böyle bir şey olmasına izin verme.” Başını iki yana salladı. “Anlamıyorum ki, ne oldu sana, Denham? Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum...”

“Ciddi misin sen?” Yüzüm kıpkırmızı oldu. “Bir *seneyi* aşkın süredir burada çalışıyorum ve bir hata yaptım... hem de ne, ilk defa mı? Ve sen canıma okuyorsun, öyle mi?”

“Hatalyken patronunla zıtlasma,” dedi. “Ve sorun sadece bu değil. Bu son zamanlarda fark ettiğim birkaç şeyin sonucu; mesele dikkat dağınıklığı, dahil olma ve katılım eksikliği. Sen yani... bilmiyorum işte, eskiden bu işte bir payın varmış gibi davranırdın ama artık öyle değilsin. Seni kadroya alamayacağımı söylediğinden beri böylesin. Burada çalışmak bir ayrıcalıktır. Senin yerinde olmaya can atan bir sürü insan var.”

“İlginç, bunu bana son söylediğinde bir asistana deli gibi ihtiyacın vardı.”

“Dikkat et.” Burun kemerini sıktı. “Şu an çok ince bir buz tabakası üzerinde yürüyorsun. Her şey yolunda giderken işini iyi yapabiliyor olman harika gerçekten. Eğer bana bir şey kanıtlamak istiyorsan, gerçekten önemli olduğu zamanlarda ortaya çıkabileceğini kanıtla. Çünkü bu uzun vadede senin için büyük bir fark yaratır.”

“Sadece tek bir basamağı olan bir merdivenin en altındayım,” diye çıktım. “Nedense dediğinden şüpheliyim.”

Paul’un ofisinden ayrıldığımda kapıyı arkamdan biraz fazla sert kapadım. Kapıyı çarpmaya vardırmamıştım ama ona kızgın olduğumu da gösteriyordu.

“Bu aralar büyük bir şey üstünde çalışıyor,” dedi Lauren. “Epey büyük.”

“Biliyorum.”

“Her ne bildiğini düşünüyorsan bir daha düşün,” dedi. “Paul SVO’ya çok fazla yatırım yaptı. Ufak hatalara her yok. İşler ne kadar pürüzsüz ilerlerse o kadar iyi.”

“Biliyor musun, bu dersi daha *demin* aldım, Lauren,” dedim. “O yüzden söyleyeceklerini kendine sakla.”

Bir şey dinlemenin istiyorum, dedi Lev, Bea'ya.

Onu evin geri kalanından uzak, sessiz bir odaya götürdü; dizüstü bilgisayarı kolunun altındaydı. Küçük bir masaya oturdukları bilgisayarını üzerine koyup açtı. Bir an sonra bilgisayarın hoparlörlerinden bir ses duyuldu. Foster. Bea ilk başta neredeyse sesini tanımamıştı, ondan duymaya hiç alışık olmadığı bir sestir – çok ufak, hüzünlü ve kararsız.

Ben... ben yoldan sapmadım. Hâlâ inanıyorum. Lev'e ve Proje'ye inanıyorum, yapılan işe de öyle ama ben... ben kendime olan inancımı kaybediyorum. Burada olmaya yetecek kadar güçlü olmadığımı inanmama sebep olan düşünceler musallat oluyor bana. İhtişamlı bir gelecek umudunu zayıflığımla bozmak istemiyorum... Yerimin neresi olduğunu bilmiyorum artık...

Foster'ın sesi kesildi ve Bea'nın kalbi paramparça oldu. Bir elini göğsüne götürüp yutkundu, daha fazlasını bekledi ama daha fazlası yoktu. Foster'ın düzensiz nefes sesi odayı doldurdu ve kayıt kesildi. Tanıklık için eve geldiği her seferinde onu görmüştü Bea ve odadan bir kez bile o kayıta duyulduğu gibi kırık dökük bir hâlde ayrıldığını hatırlamıyordu.

İşi bittikten sonra daima Bea'nın yanına gelirdi.

Onu gördüğü için daima çok mutlu olurdu.

Başını kaldırıp Lev'e baktığında Bea'nın gözlerinde yaşlar vardı. Lev ona yaklaştı, önünde eğilip boyundaki kolyeye uzandı. Başparmağını üzerinde gezdirerek kolyeyi inceledi.

Lev'e, Foster'ı yere çöktürüp çöktürmeyeceğini sordu. İnanç eksikliği düzeltme gerektirirdi ve bunu Tanıklık esnasında dile getirdiğine göre bir parçası düzeltilmek istiyor olmalıydı. Ama

Foster'ı yerde görmeye dayanamayacağını düşünüyordu Bea ve bunu Lev'e itiraf etti. Foster'a bakacaklardı ve Bea'nın inancının yeterli olmadığını anlayacaklardı.

Lev bunu düşündü.

Foster Proje'ye mükemmel bir asker olarak geldi. Onun mükemmelliği, senin mükemmelliğinin kanıtı. Onu kaybetme başarısızlığını ben üstlenmeyeceğim... ama onu kurtaramazsan sen üstleneceksin.

Tıpkı Bea'nın Foster'ın dayanak noktası olması gibi, Lev de onun çıpasıydı.

Proje'deki ilk altı ayında kendisini zincirlerinden kurtulmuş, ürkek, enkaz hâlindeki bir kız gibi hissetmişti. Lev'e âdeta bir aksesuar gibi yapışmıştı, ayaklarının üzerinde durabilmek için umutsuzca çabalamış ve her seferinde başarısız olmuştu. Foster'ı Proje'ye getirmek, gösterebileceğini hiç düşünmediği bir istikrar sağlamıştı ona. Bea, Foster'ın ait olabileceği bir yer hâline gelerek Proje'nin duvarları arasında tam bir aidiyet bulmuştu.

Ve şimdi onu kurtarmalıydı.

Şimdiye kadar ona hiç bu kadar büyük bir görev verilmemişti. Foster'ı işinin başında, ambarı temizlerken bulduğu çiftliğe gitti. Yakında halka açık bir vaaz verilecekti. Casey, bu yılı atlattıktan sonra bir çadır almayı düşünmeleri gerekeceğini söylemişti. Birlik Merkezi açıldığında –Morel'deki bir bina için anlaşmaları yeni tamamlamışlardı– üye sayılarının artmaya devam etmesini bekliyordu.

Foster onu gördüğünde, yaptığı işi bırakıp zıplayarak yanına gitti ve Bea'yı kollarına alıp havaya kaldırdı. Zihni Foster'ın sevincini Tanıklığında duyduğu mutlak umutsuzlukla bağdaştırmaya çalışsa da Bea güldü. Bunun yalnızca bir gösteri olduğunu bilmek canını acıtıyordu.

Foster onu yere bırakıp burada ne işi olduğunu sordu.

Yardım etmeye geldim.

Foster gülümsedi. *Bu senin için fazla kirli bir iş.*

Sadece birlikte biraz vakit geçirmek istedim.

Foster'ın yüzü kızardı, pembelik boynundan kulaklarının uçlarına doğru yavaşça ilerledi. Bea köşeden aldığı bir süpürgeyle yeri süpürmeye başladı. Lev'in yaptığı gibi insanların nabzını nasıl yoklayacağını bilmiyordu. Lev herhangi birine baktığında sorununu hemen anlayabiliyor ve karşılık olarak nasıl birine dönüşmesi gerektiğini biliyordu. Bea onun sözlerini ödünç almaya karar verdi çünkü onunkilerden daha iyi bir söz olamazdı. Uzun bir sessizliğin ardından yaptığı işi bırakıp Foster'a baktı. Kızıl saçlarına aralık kapıdan giren ışık vuruyordu.

Sen buraya mükemmel bir asker olarak geldin, dedi usulca. Foster durgunlaştı ve meraklı gözlerle başını ona çevirdi. Bea yutkundu. *Senin mükemmelliğin, benim mükemmelliğimin kanıtı.*

Foster bir nefes verdi. Bea onun nefesindeki titremeyi duyabiliyordu. Bea'ya yaklaşp ellerini çaresizce, büyük bir arzuyla onun yüzüne bastırdı.

Ardından dudaklarını da dudaklarına bastırdı.

ŞUBAT 2018

Bellwood'a yaptığım yolculukta bugün ayrı bir grilik vardı, hava ya yağmur ya da kar tehdidi savuran bulutlarla ağırlaşmıştı. Ben yağmur yağsın istiyordum çünkü yağmur karı eritirdi. İlkbaharın ilk emareleri kendilerini göstere istiyordum.

Kemiklerim daha az ağrısın istiyordum.

Ben takside çiftliğe giderken Paul mesaj gönderdi. *Geçen hafta kendimi daha iyi idare edebildim. Sana borçlu olduğum özrü ofiste görüşeceğimiz zamana ayarladım.* Bunun beni tatmin etmesini istedim ama Lev'in makalesini Paul'un masasına koyana ve Paul tam olarak niçin özür dilediğini anlayana kadar hiçbir şey beni tatmin etmeyecekti. Parmaklarım telefonumun klavyesinin üzerinde öylece havada kaldı, mükemmel cevabı bulmaya çalışıyordum. Bunun yerine ona görüldü attım. Taksi şoförüm beni eve yakın bir yere getirince inip çantam omuzumda yürümeye başladım. Foster beni kapıda karşıladı.

"Lev yukarıda ama dinleniyor."

Tek kaşımı kaldırdım. "Dinleniyor mu?"

"Dün gece bir görüşmesi vardı," dedi Foster. "Geç saatlere kadar sürdü. Şimdiye kadar kalkmış olması gerekirdi ama kalkmadığına göre dinlenmeye ihtiyacı var demektir. Bence kırk dakikaya uyanır."

Seni bu şekilde gözetken, sağlığını koruyan, yeterince uyuduğundan emin olan birilerinin olmasının nasıl bir his olduğunu merak ettim.

Başımı kaldırıp Lev'e dair herhangi bir belirti için kulak kabartarak bakışlarımı merdivenlere diktim ama sadece sessizlik vardı.

Yan odada Emmy'nin kendi kendine mırıldandığını duydum. O tarafa döndüm ama tereddütte kaldım.

"Onunla konuşmalısın," dedi Foster.

Onunla konuşmayı hayal etmek bile zordu.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Siyasete girmemeye çalış." Ses tonu eğlenmek ile anlayış göstermek arasında bir yerdeydi. "En sevdiği renk yeşil. Eğer dıgıdık diyorsa Atara'yı kastediyordur." Kaşlarımı kaldırdım ve Foster hafifçe güldü. "Birinin Atara'nın at kadar büyük olduğunu söylediğini duydu ve... çocuk işte. 'Gürüldemeler'den korkuyor ve bu, söylememe gerek var mı bilmiyorum ama gök gürültüsü demek. Bunu nereden kaptığına dair hiçbir fikrim yok gerçi."

Yutkunup başımı salladım.

"Seni biraz yalnız bırakayım," dedi ve koridorda ilerleyip dışarı çıkarken onu izledim. Emmy'nin söylediği şarkıyı takip ederek oturma odasına geldim. Yere oturmuş, elindeki keçeli kalemle küçük bir beyaz tahtanın üzerine bir şeyler çiziyordu. Beni görünce durdu, kocaman açılmış merak dolu gözlerle baka kaldı... yara izime. Daima yara izim.

"Selam Emmy."

"Lo'sun sen," dedi.

İsmimi onun ağzından duymak içimde bir şok dalgasının yükselmesine yol açtı. İsmimi en son ne zaman bir çocuğun ağzından duyduğumu hatırlamıyordum – tabii hiç duyduysam. Beklenti dolu gözlerle bana bakıyordu, sanki onun huzuruna çıktıysam iyi bir sebebim olmalıymış gibi.

"Ne çiziyorsun?" diye sordum.

"Daireler," dedi, söylediği kelime bir şekilde ağzından daha büyüktü. Ona biraz yaklaşıp çömeldim ve çıkardığı iş konusunda biraz cömert bir değerlendirme yaptığını fark ettim ama en azından çabasını takdir edebilirdim. Elime bir kalem tutuşturup onun için daha fazla daire çizmemi istedi, ben de boyun eğdim, Sonra, "Biraz saç lazım," dedi.

"Saçlı daire mi?"

Başını sallayıp dairelerin içine beceriksizce çizgiler çizdi ama aslında dairelerin tepelerini hedeflendiğinden şüpheleniyordum. Elleri o kadar küçüktü ki, beş parmağını da kalemin gövdesine sarması gerekiyordu ve sonuç bu yamuk çizimdi. Bu manzarada bana inanılmaz gelen bir şey vardı ama nedenini bilmiyordum.

Bana bakıp yanağıma işaret etti.

“O ne?”

Sorusu çok hızlı, hevesli ve meraklı bir şekilde çıkmıştı ağzından.

“Yara izi,” dedim ve kaşlarını çattı. Anladı mı yoksa bu almak istediği cevap mı değildi anlayamadım, bu yüzden beceriksizce açıklamaya çalıştım.

“Bu şey gibi... Bir yerinin yaralandığı oldu mu hiç?”

Muzaffer bir edayla hiçbir beresi olmayan dizini gösterdi.

“Yeşil bir yara bandı taktım.”

En sevdiği renk.

“İşte ben de yaralandım ama bazen yaralar... yapışıp kalır.”

Gözleri büyüdü. “Hâlâ acıyor mu?”

Foster hâlâ verandadaydı. Kulak kesildim, yukarıdan hâlâ çıt çıkmıyordu. Tekrar Emmy’ye döndüm.

“Seninle oturabilir miyim?”

Başıyla onayladı. “Bana daha fazla daire çiz, Lo!”

Sahip olduğu her renkten kalemle ona daha fazla daire çizdim. Gözleri elimin hareketini izliyordu, sonra kendisi de dene-yip aynısını yapmaya çalıştı ama beceremedi.

“Benim Bea’nın kardeşi olduğumu hatırlıyor musun?”

Bir an için düşündü, sonra başını iki yana salladı.

“Bea’yı tanıyorsun ama, değil mi?”

Başıyla onayladı. Çizdiğim daireleri süsleme işine koyulduğunda dili ağzından çıktı. Cebimden telefonumu çıkardım ve Arthur’un kapanan Facebook grubundan kaydettiğim fotoğrafı bulana kadar galeride gezindim. Telefonumu ona doğru çevirdim ve elimden kapıp aldı.

“Jer’mey.”

Jeremy'yi gösterdi. Onu tanıyor olması afallamama sebep oldu. Boğazımı temizleyip, "Evet, o Jeremy. Jeremy nerede?" dedim.

"O gitti." Hiçbir anlamı yokmuş gibi söylemişti bunu.

"Evet..." Ondan detay vermesini istemeyecektim çünkü yapmam gereken son şey onun ölüm anlayışının, artık her neyse, içine sıçmaktı. Muhtemelen bendeki şansla onu travmatize ederdim. Jeremy'nin yanındaki kişiyi gösterdim. "Bu kim?"

"Bea." Bodur parmağını ekrana bastırdı.

Fotoğraf ekrandan kayboluverdi. Telefonumu ondan alıp fotoğrafı tekrar açtım ve Bea yine orada, Jeremy'nin yanındaydı. Yaşayan ve ölü. İkisi de birer hayalet.

"Bea kim?"

"Arkadaşım."

"Sadece arkadaşın mı?"

"Arkadaşım," diye tekrarladı Emmy.

Gözlerimi Bea'nın resmine diktim.

Bu durum yüzünden ondan nefret ettim.

Annesinin kim olduğunu bilmeyen –tabii annenin ne demek olduğunu biliyorsa– bir kızı olduğu için ondan nefret ettim ve hayatımın son altı yılını ablamın, acısından istifade eden insanlar tarafından alıkonulduğuna inanarak geçirmiş olmaktan nefret ettim. Bea'nın kendisini hepimizin hikâyelerinin yazarı yapmış olmasından, bizi amacına en iyi şekilde hizmet eden karakterlere çevirmiş olmasından nefret ettim. Kendimi ablamın söylediği bir yalan gibi hissettim.

Emmy'nin de bir başka yalan olmasını istemiyordum.

Telefonumu tekrar cebime attım.

"Sana bir sır verebilir miyim, Emmy?"

Emmy dairelerden birinin üstünü karaladı. "Olur."

"Sadece ikimizin arasında kalacak bir şey."

Boyamayı bıraktı. "Olur."

"Ama hiç kimseye söylemeyeceksin. Büyük bir sır bu."

Odanın ön tarafına bir bakış attım. Pencereyi örten perdenin aralığından Foster'ı seçebiliyordum. Yakın zamanda içeri girecek

gibi durmuyordu. Tekrar Emmy'ye baktığımda bütün dikkatinin üzerimde olduğunu gördüm. Sanırım dört yaşındaki çocuklar sırrın ne demek olduğunu biliyordu.

"Bea senin annen." Emmy bana bakakaldı ve anlayıp anlamadığını, anlamasını sağlamak için ne yapabileceğimi bilmiyordum. "Bea seni doğurdu, Emmy. O senin annen. Annenin ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Anne Köpekbalığı gibi mi yani?" diye sordu.

"İıı..."

Neden bahsettiğini bilmiyordum.

"Emmy."

Bu ses karşısında yüzü aydınlandı, benimse midem altüst oldu. Yavaşça ayağa kalkıp arkama döndüm ve kollarını kavuşturmuş vaziyette koridordan bizi izleyen Lev'i gördüm. Ne kadardır bizi izlediğini bilmiyordum. Ne kadar uyuduysa yeterli gelmemiş gibiydi. Onu hiç bu kadar dağınık hâlde görmemiştim: Giysileri kırış kırıştı, yüzünden yorgunluk akıyordu.

"Emmy, bir dakikalığına mutfığa git."

Emmy kendisine söyleneni yaptı, Lev'in yanından geçerken ona sarılmak için durdu. Lev elini hafifçe Emmy'nin başının üzerine koydu ve sonra Emmy gitti. Lev uzun bir süre bana baktı ve sonra daha önce ondan hiç duymadığım bir sesle bana soru sordu: "Ne yapıyorsun sen, Lo?"

"Bilmesi gerektiğini düşündüm."

"Yalnızca kafasını karıştıracaksın."

"Bea'yı tanıması gerekiyor."

"Tanıyor zaten."

"Evet, Bea onun 'arkadaşı'."

"Bu konuyu konuştuğumuzu sanıyordum," dedi. "Emmy ihtiyacı olan her şeye sahip. O hiçbir zaman öyle bir şey istemedi..."

"Öyle bir şey isteyebileceğini bilmiyor ki," diye sözünü kes tim. "Hem neden buna Bea karar veriyor? Neden sen veriyorsun? Bea'yı niye aramıyorsun, niye..."

"Bunu öylece kabullendim mi sanıyorsun?" Lev odaya girdi.

“Geri dönüp kızına sarılması için aklı başına gelsin, bir ışık bulabil-
sin diye elimden gelen her şeyi yapmam mı sanıyorsun? Ablan al-
tüst olmuş durumdaydı, Lo. Tanrı bile onun için yeterli değildi...”

“Emmy’nin yine de bilmesi gerekiyor...”

“Neyi bilmesi gerekiyor? Reddedilmeyi mi? Yokluğu mu? Ek-
sikliği mi? Bu duygular sana nasıl hizmet etti, söylesene.”

Kıpkırmızı oldum. “Bu adil değil...”

“Bu duygular seni mahvetti. Mahvolduğunu biliyorsun.”

“Belki birisi bana siktiğimin *gerçeğini* söyleseydi...”

“Emmy bunu anlayamayacak kadar küçük,” dedi Lev keskin
bir şekilde ve aniden onun öfkeden köpürdüğünü fark ettim.
Bunu daha önce fark etmememin tek sebebi kontrolü elinde tut-
mak için çok çaba sarf etmesiydi. “Neden bir çocuğa acı çekirtme
konusunda bu kadar kararlısın?”

“Ben hiç de öyle bir şey...”

“Emmy dört bir yandan sevgiyle sarılmış durumda,” dedi
Lev. “Sana bunu söyledim. Onu seven bir babası var. Hepsi de
onu çok seven, onun mutlu olmasını isteyen, boşlukları dolduran
bir sürü Proje üyesi var. Bunu anladığını ve bu durumun seni
kendi hayatındaki boşlukları doldurma fırsatını değerlendirebi-
lecek kadar cesur olmaya teşvik edeceğini düşünmüştüm... ama
görüyorum ki sen sadece Emmy’yi kendi acının içine çekmek isti-
yorsun ki o acıya böylesi bir yalnızlıkla katlanma.”

“Siktir git...”

“Ailemi zehirlemene izin vermeyeceğim.”

“O benim de ailem!”

Gözümün ucuyla küçük bir kıvıltı gördüm: Emmy belli ki üzül-
müş, koridorda sinmişti. Şahit olduğu konuşma yaşının çok ötesin-
deydi ama konuşmayı yönlendiren öfke her yaşta kolayca anlaşıla-
bilecek kadar belirgindi. Ağlamaya başlayınca Lev yanına gidip onu
kucağına aldı. Emmy başını onun omzuna gömdü ve Lev de sırtını
sıvazlayarak Emmy’yi bende vücut bulan kâbusa karşı yatıştırdı.

“Senden tek istediğim bir makale yazmandı,” dedi Lev bana.
“Gitsen iyi olacak.”

İstasyondan Morel'e dönüş yolunda mezarlığın yanından geçecektim. Oraya yaklaştığımızı telefonumda gördüm. Taksi şoförüne durup beni indirmesini söyledim.

Mezarlık kapısının önünde dikildim.

Benim bilincim kapalıyken Bea anne ve babamızı gömmüştü. Bunun sonucu olarak içimde korkunç, tamamlanmamış bir his kalmıştı – annemle babamın her an kapıdan içeri girip bana her şeyin bir rüya olduğunu söyleyeceklerine duyduğum zayıf bir inanç. Patty sürekli beni buraya ziyarete getirmeye çalışmıştı – sanki mezarlarını görmek, Bea'nın bana bıraktığı açık uçlu mesajı çözümlememe yardımcı olacakmış gibi– ama ben reddetmiştim. Annemle babamın hâlâ hayatta olduklarına dair geçmek bilmeyen beklentiden daha kötüsü, hayatta olmadıkları gerçeği idi.

Kendimi bir türlü kapıdan geçiremiyordum.

Korkunç bir sesle telefonum çalınca irkildim.

Cebimden çıkarıp cevap verdim.

Lev'in arıyor olmasını istiyordum.

Bana hatalı olduğunu söylemesini istiyordum.

"Alo?"

Beni karşılayan tanıdık sessizlik eziciydi ve bugün bana kendimi o kadar yenik hissettirmişti ki içimde telefonu kapama gücünü bile bulamadım. Hattın diğer ucundaki nefes sesini dinledim öylece ve sonra...

Hastalıklı bir düşünce beni ele geçirirken telefonu sıkıca kavradım.

"Bea?.."

Nefes sesi duraksayıp heyecanlanmama neden oldu: Bir onay.

Gözlerim, onları kapadığım an yaşlarla doldu ve yanaklarımdan süzüldü. Telefonu kapamak üzere olduğunu hissettim ve hızlıca, çaresizce konuştum: "Bekle."

Sessizlik.

"Eğer sensen kal. Hatta kal. Lütfen."

Telefonu kapamadı.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadım.

Boşta olan elimle gözlerimi kapadım.

"Seni çok özledim." Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz hüngür hüngür ağlamaya başladım, öyle ki kendi sesimden onunkini duyamıyordum. Kendimi toplamak için uğraştım, hâlâ hatta olduğundan emin olacak kadar sessizleştim. Ödümü koparan bir saniye boyunca hiçbir şey duyulmadı. "Bea?"

Ve sonra onun nefes sesinin getirdiği rahatlama.

Hâlâ oradaydı.

"Neredesin?"

Cevap vermedi. Ufak bir hışırtı geldi; belki o da telefonunu benim kadar sıkı tutuyordu, parmakları uyuşmuştu.

"Geri dön," diye yalvardım. "Lütfen."

Hâlâ bir cevap yoktu.

Bir cevap alamamak, zorlukla nefes alabildiğim bir ağırlık bindirmişti üzerime. Bea çektiğim acıya bir kez tanık olsa, bir daha asla bunun sebebi olamayacağına inanıyordum – küçükken hep inanırdım zaten. Sonunda onun kalması için yeterli olabileceğime.

"Sen bana... bana annemizin kardeş olmanın sadece ikimizin verebileceği ve yine sadece ikimizin bozabileceği bir söz olduğunu söylediğinden bahsetmiştin... hatırladın mı? Hatırladın mı?" Hâlâ hiçbir şey yoktu. Gözlerimi kapadım. "Hangisi peki, Bea?"

Hattın diğer ucundaki nefes sesinde bir aksama oldu sanki.

"Bea," dedim tekrar, çaresizce. "Hangisi?"

Ve sonra... onun sesi.

Yıllar sonra ilk kez... onun sesi.

"Hoşça kal..."

Telefonu kapadı.

Lo bilincini geri kazandıktan sonraki ilk hafta Bea'ya tekrar tekrar aynı soruyu sormuştu:

Kimim ben?

Solunum cihazının etkisinden ve uzun süredir kullanmadığından sesi kulak tırmalayıcı ve kesik kesikti ama sorusu çaresiz, cevap beklediği sırada gözleri ise vahşi ve korku doluydu.

Sanki her şey bu sorunun cevabına bağlıydı.

Lo'sun sen. Benim kardeşimsin. On üç yaşındasın. Bir kaza geçirdin.

Karşılık olarak her seferinde gözyaşlarına boğulmuştu Lo.

Bu durum Bea'yı çok üzmüştü. Doktorların, Lo'nun henüz tam olarak kendine gelmediğini ve soru sorduğunu hatırlamasının bile muhtemel olmadığını söylemeleri onu rahatlatmıyordu. Bea anlayabildiğinden daha fazlasının söz konusu olduğundan şüpheleniyordu. Üzerinden biraz zaman geçince, Lo'nun zihni daha berrakken, tekrar sordu ama bu seferki biraz değişmişti: *Bu kim?*

Bea sonunda anlamıştı. Kazadan sonra Lo'yu tanıyamadığı gibi, onun da kendisini tanımayacağı hiç aklına gelmemişti. Olayla ilgili başka şeyler de çok sonradan kafasına dank etti: Lo'nun parmaklarını yüzünde gezdirip yara izine dokunması veya şaşırmış bir şekilde vücuduna bakması gibi. Bea kaçınılmaz olarak, *Sen Lo'sun*, diye cevap verdiğinde bu cevap sanki ona hiç ulaşmıyordu. Bea sonunda Lo'nun bunu kabul edemediğini, etmediğini idrak etti. Eninde sonunda Bea'ya bu soruyu sormayı bıraktı ama Bea bir keresinde Lo'nun bunu alçak sesle kendi kendine sorduğuna kulak misafiri olmuştu: *Kimsin sen?*

Bea, Garrett Çiftlik Evi'nin üst kat banyosunda duruyordu.

Suyu açtı, yüzüne çarpmadan önce iyice soğuması için biraz açık bıraktı. Şok etkisiyle teninin gerildiğini, gözlerinin ardına kadar açıldığını hissetti. Lavabonun üstündeki aynadaki yansımasına gözlerini dikti.

Sen Bea'sın, dedi yansımasına.

Mutfakta pişen kahvaltının kokusunu alabiliyordu. Domuz pastırması, yumurta ve hafif yanmış kızarmış ekmek. Kokuyu takip ederek aşağı kata ulaştı ve çiftlik evinin sabah rutinine adını attı. Chapman Evi'nin farklı bir enerjisi vardı; daha dağınık, özgür. Garrett Çiftliği'nde daha az alan vardı ve üyelerin etrafta dolanıp günlük görevleri konusunda birbirlerini desteklemeleri bu yüzden Bea'ya bir tür dans gibi gelirdi. O kadar samimi, o kadar kişisel bir ortam oluşurdu ki onu kazadan önceki zamanlara götürürdü. Annesi, babası, o ve Lo. Kendi küçük dünyalarına kazıdıkları ritüelleri.

Şimdi kendisinden ne kadar da uzaktılar.

Günaydın, diye karşıladı onu ocağın başındaki Amalia.

Bea mutfak penceresine gidip dışarı baktı. Yerler ıslak ve çamurluydu, dün geceki fırtınadan geriye kalanlar. Hava o kadar kötüleşmişti ki arabaya atlayıp eve dönememişti. Foster onu öptükten kısa bir süre sonra yağmur başlamıştı. Gökyüzü yarılmıştı ve Bea bunun ona Tanrı'dan gelen bir emir mi yoksa uyarı mı olduğunu çözememişti. Gözlerini kapayıp o ânı düşündü, dudakları onunkilerle buluşur buluşmaz Foster'ın hatasını fark ettiğini nasıl hissettiğini. Foster'ın ondan nasıl da sonsuza dek uzaklaştığını hissettiğini. Bir seçim yapmak zorundaydı.

Kurtar onu.

Ortada seçim falan yoktu.

Bea gözlerini açtığında, Foster mutfağa girmişti.

Toplamda on kişi masaya oturup yemeklerinin başında el ele tutuştular. Foster duayı başlattı. O konuşmaya başladığında diğerleri başlarını önlerine eğdi. Bea başını eğmeyip Foster'ı izledi. Duanın yarısına geldiğinde Foster onun bakışlarını fark etti ve başını kaldırıp onun gözlerine baktı.

Tanrı'nın mükemmel iradesini kanıtlayabilmek için kendimizi ruhani hizmet adına feda ederiz ve ne mutlu, dedi Bea'ya bakarak, ayartılmaya direnen bizlere çünkü Lev'in Tanrı'yı sevenlere vadettiği yaşam tacını teslim alacağız.

Kimsin sen? diye sordu Lev ona o gece, Bea elini kavrayıp onu yatak odalarına götürdüğünde. Lev'in üzerindeydi. Onu hissetmek istiyordu. Onu her yerinde hissetmek istiyordu çünkü o Tanrı'ydı. Onu sertçe öptü çünkü Tanrı'yı tatmak istiyordu.

Lev ona tekrar kim olduğunu sordu.

Bea nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Bunun hoşuna gittiğini belirtti Lev ama bu gece onu karşılayan kadın, önceki gecelerde onu bekleyen kızıdan farklıydı; çıplak bir şekilde utangaç bir tavırla yataklarında oturan, saçları omuzlarına dökülüp köprücük-kemiklerini gıdıklayan, beklentiyle titreyen o kızıdan. Bea ona, şu an o kız olduğu zamanlardakinden daha çok korktuğunu açıklayamazdı. Bir anda *Kimdin sen?* daha uygun bir soru gibi geldi.

Lev ellerini Bea'nın kalçalarına koydu ve Bea parmaklarını Lev'in kollarında, o güçlü kollarında, gezdirip parmak uçlarının altındaki teninin onda elektrik akımına kapılmış gibi bir his bırakmasına şaşırdı. Lev başını kaldırıp Bea'ya baktı. Onda hiçbir kusur görmüyordu. Hızlıca, dikkatlice onu sırtüstü yatırdı ve ellerini vücudunda gezdirip memelerini avuçladı.

Bea, Foster'ı düşünüyordu; Foster'ın dudaklarının boynunda gezinişini, kendi tenine değen sıcacık tenini, fırtına dışarıdaki dünyayı sarsarken üzerindeki Foster'ın ağırlığına boyun eğişini. Lev ona Foster'ın Tanıklığını dinletmeden önce o sabah çok güzeldi; güneş parlaktı, âdeta gökyüzünde yanan bir yıldız gibiydi. Foster'ı düşündü, üzerinde ağlayışını, kendi zayıflığını ve Bea'ya olan aşkını, ona duyduğu aşktan dolayı gitmesi gerektiğini itiraf edişini. Onu, Lev'in onu tanıdığı gibi tanımak istiyordu ve bu merakın gölgesi altında yaşamak çok acı vericiydi. Foster'ı kaybetmek bir seçenek değildi –Rob'dan sonra herhangi birini kaybetmek bir seçenek olamazdı– ve bu yüzden Bea ona eğer

kendisini yalnızca bir gece o şekilde tanıyabilecek olsa kalıp kalamayacağını sormuştu. Foster bunu ona yapamayacağını söylemişti ama Bea en sonunda onu ikna etmeyi başarmıştı çünkü Lev bir keresinde onlara ne demişti?

Tanrı'nın oğlu bile kendisine hizmet edilsin diye değil, hizmet etmek için gelmişti. Kendi canını birçokları için kefaret olarak sundu. Takipçilerim için her ne yaparsanız, benim için yapmış olursunuz.

Bea bacaklarını açarken bunu düşünüyordu.

Kendi bedeni de kefaretti.

Lev içindi.

Haftalar sonra Bea market alışverişi için gönüllü oldu. Arabayla tek başına kasabaya gitti ve reyonların arasında dolanıp robot gibi, düzenli, dikkati dağılmış ve beceriksiz bir şekilde, listedekileri bir unutup bir hatırlayarak, bazı şeylerden gereğinden fazla, bazı şeylerdense olması gerekenden az alarak alışveriş arabasını doldurdu. Kasada gergin bir şekilde duruyor, kasiyerin aldığı şeyleri okutup poşetlemesini izliyordu. Kasiyer son ürüne uzandığında, *Bekle, onu bırak. O ayrı olsun*, dedi Bea.

Casey'nin kredi kartını kaldırıp kendi nakit parasıyla ödedi ve fatura istemediğini söyledi. Aldıklarını arabaya yerleştirdiğinde iki sokak ilerideki kafeye sürdü ve içeri girip sıcak çikolata sipariş etti. Siparişi hazırlanırken ayrı olmasını istediği ve ödemesini kendi yaptığı o şeyle tuvalete gitti.

Biliyordu. Testi yapmadan önce biliyordu, soluk pembe çizgi onu bu noktaya getiren diğer tüm seçimleriyle birlikte geri dönülmez bir şekilde bu âna demirlemeden önce biliyordu. Bir elini rahmine, diğerini kalbine bastırdı.

Kim bu? diye merak etti.

ŞUBAT 2018

Evime dönerken yağmur yağmaya başladı. Orada olmak istemediğimi, oranın sessizliğini, boşluğunu, gün içinde yaşadığım her şeyin zirve noktası olmasını istemediğimi fark ettiğimde neredeyse eve gelmişim. Sokakların hareketliliğini sahiplendim, daha fazla rol yapamayana kadar oraya aitmişim gibi davrandım ve sonra SVO'nun önünden geçerken ofis ışıklarının açık olduğunu fark edip Paul'un özrünü şimdi dinleyebileceğime karar verdim çünkü bugün ihtiyaç duyduğum bir şey varsa, o da birisinin benden özür dilemesiydi.

Yolun karşısına geçip binaya girdim, ardımda su izleri bırakırken sağanak yağmurdan dolayı tir tir titriyordum. Kapının önünde durup pencereden ana kata baktım.

Paul ortalarda görünmüyordu.

İçeri süzülüp parmak uçlarımda odada ilerledim. Masama giden yolu yarılamıştım ki Paul'un kapısı açık odasından gelen kısık sesli mırıldanmaları duydum ve o an, Paul'un üzerinde çalıştığı gizli şeyle ilgili bir konuşmayı basmak üzere olabileceğimi fark ettim. Fakat burada tanıklık edecek kimseyi istemeseydi, bununla ilgili bir bilgilendirme gönderirdi. Masamın kenarından döndüm ve dünyam başıma yıkıldı.

Paul ve Lauren.

Lauren onun ofisinin duvarına, Paul da Lauren'a dayanmıştı. Lauren'ın kolları Paul'a sarılmış, gömleğine gömdüğü parmakları Paul'un sırtını sertçe kavramış, gömleğin bel kısmı çözülen kemeriyle serbest kalmıştı ve Paul onun içine girerken Lauren'ın bacakları Paul'un belini sarmalamış, sevişirlerken gözlerini kapamıştı. Arkada nehir manzarası, dışarıda da yağın yağmur vardı.

Bu âna tanıklık etmek, burada çalışırken edindiğim veya edindiğimi hissettiğim bütün saygınlık duygumu yok etti. Burası ve benim buradaki yerim gözlerimin önünde değişmeye başladı. Hakikatini ortaya çıkararak bu dünyada kök salma konusundaki kararlılığımın Paul'un inkâr edebileceğinden daha fazla olduğunu düşünebilecek kadar aptal nasıl olabilmıştim? Bana baktığında gördüğü tek şey asistanı olduğu için şimdi rahatlamış mıydım yoksa incinmiş miydim bilemiyordum.

Ben fark etmeden elim yara izime gitti.

Geriye doğru sakar bir adım attım ve Lauren'ın gözleri kocaman açılıp benim gözlerimle buluştu, "Ah, *kahretsin!*" diye bağırıp *patronumuzdan* ayrılmaya başladı. Paul'un kim tarafından olduğunu bilmesine de yakalandığını açıkça anlayarak Lauren'ın üzerinden beceriksizce çekildiğini gördüğümde arkama döndüm. Masama yönelip çekmecelerimi açmaya başladım. Burada çok eşya tutmazdım ama geride bırakmak istemediğim şeyleri aldım çünkü şundan son zamanlarda hiçbir şeyden emin olmadığım kadar emindim: Bir daha buraya dönmeyecektim.

Ben eşyalarımı çantama tıktırırken Paul, "Denham," dedi ve sesini duymak midemi bulandırdı. Onun yüzüne bakamadım. "Denham, bu öyle..." Çekmecelerden birini sertçe çarparak kapadım. Kelimelerim kifayetsizdi, öfkeyle titriyordum. "Tanrı aşkına, Denham, bana bakacak mısın..."

Ona döndüm ve gözlerini bana dikti; gömleği üzerinden sarkıyordu, en azından pantolonu iliklenmişti, kemeri ise hâlâ çözülmüş vaziyetteydi. Lauren ise arka plandaki bulanık bir figürden ibaretti.

Eski bir asistandan küçük bir tavsiye.

"İstifa ediyorum," dedim ve Lauren, *Lo, hadi ama,* diye karşılık verdi.

Odaya nüfuz eden utanç, orantısız bir şekilde bana aitmiş gibi geldi. Onları böyle görmekten nefret ettim. Onların beni böyle görmelerinden nefret ettim. Onları bir daha asla görmek istemiyordum.

“Denham,” dedi Paul ben giderken arkamdan.

Eve geldiğimde ayakkabılarımı ve ceketimi çıkarıp ıslak bir yığın hâlinde yere bıraktım. Işıkları açmadım, banyoya doğru giderken kıyafetlerimi çıkardım ve lavabonun üzerindeki aynada gördüğüm silueti inceledim. Yüzüm ve yara izim gölgede kalıyordu, yağmurdan sıırılsıklam olmuş saçlarım birbirine karışmıştı. Eğer birinin kız kardeşi, birinin kızı, bir yazar –geçirdiği kazadan fazlası– değilse kimdi bu karşımdaki? Geriye ne kalmıştı? İki avucumu da aynaya bastırıp bekledim, bekledim ama bana kim olduğunu söylemedi.

Bea annesini özölüyordu.

Ona sormayı hiç akıl etmediğı o kadar çok soru vardı ki. Şu anda başına gelen her şeyin yıllar sonra başına gelmesi gerekiyordu ve o gelecek hayalinde annesi hayattaydı, iki çocuklu bir kadın olmanın getirdiğı bilgelikle Bea'yı temin ediyordu: *Evet, zaten böyle hissetmelisin. Her şey olması gerektiğı gibi.*

Bea'nın yaşadığı hiçbir şey hamilelikle kıyaslanamazdı. Zaman akıp gidiyor ve Bea bunu yaşam belirtileriyle ölçüyordu. Bunun yapmak ise büyük bir yorgunluk getiriyordu. Sabahları gözlerini açabilecek kadar enerjisi olsun diye sürekli uyuyordu. Yataktan sürünerek çıkıyor ve gün boyunca uyanık kalıyor, sadece irade gücüyle hareket ediyordu. Ve bir de sadece sabahları gelmeyen ve her zaman kusmanın getirdiğı rahatlamayla nihayete ermeyen, gün boyunca peşini bırakmayan ve iyi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayamadığı için onu ağlamanın eşğine getiren sabah bulantıları vardı.

Beklemediğı bir keder duyuyordu ve bunu kelimelere nasıl dölkeceğini bilmiyordu. Kendine veda etme şansı hiç olmamıştı. Aynadaki çıplak bedenine baktı ve başkasına ait olmadan önce bu vücudu fark etmediğı için üzüldü. Henüz her açıdan görünür olmasa da, çocuğun vücudunu sahiplenişini bütünüyle hissedebiliyordu. Orada olduğunu biliyordu ve bu da yeterliydi. Zamanda geriye gidip hamilelikten önceki kendini gerçekten görmek istiyordu. Dümdüz karnı, yumuşak kıvrımlı memeleri, hepsi sadece ve mükemmel bir şekilde onundu. Şimdi memeleri sürekli ağrıyordu ve kendini onların gelecekteki işlevlerini takıntı hâline getirirken buluyordu.

Kalp atışlarını duymuştu. Lev de oradaydı, kollarını Bea'ya sarmıştı. Tüm bunları gerçek kılacak kısmın bu olduğunu düşünmüştü ama ultrason ekranına bakar ve telaşlı ritim odayı doldurduğu sırada ses dalgalarının zıplamalarını izlerken kulağına tuhaf gelmişti – sanki çok uzaklardaki bir gezegenden gelen ve ona ulaşmak için aştığı uzay tarafından bozulan bir mesaj gibiydi.

Aynada kendisini incelerken Lev çıkageldi. Onun yansımasının kendisinininkine katıldığını görür görmez Bea vücudunu örtmeye yeltendi.

Yapma, dedi Lev ve kendisine doğru ilerlerken Bea hareketsiz kaldı. Bea'nın vücuduna ve içinde oluşan mucizeye birlikte şahitlik ettiler. Bea yavaş yavaş nefes alıp verdi, kalbinin sakinleşmesini istiyordu. Lev uzanıp ellerini Bea'nın omuzlarına yerleştirdi, sonra parmak uçlarını köprücük kemiği boyunca gezdirdi. Bea'nın vücudunu bir titreme aldı. Lev öne doğru eğilip ağzını Bea'nın boynuna götürüp öptü ve boynuna doğru fısıldadı: *Çok güzelsin.*

Bea'nın etrafında dolaştı, yavaşça dizlerinin üzerine çöküp başını Bea'nın karnına yasladı ve Bea ellerini onun başının üzerine koydu, parmaklarını çok sevdiği buklelerinde gezdirdi, boğazında suçlu bir düğüm hissetti.

Teşekkür ederim, diye fısıldadı Lev, *benimle bu kadar korkutucu ve mükemmel bir şey yaptığın için.*

Bea'nın hamileliğiyle ilgili detaylarla Casey öylesine etkin bir şekilde ilgileniyordu ki, Bea kadın acaba başka bir hayatta böyle bir şey yaşadı mı diye merak etmekten kendini alamıyordu. Tüm doktor randevularını ayarlayıp Bea'yı götürüyor –Lev'in sadece dönüm noktaları için vakti vardı ama zaten Bea da böylesini tercih edeceğini düşünüyordu– hastanede yanında oturuyor ve Bea'nın tutunacak bir şeye ihtiyacı olduğunda ona elini uzatıyordu. Bazı kontrollerinde doktorlar ikisinin çift olduklarını düşünmüştü. Bea onları düzeltme zahmetine hiç girmemişti.

Bir keresinde Chapman Evi'nde Foster'a rastlamıştı. O tam

Düşünme Odası'ndan çıkarken Bea köşeyi dönüyordu, birbirlerini görünce ikisi de bir anlığına durdular. Haber duyulur duyulmaz bebeğin kendisinden olup olmadığını sormuştu Foster.

Sadece Lev'den olabilir, demişti Bea ve Foster da bu cevabı kabullenmişti.

Sonuçta ilk kişi Lev'di.

Bir sonraki randevusunda, Bea doktorlara ara sıra karnında duyduğu, heyecanla çırpılan küçük kanatlara benzeyen tuhaf hissin ne olduğunu sordu. Sürekli gergindi ama bu hissin gerginlikten kaynaklandığını zannetmiyordu. Doktor ona neşeli gözlerle bakıp bunun bebek olduğunu söyledi. *Hareket ediyor*. Bea bu durumdan, bu beklenmedik ilk hareketlerden o kadar etkilendi ki –ellerin ve ayakların oluşmaya başladığı aşamada çok daha belirgin bir şey olur diye hayal etmişti– kalp atışlarını tekrar duymak istedi ve bu sefer tek başına, Lev yokken ve Casey bekleme odasındaiken ağladı. Yıllar önce Lo doğduğunda annesinin ona söylediklerini düşündü. Eğer kardeş olmak bir söz vermek demekse, anne olmanın da bizzat o söz olmak gerektiğini düşündü. Ve Bea hamile olduğunu öğrendiğinden beri ilk kez bu söz olmak istiyordu.

Islak bir yatakta uyandı.

Bunu, yaklaşan anneliğinin ilk gerçek sıkıntısını Lev'e nasıl açıklayacağını düşünürken vücudu utançtan alev aldı. Çarşafları bir kenara çekti ve hepsinin kıpkırmızı olduğunu görünce şok oldu. İlk başta bir anlam veremedi ama sonra ödü koparak anladı: Kan. Kandı bu.

Başka şeyleri de fark etmeye başladı, karnında hafif bir ağrı vardı.

Lev'i rahatsız etmeden dikkatlice yataktan çıktı ve parmak uçlarında, kendi kanına bulanmış vaziyette banyoya gitti. Kıyafetlerini çıkardı. Aynada vücuduna bakamıyordu. Suyu olabildiğince sıcak olacak şekilde açtı. Lev onu suyun altında hıçkırıklara

boğulmuş vaziyette buldu. Kıyafetleriyle duşun altına girip suyu kapadı ve sonra Bea'yı bir havluyla sardı. Giyinmesine yardım etti çünkü Bea üzüntüden öylesine mahvolmuş durumdaydı ki diğer her şey, basit bir giyinme eylemini gerçekleştirmek bile onun için fazla anlaşılmazdı. Evden dışarı çıkmak gibi basit bir eylem de öyle. Lev masanın üzerine Casey için bir not bıraktı, kanlı çarşaflar hâlâ yataklarındayken Bea'yı hastaneye götürdü. Yolcu koltuğundaki Bea onu izliyordu. Lev'in yüzü solgundu, çenesi ise gergin. Bea'nın hâlâ kanaması vardı, kanadığını hissedebiliyordu. Bunu hissedebilmekten nefret etti, şu noktaya kadar tam olarak yapması gerekeni yapan vücudunun bu başarısızlığından nefret etti.

Tanrı bu ruhu koruyacak, diye söz verdi ona Lev.

Biraz soğuk olacak, diye uyardı doktor, ultrasonun önünde durmuş Bea'nın rahminin üzerine döktüğü jeli yayarken. Bea gözlerini sıkıca yumdu ve kaybolup gitmek istedi.

Ama bir kalp atışı vardı.

Eve dönüş yolunun tamamı boyunca Lev elini tuttu.

Hâlâ kanadığını hissedebiliyordu. İstirahat etmesi gerekiyordu. Ağır şeyler kaldırmamalıydı. Elini karnına bastırıp ultrasonu düşündü. Bebeğinin o küçücük ve mükemmel şekli, kalp atışları ve hemen yanındaki... leke.

ŞUBAT 2018

Gündoğumunun ilk ışıkları kendini gösterdiğinde Chapman Evi'ne doğru yola çıktım.

Onlara haber vermedim, Poughkeepsie istasyonundan kendi başıma ayrılma sürecini beceriksizce atlattıktan sonra beni medeniyetten uzaklaştırması için taksiye saçma miktarda bir para ödedim. Şoför, gitmek istediğimi söylediğim yere girmeye iznim olup olmadığını sordu şüpheli bir şekilde. Beni yolun başında indirdi ve yolun geri kalanını yürüdüm. Yaya olarak yaklaşınca ev daha da büyük, daha da etkileyici görünüyordu. Ön kapıya geldiğimde öylece durdum, başımda hafif bir sızlamayla Lev beni gördüğünde ne olacağını merak ettim. Bana gitmemi söylemişti ama geri dönemeyeceğimi söylememişi.

Kapıyı çaldım.

Kimse açmadı.

Bu olasılık aklıma gelmemişi. Burada bir sürü insan yaşıyordu, Casey burada çalışıyordu, hâliyle içeride biri olur diye düşünmüştüm. Evin etrafından dolaşıp arka taraftaki pencereden içeriye bir göz attım. Büyük Salon boş, ışıklar da kapalıydı. Kapıdan başlayan ayak izleri yeni yağmış karın üzerini yer yer ezmiş, saf manzarayı kesintiye uğratmıştı.

Göle giden yola doğru uzanıyorlardı.

İzleri takip etmeye karar verdim.

Çam ağaçları hışırdayıp rüzgârla yavaş yavaş salınıyordu ve patikanın derinliklerine ilerledikçe, Casey'nin burada insanın Tanrı'yla baş başa kalmasıyla ilgili söylediklerini daha çok düşünür oldum ve bunun, onun daha derin –ya da daha yoğun– bir sessizlik deneyimlediği anlamına gelip gelmediğini merak ettim.

Ağaçlar seyrekleşmeye başladığında ileriden gelen sesler duydum.

Adımlarımı yavaşlattım.

Göl görüş alanıma girdiğinde, ağaçların arasından çıkmadan bana sundukları örtünün ardına gizlendim. Suyun kıyısında iki kişi vardı ve ilk başta, gördüğüm şeyden ne anlam çıkaracağımı bilemedim. Lev. Yakasız bir gömlek ve kot pantolon giymişti, montu yoktu. Eğer ben üşüyorsam, ki üşüyordum, o donuyor olmalıydı ama anlayamayacak kadar uzağındaydım. Yanında benzer şekilde yetersiz giyinmiş bir adam daha vardı. Foster'ın yakınlarda durmuş etrafı kolaçan ettiğini gördüm. Dudağımı ısırarak yavaş yavaş ilerledim. Lev'le adam, az sonra neler olacağını tahmin etmeme yetecek belli bir kararlılıkla suya baktılar.

Sonra da beklediğim oldu.

Dondurucu göle girdiklerinde vücudum kasıldı. Adam suya temas ettiğinde bağırınca irkildim. Yemin ederim ki suyun korkunç, berbat yakıcılığını kendi tenimde hissedebiliyordum. Lev hiç ses çıkarmadı. Lev'in gölle çevrelenmiş olmasına rağmen mutlak sakinliğinin, adam yavaşça yığılırken onu dimdik tutabilmesinin imkânsızlığı karşısında nabzım kulaklarımda atmaya başladı.

Nasıl hissetmezdi?

Lev konuşmaya başladı. Bulunduğum yerden kelimelerini seçemiyordum ama sesi tek notalı bir şarkı kadar sabitti, sonra adamın aynı notayı soluk, kesintili bir taklitle tekrarlaması için duraksadı.

Hemen ardından Lev adamı tamamen suya yatırdı.

Adam suyun altına girer girmez nefes almayı bıraktım ve o tekrar suyun üstüne çıkana kadar da nefes almamaya karar verdim. Kalbim göğsümde, sonra da başımda küt küt attı. Gözlerimin önünde siyah noktalar belirmeye başladı. Nefes verdim; nefes almam gerekiyordu. Adam hâlâ suyun altındaydı. Korkuya kapıldım ve elimin yavaşça cebime, telefonuma gittiğini hissettim.

Ya bu bir vaftiz töreni değilse?

Sonra Lev adamı sudan çıkardı. Adamın boğulurcasına öksürmesi şiddetli bir şekilde havayı doldurdu ama adam sakinleştiğinde Lev'in yanında tıpkı onun gibi hareketsizce durdu, sanki o da artık soğuğu hissetmiyordu. Belki de öyle bir şok yaşıyordu ki hissedemiyordu.

Adam kendini Lev'in kollarına bıraktı ve uzun bir süre öyle durduktan sonra birlikte kıyıya, Foster'a doğru ilerlediler. Oraya ulaştıklarında Foster yardım edip adamın bir koluna girdi ve Lev'le ikisi adamı aralarında dikkatlice destekleyerek ilerlemeye başladılar.

Adam hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Eve dönüşleri, onları doğrudan benim geldiğim yoldan geçirecekti ve burada bulunmamam gerektiğini biliyordum. Etrafımı inceledim. Lev'in kulübesine giden bariz rotayı izleyemezdim ama ağaçların arasında kalarak sola doğru ilerlersem en sonunda kulübeye ulaşabilirdim. Karların üzerinde elimden geldiğince sessiz bir şekilde ilerlemeye koyuldum. Foster, Lev ve o adamın az önce durduğum yerdeki seslerini duyduğumda keşif noktamı daha yeni geçmiştim. Adam tekrar tekrar *teşekkür ederim* diyordu.

Arkama dönüp bakma arzuma karşı koydum ama tek yapmak istediğim buydu. Sonunda Lev'in kulübesini görene kadar yoluma devam ettim.

Ön kapıyı açtım. İçeri girip botlarımı çıkardım. İçerisi ne sıcak ne soğuk sayılırdı, Lev ateş yakalı çok olmamış olmalıydı. Eğer burada çalışıyorduyorsa da buna dair hiçbir iz bırakmamıştı. Montumu çıkarıp köşedeki yatağa oturdum ve öne uzanıp başımı ellerimin arasına aldım. Tanrı'ya inanmıyor olabilirdim ama gözlerim kapalı bir şekilde de yaşamıyordum. Dini törenleri biliyordum ve kilisenin tüm işaretlerinden, tarihinden ve icralarından –Lev'le o adam, su, etraflarındaki ağaçlar– sıyrılmış olması, bir şekilde tüm olanları daha gerçek gösteriyordu. Lev'in o suyun içindeki, kusursuz bir şekilde sakin ve soğuktan hiç etkilenmeyen hâlini düşündüm ve inancın insanı koruduğu şeyin bu olup ol-

madığını, bunun inancın mümkün kıldığı şeylerden yalnızca biri olup olmadığını merak ettim. Sonra birdenbire dişlerimin titrediğini, uyuşan ve ağrıyan eklemlerimi, tenimde dolanan ürpertiye acı verici bir şekilde fark ettim.

Bebek –bir kızdı– fazla erken gelmişti.

Normalde takvimden daha çok yaprağın düşmesi gerekiyordu.

Doğum o kadar hızlı gerçekleşmişti ki Bea hiçbir spesifik ayrıntıyı hatırlayamıyordu. Vücudu travmatize olmuştu. Bea âdeta parçalanmıştı. Dikişli ve yaralıydı. Doğumhanedeki bulanık görüntüler ve sesler, Bea'nın kulaklarında atan kalbinin uğultusundan dolayı fazla şekil alamıyordu. Sonrasındaysa vücudundaki o ani, belirgin yoklukla ve bunun işaret ettiği şeyle beraber bir coşku seli akın etti her zerresine: Bir şeyi var etmişti. Bea hayatında bir daha hiç bu kadar güçlü bir şekilde tamamlanmış hissedip hissetmeyeceğini bilmiyordu. İlk ten temasını beklememesi gerektiğini biliyordu ama yine de bekledi. Tek istediği kızını göğsüne bastırıp kalp atışlarını dinlemektir. Hâlâ bekliyordu.

Lo doğduğunda annesi ve babasının ona yenidoğan yoğun bakım ünitesinin özel bir yer olduğunu anlattıklarını hatırladı – *Çünkü buraya gelip seni görmek için yerinde duramıyordu. Ama orası özel bir yer falan değildi. Çiçeği burnunda ebeveynlerin solgun, harap olmuş yüzlerinin, hayatın kırılğanlığına ve adaletsizliğine ilk elden tanık olmak için kuvözlerin önünde durduğu özel bir cehennemdi orası.* (Kendisinden daha şanslı olanları düşünmeye katlanamıyordu.) Lo'nun doğumuyla ilgili anılar, Bea'ya ailesinin ne kadar da uzakta olduğunu hatırlattı. Bekleme odasındaki hiç kimse onunla aynı kandan değildi veya aynı soyadı paylaşmıyordu. Annesini düşündü, annesinin göğsüne kıvrıldığını, annesinin kollarının onu sardığını düşündü ve bunu o kadar çok istedi ki bir tuvalet bulup ağlamak zorunda kaldı. Annesini istiyordu. O da bir anne olmuştu. Sütü ise gelmemişti.

Lev, Foster'dan hastaneye gelip doktorlarla hemşirelerin konuştukları dili anlamalarına yardımcı olmasını istemişti. Foster onlarla konuştuğunda, Bea'yı gizlice bir kenara çekip ona kendi teşhisini söyledi: Bebek ondan olmalıydı. Lev Warren'ın çocuğu bu dünyaya bu kadar komplikasyonla gelmezdi. Lev Warren'ın çocuğu yaşama ölümün eşiğinde başlamazdı. İkisinin yaptığı şey bir zehirdi ve çocuğu zehirlemişti. Kendi işledikleri günden itibaren bebeğin arındırılması gerekiyordu yoksa onu sonsuza dek kaybedeceklerdi.

Bea'nın artık bir kızı vardı ve onsuz bir dünyanın düşüncesine dayanamıyordu.

Ona söylemek zorundayız, demişti Foster.

Ama Bea bu düşünceye de dayanamıyordu.

Ne isim koydunuz? diye sordu hemşire çünkü hiç kimse bir ismi olmadan ölmemeliydi.

Foster, Lev'e itiraf ederken Bea kimsenin olmadığı hastane şapeline gitti; yolculuğu, aniden sona erdiği âna kadar birbiri ardına atılan tereddütlü adımlardan ibaretti. Mihrabın ve çarmıhın karşısında kederinin ağırlığıyla yere yığılıp ağlamaya başladı. Tanrı'ya en son yalvardığında bir çocuktu, şimdiyse bir anne. Çocuğu için güçlü olmak bir annenin göreviydi.

Tanrım, diye yalvardı kalbinin var gücüyle.

Ve sonra O belirdi.

Bea başını kaldırıp baktığında Lev'in yüzü gölgeler içindeydi. Uğradığı ihanet âdeta üzerinden saçılıyordu ve bu, Bea'nın kalbini paramparça etti çünkü Bea onu seviyordu, ondan daha çok sevdiği hiç kimse yoktu ve Foster'la yaptığı şeyi sadece ve sadece ona duyduğu sevgi ve bağlılıktan dolayı yapmıştı ama Lev'in durumu asla böyle görmeyeceğini de açık ve net olarak biliyordu.

Şimdi şunu da biliyordu ki, Emmy'nin annesi olmak için her şeyi yine olsa yine yapardı.

Emmanuelle. Fransızca. Tanrı bizimledir.

Şehvet, dedi Lev ona doğru ilerleyerek, gebe kaldığında günahı doğurur. Günah ise büyüdüğünde ölüm getirir. Duraksadı, sonra Bea'ya sanki bir yabancıymış gibi baktı. Sana hiç kimseye olmadığım kadar destek oldum. Sen de bana hiç kimsenin etmediği kadar ihanet ettin.

Bea başını önüne eğdi.

Sana yüceliği gösterdim, kız kardeşini ölümden döndürdüm ve tüm gördüklerine, sana tüm verdiklerime rağmen yine de bana sırt çevirdin ve şimdi de... şimdi de benden benim olmayan bu çocuğu kutsamamı istemeye cüret mi ediyorsun?

Bea'nın önünde çömelip elini çenesine götürerek gözlerinin tam içine bakmasını sağladı.

Özür dilerim, diye fısıldadı Bea.

Tanrı seni seviyor. Ama Tanrı her kimi severse, onu ıslah eder.

Bea'nın gözlerinden yaşlar döküldü.

Bana dönmek için acı çekecek misin, Bea? Kızını kurtarmak için?

Her şeyi yaparım, dedi Bea.

Lev ona ayağa kalkmasını söyledi.

ŞUBAT 2018

Hâlâ vakit var, diye fısıldadı Bea, hastanedeki yatağıma yavaşça girerken. Bir elini uzatıp elimi sıkıca sardı. *Söz veriyorum.*

Soluk soluğa uyandım, kalbim pır pır atıyordu. Elim göğsüme bastırıp sakinleşmeye çalıştım. Nerede olduğumu anlamam biraz vakit aldı.

Lev'in kulübesi.

Onun yatağında kıvrılıp gözlerimi kapamıştım, yastığa sinmiş temiz kokusuysa beni uykuya daldırmıştı. Şimdi odada benimleydi, masada oturmuş dizüstü bilgisayarında sessizce çalışırken bir elini çenesine dayamıştı. İçinizdeki hayat neredeyse gerçekmiş ve size aitmiş gibi gelen ama bu konuda ne hissettiğinize karar veremedi her şeyin kaybolup gittiği, garip bir şekilde beden dışı o anlardan birini yaşıyordum. Lev bir nefes verip gözlerini ovuşturdu, sonra başını bana doğru çevirip uyandığımı gördü. Hemen arkasındaki eviyeğin üzerindeki pencereden hiç ışık vurmuyordu, gece olmuştu. Odanın ortasında ise ateş çitirdiyordu.

Oda sıcaktı.

"Çok huzursuzdun," dedi, gözlerini bacaklarıma dolanmış battaniyelerde gezdirerek. "Uyandığında hiç uyumuş gibi hissediyor musun diye merak ettim ister istemez."

Yavaşça oturup battaniyeleri düzelttim. Kendime doğru çektiğim dizlerime kollarımı sardım. *Hayır,* demek istiyordum. *Hiç öyle hissedemiyorum.* En azından son altı yıldır. Ama sesim benden uzakta bir yerdeydi, kalbimin aslında cevaplarını istemediği soruları sormaktan yorulmuştu. Başımı bacaklarıma dayayıp yüzümü ona döndüm.

“Emmy seni soruyordu. Dediğine göre güzel daireler çiziyormuşsun,” dedi. Gözlerimi kapadım. Demek aklında kalan tek şey bu olmuştu. Daireler. Lev duraksadı. “Sana onunla ilgili hiçbir kural koymadım. Benim hatamdı. Kendime hâkim olamadım, Lo. Özür dilerim.” Gözlerimi açtım. “Benim için de zor. Ablanın terk ettiği tek kişi Emmy değil.”

“Tanrı bile ona yetmemiş,” dedim, sesim sert ve uykudan dolayı yorgundu. “Ondan nefret ediyor musun?”

“Ona karşı hissettiğim tek duygu minnettarlık.”

“Minnettarlık?”

“Bana bir kız çocuğu verdi.”

“Annenden nefret ediyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. O beni ben yaptı.”

Bunu duymak beni biraz utandırdı. Acımasızca şiddet görmüş bir çocuk olan Lev, büyüyüp kalbinde bağışlama duygusu olan bir adama dönüşebiliyordu, oysa ben kendi kayıplarım ve onların sonuçları yüzünden o kadar acı çekiyordum ki birini bağışlamanın nasıl bir şey olabileceğini hayal bile edemiyordum.

“Nasıl öldü?”

“Yanarak. Ev yangını. Söndürülmemiş bir sigara.”

Lev’in gövdesindeki nokta nokta yara izlerini, bu durumun annesinin sonunu ne kadar şiirsel kıldığını ve bunun aslında ne kadar da içi boş bir zafer olduğunu düşündüm.

“Emmy *senin* ailen,” dedi. “Ve eğer burada onun ailesi olarak bulunmak ve onu –yeğenini– görmek istersen bunun memnuniyetle karşılanacağını bilmeni istiyorum.”

Sertçe yutkundum, bu teklif karşısında sakinliğimi korumaya çalışıyordum. *Yeğenin*. İlk kez birinin Emmy’nin benim bir parçam olduğunu söylediğini duymuştum ve bunu ne kadar çok istediğimi, bir yandan da bundan ne kadar çok korktuğumu ama şimdi o imkân verildiği için bunu ne olursa olsun istediğimi hissedebiliyordum. Kalbim sonunda istediğim bir şeyin bana verilmesini zar zor anlamlandırabiliyordu ve bu çok fazla geldi. Başımı dizlerime gömdüm, omuzlarım titriyordu. Lev yanıma

gelip elini enseme koydu. Bundan, yarattığı utançtan, açık ettiği zayıflıktan neredeyse iki büklüm olup kaçacaktım.

“Ben...”

“Özür dileme,” dedi kati bir şekilde.

Elini çekti ve bir yanım hâlâ enseme olmasını istedi. Uzaklaştı ve bir yanım hâlâ yakınımda olmasını istedi. Eviyeye yöneldi, tezgâhtan bir bardak alıp suyla doldurdu ve sonra bana getirdi. Bir yudum içip bardağı yere koydum. Düzgünce oturdum, bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım, gözlerim ayaklarımdaydı... ve onunkilerde.

“Dün... sana Mills Köprüsü’nden atlayacak olan o kişiyi soracaktım. Onu hayatta tutacak ne söylediğini bilmek istiyorum.”

“Ona çektiği acıyı Tanrı’nın gördüğünü ve ona inandığını söyledim,” dedi.

“Tanrı’yı duymak nasıl bir şey? Gerçekten ne hissettiriyor insana?”

“Son derece acı verici.”

Cevabı karşısında soluğum kesildi. Bunu gözlerinde görebiliyordum, ne kadar canının yandığını.

“Tanrı kendi işi konusunda bana güvendi,” diye devam etti Lev, “ve onun adıyla yaptığım her şeyde yetersiz kalacağım. Tahmin bile edemeyeceğin kadar çok başarısızlığım var, onların içinde yaşıyorum.”

“Başarısızlıkların neler?”

“Kardeşini yanımda tutamadım. Jeremy’yi koruyamadım. Mills Köprüsü’nden inen kadın sonra başka bir köprü buldu. Vazalara gelen insanlar gidip bir daha gelmiyor. Tanrı mükemmeldir, dolayısıyla bu yetersizlikler sadece benden kaynaklanıyor olabilir.” Duraksadı. “Sana bir şey sorabilir miyim, Lo?”

“Evet.”

“Tanrı’yı duymamak nasıl bir şey?”

Gördüğüm vaftiz törenini, adamın suyun yüzeyine çıkışını düşündüm. Onu çevreliyor gibi görünen ışığı. Önceden olsa, bu

soruya bir cevabımın olmamasını bir eksiklik olarak görmezdim ama artık o kadar da emin değildim.

“Makale için seninle konuşmak hoşuma gitti,” dedi, sorduğu soruya hiçbir zaman yeterli bir cevap veremeyeceğimi bilerek. “Seninle konuştuğumda, inandığım şeylerin gücünü hissediyorum. Bunların hatırlatılması güzel bir şey. Bunları paylaşacak bir yer olması.”

“SVO olmayacak.”

Lev bana meraklı bir şekilde baktı ve gözlerimde bir şey görmüş olmalıydı çünkü endişeli bir tavırla bana neler olduğunu sordu, birbirimizi son görüşümüzden bu yana neler olmuş *olabileceğini*. Her şeye rağmen ona anlattım. Ona Paul’un yaptıklarını ve daha fazlasını anlattım –Lev bana makaleyi sunana kadar SVO’da aslında hiçbir şey üzerinde çalışmadığımı ve aslında bunun bile bir garantisi olmadığını– ve bunu gerçekleştirecek kadar iyi olduğumu düşündüğümü söyledim.

Lev uzun bir süre sessiz kaldı.

“Makalenin SVO’ya ihtiyacı yok,” dedi sonunda. “SVO’nun ona ihtiyacı var. Yazını her yere götürebilirsin, *Lo. Times, Time, New Yorker...* Casey’nin bir sürü bağlantısı var. Bunu gerçekleştirebiliriz, sen ve ben. Onu hak ettiğimiz kitleye sunabiliriz.” Başımı kaldırıp ona baktım, yüzünde ona inanmamam gerektiğine dair beni uyaran hiçbir şey yoktu. “Bea yazmayı sevdiğini söylemişti.”

“Yanlış değil.”

“Neden seviyorsun?”

Bu soru beni boğdu, gözlerimin daha da yaşarmasına sebep oldu çünkü sorduğu an, bana daha önce hiç kimsenin bunu sormadığını fark ettim.

Paul’un bile.

“Kazadan sonra, eğer ölmüş olsaydım bunun hiçbir anlam ifade etmeyeceğini fark ettim ve ben...” Sesim çatladı. Lev’in itiraz edecek gibi durduğunu gördüm ama onu durdurdum çünkü bunu şimdi söylemezsem hiçbir zaman söyleyemeyebilirdim. “Ve o zamandan beri... hiçbir şey hissetmedim.” Yutkundum. “İnsan

bir hikâye –gerçek, *doğru* bir şey– anlattığında başkalarının içinde yaşar. Ve yazmak bana... yaşadığımı hissettirebilecek en büyük fırsatmış gibi geliyor.”

Önümde diz çöktü ve elleriyle ellerimi sıkıca sarıp göğsüne doğru çekti. Gözlerindeki bakış hassas olduğu kadar yoğunlu da ve daha önce birinin bana hiç böyle bakıp bakmadığını anımsayamadım ve bu, yüreğimi sızlattı.

“Peki ya sana başkalarının içinde zannettiğinden çok daha güçlü bir şekilde yaşadığını söylesem?” dedi usulca. “Zannettiğinden çok daha fazla insanda yaşadığını?”

“Ne demeye çalıştığını anlamadım.”

“Buradaki herkesin seni neden tanıdığını merak etmedin mi hiç?”

“Bea’nın kardeşi olduğum için tanıyorlar.”

Başını iki yana salladı, ellerimi daha da sıkı tutmaya başladı.

“Kimim ben?” diye fısıldadım.

“Sen benim mucizemsin.”

“Ne?”

“Hayata döndürdüğüm kız.”

“Ne? Hayır.”

Ellerimi hızlıca onunkilerin arasından çekip ayağa kalktım, nabzım deli gibi atıyordu. Ben kapıya doğru ilerlerken kenara çekildi ama nereye gidebileceğimi bilmiyordum. Gidecek başka bir yer yoktu ki.

Sadece burası vardı.

Başım dönerken alnımı kapıya bastırdım. Oda dönüp durmasın diye gözlerimi kapadım ve Lev’in bana yaklaştığını hissettim, yumuşacık sesi aramızdaki boşluğu doldurdu.

“Orada seninleydim,” dedi. “Ablan beni sana getirdi. Sen eşik-teydin ve ölüm her yanırı sarmıştı. Tanrı sende çok büyük bir amaç gördü ve bana seni geri döndürmemi söyledi. Ben de ellerimi üzerine koydum ve geri döndün işte.”

Gözlerimi açarak ona döndüm ve Lev tam karşımda durdu, sanki...

Sanki sadece bir insanmış gibi.

“Bunca zamandır bunun Tanrı’nın Bea’ya hediyesi olduğunu düşünmüştüm ve Bea’nın bunu neden reddettiğini anlayamamıştım ama sanırım artık biliyorum. Sen Tanrı’nın ona hediyesi değildin...”

Avuçlarını yanaklarıma koymadan önce, beni tamamen görebilmek için saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı; bacaklarım tutmadı, zihnim duyuşal hatıralarla doldu ve sonunda vücudumun bunca zamandır bana ne söylemeye çalıştığını anladım. Hastane, köşelerdeki karanlık. Yatağımın ayakucundaki adam... Artık anlayabiliyordum, artık o adamı o kadar net bir şekilde görebiliyordum ki onu nasıl kâbus zannedebildiğimi anlamıyordum.

Uzanıp bileklerini sıkıca kavradım. İlk başta tereddüt etti, sonra alnı benimkine hafifçe değecek kadar öne eğildi. Gözlerinde, şu an içimdeki her şeyin cevaplamak istediği ama aynı zamanda cevaplamaktan da korktuğu bir soru vardı.

“Sen Tanrı’nın bana hediyesisin,” diye tamamladı sözlerini.

Bileklerini bırakıp yüzüne uzandım, parmaklarımı çenesinin kenarında gezdirdikten sonra ilerleyip dudaklarında durdum. Avucumu açıp yüzünün kıvrımına bastırdım. Başını elime yasladı, avucumdaki dudakları tenime değen bir ateşti ve dudaklarından bütün bedenime bir elektrik akımı yayıldı. Aramızdaki küçük mesafe aniden o kadar dayanılmaz bir hâl aldı ki bunu bildiğim tek yolla düzelttim: Elimi ensesine götürdüm ve dudakları dudaklarıma değene kadar onu kendime çektim. Dudakları yumuşacıktı. Dilimle onları araladım. Nefesi hızlandı, benimki de. Parmaklarını gömleğimin eteğine götürdü ve gömleğimi başımın üzerinden çıkarıp yere bıraktı. Nefes verip geriye doğru bir adım attı ve aramızda duran her şey bir hiçlik hâline geldi, bizim haricimizdeki her şey yok oldu. Kendisini bana doğru bastırdı, ağzını kulağıma yaklaştırdı.

“Senin hiçbir kusurun yok,” diye fısıldadı.

4. KISIM

@novaebook

Kendi kızı ismini bilmiyordu.

Emmy, *Bea*'yı tanıyordu elbette; onu kamuru tutup yerde yuvarlanacak kadar güldürmek için komik suratlar yapan kadını tanıyordu, kahvaltısını hazırlayan ve onu ketçabın hiç anlatılmamış harikalarıyla tanıştıran kadını tanıyordu, her gün ilk ve son görüşmelerinde yakın veya uzak her mesafeden ona el sallayan kadını tanıyordu ama Emmy *anne, anneciğim* gibi kelimeleri bilmiyordu.

Bazen Bea gecenin bir yarısında uyanır, bedeninin bilinçsizce verdiği ilkel tepkiyi, o çağrıyı duyduğunu zannederdi... ama hiçbir zaman duymayacaktı. Lev'in ellerini Emmy'nin üzerine koymasının, onu ölümün kıyısından yaşama döndürmesinin bedeli buydu işte.

Bea'nın günahının bedeli buydu.

Emmy neredeyse üç yıldır hayattaydı. Ve bu süreçte çok meraklı, hayat dolu ve çok güzel bir kız çocuğu olmuştu. Lev'in çok çalışıp yorgun düştüğü ve uykunun en derin kısmı tarafından ele geçirildiği geceler, Bea'nın ondan çalabildiği nadir ve değerli anlardı. Gizlice eve girer ve Emmy'nin yatağının başında durup nefes alıp verişlerini izlerdi. Usulca ona fısıldardı.

Anne... anneciğim... anne...

Ama hiç işe yaramazdı.

Bea kendine, bunun ödenmesi gereken ufak bir bedel olduğunu söylemeye çalışıyordu. Eğer Lev ondan isteseydi, kızı için yüzlerce, binlerce, milyonlarca kez ölürdü. Ve bütün cömertliğiyle Lev böyle bir şey istememişti.

Ama son zamanlarda Bea keşke isteseydi diye düşünüyordu.

MART 2018

Sırtımdaki sıcaklığın, Lev'in yokluğunu hissettim.

Gözlerimi açtım. Yatak soğuktu, battaniler darıadağınık hâlde yatağın ucundaydı. Yavaşça döndüm ve Lev'in kulübenin ortasında dikildiğini gördüm. O, telefonuna bakarken sabahın ilk ışıkları yüzüne vuruyor, tenini çok güzel bir altın rengine bürüyordu.

İsmiini fısıldadım, karşılık vermedi.

Gözlerini telefonundan ayırmadı. Sessizliği huzursuz ediciydi ve yavaşça yataktan çıktım, soğuk zemin çıplak ayaklarımı üşüttü. Çıplak vaziyette karşısında durdum, bedenim hafifçe titriyordu. Tekrar ısınmak istiyordum; onun beni tekrar ısıtmasını istiyordum. Elimi yüzüne bastırıp başını hafifçe kendime çevirdim.

Bir terslik vardı.

Telefonunu bana verdi ve ansızın kulübeden çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Ekranı baktım ve SVO'nun internet sitesiyle karşılaştım; logosu son manşetin başındaydı.

Nefesim kesildi.

BİRLİK PROJESİ'NİN İÇYÜZÜ: ŞİDDET DOLU RİTÜELLER,
FİZİKSEL VE DUYGUSAL İSTİSMAR, NEW YORK'UN EN SEVİLEN
ORGANİZASYONLARINDAN BİRİNDEKİ HAYATI TANIMLIYOR.

Başparmağımla kaydırarak makalede aşağıya indim, bu kelimelere bir anlam vermeye çalışıyordum.

SVO anonim kaynakların kullanımı konusunda son derece tedbirli bir politika izler...

Size sunduğumuz bilgiler doğrulanmıştır...

Okumak üzere olduğunuz makale, Birlik Projesi'nin iç işlerini yakından bilen ve ismini vermek istemeyen biri tarafından kaleme alınmıştır...

Lev'in yanına gittim. Bana döndü. Üzerimde tek parça bile kıyafet yoktu, sabah ayazında donuyordum.

Onun gözleri vücudumda dolanırken ben onun yüzünü inceledim ve onu daha önce hiç görmediğim kadar net gördüğümü hissettim; bir zamanlar olduğu çocuğu, annesinin öfkesinin insafına kalmış çocuğu, acılar çekmiş çocuğu, hayatı boyunca acı çekmiş ve tüm bunlara rağmen yine de kurtarmaya değer bir dünya bulabilmiş çocuğu gördüm.

O sadece bir çocuktur.

"Yazılanlara inanmıyorsun," dedi. "Değil mi?"

Ellerimi yüzüne bastırdım ve aramızdaki küçük boşluğu o makaledeki yalanların doldurmasına izin vermeyi reddettim.

Bize ayağa kalkmamızı söyledi.

Ona sadece gördüğüm şeylere inandığımı söyledim.

Son yetmiş iki saat tam bir kâbus gibiydi. SVO'nun makalesi, Twitter'da ülke çapında en çok konuşulanlar listesinin başına yerleşmişti. Halkın tepkisi absürt tiyatronun sınırlarındaydı. AP* konuyu ele aldı. *Vice* âdeta bayram ediyordu. New York medyası üç Birlik Merkezi'nde de kamp kurdu, tek derdi onları geçip ihtiyacı olanlara yardım etmek olan herhangi bir Proje üyesinden bir açıklama koparma umuduyla binalara resmen yerleştiler, bu durum da üşüyen, aç insanları yiyecek ve barınak arayışından vazgeçirdi. Casey, Proje'nin bağlantılarından –danışmanlar, doktorlar, akıl hocaları, eğitimciler ve daha nicelerinden– telefonlar almaya başladı, yardım ve yataklıkla suçlanmaktan korkuyorlardı çünkü artık kimsenin inanmaya gücü kalmamıştı.

Fakat Lev, Birlik Projesi'nin karşı durduğu dünyanın başından beri bu olduğunu söylüyordu.

Casey'nin ofisinin dışında sessizce durup bu krizle ilgili ne yapılacağına dair konuşmalarını, üyelere basına karşı nasıl davranmaları gerektiğine (hiçbir şey söylemeyeceklerdi) dair verdikleri talimatları, bahar için planladıkları sosyal yardım girişimleri konusunda ne yapacaklarını, en kötüsünün geçmesini –tabii geçerse– bekleyip beklemeyeceklerini veya artık bunları kaybetmiş olup olmadıklarını tartışmalarını dinledim.

Paul bana mesaj gönderip duruyor, ne düşündüğümü soruyor ve sanki benim bu olayla bir ilgim varmış gibi beni tebrik ediyordu. Benimle buluşup konuşmak istiyordu. Duymak istediğimi düşündüğü şeyler söyleyecekmiş. Ona cevap vermedim.

* Associated Press, Amerika Birleşik Devletleri merkezli bir haber ajansı. –çn

Lev her zamankinden daha çok sessiz kalmayı tercih ediyordu ve belki de bu başka bir *Vice* haberi olsaydı bundan kurtulabilirdi ama çeşitli hareketlerin sosyal medyada yaşayıp öldüklerini görmüştüm. Bir kez bu şekilde kancasını geçirdiğinde, durumu kurtarma şansı hızlıca yok olurdu.

Artık dayanamadığım için odaya girdim ve “Bir basın duyurusu yapmanız lazım,” dedim. Bana baktılar. “Toptan bir inkâr.”

“Bu yalnızca suçu itiraf etmek olarak görülür,” diye karşılık verdi Casey. “Makaleyle ilgili sorun şu ki, içinde tamamen yalanlayamayacağımız kadar gerçeklik payı barındırıyor. Evet, bir Düşünme Odamız var. Tanıklıkları kaydetmiyoruz ve bunları üyelerin ayrılmasına engel olmak için teminat olarak kullanmıyoruz – bunun Katoliklerdeki günah çıkarmadan bir farkı yok. Evet, birbirimizi sorumlu tuttuğumuz ve anlaşmazlıkları çözmek için grup olarak çalıştığımız toplantılarımız var ama birbirimizi *istismar* etmiyoruz. Şu anda arama motorlarında Birlik Projesi’nin yanına en sık yazılan anahtar kelimeler *Halklar Tapınağı*,^{*} *Jonestown*,^{**} *Dust and Stars*, *Cennetin Kapısı*^{***} ve *Branch Davidians*.^{****} Bu söylemler hiçbir farka yer bırakmıyor. Şimdi çıkıp bir şey söylemek bize hiçbir şey kazandırmaz.”

“Peki ya ben makalemi yine de yazsam, karşıt bakış açısı olarak? Herkesin Birlik Projesi’yle ilgili düşündüğü kötü şeyleri düşünen ama sonra fikrini değiştiren birine ihtiyacınız var. Bu kişi de *benim*. Tıpkı Monica Lewinsky’nin *Vanity Fair* makalesinde yaptığı veya Tonya Harding’in *I, Tonya*’sı gibi. Tek yapmanız gereken Proje’yi halkın gözünde kurtarmak ve...”

“Ben zaten kurtarıcıyım, Mesih’im.” Lev’in sesinin keskinliği beni korkuttu, irkilmeme sebep oldu. Bana özür dileyen gözlerle

* 1955 yılında Jim Jones tarafından kurulan, 1978 yılında müritlerinin topluca intihar ettiği bir tarikat. –çn

** Jim Jones’un ve 918 müridinin intihar ettiği şehir. –çn

*** Hristiyanlığın bin yıllık refah dönemi inancı, Yeni Çağ ve ufolojiyi harmanlayan ve 1974 yılında kurulan dini bir hareket. –çn

**** 1955 yılında başlatılan dini bir hareket. –çn

bakarak sesini yumuşattı. “Yanlış bir şey yapmamışken kefaret aramayacağım. Ben sadece Tanrı’ya hesap veririm, Lo ve bu yüzden Tanrı bizi koruyacak.”

Casey’nin masasının arkasındaki pencereden dışarı baktım, çamlar gece göğünde ürkütücü silüetler oluşturunuyordu ve onların ilerisinde de göl vardı. Alnımı ovuşturdum.

“Birinin sana nasıl böyle bir şey yapabileceğini anlayamıyorum.”

“Bu makale, bizi Tanrı’nın işini durduracak kadar lekelemek üzere tasarlanmış. Tanrı’nın işi olmazsa Proje de olmaz,” dedi Lev. “Burası bir Krallık... birinin buraya sahip olmak istemesi veya bunu başaramayınca yok etmek istemesi çok doğal.”

“Yalanlamamız lazım,” dedi Casey. “Bu durumu çözebilecek tek şey bu.”

Telefonu çaldı. Casey’nin telefonu açmasını ve hattın diğer ucunda her kim varsa ve her ne söylüyorsa ona kısa cevaplar vermesini izledik. Hemen ardından Casey’nin yüzünde kalan azıcık renk de silinip gitti. Telefonu kapayıp gözlerini boşluğa dikti.

Lev ona doğru yaklaştı. “Casey?”

“Arthur Lewis bize dava açmış,” dedi Casey.

Lev izin isteyip Casey’nin ofisinden çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapadı. En az onun kadar ne yapacağımı bilmez hâlde Casey’ye döndüm. Yüzünü buruşturup başını ellerinin arasında gömdü. Ağlamaya başladı. Endişesinin ağırlığını kendi omuzlarımda hissediyordum ve benim endişem de az değildi. Altı ay önce bırakın iyi bir yeri, burada benim için bir yer olabileceği bile aklımın ucundan geçmezdi... Bir de şimdi bakın...

Ellerini indirip derin bir nefes aldı, elinden geldiğince soğukkanlı durmaya çalıştı. Uzun bir süre sonra, “Buna şaşırmamam lazım,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Sonunda oldu işte. Dünyada ne zaman iyi bir şey olsa insanlar onu yok etmek istiyor. Ne zaman saf bir şey olsa onu bulan-dırmak istiyorlar.” Gözlerini sildi. “Proje, dünyanın başarısızlık-

larına ayna tutuyordu ve dünyanın karşılığı da aynayı kırmak oldu. Biz dünyaya rağmen varız, Lo, dünya sayesinde değil.”

Bazı şeylerin tüm bu olanlardan etkilenmemesi gerekiyordu.

Emmy'nin uyku saati de bu şeylerden biriydi. Artık uyku öncesi ritüelinin bir parçasıydım, iyi geceler dilemem gerektiğinde ısrar ederek kendimi dahil etmiştim çünkü *onun* sabah orada olacağıma dair söz vermeme ihtiyacı vardı – belki de daha ziyade ondan bu sözü isteyen bendim.

Odasının köşesindeki sandalyeye oturduk ve kucağında ayağa kalkıp küçük dolma parmaklarını arkamdaki rafta duran resimli kitapların sırtında gezdirdi. Sonra birini seçip kucağıma iyice yerleştirdi. Gerginliğimi hissetmeyeceğini umdum. Ona kitap okurken sesimdeki titremeyi duymayacağını umdum. Titreyen ellerimi fark etmeyeceğini umdum.

İlk başlarda bunu yapma konusunda kendime güvenemediğimden bütün tuhaflığımla hikâyelerin dudaklarımda ölmesine izin veriyordum ama artık hikâyelerin Emmy'nin gözünde canlanması için elimden geleni yapıyor ve her sayfanın tetiklediği komik, ilginç ve beklenmedik sorularla ödüllendiriliyordum. Bana kendimi hatırlatıyordu. Çocukken etrafta ağzımın sormaya çekindiği sorularla dolu vaziyette dolanırdım. Aramızdaki fark ise Emmy'nin soru sormaktan çekinmemesiydi. Bu özelliğini Bea'dan almıştı. Bazen onu okuduğumuz şeyle ilgili küçük bir sorguya çekerdim. *Bu hangi karakter? Şu hangi renk?* Her soruma doğru cevap verirdi çünkü beni gerçekten dinlerdi ve ne zaman durup üzerine düşünsem, bu durum beni çok etkiliyordu. Ona doğru bildiğini söylemem hoşuna gidiyordu. Benim de öyle. Onunla anılar biriktiriyor, onun yaşam kumaşına kendimi dikiyordum.

Onun ışığına tek bir gölgenin düşmesine izin vermezdim.

“Yarın,” dedi Emmy kucağımdan kayarak inerken, “resim yapacağım.”

“Öyle mi?” Kitabını yerine kaldırdım. “Ne çizeceksin peki?”

“KORKUNÇ ÇAMAŞIR!”

Kıkırdamaya başladı, az önce okuduklarımızdan ilham aldığı şüphesizdi.

“Neymiş bu korkunç çamaşır bakalım?” diye sordu Lev odaya girerek.

Emmy hikâyedeki çamaşırın ürkütücü bir şekilde yeşil yeşil parlamasını anlatmaya başladı ama Lev onu yarıda kesip kollarının arasına aldı ve yastıklarının arasına iniş yaptırmadan önce onu –tamamen coşmasına neden olan şekilde– havada uçurdu. Battaniyeyi altından çekip onu sarmaladı. Köşede bir gece lambası vardı çünkü Emmy karanlıktan korkuyordu, tıpkı benim de o yaşlardayken korktuğum gibi.

“Yarın görüşüyor muyuz?”

Bütün çabama rağmen sesim çatladı. Lev bunu fark etti. Emmy ise fark etmedi.

“Eveet!” diye başını salladı.

“Yerleş bakalım,” dedi Lev yatağın kenarına oturarak. Yavaşça odadan çıkarken Lev’in ona iyi geceler dileyişini dinledim. Ezberlemiştim. *Huzurla...*

“Huzurla bırakıyorum seni. Huzur veriyorum sana. Sen de uzan ve huzurla uyu...” Son birkaç günde olanlara dair hiçbir iz yoktu sesinde. Olanları ondan uzak tutuyordu, dışarıdaki hiçbir kötülüğün içeri girmediğinden emin oluyordu. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Tam o duasını bitirdiği sırada kapıyı arkamdan kaparken tek hissettiğim buydu: “Sabah ise uyanacaksın çünkü Tanrı seni ayakta tutacak.”

Emmy’nin odasından çıktığında Lev beni ağlarken buldu; geçmişteki kayıplarımı zar zor aşabilmişken, gelecekte beni bekleyen tüm o kayıpların ağırlığı altında boğulmamaya çalışıyordum. Bana baktı, yüzü endişe doluydu. Ona Proje’ye katılmak istediğimi söyledim.

“Ah, Lo...” dedi ve beni kendisine çekti.

* Bir çocuk kitabı karakteri. –çn

Arthur'un haksız davasını kazanması pek olası değildi ama yamuk duran kravatıyla yıkılmış gibi görünen, elinde ölmüş oğlunun fotoğrafını tutan, bir türlü oğluyla barışamadığından ve onlardan çalınan yıllardan yakınan, başından beri bildiğini, bizim kötü olduğumuzu bildiğini söyleyen televizyondaki bir babanın son derece etkileyici bir yanı vardı. Yangına dökülmüş bir benzindi. Jeremy uçurumun kenarına Birlik Projesi'nde itilmişti, onu yaklaşan bir trenin önüne götüren hiç anlatılmamış vahşetlere tanık olmaya ve katlanmaya zorlanmıştı. Arthur'un ne kadar ikna edici olabildiğini biliyordum çünkü McCray Bari'nda karşısına oturduğumda ben de ona inanmıştım.

Bu durum *Vice* için yeni bir yazı dizisine ilham olmuştu; Proje mülkünün çevresinde bulunmuş herkesin –özellikle de halka açık vaazlara katılanların– anlatacak bir hikâyesi vardı.

Halk bizim canavar olduğumuzu düşünüyordu.

Basın, Vali Cuomo'ya New York'un hemen dışında faaliyet gösteren "tarikat" hakkındaki düşüncelerini sordu. Birlik Merkezi'nin bağlantıları teker teker kesildi. Morel'deki merkezin duvarına çığ bir kırmızı boyayla *KATİLLER* yazıldı ve dünya Lev'den işlediği suçların hesabını sormaya devam ederken, o hiçbir suç işlemediği gerçeğine sıkı sıkıya tutundu. Hiçbir açıklama yapmayacak ve tekzip dışında bir şeye razı olmayacaktı.

Fakat tekzip için de bir şey söylemesi gerekiyordu.

Yavaşça Düşünme Odası'na girerken kalbim küt küt atıyordu. Atara beni takip etmek istedi ama kapıyı arkamdan kapamadan önce onu koridora kovaladım. Koridorlarda sessizce dolanarak geçen uzun bir öğleden sonranın ardından, bu odanın evde tele-

fonumun çektiği diğer tek yer olduğunu keşfetmiştim. Pencereye yakın durup Paul'u aradım. Üçüncü çalışta açtı. Sesinin aşinalığı midemi bulandırdı. Sesindeki o zafer kazanmışlık hissini duyabiliyor ve şu an nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordum, her şey yolunda gittiğinde ve kendisine tam olarak ayak uyduramadığında hep olduğu üzere bakımsız olmalıydı. Ofiste uyumuş olması, şevkin zirvesinde kalmaya çalışması ve olabildiğince tadını çıkarması beni şaşırtmazdı.

"Denham," diye selamladı beni; bense o kişinin kim olduğunu neredeyse unutmuştum. "Dönüş yaptığın için sağ ol. Bu aralar seni buralarda göremedim ve gözümü açık tutuyordum... Saklanıyor musun?"

"Nerede olduğum önemli değil."

Öfkem onu sessizleştirdi. Telefonu daha sıkı kavradım.

"Haklısın," dedi bir süre sonra. "İnan bana, bana ayıracağın vaktin hak ettiğimden fazlası olduğunun gayet farkındayım."

"Hak ettiğinden çok daha fazlası." Duraksadım. "Orada durumlar nasıl?"

"Yoğun." Memnuniyetini gizleyemiyordu. Kendi doğal ortamındaki Paul'du bu; kancasını takmış, dişlerini kemiğe kadar geçirmiş Paul. "İnanılmaz. Twitter'da ülke çapında en çok konuşulan konu olduğunu görmüşsündür. Yirmi dört saat boyunca listenin ilk beşinde kaldı. İnternet sitemiz birden fazla kez çöktü. Ve şimdi de Arthur... Bu iş güçlenecek. Bu akşamüstü CNN'e bağlanacağım. SVO için çok büyük bir an ve ofise ne zaman adımımı atsam, senin de bunun bir parçası olman gerektiğini düşünüyorum."

Pencereden dışarıya, gri gökyüzüne baktım.

"Peki olmamam kimin hatası?"

"Hemen oracıkta istifa etmen gerekmiyordu," dedi ve bu söylememesi gereken bir şeydi. Nefes verdi. "Bak, bunun profesyonellikten ne kadar uzak olduğunun farkındayım. Ben böyle şeyler yapmam. Açıkçası daha önce hiç yapmadım da. Bunun gözüne nasıl görünmüş olabileceğini anlıyorum."

“Öyle mi?”

“Evet. Lauren’la ciddiyyiz ve aramızdaki şey ben onu terfi ettirdikten sonra başladı... Bilmek istediğin tek bir şey varsa onun da bu olacağını söyledi.”

“Beni ne kadar da düşünüyor.”

“Açıkçası gerçekten düşünüyor. Ben de öyle.” Zırvalıyordu. Yalanlarına daha fazlasını ekledi: “Seni büyük bir kayıp olarak görüyorum, Denham. Telafi etmek istiyorum.”

“Ne demek bu?”

“Gelip tekrar benim için çalış.”

Paul’dan ne demesini beklediğimi bilmiyorum ama beklediğim şey kesinlikle bu değildi.

“Artık kahveni yapmak istemiyorum, Paul.”

“Ben de bunu yapmanı istemiyorum zaten. Aslında kendi kahvemi yapma konusunda epey geliştım.” Ona eşlik etmemi, şakacı bir karşılık vermemi bekledi ama ben öyle bir şey yapmayınca boğazını temizledi. “Bak, sana şöyle anlatayım: Sen zekisin, Denham. Tutkulusun, hırslısın ve ben bunlarla ne yapacağımı bilemedim; tıpkı benim patronlarımin da benimle ne yapacaklarını bilemedikleri gibi. Çok aydınlatıcı bir farkındalık yaşadım, benim yoluma çıkan o insanlara dönüştüğümü fark ettim. Yeni yetenekleri heba etmek istemiyorum, onları değerlendirmek istiyorum. SVO’yu da bunun için kurdum zaten. Bu yüzden de geri dönmeni istiyorum. Sana akıl hocalığını yapmak istiyorum. Eksiği doldurmana, merdivenin basamaklarını tırmanmana yardım etmek istiyorum...”

Boştaki elimin parmaklarını avucuma gömüp acıya odaklandım. İçimde henüz kaybolmayan bir parça Paul’un teklifinden etkilenmişti çünkü bir istek insanın içine çok derinden işlediğinde, tamamı bir anda yok olmuyordu ama onun yerini dolduran şey çok daha güçlüydü. Paul kimi istiyorsa onu becerebilirdi, bunun bir önemi yoktu. Ama hakikat önemliydi.

Önemli olan tek şey hakikatti.

Sessizliğim onu fazlasıyla şaşırtmış olacak ki boşluğu doldurmak için çırpındı.

“Sen doğuştan yeteneklisin, Denham ve sağlam bir içgüdün var. Birlik Projesi’ni benden önce sen fark ettin.”

Sonunda bana fırsat doğmuş oldu.

“Bana Proje’nin temiz olduğunu söylemiştin.”

“Resmiyette öyle ama aslında leş gibi.”

“Anonim bir makaleyle mi ama? Bunun başvurulacak son şey olması gerekmez miydi?”

“Öyleydi zaten.”

“Sen de kulaktan dolma kabul mü ettin yani? Kanıtın ne?”

“Ses ve video kayıtları... başka şeylerle birlikte.”

“Göndersene bana.”

“Ne? Bunu yapamam, Denham. Kaynağımı ifşa etmek olur bu...”

“Peki sahte kanıt olmadığını nereden biliyorsun ya da...”

“Dikkatle incelenip analiz edildi. Biraz hakkımı ver ama. Doğru olduğunu *umduğum* şeyleri yayımlayarak bir kariyer inşa etmedim ben. Çok uğraştım bu işle. Konuyla alakalı yayımladığım her şey gerçek ve keşke olmasaydı çünkü tam bir korku filmi gibi. Ve eğer bu şekilde devam ederse, Lev Warren bunun bedelini ödemek zorunda kalacak ki bu benim için hiç sorun değil.”

“Senin benim hakkımı verdiğin kadar hakkını veriyorum işte. Sen beni hiç ciddiye almadın, Paul.” Karşı çıkarak anlaşılmaz bir ses çıkardı ama konuşmaya devam ettim. “Beni işe *aldın* çünkü bu kendini iyi hissetmeni sağladı – ‘Yaralı ve trajik küçük kıza neden iş vermeyeyim ki?..’ Eminim hakkında yazılacak bir sonraki *Times* makalesinde harika bir detay olacağını düşünmüştündür. Bir hikâyeyi benden çaldın ve şimdi de gelmiş büyük bir iyilik yapıyormuş gibi davranıyorsun...”

“Hikâye çalmak mı? Ne? Bu doğru değil...”

“Bana saygı duymayan biri için çalışamam.”

Yağmaya başlayan yağmur pencereyi dövüyordu.

Paul sonunda konuştuğunda, sesi afallamış ve incinmiş çıkıyordu.

“Bence bazı şeyleri abartıyorsun,” dedi, “ama yine de böyle

hissettiğini duymak beni üzdü. Seni tam tersine ikna etmek için ne yapabilirim?”

“Bana makaleyi kimin yazdığını söyle.”

Ağzımdan sözcükler döküldüğü an arkamdaki kapı gıcırdayarak açıldı. Kalbim tekledi. Yavaşça arkama döndüm, Paul’un kahkahaları kulağımdayken Lev kapıda duruyordu.

“Bunu yapmayacağım,” dedi ve gülmesi sessizliğim karşısında kesildi. “Hiçbir zaman ama gerçekten *hiçbir zaman* kaynaklarımı satmam. İşinin ehli hiçbir gazeteci bunu yapmaz.”

“O zaman söylenecek başka bir şey yok,” dedim ve o, *Denham*, bekle, derken pencereden uzaklaştım. Zayıflayan sinyal Paul’un beni hatta tutmak için sıraladığı yalvarışları kesintiye uğrattı ve sonra konuşmayı bitirdim: “Hoşça kal, Paul.”

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordu Lev. Hiç mutlu değildi.

“Senin için bir isim bulabilecek miyim diye bir bakmak istedim.”

Odaya girdi. “Buldun mu peki?”

Başımı iki yana salladım. “Üzgünüm.”

“Gerçekten bulabileceğini mi düşündün?”

“Denemezsem bulamayacağımı biliyordum.”

“Lo, küçücük bir yanlış adım bile atarsan...”

“Dikkatli davrandım.”

“Küçücük bir yanlış adım bile atarsan,” dedi ses tonunu sertleştirerek, “benim başıma patlar. Eğer birileri aleyhimizde konuşan kişilerden bizim avantajımıza kullanmak için sahte beyanlarla bilgi toplamaya çalıştığını öğrenirse, sence Proje bundan kurtulabilir mi? Bu gereksiz bir riskti...”

“Belki de her şeyi zaten kaybedeceksen bu riske değer!”

“Benim hiçbir şey yapmadığımı mı sanıyorsun?” diye sordu.

Gözlerim biriken yaşlardan yanmaya başladı. “Bilmiyorum. Basın açıklaması yapmıyorsun. Kendini savunmuyorsun, karşı bakış açısı sunmuyorsun ve sen...”

“Sırf birilerinin yalanlarına karşılık vermiyorum diye, onların bunun bedelini ödemelerini sağlamayacak değilim.”

“Ben bunu kaybetmek istemiyorum sadece.” Sesim kısıldı.
“Bunu kaybedemem.”

İfadesi yumuşadı ve bir nefes verdi, kollarıyla beni sararak aramızdaki tuhaf gerilimi yok etti. Dudaklarını alnıma bastırdı ve tenimden ayırmadan konuştu. “Hâlâ Proje’ye katılmak istiyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadım.

“Katılman için vaftiz edilmen gerekiyor. Vaftiz edilmek için de Kefaretini kabul etmen ve Kurtarılman. Ama önce, kendine dair tüm bildiklerini bırakmalısın.”

“Ne demek bu?”

“Bağımlı olduğun hayattan kendini azat etmelisin. Su, kalan tüm bağları yıkayıp götürecek ve ruhunu arındıracak. Yüzeye çıktığında yepyeni olacaksın ve inanca adımını atacaksın – kursuz inanca. Ama önce ardında bırakmaya başlamalısın.”

“Ne yapmam gerekiyor?”

Bana bakmak için geri çekildi, yüzümdeki bir tutam saçı nazikçe uzaklaştırdı. Sonra da bu hareketi tekrar tekrar yaptı ve bana yarın Foster’la Morel’e gideceğimi, dairemdeki tüm eşyalarımı toplayacağımı ve hayatımın o kasabada yaşayan tüm kısımlarına veda edeceğimi, yuvamı kendisiyle, kalıcı olarak, burada kuracağımı söyledi. Proje’nin duvarları arasına adımımı atmadan önce beni tanımlayan her şeyi, tüm travmaları, korkuları, arzuları bırakmam gerektiğini...

“Peki ya yazarlığım?”

“Ona ihtiyacın olmayacak.”

O parçam olmadan yaşayabileceğim bir dünya hayal etmeye çalışırken nabzım yavaşladı.

“Hakikati yazmanın, yaşadığını hissetme konusundaki en büyük fırsatın olduğunu söylemiştin,” dedi, “ama Proje’de hakikati yaşayacaksın; yaşadığını daha fazla hissedebileceğin bir yer yok.”

Eğer alleleri Bea ve Foster'ın Lev'e yaptığı şeyi, ona nasıl ihanet ettiklerini bilseydi, inançlarının duvarları onarılamayacak şekilde zayıflardı. Her şeyi kaybederlerdi. Lev bu yeni mucizesinin görkemini –yani Emmy'yi hayata döndürmesini– hep birlikte inşa ettikleri şeyin ve gelecekteki cennet umutlarının temelinin sarsılma tehdidini hissetmeden yaşayamadı bile.

Sadece *onların* bilmesi yeterli olmalıydı.

Bana kolyeyi ver, diye buyurmuştu Lev o zaman.

Bea kolyeyi ne zaman Lev'in boynunda görse, Foster'ın vücudunun kendi vücuduna dayandığı, Foster'ın ağzının her yerinde gezindiği çiftlik evindeki o geceye dönüyordu. Kolyeyi gördüğünde günahının utancı içinde yaşaması gerekiyordu ama sonuç Emmy olduğundan Bea günahını kabul edemiyordu, utancı kabul edemiyordu. Bu kadar saf bir şey yarattığı için pişman olamıyordu. Lev'in Bea'nın içinde yaşadığını söylediği karanlığın antiteziydi Emmy. Bea'nın bildiği Tanrı'ya en yakın şeydi o.

Bea'yı anlıyordu Lev ve ondan umudunu kesmemişti.

Sen benim en büyük sınavımsın. Günahın iliklerine o kadar derinden işlemiş ki artık onu göremiyorsun ama ben görmeni sağlayacağım, ne kadar uzun sürerse sürsün. Seni kurtaracağım.

Foster kurtulmuştu. Kefareti farklı bir şekil almıştı ve Bea bazen Foster'ın günahlarının bağışlanmasının, kendi cezasının bir uzantısı olduğundan şüpheleniyordu. Ona söz hakkı verilmiş ve kardeşlerinin önüne çıkarılmıştı; her ne kadar günahı detaylandırılmasa da, Lev'in birinin günah işlediğini söylemesi yeterliydi onlar için. Foster canlı bir kurban olarak bedenini Lev'e sunmuştu ve Bea onun çığlıklarını, kendisi için de bu kadar kolay olma-

sını dilediğini hatırlıyordu. Foster iyileştikten sonra ana binaya taşınmış ve güvenlik görevlisi yapılmıştı. Emmy'yi her gün görüyor ve *amca* olmanın tadını çıkarıyordu; belki bir baba değildi ama yine de bir sıfattı, Emmy'nin sevgisine bir erişimdi. Foster, Lev'in bağışlayıcılığıyla sarmalanmıştı.

Bu durum ikisini birbirinden uzak tutuyordu.

Emmy ilk doğum gününü kutladığında ona bir pasta almışlardı. Emmy bebek sandalyesinde oturmuş, bebeklere özgü o tatlı pasaklılıkla pastasını yüzüne ve ellerine bulaştırırken, odanın uzak bir köşesinden onu izleyen Bea çok mutlu olmuştu. Casey ıslak bir bezle Emmy'nin küçük tombul parmaklarını ve yüzünü silmek için üzerine eğildiğinde Emmy ona uzanmıştı. Casey'yi istemişti. Çocuğunun başka bir kadına uzandığını görünce Bea'nın içi öyle çok acımıştı ki öleceğini sanmıştı. Odadan sessizce çıkıp evin sessiz bir köşesinde ağlamaya başlamıştı ve Foster onu orada bulmuştu. Foster'ın elini omzunda hissettiğinde, kalbi delicesine çarpmaya başlamıştı.

İyi misin? diye sormuştu Foster ve Bea silkinip hızla ondan uzaklaşırken, onu Lev'in gönderip göndermediğini, bunun bir tür test olup olmadığını merak etmişti. Bea'nın gözyaşlarıyla lekelenmiş harap hâldeki yüzünü inceledikten sonra Foster, *Doğru olan bu mu? Doğru şeyi mi yaptık?* diye sormuştu.

Ve Bea bunun bir test olduğundan böylece emin olmuştu.

Biz kimiz ki Lev'i sorgulayacağız?

Foster şaşkınlığa uğramış bir şekilde geri çekilmişti ve Bea itaatkârlığı karşısında ödüllendirilmemişti, artık o ânın aslının ne olduğunu bilmiyordu.

Şimdi, Emmy'nin üçüncü doğum gününde, herkesin Emmy'nin etrafını sarıp ona şarkı söylemesini odanın arka tarafından izlerken Bea o ânı düşünüyordu. Emmy mumlara üfleyip pastanın her tarafına tükürüklerini saçtı. Bea'nın gözlerine yaşlar doldu ama orada kaldı çünkü kendi acısı yüzünden Emmy'nin önemli bir ânını daha kaçırmak istemiyordu; yeterince kaçırmıştı zaten. Odanın karşısındaki Foster'la göz göze geldi. Daha sonra,

iki yıl önce Foster'ın kendisini bulduğu o sessiz köşede durdu ve onun şimdi de kendisini bulmasını, aynı soruları sormasını istedi. Fakat Foster gelmedi.

@novaebook

MART 2018

Sabah Emmy'yi uyandırdığımda bana uzandı.

Başını boynuma gömdü, onu kucağımda mutfağa götürürken gözlerinden uyku akıyordu ve hâlinden memnundu. Hâlâ onun ihtiyaçlarına ve ilgisine tam anlamıyla alışmamıştım. Bir anlık şaşkınlıktan –kollarımın arasındaki ufacık bedeninin, göğsümün üstünde hızla atan kalbinin verdiği hissin şaşkınlığından– sonra daima karşılık veriyordum.

Bea'nın tüm bunları bırakıp gitmesine anlam veremiyordum.

Onu oynaması ve sadece kendime yemek yaptığım zamanlarda pek kullanmadığım aşçılık kaslarımı geliştirmeye koyulmak için yere bıraktım. Emmy'nin yediği her şeyin ketçapla –en sevdiği “yemek”le– tamamlanması gerekiyordu, bu yüzden de kızartma ve çırpılmış yumurta yapıyordum. Eğer şanslıysam, yalayıp yuttuktan sonra o şeylerden birkaçı midesine giriyordu.

“Babam nerede?” diye sordu, yemek tavada cızırdarken. Kendime bir kahve doldurmak için harekete geçtim ama Emmy ayağımın altında olduğu için onu yere düşürmekten ve başından aşağı sıcak kahve dökmekten kıl payı kurtuldum. “Siktir!” dedim ve şaşkınlıkla ağzını kapadı, ardından ona bu kelimeyi asla söylememesini tembihledim. Yaramaz bir şekilde sırtıttı. Foster'ın bunu yapmasını, Emmy'nin kapladığı alanın tamamında kazasız belasız hareket etmesini yüzlerce kez izlemiştim ve Emmy'yle birlikte var olma konusunda bu kadar başarılı olmak için kendime güvenip güvenemeyeceğimi merak ediyordum.

“Babam nerede?” diye sordu tekrar.

“Bazı önemli meselelerle ilgili Casey ve Foster amcanla konuşuyor. Yemeğini bitirdikten sonra onu görmeye gidebiliriz.”

Elimi omzuna koydum ve patatesler çatırdayıp yağ saçınca onu uzaklaştırdım. “Ocağa dikkat et, Emmy.”

Ellerini arkasında kavuşturup, *Kim, ben mi?* der gibi durdu. Bu hâli bana fazlasıyla Bea’yı hatırlattı.

Kahvaltı hazır olduğunda, Emmy’yi bebek sandalyesine yerleştirdim ve yemeğini tabağa doldurup önüne bırakmadan önce güzelce sosladım. Yemeğini incelerken, *Hımmm!* dedi. Küçük çatalı beğenisini kazanmayınca, ellerinin amacına çok daha iyi bir şekilde hizmet edeceğine karar verdi. O, yemeğini yiyip bana çeşitli televizyon programları olabileceğini düşündüğüm bir şeyler hakkında karman çorman, duraksayıp duran bir hikâye anlatırken ben de tavada kalanları aldım. Emmy yemek yemeye ve kendince parçalarını birleştirdiği bu muhteşem dünyayı açıklamaya uğraşırken anlattıklarını takip etmeye çalıştım.

Biraz sonra sandalyesinden kaldırılmak için ketçaba bulanmış ellerini kaldırdı. İstemeye istemeye de olsa önce temizlenmeyi kabul etti. Biz mutfaktan çıkıp koridorda ilerlerken kucağıma düzgünce yerleşti ve Büyük Salon’a geldiğimizde “dığdık” tarafından yolu kesildi. Atara Emmy’yi çok seviyor, ona son derece nazik davranıyordu. Emmy onun kulaklarına asılabiliyor ve kuyruğunu çekebiliyordu ama asla bir saldırganlık belirtisiyle karşılaşmıyor, gördüğü tek şey sevgi oluyordu. Atara, Emmy’nin yüzünü yalamaya başladı, ağzında yeni yaptığı kahvaltının kokusunu aldığına şüphe yoktu. Emmy isterik kahkahalara boğuldu. Onun kıkırdamalarının ardından, Casey’nin ofisinin olduğu taraftan gelen seslerin koridordan süzüldüğünü duydum. Emmy’ye köpeğin yanında kalmasını ve hemen döneceğimi söyledim.

Casey’nin kapısı hafif aralıktı ve yaklaştığımda, “Evsahibi ne dedi?” diye sorduğunu duydum. Adımlarımı yavaşlatıp kulak kesildim, gerçi konuşulanları duymam gerekse ben de içeride olurdum.

Foster cevap verdi. “Mekânı 2017’nin başlarında bırakıp gitmiş...”

“Peki diğ er sakinler? Soruşturdun mu?”

“Kasabanın kötü yerleri. Yüksek devir oranı. O zamanlar orada olanlar gitmişler.”

“ ylece ortadan kaybolmuş olamaz.”

“Tam olarak öyle oldu çünkü onu arayıp bulacağımızı biliyordu,” dedi Lev. Yavaşça biraz daha yaklaştım. “Bakın, Rob’un buradan...” Rob mu? Kâğıt hışırtıları duydum. “Buraya gittiğinden emin olabiliriz. şimdi de ortada yok.”

“Babamın bu konuda uzman olan tanıda ları var,” dedi Casey. “Ama telefonlarıma cevap vermiyor.”

Ayağımın altındaki zemin gıcırdadı ve odadaki konuşma aniden kesildi. Hafifçe kapıyı tıklatıp açtım, hiçbir şey duymamış gibi yaparken anlamadı larını umarak Lev’e baktım. Daha sonra ona bu konuyu soracaktım ama şimdi zamanı değildi. Ona Emmy’nin kahvaltısını bitirdiğini ve onu istediğini söyledim.

“Teşekkürler, Lo.” Bakışları Foster’a döndü. “Yola koyulsanız iyi olur.”

“Hazır mısın?” diye sordu Foster bana.

Hazırdım.

Morel’e gidiş yolunu telefonumdan takip ettim, kendimde sadece arada bir başımı kaldırıp dışarıdaki manzaraya kısa bir bakış atacak cesareti bulabiliyordum. Vaftiz edildiğimde suyun yıkayıp götüreceği parçalardan birinin bu olup olmadığını merak ettim. Ne zaman başarılı bir şekilde göz atmayı becerebilsem, ilkbaharın emareleriyle karşılaşıyordum. Havadaki o temiz, yemyeşil his yeni yeni belirliyordu.

Rob...

Foster’ın sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Ne olduğuna bağlı.”

“Hatırlıyor musun?”

Ona doğru döndüm. “Neyi hatırlıyor muyum?”

“Lev’i... seni geri döndürmesini.”

Yüz ifadesinden bir şey çıkaramıyordum ama ses tonundaki

çekimserliği duyabiliyordum. Bu onun için önemli bir soruydu ve sormak için cesaret toplaması gerekmişti. Cevap da benim için önemliydi ama kelimelerim yeterli gelir mi bilmiyordum.

“Yoğun bakım hezeyanı yaşıyordum,” dedim. Bir kaşını kaldırdı. “Nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?”

“Hemşirelerin seni öldüreceğini filan mı sandın?”

“Hayır.” Keşke diye düşündüm çünkü böylesi benim sanrılarımdan çok daha az acı verici olurdu. “Annemi gördüm...” Elimi tutmuş ağlıyordu. Ama aynı zamanda ölmüş olması gerekiyordu. Öyle gerçekçiydi ki eğer kendimi yeterince zorlarsam, o hastane yatağına geri dönüp bunu tekrar hissedebilirdim. “Bana onun öldüğünü söylemelerinden sonra bile, hayatım üzerine yemin ederim ki onu gördüm. Ya da bazen bir ormanda olduğumu düşündüm...”

“Orman mı?”

Hafifçe güldüm ama aslında komik değildi. Hastane yatağına çevreleyen yeşilliği şimdi de görebiliyordum. Yaz zamanı ormanlarda olduğu gibi hava yoğundu ve bunu tenimde, ciğerlerimde hissedebilmişim. Ve her ne kadar bir ormanın ortasındaki bir hastane yatağında olsam da –ki bir şeylerin yolunda olmadığına dair ilk ipucum olmalıydı bu– o an bana mükemmel şekilde mantıklı geliyordu. Geri kalan her şeyin aksine.

“Bir noktada, yatağımın ayakucunda bana doğru uzanan bir adam olduğunu düşündüm. Kim olduğunu veya ne istediğini bilmediğimden kâbuslar gördüm ama o...”

“Lev’di,” diye cümlemi tamamladı Foster.

“Evet. Neden bilmek istedin?”

“Ben sadece bir mucize olmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim...” Sesi yavaş yavaş azaldı. “Sen bir efsaneydin. Burada duyduğum ilk şeylerden biri sendin...”

“Keşke biri bana daha önce söyleseydi.”

“Evet, şey, Lev’in bir sözü vardır.”

“Neymiş?”

“Canıru benim uğruma yitiren, onu bulacaktır.”

Dişlerimin arasından nefes aldım. Bu cümleyi birinin ağzından tekrar duyacağımı hiç düşünmemiştim, bu sözlerin beni şundan çekip alarak geçmişe sürüklediğini hissettim ve yaşadığım en kötü şeylerle arama koymuşum gibi gösterdiğim mesafeyi bir gün gerçekten de koyup koyamayacağımı merak ettim. İstasyonun kokusunu alabiliyordum, Jeremy yanımdaydı sanki, uzansam onu yakalayabilirmişim, raylara atlamadan geri çekebilirmişim gibi hissediyordum. Gözlerimi kapadım ve onu orada gördüm.

“Bu sözün anlamı ne?”

“Teslimiyet,” dedi Foster. “Kefaretini kabul etmek, Tanrı’ya teslim olmaktır. Proje’ye bencilce nedenler için katılamazsın, bunu yapsan da bir gün bile dayanamazsın çünkü Proje’nin senden istediği şey o kadar fazladır ki bu ancak kendinden daha büyük bir şeye duyduğun inançla sürdürülebilir.” Bir an için sessiz kaldı. “Yani sana kimse söyleyemezdi. Bea bile. O an, sen hazır olduğunda sana kendini göstermeliydi.”

Hiçbir şey söylemedim. Vaftiz edilip Proje’ye girmek isteme sebebimin Tanrı olmadığını Foster’a nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Ben kime teslim olduğumu gayet iyi biliyordum.

Dairemi boşaltmak fazla vakit almadı.

Foster birkaç kutuyu SUV’ye taşıdı ve son birkaç senede kendime kurduğum hayatın ne kadar küçük olduğuna hayret etti; benim bir parçam da biraz şaşırdı açıkçası. Bir insan olarak eksikliğimi, bu eksikliğin boşluğunda –sanki benim yansımam değilmiş gibi– var olabilmek için kendime söylediğim yalanları inkâr edilemez bir şekilde karşımda görmek aydınlatıcıydı. Bunu hiçbir zaman beraberimde taşımak istememişim ve bırakıp gitmek beni rahatlatıyordu.

Bu kısmın niçin önemli olduğunu şimdi anlamıştım.

“Hazır mısın?” diye sordu Foster. Kollarımı kavuşturup sokağa bakan eski pencereme gözlerimi diktim. Artık gidebilir ve her şeyi geride bırakabilirdim. “Lo?”

Ama daha fazla taşımak istemediğim başka şeyler de vardı.

“Mezarlığa gitmeliyim.”

“Ne?”

“Annem ve babam.” Ona döndüm. “Onları ziyaret etmek istiyorum.”

Başıyla onayladı. “Tabii ki. Hadi gidelim.”

“Bunu tek başıma yapmalıyım.”

Foster’ın varlığıyla güç bulmayı, sonunda o kapıdan geçmem için bana cesaret vermesini istemiyordum. Bunu kendi başıma yapabileceğimi kanıtlamak istiyordum.

“Bilmiyorum...”

“Bir saat kadar sonra Aziz Andrew Kilisesi’nde buluşuruz.”

“Seni tek başına bırakmamam gerekiyor.”

“Bana ne olacağını sanıyor ki?”

“Yapma ama, Lo,” dedi. “Hepimiz diken üstündeyiz.”

“Sadece kırk beş dakika?”

Uzun bir ânın ardından boyun eğdi. “Peki.”

“Teşekkür ederim.”

“Kırk beş dakika,” diye tekrarladı.

SVO yolumun üstündeydi, bina görüş alanıma girince yavaşladım. Yukarıdaki ışıklar açıldı, gün ortasında. Kas hafızam öyle derinlere işlemişti ki ayaklarım beni neredeyse girişe götürecekti. Oradaki ilk günüm geldi aklıma, kapıdan içeri adım attığım andan itibaren önümde kapılar birbiri ardına açılacak gibi hissetmiştim. Ne kadar da yanılmışım.

Orayı ardımda bıraktım.

Kiliseye ulaşmam on dakika sürdü. Ön kapının önünde durdum, göğsümde bir düğüm oluştu. Eskiden Patty kazanın yıldönümlerinde gelip çiçek bırakırdı. Ben arabada bekler, ona katılmayı reddederdim. *Bu senin için hiç iyi değil*, derdi bana ama fikrimi değiştirmeyi de hiç başaramamıştı. En sonunda da buraya gelmeyi tamamen bırakmıştım. Bunun, kazanın beni etkilemesini engellemenin yolu olduğunu düşünmüştüm ama tek yaptığı kayıplarımı bana daha sıkıca bağlamaktı.

Lev haklıydı; geçirdiğim kazanın içinde yaşıyordum.

Kapıdan geçtim.

Anne ve babamın mezar taşlarını nerede bulabileceğime dair genel bir fikrim vardı. Ellerimi cebime sokup ilerlerken botlarım kardan geriye kalanların üzerinde çıtırtılar çıkarıyordu.

Sıra sıra mezarların arasında ilerledim, bazılarının üzerindeki bayramdan kalma süsler –yapay çiçekler, çelenkler, Noel ışıkları– ve bakımsızlık hikâyeleri anlatan bırakılanlar karşısında irkildim; sahte çiçekler güneşten solmuş, kenarları yırtık pırtık olmuştu. Fakat tüm bunlar, benim gibi hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi.

Sonunda bulduğumda, mezarlarının gösterişsiz ve mütevazı olduğunu gördüm ve göğsümdeki düğüm gevşedi; beklenti, esas olayın kendisinden daha kötüydü. Bazı açılardan, onların olduğu kadar benim de mezarımmış gibi hissettim. Onların bildiği Lo, onlarla beraber ölmüştü. O utangaç, tatlı kızları. O kadar uzun zamandır bu zıtlığın içinde yaşıyordum ki, benimle tanışsalar sevip sevmeyeceklerini ya da beni tanımaktan gurur duyup duymayacaklarını bile bilmiyordum. Fakat belki de vaftiz töreninden sonra bunu daha az merak eder olacaktım. Umarım öyle olurdu. Elimi uzattım, parmaklarım isimlerini oluşturan harflerde gezindi. Gözlerimi kapadım.

Ve onları bıraktım.

“Bea?”

Gözlerimi açtım.

Belki de yanlış duymuştum.

Ama sonra tekrar söylendi.

“Bea?..”

Tanıdığım bir ses değildi ama nabzımı hızlandırdı. Arkama döndüm ve bir rahiple yüz yüze geldim. Kahverengi teni, dalgalı siyah saçları ve zayıf, yuvarlak yüzüyle Paul’dan biraz daha büyük duruyordu. Kahverengi gözleri yara izimi fark ettiğinde neredeyse ânında hatasını fark etti.

Özür dilercesine başını eğdi.

“Üzgünüm. Sizi şey sanmıştım...”

“Bea Denham mı?” diye sordum zayıf bir sesle.

Başıyla onayladı, bana biraz daha dikkatlice baktı. “Siz onun kız kardeşi olmalısınız... Lo.” O elini uzatırken şaşkınlıkla geri çekildim. “Bağışlayın... ben Peder Michael.”

Gözlerimi ellerine diktim, etrafımızdaki geniş açık alan yavaş yavaş küçülüp yok oldu. Yatıştırıcı ve derin bir sesi vardı ama bu daha az tedirgin hissetmemi sağlamıyordu. Tereddüt ederek elini indirdi. Anlamaya çalışarak gözlerimi onunkilere diktim.

“Bea’yı nereden tanıyorsunuz?”

“Geçen sene tanıştık.” Mezar taşını işaret etti. “Ailenizi ziyaret ediyordu, tıpkı sizin şu an yaptığınız gibi... Öyle laf açıldı, biraz konuştuk...” Elimi delice inip kalkan göğsüme götürüp sakinleştirmeye çalıştım, o kapıdan daha önce geçip onu burada bulduğumu hayal ediyordum. Peder beni inceledi. “Özür dilerim... Canınızı mı sıkıyorum?”

“Size benden mi bahsetti yani?”

“Evet.”

“Peki ne... ne dedi?”

“Geçirdiğiniz kazadan sonra mucizevi bir şekilde iyileşmenizden bahsetti...”

Beceriksizce bir adım daha geri atıp elimi alnıma götürdüm. İçimde bir öfke kabarıyor, beni bütün benliğimi ele geçirmekle tehdit ediyordu. O buradaydı. Bu adama benden bahsetmişti.

Ama bana söylediği tek şey ise...

Hoşça kal...

“Bana sırt çevirdiğinden de bahsetti mi?” diye sordum. Adam kafası karışarak gözlerini kırıştırdı. “Hâlâ uğruyor mu? Onu görüyor musunuz?”

Ağzını açıp kapadı, farkında olmadan bir mayın tarlasına girdiğini fark etmiş gibiydi. Bir süre sonra kiliseyi işaret etti. “Lo, içeri girip biraz konuşmak ister misin? Belki sana bir şeyler...”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Ben... Zaten bilmediğim bir şey söylemeniz mümkün değil. Ablamı başkalarından dinle-

mekten çok yoruldu. Ama belki... belki ona benim için bir şey söyleyebilirsiniz."

Kaşlarını çattı. "Elimden geleni yaparım."

"Ona deyin ki..." Duraksadı. "Bir saniye. Bir kızı olduğunu biliyor musunuz?"

Peder Michael başıyla onayladı. "Emmy."

Bir anlığına gözlerimi kapadım.

"Pekâlâ," dedim, sesime bir acı dalgası yayılmıştı. "Pekâlâ. Ona deyin ki ben, Emmy ve Lev... biz onsuz gayet iyi idare ediyoruz. Bu kadar."

"Sanırım bunu yapabilirim." Sesi hüzünlüydü.

"Teşekkür ederim, Peder." Arkadaki yola bakıp bize doğru gelen SUV'yi gördüm ve Lev'den o kadar da uzak olmadığını bilmek beni bir nebze de olsa sakinleştirip öfkemi biraz dindirdi. Ama sinirimin geçmesi yerini utanca bıraktı. Tekrar pedere döndüm. "Kusura bakmayın, ben..."

"Sorun değil. Anlıyorum." Duraksadı. "Lo, eğer bunları Bea'ya söylersem ve o sana ulaşmak isterse..."

"İstemez. Ama sağ olun."

Dönüp yola doğru ilerlemeye başladım.

"Ama eğer isterse," dedi arkamdan, "bunu nasıl yapacağını bana söyleyebilir misin?"

Bu soru karşısında durdum, dudaklarımı birbirine bastırdım.

Yapma, Lo.

Bırak Bea'yı gitsin işte.

Yapman gereken şey tam olarak bu.

"Eğer beni gerçekten isterse," dedim sonunda, "beni Chapman Evi'nde bulabilir. Nerede olduğunu biliyor."

Gökyüzü yarılmıştı âdeta, kulübenin çatısına çarpan yağmurun sesi bir kakofoniden ibaretti. Lev yağmura yakalanmıştı. Kapıyı hızla açıp aceleyle içeri girdiğinde sıırılsıklamdı, bukleleri alına yapışmıştı.

“Sence Emmy iyi midir?” diye sordum gümbürdeyen bir gök gürültüsünden irkilerek. Sırf emin olmak için Emmy’nin yanına koşma dürtüsünü bastırmaya çalışıyordum. Onu erkenden yatırmıştım ama şimdi sestten dolayı korkuyla uyandığını düşünüyordum. Onu sakinleştirecek kadar yakınında olmamaktan nefret ediyordum.

“Neden olmasın?” diye sordu Lev montunu ve botlarını çıkarırken.

“Gürüldemeler,” dedim. Boş boş baktı yüzüme. “Foster onun fırtınalardan korktuğunu söylemişti. Gürüldemeler diyormuş onlara...”

“Doğru.” Omuzları düştü. Gözlerini ovuşturdu. “Gürüldemeler. O iyidir.” Yorgunluğunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Mutfak tarafına geçip kahve makinesini çalıştırmasını izledim, ki şu an en son ihtiyacı olan şey kahveydi. “Morel nasıldı?”

Tereddüt ettim, ona rahip olayını anlatmalı mıyım diye kafamda tarttım. Bıraktığım mesaj ne olursa olsun, Bea’nun bana ulaşacağını zannetmiyordum. Ve Lev’in de beni zayıflığımdan dolayı ayıplamayacağını biliyordum ama hayal kırıklığına uğrardı. Bana bakıp son adıma hazır olmayan birini görmesini istemiyordum. Bea’nun benden halihazırda aldıklarından daha fazlasını almasına izin vermeyecektim.

“Hafiflemiş hissediyorum,” dedim. “Orayı özlemeyeceğim.”

“Güzel,” dedi ve bana yaklaşıp nemli avucunu yüzüme bastır-
dı. Elimi onunkinin üstüne koydum. Gözleri gururla bakıyordu
ve bu içimi ısıttı. Şefkatle tekrarladı: “Güzel.” Bir süre sonra elini
indirdi. Dokunuşunu neredeyse ânında özledim. “Bu hafta per-
soneli geçici olarak çeşitli konutlarımıza dağıtacağım. Burada sa-
dece ben, Casey ve Foster olacağız, bir de sen ve Emmy tabii ki.”

“Neden?”

“Şu makalenin üyeler üzerinde geniş çaptaki etkisini anla-
mam gerekiyor. Bazılarımızı gerçekten sarstı. Personelimiz göz-
lerim ve kulaklarım olacak. Eğer endişeler, şüpheler, korkular,
kaygılar varsa... bunları belirlememin en elverişli yolu bu.”

“Mantıklı.”

“Ah, unutmadan...” Elini cebine atıp bir şey çıkardı. İlk başta
neye baktığımı anlamadım ama sonra yavaş yavaş çaktım. Telefo-
numdu. Ya da bir zamanlar telefonum olan şey. Ekranı tamamen
çatlamıştı. Telefonu ondan alıp açmayı denedim. Bozulmuştu.

“Ne olmuş böyle?”

“Hiçbir fikrim yok. Emmy’nin odasında bulduk,” dedi. Göz-
lerini kapadı. “Üzgünüm, Lo. Casey sana yeni bir tane alacak.”

“Peki,” dedim yorgun bir şekilde. “Teşekkürler.”

Gözleri bedenimde ne düşündüğünü anladığım bir şekilde
gezindi. Telefonumu bir yere bırakıp ona arkamı döndüm ve
pantolonumu çıkardıktan sonra gömleğimin düğmelerini açtım,
ben soyunurken gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum.
Bu his hoşuma gidiyordu ama ona döndüğümde yüzünün bana
dönük olmadığını, derin düşüncelerde kaybolmuş vaziyette pen-
cereden dışarı baktığını gördüm. Ne düşündüğünü ancak tahmin
edebilirdim.

“Rob kim?” diye sordum. Kaskatı kesildi. “İsmi bu sabah
koridordayken duydum... Sence makaleyi o mu yazdı?”

Bana döndü. “Sana boş durmadığımı söylemiştim.”

“Bir isme ihtiyacın olduğunu söylediğini sanıyordum...”

“İhtiyacım olan şey tekzip. Makaleyi kimin yazdığını bilmedi-
ğimi söylemedim.” Kollarını kavuşturdu. “İnanç, seni tüm bilin-

meyenlere hazırlayacağı anlayışıyla bilmediğin şeye güvenmek-
tir. Bana güvenmelisin, Lo."

"Özür dilerim." Yüzüme ateş bastı. "Güveniyorum."

Sessizliğini koruyup beni utanç içinde oturmaya bıraktı.

"Rob eski bir üyeydi," dedi sonunda. Ses tonu ihtiyatlı, kont-
rollüydü. "Ve o, Birlik Projesi'nden ayrılmasını istediğim tek
üyeydi."

Bunu yavaşça sindirdim. Tek istediği insanlara Proje'de bir
sığınak sağlamakken Lev'in birini buradan uzaklaştırdığını dü-
şünmek çok zordu.

"Neden?"

"Çünkü o tehlikeli biriydi. Üyeler için bir tehditti. Son çare
gitmesini istemektir. İşlerin bu noktaya gelmesini hiç istemedim."

"Tehdit derken?"

"Proje herkese kucak açar ama bize gelen insanların çoğu
yaralı kişilerdir. Çoğu benim hikâyemde teselli bulur. Bazısı
hikâyemle çok derin ve kişisel bir düzeyde bağ kurar. Rob ve ben
benzer geçmişlerden geliyorduk ve o beni idolleştirdi. Benimle
tanışana kadar, kendi yaşadıklarını yaşamış birisiyle hiç karşı-
laşmamıştı. Ve yine benimle karşılaşana kadar, kendi hayatında
nelerin mümkün olabileceğini hiç hayal etmemişti. O bir tür...
saplantı edindi. Sağlıksız bir şeydi."

"Ne demek istiyorsun?"

Lev gömleğinin köşesini hafifçe kaldırıp yara izlerini gösterdi.
Onları görmek karnuma ağrılar girmesine sebep oldu. Görüntüle-
rine alışamamıştım.

Alışmayı da hiç istemiyordum.

"Kendisini benim suretime bürümeye çalıştı."

Geri çekilip elimi ağzıma götürdüm. "Tanrım..."

Gömleğini indirdi. "Bağlılığı yoğunlaştıkça... üyelerin bana
layık olmak için onun gözünde yeterince iyi olmak zorunda ol-
duklarını düşündü. Haberim olmadan benim adıma hareket etti
ve üyeleri hizada tutmak için onlara zarar verdi." Lev duraksadı.
"Ona gitmesini söylemek zorunda kaldım."

Kollarımı bedenime sardım.

“Pek iyi karşılamadı sanırım.”

“Eğer kendisi benim için yeterince iyi değilse, başka kimsenin olamayacağını düşündü. Yıllardır bizi pek çok kez tehdit etti. Birlik Projesi’nin sonu olacağına dair bana söz verdi.” Bir nefes verdi ve gözlerini benden ayırıp şömineye dikti. “Ona yardım etmeyi çok istedim, Lo. Onu en büyük başarısızlıklarımın biri olarak görüyorum.”

“Makaleyi onun yazdığından kesinlikle emin misin?”

“Evet.”

Duşa girmeden önce kıyafetlerini çıkarıp dikkatlice sehpanın üzerine bırakmasını izledim. Gömleğini alıp yüzüme bastırdım, kokusunu içime çektim. Duştan çıktığında beni yatakta çıplak vaziyette, saçlarım omuzlarıma dökülür hâlde onu beklerken buldu. Durup beni süzdü. Lev’in çok nadiren gülümsediğini fark ettim ama bir şeyden memnun olduğunda anlayabiliyordum. Gözlerinden okunuyordu.

Tıpkı şimdi olduğu gibi.

“Peki tekzip işini nasıl halledeceksin?”

“Herkesin bir fiyatı vardır.”

“Peki sonra?”

Lev yatağa gelip eğildi, dudakları benimkilere o kadar yakındı ki işkence gibiydi.

“Onu affedeceğim,” dedi. “Ve onu Tanrı’nın onu sevdiği gibi seveceğim.”

Bea zaman zaman Chapman Evl'ndeki sessiz köşelere gizlenip internette Lo'yu arıyordu ama kız kardeşini hiçbir yerde bulamıyordu. Lo hayatının herhangi bir kısmını internette yaşamayı büyük bir kararlılıkla reddediyordu ve Bea hem tuhaf hem de hiç adil olmayan bir şekilde, yaşadığı karanlığa bir ışık tutmadığı için kardeşine içerliyordu; hele onu aramak için Lev'in dizüstü bilgisayarını ödünç alarak girdiği risk düşünülduğünde. Lo'yu bulmak için yaptığı son girişimden de eli boş çıkınca, Bea içgüdüsel olarak Google'da Patty'nin ismini arattı. Ölüm ilanını görünce çok şaşırdı.

Bunun yakın zamanda gerçekleşmiş olması gerektiğini düşündü ama büyük teyzesinin toprağa verilmesinin üzerinden tam bir yıl geçtiğini görünce dünyası başına yıkılmış gibi hissetti. Lo'nun bu olanlardan sonra bir yerlerde tek başına olduğunu düşünmeye çalıştı ama bu o kadar dayanılmazdı ki karnına ağırlar girdi. Sabit telefon hattını kullanmak için gizlice Casey'nin ofisine girdi –çünkü en başından beri telefonunu izlediklerinden emindi artık– ve Patty'nin numarasını çevirdi fakat kullanım dışıydı çünkü Patty bir yıldır ölüydü ve bunu ona hiç kimse söylememişti.

MART 2018

Diğer üyeler ayrıldığından beri Chapman Evi çok sessizdi ama Emmy bu sessizliği doldurmak için elinden geleni yapıyordu. Dört kişiye düşmüş izleyici kitlesi, ilgi taleplerinin çoğunun bana yöneltildiği anlamına geliyordu. Çok yorucu bir çocuktum ama buna aldırış etmiyordum ve onun bende uyandırdığı yenilik hissi hiç azalacak mı, hiç azalabilir mi diye merak ediyordum. Lev ve Casey içeri girdiğinde Büyük Salon'da Emmy'yle oynuyordum, her tarafa kâğıtlar saçılmıştı (oyun: Emmy ne isterse onu çiz) ve Atara da pencereden vuran güneşin altında uyuyordu. Lev'le Casey'nin yüzlerindeki ifadeden bir şey olduğunu anladım.

"Rob, Bellwood'da bir görüşme talep etti," dedi Lev. Casey, Emmy'nin çizimlerinden birine bakarak ceketini giyerken sessizce onu tebrik etti. "Akşama doğru dönmüş oluruz."

Doğrudum. "Ben de gelmek..."

"Gelemezsin," diye sözümü kesti Lev ben daha gerekçemi açıklayamadan ama zaten bir gerekçem olduğundan da emin değildim. "Toplantının şartları konusunda çok netti." Gözleri benimkilerle buluştu. "Sana herkesin bir fiyatının olduğunu söylemiştim."

Casey, "Gitmemiz lazım," dedi Lev'e.

Lev, Emmy'ye bir öpücük verdikten sonra alnını benimkine yaslayıp fısıldayarak her şeyin yoluna gireceğine söz verdi ve Casey'yle birlikte çıkıp gitti. Emmy daha büyük bir amacım olduğuna karar verene kadar SUV'nin evden uzaklaşmasını huzursuzca izledim.

"Çiz!" diye emretti Emmy.

Fakat odaklanamıyordum. Emmy bana olan sabrını kaybet-

meye başladı ve Foster'ın gelip de onu şekerleme yapmaya götürmeyi teklif etmesi içime su serpti. Foster, Emmy'yi kollarının arasına alıp kaldırdı ve gömleği biraz açılınca karnına üfledi. Bunun üzerine Emmy mutluluk çığlıkları atmaya başladı.

"Foster?" diye seslendim o kapıdayken. Bana döndü. "Rob'u tanıyor musun?" Tereddüt etti ama sonra başıyla onayladı. "Peki onun..." Kollarımı uzatıp doğru sözcükleri bulmaya çalıştım. Foster'ın makalede yazılanların doğru olup olmadığını sorduğumu zannetmesini istemiyordum; yaptığım şey bu değildi. "Yaptığı şey hakkında ne düşünüyorsun?"

"Rob gibi insanların bir adı vardır," dedi Foster. "Yalancı şahit. Onun bu yaptığıyla bizden bir şey alması fikrinden nefret ediyorum ama... Lev'in de dediği gibi: Tanrı'ya havale et. O işleri çözecektir."

Emmy'yle birlikte odadan çıktı. Atara ön kapıyı tırmalamaya başlayınca onu dışarı çıkardım. Kollarımı vücuduma dolayıp odada volta atmaya başladım, içime yerleşen kötü histen kurtulamıyordum. Bana henüz yeni bir telefon vermediklerinden Lev'e veya Casey'ye mesaj bile atamıyordum.

Bana uzun gibi gelen bir süre sonra Foster'ın hâlâ dönmediğini fark ettim. Emmy'nin odasına gittim. Kapısı aralıktı ve içeri baktığımda gördüğüm manzara yürek sızlatacak kadar tatlıydı. Foster, Emmy'nin yatağına uzanmış, Emmy de onun kollarının arasında yatmıştı ve o şekilde uyuyakalmışlardı. Kapıyı arkamdan yavaşça kapamadan önce göğüslerinin sabit ve ahenkli bir şekilde inip kalkmasını izledim. Yüzlerinde kusursuz bir huzur vardı.

Büyük Salon'a döndüğümde kulağıma yeni bir ses geldi. Atara dışarıda vahşice havlıyordu. Ne zaman vahşi yaşama dair bir koku alsa çılgına dönerdi. Kapıya doğru ilerleyip kulak kesildim ve sakinleşmesini bekledim. Ama sakinleşmedi.

Başka bir şey vardı.

Foster'ı çağırmak için koridora döndüm ama sonra fikrimi değiştirdim.

Ayakkabılarımı ve montumu giyip dışarı çıktım.

“Atara?” diye seslendim. Havlamaya devam etti. Yolun sonunda durmuş, tüyleri dikleşmiş hâlde otobana baktığı yere kadar sesini takip ettim.

Elimi bacağıma vurdum. “Atara. Gel kızım.”

Fakat ben Lev değildim ve Atara beni dinlemiyordu. Havlamaya devam etti, her ne görüyorsa heyecanlanmıştı. Ve kesinlikle bir şey görüyordu.

Midem çalkalandı.

Evin olduğu tarafa doğru baktım.

Geri dönebilir veya ilerleyebilirdim.

İlerledim.

Yolun kenarına farları açık bir şekilde park etmiş, rölantide çalışan eski bir araba vardı. Bu kadar yersiz oluşu biraz ürkütücüydü. Zaten buraya ait olmayan hiç kimse buraya kadar gelmezdi. Cebime, telefonuma uzandım ve artık telefonum olmadığı tekrar aklıma geldiğinde bunun bir hata olduğunu fark ettim.

Arabanın motoru durdu.

Bir süre sonra şoför kapısı açıldı.

Atara havlarken kulaklarını dikti.

Arabadan bir adam indi.

“Peder Michael?” Elim Atara’nın başına koyup onu sakinleştirmeye, karşısındakinin beni koruması gereken biri olmadığını hissettirmeye çalıştım... Yani en azından öyle biri olmadığını düşünüyordum. “Burada ne işiniz var?”

“Seni korkuttuysam özür dilerim,” dedi. “Ne güzel bir köpek...” Yanından ayrılmadan Atara’nın kulaklarının arkasını kaşıdım. “Bea’yı temsilen buradayım.”

Kendisinin gelmesini söylemiştim, demiştim Peder Michael'a, sanki bir fark yaratacakmış gibi.

Bu arabaya her türlü binecektim.

Banketi geçtikten, Chapman Evi'ne giden yoldan ayrıldıktan sonra ona beni nereye götürdüğünü sordum. İlk bunu sormuş olmalıydım. Gözlerim pencereden uzakta, bakışlarım ellerimdeydi. Ellerimi birbirine kenetledim. Ablamı göreceğim gerçeğinden başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Sonunda ablamı görecektim.

Bana bir papaz evine gittiğimizi söyleyince ne kadar uzakta olduğunu sordum. Yolu tarif etti, yaklaşık on beş dakikalık bir mesafedeydi.

"Çok kalamam," dedim. "Benim... evden ayrıldığımı bilmiyorlar."

"Anlıyorum."

Peder Michael'ı inceledim. Çenesi kaskatıydı. Direksiyonu sıkıca tutuyordu – o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemlerinin derisi iyice gerilmişti. Niçin bu kadar gergin olduğunu bilmiyordum. Bu durum beni biraz huzursuzlaştırdı. Etrafa bakındım. Araba şaşırtıcı bir şekilde dağınıktı: İkimizin arasında hazır yemek ambalajları ve buruşturulmuş peçeteler vardı. Zeminde, ayağımın dibinde kitaplar vardı, bazısı dini kitaplardı ama James Patterson'ın bir gerilim romanı da fark ettim. Ondaki bir şey gözüme takıldı. Yerden alırken Peder Michael'ın gözlerini üzerimdeydi. Sayfaların arasına tıkılmış bir kart vardı, kitap ayracı işlevi görüyordu ama tanıdık maviliği biraz daha incelemem için yeterli bir sebep sundu. Kitabı açtım. Bir İncil risalesi. Mavi gökyüzü resmi.

O ayet.

Ama Rab güvenilirdir. O sizi güçlendirecek, kötü olandan koruyacaktır. –2. Selanikliler 3:3. Kitabı kapadım. Ellerim titriyordu. Birlik İsa Mesih'te. Güvenlik Aziz Andrew Kilisesi'nde.

“Aman Tanrım!” dedim soluk soluğa.

“Pardon?”

“İndir beni...”

“Ne?”

“İndir beni arabadan...”

“Lo...”

“Bunları Proje'ye sen gönderdin.” Risaleyi ona doğru tuttum. “Onlardan nefret ediyorsun. Casey bana anlatmıştı... Ben... Ben bu arabadan inmek istiyorum.” Aptal gibi kapı kolunu çektim ama kilitliydi. Yumruğumu kapıya indirdim. “Bu siktiğimin arasından çıkar beni!”

Arabayı bankete çekip durdurdu. Kapı kilitlerini açtı. Kapıyı açtım –nasıl da daha ilk başta bu arabaya binecek kadar aptal olabildiğime inanamadım– ve bir ayağımı yere atmıştım ki Peder Michael, “Lev kiliseme gelirdi,” dedi.

Aniden durdum.

Ona döndüm. “Indiana'dayken mi?”

“Indiana'dan sonra. Aziz Andrew. 2009'un başlarıydı.”

“Yalan söylüyorsun. O zamanlar kiliseyi bırakmıştı.”

“Ve insanları kiliseden kurtarmaya çalışıyordu,” dedi Peder Michael. Yutkundum. “Katolik inancı aracılığıyla cemaatimdekilerle bağlantı kurma kisvesi altında geldi kiliseme. Onlara ulaşmak için beni kandırdı. Bir gün ayin için gelmiştim. Lev'le birlikte cemaatimin yarısı gitmişti. Bu toplu ayrılığa neyin sebep olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu... Birkaç ay sonra kilisemin eski mensuplarından birine rastladım. Yanlış bir şey yapıp yapmadığımı veya bir sıkıntısı olup olmadığını sordum, Aziz Andrew Kilisesi'nin yardım edebileceği bir şey olup olmadığını... Ama takip edecek yeni birini bulmuşlar.”

“Lev cemaat üyelerini mi çaldı yani? O yüzden mi risaleleri

göndermeye başladın?” Bu kırık dökük an, midemi bulandıracak şekilde tekrar bütünleşti. “Üyelerini geri almaya mı çalışıyorsun? Bea’ya da bunu mu yaptın? Kafasını yalanlarla doldurdun ve o da bu yüzden...”

“Proje üyelerinin, Lev Warren’ın inanca dair fikrinin ötesinde bir şeyler olduğunu bilmelerini istiyorum.”

“İnsanlar kendi kararlarını kendileri verir,” diye çıkıştım. “Ve eğer cemaatin onun peşinden gitmeyi *tercih ettiyse*, bundan Lev’i sorumlu tutamazsın.”

Peder Michael bunun üzerine biraz düşündükten sonra ihtiyatlı bir şekilde sordu: “Sen Proje’ye nasıl girdin, Lo?”

“Bea’yı arıyordum ama daha iyi bir şey buldum.”

“Bea’nın oradan ayrılmayı seçmesi seni hiç düşündürmüyor mu? SVO’nun makalesinden sonra bile?”

“O makale koca bir *yalan*. Bea’nın sebeplerini biliyorum ve makalede yazılanlarla hiçbir ilgisi yok, yoksa Emmy’yi onlarla bırakıp gitmezdi.”

Pederin sessizliği arabayı doldurdu.

“Bırakmazdı, değil mi?” diye sordum kısık bir sesle.

“Bu soruya ben cevap veremem,” dedi Peder Michael, sesi tüm bunların bana kendimi çok daha kötü hissettirmesine sebep olacak kadar nazikti. “Ama kimin cevap verebileceğini biliyorum.”

Araba durdu.

Camdan dışarı baktım. Köhne bir kilisenin yanındaki küçük bir tuğla evin önünde durmuştuk. Peder Michael başını sallayınca arabadan indim, kalbim deli gibi atıyordu ve tamamen aptalca bir şey yapmadığıma ikna olmuş değildim hâlâ. Tasma* takan birinin bana bir zarar vermeyeceğine neden inanacaktım ki? Bea sırf ablam diye, beni içinden çıkamayacağım bir duruma sürüklediğine neden inanacaktım?

Ne de olsa beni terk etmişti.

* Resmî rahip kıyafetlerindeki beyaz yakaya, İngilizcede argo olarak “dog collar” denir ve Türkçesi “köpek tasması”dır. —çn

Peder Michael da arabadan indi, elindeki anahtarlığını gergince çevirip duruyordu. Eve doğru giden beton patikada onu takip ettim. Biz yanına gelir gelmez kapı açıldı ve aniden durdum.

Bea değildi.

Dışarı bir adam çıktı. Bir seksenin biraz üzerinde, uzun boylu, beyaz, geniş omuzlu ve kısa kum sarısı saçları olan biriydi. Gözlerinin etrafındaki çizgiler derindi. Bakışları yavaşça, ben ona ne kadar yabancıysam yara izim ona o kadar tanıdıkmiş gibi onun üzerinde durdu. Bir süre sonra, tüylerimi diken diken eden bir sesle, "Lo Denham. Bir gün seninle gerçekten tanışacağımı hiç düşünmemiştim," dedi.

Peder Michael'a döndüm. Nefesim ciğerlerimi terk etmişti, etrafımdaki dünya yavaş yavaş kayboluyordu. Bu gerçek olamazdı. "Bana Bea'nın burada olacağını söylemiştin..."

"Hayır, öyle bir şey söylemedim." Benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. "Onu temsilen geldiğimi söyledim."

"Sana benden bahsetmişler," dedi diğer adam ve onun kim olduğu sorusu silindi. Tekrar ona döndüm ve telefonumu çıkarmak için elimi cebime attım ama bir kez daha hatırladım ki bir telefonum yoktu. Fakat Peder Michael bunu bilmiyordu.

"Lütfen yapma," dedi hızlıca. "Korkma."

"Ablan korkmuyordu," dedi Rob ve tekrar eve girdi.

Papaz evi çok eski ve demodeydi. Küf kokuyordu, uzun süredir temizlik yapılmadığı belliydi. Turuncu halının çok uzun zaman önce yırtılıp parçalanmış olması gerekiyordu ve rengi solmuş sarı duvar kâğıdı soyulmuştu. Orada burada dini emareler vardı ama burası her şeyden çok bana bir yirmi yıl daha yaşasaydı ve bakımını yaptırmasaydı Patty'nin evinin nasıl görüneceğini anımsatıyordu. Koridor boyunca yavaşça Peder Michael'ı takip ettim, bir yandan da çıkış yolumu kontrol ederek arada bir omzumun üstünden arkama bakıyordum.

Rob'u mutfakta bulduk ve burası da evin geri kalanı gibi eski püsküydü, nane yeşili buzdolabının kenarları paslanmış ve karo zemin küflenmişti. Rob mutfak dolaplarının kapaklarını açıp kapıyordu, sonunda bir bardak bulup lavabo musluğundan doldurdu ve saniyeler içinde suyu midesine indirdi.

Tıpkı benim gibi onun da korktuğunu fark ettim.

Peder Michael kendini bütün ağırlığıyla mutfak masasındaki sandalyelerden birine bıraktı, araba anahtarlarını önüne koyup ellerini bacaklarına yerleştirdi. O ve Rob ortak bir anlayışla baktılar.

"Makaleyi sen yazdın," dedim Rob'a.

Eviyeye yaslanıp kısa bir süreliğine gözlerini kapadı.

"Yazmak zorundaydım."

"Neden?"

"Çünkü daha fazla dayanamadım," dedi. Yutkundu. "Çünkü Jeremy öldüğünde beni görmeye gelmek üzere yoldaydı ve birinin artık bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordum."

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Hayır..."

“Denedim... Jeremy’yi kurtarmak için çok uğraştım.” Rob bana bakmıyordu. Gözlerini ellerine dikmişti. “Ama kafası öyle karışmış hâldeydi ki öylece gidiverdi. İşte, Proje insanı bu kadar derinden ele geçirir ve yaptıklarıyla insanın beynini öyle bir siker ki... Zavallı herif.”

“Jeremy’yi hiçbir şey ele geçirmedi. Hastaydı o...”

“Savunmasızdı.”

“Seni aramayı nereden akıl etmiş ki?”

Peder Michael boğazını temizledi. “Bea’dan duymuş olabileceğini tahmin ediyoruz.”

“İmkânsız. Jeremy o ayrılmadan önce öldü,” dedim ve Rob’la Peder Michael tekrar bakiştılar, belli ki tam tersi olduğuna inanıyorlardı. “Lev öyle demişti...” Bunu söylediğim an bana yönelen bakışlarından nefret ederek sessizleştım. Sonra Rob’a döndüm. “Birlik Projesi’nde senin SVO’ya yazdığın makaledekine benzer şeyler hiç görmedim...”

“Lev sana henüz göstermedi de ondan.” Başını lavabonun üzerindeki pencereye çevirdi ve dışarıdaki kasvetli gri gökyüzüne yönelen bakışlarını takip ettim. “Ve sana gösterene kadar da... Ne zamandır Proje’desin, Lo?” Ona cevap vermedim. Cevap vermek zorunda değildim. Kollarımı kavuşturdum. “Ben ilk ayrıldım. O zamanlar kolay değildi. Şimdi daha da zor.”

“Senden gitmeni istemiş.”

Rob’un yüzü taş kesildi.

“Öyle mi dedi?”

“Evet.”

“Benimle ilgili sana başka ne dedi?”

“Bir önemi yok. Buraya sana kendimi açıklamak için gelmedim. Sen bana bildiğini sandığın şeyleri söyle, ben de kendi bildiklerimle karşılaştırayım.” Elimle ikisini gösterdim. “Siz nereden tanışıyorsunuz?”

Peder Michael cevapladı: “Rob kiliseme mensuptu.”

“Lev geldiğinde oradaydım.” Rob elini kısa saçlarının arasın-

dan geçirdi. “Ve ben Lev’i bıraktığımda da Peder Michael oradaydı. Tanrı’ya şükür.”

“İncil risaleleri göndermek senin fikrin miydi?”

“Oradan çıktığında Rob’un ne hâlde olduğunu gördükten sonra ben göndermeye başladım,” dedi Peder Michael ve Rob yerinde huzursuzca kıpırdandı.

“Ve ben oradan *atılmadım*,” dedi Rob. “Ayrıldım. *Kaçtım*.”

“Neden katılmıştın?”

Rob’un çenesi kaskatı kesildi, yumruklarını sıktı. İçsel bir savaş veriyordu. Bana bir babayla çocuğunu anımsatan bir şefkatle Rob’a bakan Peder Michael’a baktım, gerçi Rob ondan o kadar da genç olamazdı.

Peder Michael en sonunda, “Lev insanları kendine özgü bir şekilde görür,” diye Rob’un yerine cevap verdi.

Rob acı acı güldü. “Beni öyle bir gördü ki.” Burnunun keme-rini sıktı. “Bizim ortak bir... Ben çocukken babam beni döverdi. Ve döverdi derken... kötü döverdi işte. Ben yapamadım... Çok derinlerime gömdüm, ben yapamadım...”

“Söylemek zorunda değilsin,” dedi Peder Michael.

“Lev gördü işte. Başka hiç kimse görmemişti. Bana dedi ki...” Rob’un sesi çatladı ve titrek bir nefes aldı. “Hayatım boyunca bana değerli olduğumu söyleyen ilk kişiydi. Ve bunu yaptığı anda da” –Rob parmaklarını şaklattı– “beni ele geçirmiş oldu. Hepimizi ele geçirdi.”

“Tabii,” dedim. “Tüm o Birlik Merkezlerini yürütme, yardım programları ve bağış kampanyaları düzenleme işleri arasında insanları istismar edecek vakti bulduğuna çok şaşırdım doğrusu...”

“Onları kendi yapmıyor ki. Hepsini Casey yürütüyor ama işte lanet olsun ki Lev onu da ele geçirdi. Seninle açık konuşacağım, Lo: O çalınan paralar, teminat olarak alınan itiraf kayıtları, gece boyu süren toplantılar ve *ateş* hakkında yazdığımda...” Gözlerini kapadı. “Lev’den bahsediyordum. Birlik Projesi benim ailemdi ve oradakiler çok güzel insanlar. Tek istedikleri bu boktan dünyada iyi bir şeyler yapmak.”

“Peki durum söylediğin kadar kötüyse neden orada kalıyorlar?”

Sessizleşti, uzun bir süre boyunca hiç hareket etmedi. Sonunda yüzünü pencereden çevirip kalktı ve sanki çıkıp gidecekmiş gibi odayı aştı ama sonra geri döndü. Nefes verdi.

Gömleğini kaldırdı.

Bunu ilk görüşü olamazdı ama Peder Michael yüzünü buruşturdu. Mutfak tezgâhına doğru sendeledim, elim ağzıma uçtu. Lev beni uyarmıştı ama hazırlıklı değildim. Rob’un vücudundaki yara izleri Lev’inkilerin kaba bir taklidiydi: sigara yanıkları, çizgiler, sol tarafında büzüşmüş bir deri yığını. Derisi fazlasıyla hasar görmüştü, kıpkırmızıydı. Yaralar yeni değildi ama sanki derisi onları henüz kabul etmemişti de verdikleri zararla pençeleşiyordu.

Kendisini benim suretime bürümeye çalıştı.

Rob’a bakakaldım, boğazım yutkunamayacağım kadar gerilmişti.

“O suyla arındırır. Ateşle cezalandırır ve günah işlediğin veya bocaladığın anda ya da onun veya Proje’nin gözünde herhangi bir hata yaptığında ıslah edilmen gerekir. Eğer dersini almadığına karar verirse seni kendi inanç yolunda yürütür.” Gömleğini indirdi ve bu hiçbir şekilde rahatlamamı sağlamadı çünkü o görüntü zihnime kazınmıştı. “Tanrı her kimi severse, onu ıslah eder.”

“Bunları kendine sen yaptın...”

Ben cümlemi bitiremeden öfkeyle bana yaklaşıp yüzümün dibine girdi.

İrkildim.

“Rob,” diye uyardı Peder Michael.

“Hayır,” dedi Rob ve uzaklaşmadan önce söylediği tek şey bu oldu.

“Hiç kimse... hiç kimse orada öylece durup bunlara *katlanmaz*...”

“Öyle mi dersin?” Kendi etrafında dönüverdi. “Çünkü ben

katlandım. Bunları defalarca kez yaptım, üstelik sadece ben de değil. Proje'ye, bu dünyaya girersin ve sevgi görürsün. Tanrı seni sever ve sevmeye devam eder, hem de sana rağmen. Ve bu sevginin karşılığında" –karnını gösterdi– "bunlar ne ki, Lo? Hiçbir şey. Şüphe etmeye her başladığımda, insanların yere çöktürölüp yakılmalarını izledim ve bu iş bittikten sonra ne derlerdi biliyor musun?"

"Ne?" diye fısıldadım.

"Teşekkür ederim, Lev.' Ve insan arkadaşlarının, ailesinin gerçekten içlerinden gelerek *teşekkür ettiklerini* görünce... belki de bende bir sorun vardır diye düşünüyor. Belki de kendisinin yeterince yakılmadığını..."

O noktada yüzünü ellerine gömüp ağlamaya başladı. Peder Michael ayağa kalkıp Rob'un yanına gitti ve omuzlarını sıkıca kavradı. Kusacak gibi oldum.

Rob sonunda ellerini indirdiğinde yüzü ıslak ve kızarmıştı.

"Ve tüm bunlara rağmen, insanların hayatlarını değiştiriyorsun, Tanrı'nın işini yapıyorsun ve dünyayı daha iyi bir yer hâline getiriyorsun, üstelik dünyanın daha iyi bir yer hâline geldiğini *görebiliyorsun* da – bu sonuçlara nasıl karşı çıkabilirsin ki? Ve tüm bunların sonunda Lev'in ne vadettiğini biliyor musun? *Cenneti* vadediyor. Bu dünyadaki günahkârların kendilerini yakıp tüke-teceğini ve geriye kalan tek şeyin Birlik Projesi olacağını. Geride bırakılmak istemiyordum. Hayatım boyunca terk edilmişim. İşte bu yüzden kaldım. Diğerleri de işte bu yüzden kalıyor."

"Ayrılmak istediğine ne zaman karar verdin?" Sesim titriyordu.

"Beni ilk yaktığında onu ilk kez gerçekten gördüm. İstismarcıları iyi bilirim. Gerçek yüzlerini tanırım. O da o an bunu saklayamadı. O an onu gördüm işte... ve her ne kadar onun gerçekten nasıl biri olduğunu *bilsem de...* yine de gitmedim."

"Ben..." Ellerimi yüzüme bastırdım. "O böyle bir şey yapmaz... Lev böyle bir şey *yapmaz*. Annesinin ona yaptıklarından sonra asla..."

“Yaptı mı gerçekten?” diye sordu Rob ve dehşete kapılarak ellerimi indirdim. “Annesinin bir yangında öldüğünü biliyor musun? Tam da Lev’in Indiana’da olduğu sırada.”

Peder Michael’a baktım, sonra tekrar Rob’a döndüm. “Dalga geçiyor olmalısın.”

“Bir kere bir şeyden şüphe edersen,” dedi Peder Michael, “her şeyden şüphe edersin.”

Gözlerimi Rob’a diktim. “Benim kim olduğumu biliyorsun. Beni duymuşsun.”

“Seni hepimiz duyduk, Lo.”

“O zaman onun *hayatımı kurtardığını* da biliyor olmalısın...”

“Sence bu konuyla doktorların bir alakası olamaz mı? Hani sen *hastanedeydin* ya... Ve hastaneler de bunun için...”

“Öleceğimi söylemişler ama sonra Lev gelmiş ve...”

“Genceciktin, yaşam mücadelesi verdin ve galip geldin...”

“Ben *seçilmişim!*”

Sanki çok trajik bir manzaraymışım gibi ikisi de acıyan gözlerle bana baktı. Bana acımalarını istemiyordum. Ben bir trajedi falan değildim.

Ve bana öyle değilmişim gibi bakan tek bir kişi vardı.

“Çok üzgünüm, Lo,” dedi Rob. “Öyle hissetmenin ne kadar çok şey ifade ettiğini iyi biliyorum.”

Başım zonklamaya başladı. Milyonlarca soru sormak istiyor ama hepsinden de korkuyordum, bu yüzden ağzımı açmadım. Peder Michael’ın boş kalan sandalyesine oturdum.

“Proje’ye karşı duramazsın. Ayrıldıktan sonra beni yakın takibe aldılar. Hayatımı, geri dönmemi sağlayacak kadar mahvetmek için ellerinden geleni yaptılar. Peder Michael’a ulaştım. Bana başımı sokabileceğim bir çatı verdi ve onlar da kendi ayaklarımın üzerinde tekrar durmaya başlayabileceğim kadar uzun bir süre boyunca izimi kaybettiler. Ben de... yavaş yavaş ama emin adımlarla hayatımı yeniden inşa ettim ve sonra...” Bana baktı. “Sonra geçen sene bir gün Bea çıkageldi.”

Allesi, Emmy'yle olan durumunu hiç sorgulamıyordu. Lev onlara Bea'nın Tanrı'nın kollarına bıraktığı hediye için çok kırılgan olduğunu söylemişti, annesiyle babasının kaybından sonra Emmy'yi de neredeyse kaybedecek olmak onu perişan etmişti. Korkularının üstesinden nasıl gelip de anne olacağını bilmiyordu. Onu bu şekilde kabul etmelilerdi. Ailesi duyduğu hasreti, ihtiyacı, Lev'in reddinden kaynaklanan ıstırabını görmüyordu. Görmüyorlardı çünkü Lev onlara görmemelerini söylemişti.

Ama peder görüyordu.

Annesi ve babasının mezarlarının başında diz çökmüş, elinde Emmy'nin fotoğrafını tutarak sırf birlerinin bilmesine ihtiyaç duyduğu için, *Bu benim kızım*, diye tekrar tekrar fısıldarken bulmuştu Bea'yı. Ona şefkat göstermişti. Ona anlayış göstermişti. Bea böylesi bir muamelenin nasıl bir his uyandırdığını unutalı çok olmuştu ve bu hisle tekrar tanışmak ona çok fazla gelmişti. Pedere her şeyi itiraf etmişti.

Peder yardımcı olabilecek birini tanıyordu.

Rob birkaç gün sonra Peder Michael'ın evinde onunla buluştu. Bea bir şekilde kaçmayı başarmıştı, onu evde bulmak Lev için her zaman kolay değildi. Kaçışının başarılı olup olmadığını ise döndüğünde öğrenecekti.

Rob kapıyı açtığında, Bea kırılganlık noktasına geldi. Kendisini Rob'un gözlerinde küçücük ve kırılgan gördü. Rob ise onu son gördüğündeki hâlimden çok daha iyi, daha sağlıklı, sağlam ve kendinden emindi. Kendini onun kollarına bıraktı. *Ölüyorum*, dedi ona. Eğer onu oradan kurtarmazsa Birlik Projesi'nde ölecekti.

Rob geri çekildiğinde Bea gömleğini kaldırıp ona gösterdi. Yaşadıklarının yıkıcılığını ilk defa bir başkasının yüzünde görüyordu. Rob tüm bunları gayet iyi biliyordu; onun da kendine ait yaraları vardı. Bea oturma odasındaki kanepeye uzandı ve Rob karnını inceledi. Elleri örümcek ağı gibi görünen çatlaklardan ve doğumdan sonra tam olarak toparlanmayan karnındaki sarkıklıktan geçip Lev'in kendi bölgesi olarak işaretlediği deri yığını kontrol etti.

Ağlayacak gibi duruyordu Rob.

Enfeksiyon kapmış, dedi.

Bea dişlerinin arasından nefes alıp verdi.

*Her şeyi anlat bana, dedi Rob ve Bea da anlattı. Ona Foster'dan, kolyeden, aralarında oluşan bağdan bahsetti. Rob gittikten sonra Lev kontrolü sıkılaştırmıştı. Ona kızından bahsetti. Emmy'nin dünyaya nasıl da Bea'nın günahıyla lekelenmiş hâlde geldiğini, hayata nasıl da zar zor tutunduğunu ve kendi ihanetine rağmen Lev'in kızını nasıl da kurtardığını anlattı. O kısma geldiğinde, Bea yanılıp yanılmadığını merak etti. Ya o zamandan beri olanlar Bea'nın hak ettiğinden daha azı değilse ve onu Proje'den uzaklaştırmak Emmy'yi tehlikeye atarsa? Ya Lev'in hayat hediyesi, sadece Emmy onun yanında olduğu sürece devam edecekse? Soğuk bir panik dalgası bütün bedenini ele geçirdi ve *Bunu yapmamalıyım, dedi Bea. Kanepeden kalkmaya çalıştı ama Rob ona izin vermedi, ellerini çok ama çok sıkı bir şekilde tuttu.**

O iş öyle olmuyor, dedi. Hiçbir zaman da öyle olmadı.

Kendi kızı annesinin ismini bilmiyordu.

Anne, anneciğim...

Bu sevgi değil, dedi Bea ama cümlesi ağzından soru sorar gibi çıktı.

Değil, diye onayladı Rob.

Görüşmelerinin sonunda planları hazırды.

Bu gece.

Emmy'yi de alıp bu gece kaç.

Lev, gitmemesi gereken bir yere gittiğini hissetmiş gibiydi. Kı-

sık ve korkutucu bir sesle ona sorular sordu. Bea kendini açıklamakta başarısız olurken Jeremy Lewis gelip ona arka çıktı.

Benimle birlikteydi, dedi Jeremy ve öğleden sonra ikisini de meşgul eden bir Proje işi uydurdu. Lev'in ona bakışından, Jeremy'nin bunun hesabını daha sonra vereceğini anlayabiliyordu Bea. Konuşmaları bittiğinde Jeremy bir an için ona baktı, tereddüt etti ama sonra bir şey demeden gitti. Onun uzaklaşmasını izlerken Bea sanki Jeremy'yi ilk kez görüyormuş gibi hissetti. Jeremy eskiden burada olmayı severdi ama gözleri artık öyle demiyordu. Bea o mutluluğu Jeremy'nin gözlerinde göremiyordu. Ne zamandır gitmek istiyordu acaba? Ve bu duvarların arasındaki kaç kişi çaresizce dışarı çıkmak isteyerek çılgınlık atıyordu?

Bea bir süre sonra Jeremy'nin odasına gitti ve kapısının altından içeriye bir İncil risalesi attı.

MART 2018

“Bir daha da gelmedi,” dedi Rob.

Sandalyede öne doğru eğildim. Başımı ellerimin arasına gömmüştüm, parmaklarımsa saçlarımı kavramış çekiştiriyordu, Rob’un bana anlattığı her şeyi reddetmeye, tüm bunları gerçekdışı kılmaya çalışıyordum. Ama kanımda, kemiklerimde, iliklerimde hissedebiliyordum ki... içlerindeki bir şey reddedilemeyecek kadar gerçektir.

“Fikrini değiştirdiğini düşündüm. Kaçma konusunda kararsızdı ve ben... geri döndüğünü, Emmy’yle kaldığını düşündüm. Ama sonra Peder Michael bana seninle tanıştığını ve senin Emmy’nin hâlâ orada olup da Bea’nın olmadığını söylediğinden bahsetti...”

“Yani?” dedim.

“Yani eğer Emmy hâlâ Proje’deyse ve Bea değilse...” Rob cümlesini bitirmedi. Mideme ağrılar girdi. “Ona kötü bir şey olmuş, Lo. Çünkü sana şu kadarını söyleyeyim... o, çocuğunu asla ama asla bırakmazdı.”

“Bıraktı ama,” dedim ona sertçe bakarak. “Beni aradı... sürekli arayıp durdu ve onunla konuştum! Onunla konuştum ve dedi ki... hoşça kal dedi. Onun sesini duydum... bana hoşça kal dedi.”

Rob kaşlarını çatıp alnı şaşkınlıkla kırıışmış Peder Michael’a baktı.

“Başka ne dedi?” diye sordu Rob.

Yutkundum. “Başka bir şey demedi.”

Rob duraksadı.

“Oradan ayrıldığımda beni sürekli birileri arıyordu... İlk başta sadece ağır ağır alınıp verilen nefes sesleriydi, gece gündüz her saat aranıyordum. Bir sürü telefon değiştirdim, tek kullanımlık

telefonlar aldım. Numaramı da değiştirdim ama her seferinde beni buldular. Bunu sırf beni istedikleri her zaman bulabileceklerini göstermek için yaptılar. Proje'ye verdiğim parayı geri istemeye başladığımda –aç kalmıştım, başımı sokacak bir yeri zar zor karşılayabiliyordum– onları yaptıkları her şeyi halka açıklamakla tehdit ettim ve sonrasında tekrar aradıklarında bu sefer hattın diğer ucunda bir ses vardı." Bana baktı. "Benim sesim. Kendi sesimdi, Lo."

"Ne?"

"Tanıklıklarda söylediklerimi kesip birleştirmişler –Düşünme Odası'nda sesini kaydediyorlar– ve yaptıkları boktan şey kulağa tıpkı benim gibi geliyordu... Sen Bea'yla konuştun mu yoksa sadece *sesini* mi duydun?"

"Hoşça kal dedi." Gözlerimi sıkıca yumdum. "Bu dediğine gerçekten inanmamı mı bekli–"

"Gerçek bu. Tanrım, bir bilsen, akıllarına gelen her yolla beni mahvetmeye çalıştılar. Sabahları uyandığımda gazı açık bulurdum veya... Arabama binerdim, otoyolda doksanla giderdim ve siktiğimin frenleri bir türlü *çalışmazdı*..." Elini ağzında gezdirdi. "Yaralarım gerçek. Onları kendi kendime yapmadım. Beni zorla yere çöktürdüler. Ellerimi bağladılar." Nefes verdi. "Ve burada seninle konuşmam bittiğinde ne yapacağımı biliyor musun, Lo? Kasabayı terk edeceğim çünkü gitmezsem hayatta kalamam. Kendimi böyle ateşe atmayı hiç istememiştim ama Bea tek bir şey istediye o da Emmy'yi Proje'den kurtarmaktı ve istediği *son* şeyin ikinizi birden orada görmek olduğunu kesinkes biliyorum..."

"Onun öldüğünü düşünüyorsun," dedim birdenbire.

İkisi de sessizce yüzüme baktı.

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Hayır... Sana inanmıyorum..."

"Birilerine haber vermemiz lazım," dedi Peder Michael gözlerime bakmadan. "Morel, Chapman'daki yetkilileri aramalı..."

"Bob Denbrough'yu parmaklarında oynatıyorlar," dedi Rob, "ve Chapman Şerif Departmanı'nın yarısını da..."

“Eğer öldüğünü düşünüyorsan söyle,” diye fısıldadım.

“Bir eylem planı çizmemiz lazım...”

“Sizi tanımıyorum bile!” diye patladım. İkisi de sustu. Onlara baktım. Titriyordum, gözlerim yaşlarla dolmuştu. “Eğer öldüğünü düşünüyorsanız. Söyleyin.”

En sonunda Rob konuştu: “Çok üzgünüm, Lo.”

Peder Michael’ın masanın üstünde duran araba anahtarlarını kapıp onlar daha ne olduğunu anlamadan kapıya koştum. Onlar kapıya çıktığında ben arabaya atlamış, garaj yolundan çıkıp yola girmiştim bile. Direksiyonun başına geçmek beni büyük bir panik atağın eşiğine sürükledi ama eve dönmek zorundaydım. Emmy o evdeydi. Otobanın aşağısından gelen bir tırla aynı anda kavşağa ulaştım. Frene bastım ve lastik çıgıklarıyla durdum, vücudum ivmeyle beraber öne doğru fırladı ama araba durdu.

Durdu.

Arabayı eve giden yolun aşağısındaki açıklığa park edip anahtarları ön koltuğa fırlattıktan sonra eve koştum. Önüne geldiğim anda kapı hızla açıldı ve Foster karşımdaydı, gözleri fal taşı gibi açılmış, deliye dönmüştü.

“Hangi cehennemdeydin sen?”

“Koşuya çıktım,” dedim nefes nefese. “Ben sadece... biraz hava almak istedim.”

Elleriyle yüzünü kapadı. “Tanrı aşkına, Lo... Bir kalktım ortada yoksun. *Her yerde* seni aradım. En azından bir mesaj gönderebilirdin veya...”

“Telefonum yok ki,” diye hatırlattım ve tüm bunların hiç çaba göstermeden ağzımdan dökülmesine hayret ettim. Bana bakıyor ve yalan söyleyen birini görmüyordu. Arkasına bakıp Büyük Salon’u görmeye çalıştım. “Lev döndü mü?”

“Aşağı yukarı on dakikaya varırlar.”

Siktir. “Emmy nerede?”

“Bir şeyler atıştırıp televizyon izliyor.”

“Peki.” Başımı salladım, boğazım o kadar gerilmişti ki bir an için başka bir şey söyleyemeyecek gibi oldum. “Peki. Kulübeye döneceğim, duş almam lazım...”

“Tamamdır.” Beni dikkatlice süzdü. “İyi misin sen?”

“İyiyim.”

Buna inanmış gibi durmuyordu. “Başka bir yere gitme.”

“Gitmem.”

Biraz fazla uzun bir süre ona baktım, zihnim Rob’un anlattıklarıyla doluydu. Foster ile Bea. Emmy. Foster’ın çocuğu. Emmy’nin bazı yanlarını ne benden veya Bea’dan ne de anne babamızdan

aldığını şimdi fark edince dehşete kapıldım. Ve Lev'den aldığını düşündüğüm şeyleri –çenesinin kıvrımı, duruşu, köşeli omuzları– son derece bariz ve acı verici bir şekilde başka birinden almıştı. Foster bakışlarım karşısında rahatsız oldu.

“Ne?” diye sordu.

“Bea’nın geri döneceğini söylemiştin. Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Elbette.”

“Neden?”

“Çünkü Lev döneceğini gördü.”

Kulübenin kapısını arkamdan çarparak kapadım ve odanın içinde volta atmaya başladım.

Ölmüş olamazdı.

Olamazdı.

“Ölmüş olamazsın,” diye fısıldadım.

Lev benim hayatımı kurtarmıştı.

Dizlerimin üstüne çöktüm ve ellerimi yere bastırdım. Ağlayamayacak kadar şok olmuş ve uyuşmuş vaziyetteydim. *Ölmüş olamaz.* Elimi uzatıp haklı olduğumu kanıtlaması için onu karşımda belirtmeye çalıştım. Sen ölmedin, Bea, sadece burada değilsin.

Geri dön.

Kulübenin kapısı açıldı ve Lev içeri girip beni yere çökmüş hâlde buldu. İsmimi söyledi ama karşılık vermedim. Önümde diz çöktü, endişelenmişti.

“Lo? Neyin var?”

Ona baktım.

“Rob’la görüştün mü?” diye fısıldadım.

Bakışlarını kaçırdı. “Bir işe yaramadı ama bu mesele daha kapanmadı.”

Kendime engel olamayıp ağlamaya başladım.

“Lo.” Telaşlanmıştı. “Neyin var?”

“Korkuyorum,” diyebildim.

“Neden?” Elini yanağıma koyunca gözlerimi sımsıkı yum-

dum ve bir tırın yaklaştığını, frenlerimin çalışmadığını gördüm. O aramalar, hattın diğer ucundaki nefes alıp verişler. *Hoşça kal...* “Vaftiz yüzünden mi?” Gözlerimden yaşlar boşanmaya devam ederken dudaklarını alnıma bastırdı. “Bütün kalbinle bana güven. Anlamaya çalışma, sadece bana güven ve sana yolu göstereyim.”

“Eğer Bea geri gelirse buradaki yeri ne olacak?” diye sordum.

Gözlerimi açtım ve o kolyeyi tam karşımda gördüm. Ters dönmüştü, çıpa Lev’in boğazına doğru bakıyordu ve buradan bakınca kolyenin arkasına kazınmış yazıyı, Rob’un bana orada yazdığını söylediği şeyi ilk kez gördüm: *B & F*.

Yavaşça bakışlarımı kaldırıp ona baktım.

Yanağımdaki bir damla gözyaşını sildi.

“Dönecek mi sence?”

“Arkanda bıraktığın şeyleri unut,” dedi, “ve önüne bak.”

Bu gece.

Emmy’yi de alıp bu gece kaç.

Bea bekledi.

Lev kulübede duş alırken, o da kanepeye kıvrılıp gözlerini kapadı. Lev duştan çıktığında Bea vücudunu hareketsiz hâle getirmiş, ağzını hafifçe aralamış, nefesini sabit bir ritme oturtmuştu. Gözkapaklarının altındaki ışık gelip gidiyor, Lev onu incelerken gölgesi Bea'nın vücuduna düşüyordu. Ve Lev onu uyandırmasın diye dua ediyordu Bea, kime ettiğini bilmeden.

Yapmak üzere olduğu şeyden korkuyordu.

Kalmanın bu kadar kolay gelmesi onu korkutuyordu.

Lev kanepenin arkasındaki el örgüsü battaniyeyi alıp Bea'nın üzerine örttü. Lev'in küçük alanda hareket edişini, o olmadan yatağa geçişini dinledi. Sonunda Lev yatağa uzandı.

Altı yılın ardından Bea onu tanıyor, nasıl uyuduğunu biliyor, derin uykuya geçtiği ânı anlayabiliyor ve harekete geçmesinin ne zaman güvenli olacağını biliyordu. Bu zaman aralığının ne kadar dar olduğunu, Lev'in uykusunun ne kadar hafif olduğunu da öyle.

Battaniyenin altından yavaşça çıkıp kanepeden kalktı.

Parmak uçlarında ilerleyip ayakkabılarını giydi ve askıdaki montunu aldı, onu dışarı çıktığında giyecekti. Derin bir nefes alıp kapıya uzandı, arkasına dönüp son bir kez baktı. Altı yıl önce bu ânı aklının ucundan bile geçiremezdi.

Ama artık rüyadan uyanmıştı.

İtip açtığında kapı hafifçe gıcırdadı. Arkasından dikkatlice kapadı. Yavaş ve ihtiyatlı adımlarla kulübeden uzaklaştı ve ağaçlara yaklaştığında koşmaya başladı.

Eve ulaştığında ışıkların kapalı olduğunu gördü.

Lev uyanmamış, Casey'yi alarma geçirmemişti.

Bunun getirdiği rahatlamaıyla kalbi durabilirdi, işlerin yolunda gittiğinin bir başka işaretiydi bu.

Pencereden içeri, Büyük Salon'a baktı. Atara yerde yatıyordu. Bea içeri girdi. Atara başını kaldırıncı Bea elini kısa bir anlığına tüylerinin arasında gezdirip onu sakinleştirdi. Aceleyle koridoru geçip Emmy'nin odasına gitti ve kapıyı açıp içeri girdi.

Gece lambasının ışığında uyuyordu kızı. Bea bu görüntüyü, annesiyle ilk kez tanışmak üzere olan, kendi doğurduğu o küçük ve mükemmel kız çocuğu manzarasını hafızasına kazımadan önce onu uyandırmamaya dikkat ederek Emmy'ye yaklaştı.

Gözleri yaşlarla doldu.

İşte *bu* sevgiydi.

MART 2018

“Emmy,” diye fısıldadım aceleyle. “Emmy, ayakkabılarını giy.”

Uykulu gözlerle, kafası karışmış hâlde bana baktı. Tekrar uykuya dalacağını hissedip hızlıca hareket ettim ve montunu omuzlarına atıp kollarını tuttum, montundan geçirmeye çalışırken biraz fazla sert çekiştirdim. Bu, dikkatini geçici olarak dağıttı, olanlara bir anlam veremiyordu.

“Uyumak istiyorum,” dedi.

“Uyuyacaksın, tatlım, uyuyacaksın. Biz bir...” Omzumun üstünden arkama, kapalı kapıya baktım ve koridorda bir ses var mı diye kulak kesildim. “Biz bir maceraya çıkıyoruz ve herkes seni bekliyor. Ama önce ayakkabılarını giymelisin...”

Plastik botlarını kapıp zorla ayaklarına geçirmeye çalıştım. Karşılık olarak öyle yüksek sesle çığlık attı ki kalbim duracaktı. Ayakkabıların canı cehenneme. Mont yeterliydi. Kapüşonunu başına geçirdim ve Emmy kıvranıp sızlanırken onu kollarımın arasına alıp kaldırdığımda aklını kaçırıp, *HAYIR! HAYIR! HAYIR!* diye bağırmaya başladı. Tüm çabalarım heba olmuştu. Şimdi tek umudum başlangıç üstünlüğü sağlamış olmamdı. Kapıyı açtım ve boş koridora adımımı attım, ani mekân değişikliği Emmy’yi susturdu.

İsmimi duyduğumda ön kapıya kadar gelebilmiştik.

“Lo?”

Işıklar açıldı. Casey oradaydı. Emmy’yle bana bakakaldı. Yüzünden bir gölge geçti, sanki bu manzarayı daha önce de görmüş gibi bakıyordu.

“Açıkla,” dedi Lev.

Foster, Emmy’yi kollarımdan koparıp aldı, onu yatağına taşıırken kulağına güven verici sözler fısıldıyordu. *Sorun yok, bebeğim, sadece eğlenceli bir oyun oynadınız ama şimdi yatma zamanı.* Casey kapının önünde kollarını kavuşturmuş vaziyette durmuş, tek çıkış yolunu da kapatıyordu. Diğer çıkış yolunun, yani pencerelerin orada ise Lev duruyordu. Arkasındaki soğuk gece karanlığına baktım. Casey onu çağırmişti ve ifadesiz bakışlarla ağaçların arasından çıkıp gelmesini izlemiştim. Foster’ın ayak sesleri salona dönüşünü duyurdu. İçeri girip kapıyı arkasından yavaşça kapadı.

“Açıkla, Lo,” dedi Lev tekrar.

“Bea nerede?”

Kaşlarını çatıp dikkatini tekrar bana vermeden önce Casey’le Foster’a baktı. Odanın içinde ilerlemeye başladı ve bana yaklaştıkça kalbim daha da şiddetli, daha da hızlı attı.

“Sana ne oldu?” diye sordu.

Çenemi tutup sanki orada bir cevap bulabilecekmış gibi yüzümü sağa sola çevirdi. Dokunuşu, neredeyse nefesimi kesen bir panik dalgasının vücudumu sarsmasına sebep oldu.

Bedenim titriyordu.

Titrediğimi fark etti.

“Bea’ya ne oldu?” diye sordum.

“Ne biçim bir soru bu?”

Dokunuşuna artık katlanamıyordum. Onu itmek için kollarımı kaldırdım ama bileklerimi yakalayıp sıkıca tuttu. Yüzümü buruşturdum ve hissettiğim acıya karşılık olarak bileklerimi iyice sıktı.

“Seni görüyorum,” dedim belli belirsiz bir şekilde.

Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Ona ne yaptın?”

Casey arkamdan hafif, alaycı bir ses çıkardı.

“Neden bahsediyor o?” diye sordu Foster.

“Paul mu?” diye sordu Lev. “Yine Paul’la mı konuştun?”

“Yine mi?” diye sordu Casey.

“O çok zayıf,” dedi Lev onlara, gözleri hâlâ üzerimdeydi. “Birçokları benim adımla gelip seni yoldan çıkarmaya çalışacak, Lo. Seni benden kim uzaklaştırdı?”

“Bea,” dedim.

Beni serbest bıraktı. Ön kapıya doğru koştum.

“Foster,” dedi Lev keskin bir şekilde ve hemen ardından Foster’ın kolları beni sarıp olduğum yerde tuttu. Ondan kurtulmak imkânsızdı ve karşı koymayacak kadar akıllıydım, vücudumu serbest bıraktı. Yere çökmeme müsaade etti, yenilgime izin verdi – ama özgürlüğüme değil. Lev’in botları zeminde ilerleyip karşımda durdu.

“Ablam” –sesim çatladı– “nerede?”

“Biz inancımızla yürürüz, Lo, gördüklerimizle değil,” dedi yumuşak ve hayal kırıklığına uğramış bir sesle, “ve seni Proje’ye aldığımda, inancının zayıf olduğunu biliyordum ama senin yoluna, gözlerini kapayıp o yolda yürüyeceğine güvenmeyi tercih ettim. Fakat işe yaramadı.” Önümde eğildi. “Bu yüzden de şimdi senin gözlerini kapaman ve benim yolumda yürümen gerekiyor.”

Bana ayağa kalkmamı söyledi.

Beni Düşünme Odası'na kapadılar.

Beni yere yatırıp ellerimi ve kollarımı bağladılar, onlara karşı koydum ama bir işe yaramadı. Işıkları kapayıp beni karanlıkta bıraktılar. Pencereden dışarı bakıp gökyüzünde usul usul hareket eden ayı izledim, ışığı vücuduma vuruyordu. Ağladım. Ağzımda gözyaşlarımın tuzlu, iğrenç tadı vardı. Bekledim.

Kapı açıldı.

Lev'in silueti kapı çerçevesini doldurdu. Elinde bir şey tutuyordu ama kapıyı arkasından nazikçe kapamadan önce ne olduğunu göremedim. Elindeki her neyse, köşedeki küçük masanın üstüne koydu. Bana tepeden baktıktan sonra vücudumun ortasına doğru eğildi ve uzanıp gömleğimin düğmelerini çözmeye başladı.

"Hayır," diye inledim.

"Korkman iyi bir şey," dedi usulca. "Tanrı korkusu, bilginin başlangıcıdır. Aptallar bilgeliği ve öğrenmeyi hor görürler..."

"Sen Tanrı değilsin," dedim.

Uzun bir süre boyunca bana baktı, sonra sanki beni rahatlatmak istermiş gibi saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırdı. Ondaki uzaklaşmaya çalıştım ama ipler beni sınırlıyor, ölmek üzere olan, kıvranan bir hayvan gibi hissetmeme sebep oluyordu.

"Acı çekmeyi anlamayı istiyorum, Lo," dedi. "Acıyı bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun. Acı, inancı olmadan acı çekenleri yoldan çıkarır. Onları tüketir. Acıları, başkalarının canını acıtma bahanesine dönüşür ve bu da onları günah işlemeye iter. Tanrı'nın görkeminden yüz çevirirler. Ama eğer inanırsan, çektiğin acının sonunda Tanrı seni güçlendirir, yatıştırır ve bütünleş-

tirir. İşte bana olan da buydu. O seni acı içinde bırakmaz, adım adım yanında yürüyerek acının içinden geçirir. Indiana'ya gidip annemin nefretinin karşısında son kez durduğumda, Tanrı beni acının içinden geçirdi. Ve beni kusursuz kıldı.”

Pantolonunun arkasına doğru uzandı ve ilk başta kalem sandığım ama daha büyük ve daha kalın bir şey çıkardı. Kapağını açtı ve iki küçük tel bükülüp tam bir yuvarlak uca dönüştü. Bir düğmeye bastı ve birleşen teller parlamaya başladı. Gömleğimin kenarını kaldırıp yukarı çekti ve kazadan kalan, yüzümdeki kadar belirgin olmayan ama yine de orada olan yara izlerimin olduğu derimi inceledi. Hiçbir uyarıda bulunmadan, kalem şeklindeki şarjlı koteri* karnıma bastırdı. Bir an için hiçbir şey hissetmedim ama sonra... vücudumun kaçmak için her şeyi yaptığı, etimin üstündeki sıcak, kor gibi bir kavrulma hissi aniden bütün benliğimi ele geçirdi. Kıvranıp kasıldım, Lev ben hareketsiz kalana kadar omuzlarımı aşağı doğru bastırdı ve böylece beni tekrar tekrar dağlayabildi. Havayı ölü, tatlı bir koku doldurdu. Kokunun benden geldiğini ilk başta anlamadım.

Yanıyordum.

Bittiğinde nefes nefeseydim, zihnimde Lev'in izlerle dolu karnı vardı.

Rob'un izlerle dolu karnı.

Ve benim.

Koteri yere bıraktı.

Yanaklarımdan aşağı gözyaşları süzülüyordu. Yaşlardan birini sildi, parmaklarını yara izimde gezdirdi.

“Acıttığını biliyorum, Lo ama senden benim katlandığımdan daha fazlasına katlanmanı istemiyorum.”

Gözlerimi kapadım, ağzıma gelen safrayı yutup nefesimi kontrol altına almaya çalıştım.

“Bea'ya da bunu yaptın mı?”

Cevap vermedi ve tekrar ağlamaya başladım çünkü Bea'nın

* Genellikle ameliyatlarda kullanılan, dokuyu yakarak kesme ve birleştirme işlemi yapan bir cihaz; dağlama kalemi. —çn

bunu yaşamış olması benim bizzat yaşamamdan daha dayanılmazdı, çünkü artık biliyordum ki buna tek başına olduğunu düşünerek katlanmıştı. O kadar yalnızdı ki...

Lev masaya, getirdiği diğer şeye uzandı ve şimdi ne olduğunu gördüm: Bir su ısıtıcı.

Yere, yanına koydu ve içinden yayılan sıcaklığı hissettim.

"Ah, Tanrım. Lütfen, lütfen... lütfen yapma..."

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp alnını alnıma bastırdı. "Bu sana yaptığım bir şey değil. Bu senin için yaptığım bir şey. Kendi ruhumun çıplak kaldığı gibi senin ruhunu da çıplak bırakıyorum ki önümüzdeki otuz saat içinde Tanrı kendini sana gösterebilir. Bu benim yolumdu ve sana da armağanım." Doğrulup ısıtıcıyı aldı ve üzerime doğru kaldırmadan önce inceledi.

"Hayır, hayır, hayır, hayır..."

Beni susturup vücuduma bakarak konuştu: "Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim uğruma yitiren ise..."

Isıtıcının ağız kısmını öne doğru eğdi. Etrafımdaki dünya havaya uçtu, fokur fokur kaynayan sıcak su tenimi yakıp kavururken bedenim sarsıldı ve her yer beyaza büründü.

“Lo,” dedi.

“Onu öldürdün,” diye fısıldadım.

Gömleğimin düğmelerini tekrar ilikledi ve kumaş, iltihap akıtan etimin yaralı keşmekeşine yapıştı. Karnımın üstü hâlâ yanıyordu. Titrememi durduramıyordum.

“Lo.” Gözlerim bir taraftan diğerine kaydı, odaklanmaya çalışıyor ama başaramıyordum. Elleri yüzümdeydi. “Lo, bana bak.” Ağzımdan zayıf inilti çıkıyordu, ölme sesleri. Kendimi durduramıyordum.

“Ben onu kurtardım. Başına gelen şey merhametti.”

Önümüzdeki otuz saatin bana ait olduğunu söyledi.

Bana dua etmemi söyledi.

“Bea,” dedim, tek duam buydu.

Geçmişı hayal ettim ama onu orada bulamadım.

Ne zaman uyansam yalnızdım.

“Merak etme, lylsln,” dedi nazik bir ses.

Gözlerim kırpışarak açıldı ve olduğum yerde kıvrıldım çünkü bilincimin yerine gelmesi acı demekti, vücudumdaki yanıkların beni öfkeyle kasıp kavurması. Omzumda güven verici bir el hissettim. Gömleğimi kaldırıp yaralarımı inceleyen Foster’a baktım. Yüzünü buruşturdu ve verdiği tepkideki insaniliğe bakarak, onunla mantık çerçevesinde uzlaşıp uzlaşamayacağımı merak ettim. Bea’yı bana söylediği kadar, Bea’nın Rob’a söylediği kadar sevip sevmediğini. Ama sonra gömleğini kaldırıp bana kendi yaralarını gösterdi.

“Buna değecek. Söz veriyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Bea öldü.”

“Lo, sana söyledim. O geri dönecek.”

“Lev onu öldürdü.”

“Deme öyle. Hadi ama.”

“Onu öldürdü.” Foster beni çekip oturur pozisyona getirirken hıçkırıklara boğuldum. Acı o kadar yoğundu ki nefesimi kesiyordu.

“Düzgün düşünemiyorsun,” dedi.

Gözlerimi ona diktim. “Emmy sana benziyor.”

Yüzü bembeyaz kesildi. “Ne?”

“Ona baktığımda sadece Bea’yı görebiliyordum ama artık her yerinde seni görüyorum. Yapı olarak aynı sen, o...” Nefesimi düzenlemeye çalışarak keskin bir nefes aldım. “Ellerini senden almış... yüzünün şekli...”

“Kim söyledi sana?” diye sordu.

“Rob.”

“Rob mu? Ama ona kim...”

“Bea söylemiş.”

Foster benden uzaklaştı, eliyle ağzını kapadı.

“O gitmek istemişti,” dedim sesimi çaresizce yükselterek.

“Bea gitmek istemişti. Buradan kurtulmak...”

“Biliyorum. *Biliyorum*,” diye fısıldadı beni susturarak. “Bunu biliyorum. Ama o... Sadece başa çıkamadığı için... Emmy’ye baktığında kendi günahını görmekle başa çıkamadığını söyledi Lev...”

“O sadece kızını *istedi*. Onu burada bırakmazdı. Emmy’yi de alıp gidecekti ama başaramadı. Ama Emmy’yi *asla* terk etmezdi. Asla.” Boğazım düğümlendi. “Emmy’yi asla terk etmeyeceğini biliyorsun. Öldü o.”

Foster başını iki yana salladı. “Bu doğru değil.”

Casey’nin tanıdık ayak sesleri koridorda yankılanmaya başladı. Yaklaşıyordu.

“Şimdi ben de öleceğim,” diye fısıldadım.

“*Hayır*. Hayır. Ölmeyeceksin... sadece vaftiz edileceksin. Hepsi bu. Tüm bunlar bittiğinde çok daha iyi hissedeceksin, göreceksin, göreceksin...”

Beni çekip ayağa kaldırdı ve yüzüne atılıp tırnaklarımı çene-sine geçirdim.

“Ben öleceğim,” dedim ona tekrar ve başını iki yana sallayarak bunu reddetti. “Hayır, Foster, dinle beni. Ben geri dönmeyeceğim. Bea da dönmeyecek. O yüzden lütfen, *lütfen*... ben göldeyken Emmy’yi de alıp kaç.” Onu bana bakmaya zorladım; gerçeği görmeye, duymaya, reddedemeyeceği şekilde iliklerinde hissettirmeye. “Kızını da alıp kaç.”

Lev yüzü suya ve yavaş yavaş batan güneşe dönük vaziyette kıyının kenarında duruyordu.

“Git ona,” dedi Casey usulca arkamdan.

Ona giden yolu tek başıma, acı içinde tökezleyerek yürüdüm. Tenimdeki yanıklar sanki yayılıyor, bedenimin tamamını sarıyor, pençelerini yüzeyin derinliklerine geçiriyordu. Her nefes aldığım da, ateşin beni giderek daha da ele geçirdiğini hissedebiliyordum.

Suyu neredeyse istiyordum şu an.

Lev’in yanına ulaştığımda kollarımla karnımı sarmıştım. Arkama, Casey’ye bakıp başını sallayarak eve dönmesini işaret etti.

“Tanrı seni açığa çıkardı,” dedi. “Bana kim olduğunu söyle.”

Umarım Emmy şu an Foster’ın kollarındadır, Foster onu kucağına alıp evden geçirmiş, ön kapıdan çıkarmış ve arabasına bindirmiştir. Umarım yol önlerinde uzanıyordur, umarım çok güzel bir gelecek önlerinde uzanıyordur...

Bu görüntüleri zihnimde gerçek kılmaya çalıştım; onlarla ölebileceğim kadar gerçek.

“Kimsin sen?” diye sordu bana elini uzatarak.

“Bea’nın kardeşiyim,” dedim.

Elini indirdi.

“Her kim ki annesini veya babasını benden daha çok sever, bana layık değildir,” dedi. “Her kim ki oğlunu veya kızını benden daha çok sever, bana layık değildir. Ve her kim ki bedelini ödemeyip beni takip etmez, bana layık değildir.”

“Onu bu yüzden mi öldürdün?”

“Bana geldiğinde öyle kırık döküktün ki, Lo. Yalnızlığını, is-

teklerini ve ihtiyaçlarını görebiliyordum. Dünyada görünmez bir şekilde hareket ettiğini sanıyordun ama bu doğru değildi. Acın o kadar aikr, o kadar açık seikti ki kimse sana bakmaya bile katlanamıyordu. Ama ben seni gördüm, seni sevdim ve sana istediğin her şeyi verdim.” Baını yana yatırıp beni inceledi. “Her şeyin bir maksat doğrultusunda gerekleştini düşündün m hiç? Buraya gelmek için doğduğunu? Bea’nın en büyük amacının seni bana getirmek olduğunu?” İrkildim. “Seni bir kez kurtardım. Tekrar kurtaracağım. Kefaretini kabul et.”

“Hayır.”

“O zaman bu işi Tanrı’ya bırakacağız.”

“Ne demek bu?”

“Her kim ki Tanrı’ya inanır, o kişi asla lmez.”

“Peki ya inanmıyorsa?”

Tekrar elini uzattı.

Tuttum.

Birlikte gle döndük ve Lev nazikçe, sessizce beni önüne geçirdi. Dondurucu su kemiklerimi kesti ama kavrulmuş etim suyu kucakladı. Lev de benimle gle girdi, su kıyafetlerine çarpıyordu. Bedenini bedenime bastırdı, ağzını da önce yüzümün kenarına bastırıp ardından kulağıma götürdü.

“Bunun bir parçası ol,” diye fısıldadı.

Bir eliyle enseme kavradı, diğer eliyle de nazikçe göğsüme bastırıp beni suya doğru yatırdı. Gl bir anda her yanıma sarmaladı, yanma hissini karnımdan alıp ciğerlerime taşıdı. Gözlerimin arkasında bir basınç oluştu. Bacaklarım çırpınmaya başladı ve kollarım onun kollarını kavradı ama Lev’in eli beni suyun altında tuttu ve tutmaya da devam etti. Nabzım gürültülü bir şekilde şakaklarımda atıyor, göğsüm çaresizce sızlıyordu ve kalbim ona, sadece ona sesleniyordu.

Bea...

Bir nefes alıp dinledim.

Onun için dua ediyordu.

Bea kelimeleri seçemiyordu.

Sadece kendi nefesinin gergin, korkunç sesini duyuyordu.

Lev onu yol boyunca taşıdı. Bea çam ağaçlarını, dolanıp birbirlerini kesen dalları neredeyse tepetaklak görüyordu. Lev onu göle götürdü, su vücudunu örterken tek görebildiği gökyüzüydü ve sonra, birdenbire, tekrar çocuk olmuştu, tekrar evinin önündeki salıncaktaydı, bacaklarını var gücüyle havada kapayıp açıyor, hız kazanıyor, giderek daha da hızlanıyor ve yükseğe, daha da yükseğe, daha önce hiç çıkmadığı kadar yükseğe çıkıyordu. Hayal meyal de olsa kendi ismini duyduğunu sandı ama aşağıdan, çok derinlerden geliyordu ses ve şimdi gökyüzü her yanını sarmıştı, sonsuzluğa doğru uzanıyordu.

5. KISIM

@novaebook

EYLÜL 2018

Tren İstasyonuna ulaştığımda yağmur başlamıştı.

Sokağın aşağısındaki boş yere park ederken yağmur damlaları ön camı dövüyordu. Arabamdan inip parkmetreye para attım ve istasyona doğru aceleyle ilerledim ama gök gürültüsünün alçak sesi boş bir vaat gibiydi. Çok yağmadan geçecekti sanırım. İçeri girdiğimde duvardaki panoyu kontrol ettim. Bellwood'dan gelen tren tam vaktinde burada olacaktı. Yolcuların arasından geçerek perona doğru ilerledim ve beklemeye koyuldum. Bir an için genç bir adam gördüm sandım. Gözlerimi kapadım ve tekrar açtığımda adam orada değildi. Tren gelip yavaşça durdu ve birbiri ardına inen yabancıları izledikten sonra gözlerim tanıdığım bir yüze kilitlendi.

"LO!" diye bağırdı Emmy. Bana doğru koşmaya başladığında insanlar yolundan çekildi, yüzlerinde nazik bir neşe vardı. Emmy kendini kollarıma attı, Foster hemen ardındaydı.

Ona sarıldım. Sadece sarıldım.

İlk başta nerede konuşacağımızı bilemedik.

Hava durumunu kontrol ettik. Çok enerjik olduğu için Emmy'yi oturulacak bir yere götürmek tehlikeli olur gibi geldi ama sonra bulutlar dağılıp güneş kendini gösterince, istasyondan çok da uzak olmayan bir parkta karar kıldık.

Foster'la ben bir piknik masasına geçtik. Etrafımız mutlu mesut oynayan çocuklarla çevriliydi. Emmy'nin bir kız grubuna yaklaşıp onun yaşlarındayken benim hiç yapamadığım bir rahatlıkla aralarına karışmasını izledim. Foster'ın gözleri bendeyken, onların salıncaklara geçmesini ve Emmy'nin sağlam bir kararlı-

lıkla bacaklarını açıp kapamasını izledim. Foster'ı ne zaman görsen daha bütün ve daha az tamamlanmış görünüyordu, bunu kendimde de hissediyordum ve o da bana baktığında bunu görüyor olsa gerekti. Çantama uzanıp ses kayıt cihazımı çıkardım ve ikimizin arasına yerleştirdim.

"Hazır mısın?" diye sorduğumda başıyla onayladı.

Kayıt tuşuna bastım ama ilk başta ikimiz de konuşmadık. Genellikle böyle oluyordu. Sorulacak milyonlarca soru vardı ama ilkinin bulmak neredeyse her seferinde imkânsızdı. Foster boyundaki kolyeyle oynamaya başladı. Çıpa kolyesi.

"Casey'yi mi takip ediyordun?" diye sordu bir dakika sonra.

"Evet. Para inanılmaz bir şey."

Homurdandı. Birlik Projesi'nin duvarları arasında gerçekleşip de Casey'nin bilmediği hiçbir şey yoktu. Lev'in sağ kolu olarak her şeye şahit olmuştu ve en kötülerinin gerçekleştirilmesine yardımcı olmuştu; eminim ki buna Bea'nın ölümü de dahildi. Babası kefaletini ödemediği önce parmaklıklar ardında sadece bir dakika geçirmişti. Lev Warren'ın onu ailesinden uzaklaştırdığını, kafasını yalanlarla doldurduğunu, aralarında bir yakınlık kurabilmek için ona bir travma geçmişi uydurduğunu söylemişti. Çok hafif bir ceza alması için mücadele ediyorlardı.

Ben de bunun gerçekleşmemesi için elimden geleni yapıyordum.

"Düşünüyordum ki," dedi Foster bir süre sonra, çocuklar çığlık çığlığa etrafımızda koştururken. Her şeyi kaydetmesini umarak cihazımı ona yaklaştırdım. "Bunları yapanın Tanrı olduğunu düşünüyordum. Ölmek üzereyken seni geri getirenin Tanrı olduğunu, Emmy ölecekken onu kurtaranın Tanrı olduğunu. Lev kendisi olduğunu söylüyordu tabii ama ben tüm bunları Lev'in sonunu senin getireceğini bildiği için Tanrı'nın planladığını hissediyorum. Tüm bu olanlar sen... sen onu durdurabilesin diye oldu."

"Hâlâ Tanrı'ya inanıyor olman beni çok şaşırtıyor."

"Beni de senin inanmaman şaşırtıyor."

Omuzlarımı silktim. “Ben sadece...”

“Görebildiğin şeylere inanırsın,” diye tamamladı cümlemi. Öne doğru eğildi. “O sudan nasıl çıktın, ha? Artık daha ne kadar bir mucize olabilirsin ki?”

Ellerime bakıp avuçlarımı açtım, sonra bir şey demeden Foster’a baktım.

“O gölde bir şey oldu,” dedi. “Göle iki kişi girdi ama sadece bir kişi çıktı. Seni gördüm, Lo. Kahretsin, kurtulmanın imkânı yok–”

Beni kıyıda, yüzümü yere dönük vaziyette, sanki nefes almıyormuş gibi hareketsiz hâlde yatarken bulmuşlardı ama alıyordum. Lev ise hemen arkamda suyun içinde sürükleniyordu, ciğerleri suyla doluydu.

“Eğer bir tür ilahi plansa yaşadıklarımız, o zaman Bea’yı Tanrı’nın öldürdüğüne çıkmaz mı bu?”

“Hayır.” Açıklamadı ama sorumun onu rahatsız ettiğini görebiliyordum.

Bu olaydan beri kiliseye daha sık gittiğimi söylemedim ona. Ancak ayinlerden sonra Peder Michael’la Rob’un arasında otururken kayıt cihazım elimde oluyordu. Onların olaydan sonra yaşananlar, kapatılan Birlik Merkezleri, kalbi kırık Proje üyelerinin yaralarını birbirleriyle paylaşmaları hakkında konuşmalarını dinliyordum. Çok fazla hikâye vardı ve bazılarında tam olarak kendimi görebiliyordum, bazılarında ise daha az – ama yine de hepimiz aynı adamın pençesine düşmüştük işte. Sahi, nasıl olmuştu bu?

Nasıl olduğunu bilmiyordum.

Ben bunun bizi zayıf insanlar yaptığını düşünüyordum ama Peder Michael buna katılmıyordu. Birlik Projesi’nin dünyanın başarısızlıklarından, dünyanın zayıflıklarından doğduğunu düşünüyordu. Çağrıya cevap vermenin güç istediğini. Üyelerin yaptığı iyiliklerin, pençesine düştükleri kötülük kadar yadsınmaz olduğunu ve bu dünyada iyiliğe duyulan gerekliliğin devam ettiğini. Bundan vazgeçmeyeceğimizi ümit ediyordu.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” diye sordum Foster’a.

“Bunun için buradayız, değil mi?”

“Chapman Evi’nde sana şu makaleden bahsettiğimde... yazılanların yalan olduğunu söylemiştin.”

“Rob’un yalancı şahit olduğunu söylemiştim.”

“Söylediği her şey doğruysa, bunu nasıl söyleyebildin?”

“Çünkü...” Durdu. “Çünkü o zaman için öyle değildi. Bunun istismar olduğunu söylemişti. Ben istismara uğradığımı düşünmüyordum.”

“Özlüyor musun?”

Uzun bir süre boyunca gözlerini kapadı, yüz hatlarında keskin bir acı vardı.

“Çok özlüyorum,” dedi boğuk bir sesle. Gözlerini açtı. “Ya sen?”

Kayıt cihazımı kapamak için elimi uzattım ama sonra kendimi durdurdum. Güçlkle yutkundum ve ağzımı açtım, sonra tekrar kapadım.

“Ben orada çok az bulundum,” diyebilirdim sonunda.

“Özlüyor musun?” diye sordu tekrar.

Yüzüm buruştu. Masanın üzerinden uzanıp elimi sıktı. Titrek bir nefes verip doğruldum ve dokunuşundan uzaklaştım. Artık insanların bana dokunmasına katlanamıyordum ve bunu açıklaması çok zordu. Dokunulmak istemediğimden değildi. Çünkü istiyordum –hem de çok– ama sırf daha az yalnız hissedeyim diye kendimden geriye kalanları da vermekten korkuyordum.

Bunu bir kez yapmıştım zaten.

Boğazımı temizleyip saatime baktım.

“Buradan sonra nereye gideceksiniz?”

“Bea’nın mezarını ziyaret edeceğiz. İstersen bize katılabilirsin.”

Gölü arayıp onu bulmuşlardı, yani ondan geriye kalanları.

Çok derinlerde değildi.

“Geri dönmem gerekiyor.” Emmy’ye baktım, bacakları neredeyse göğe değecekti. “Biliyor mu?..”

Foster bakışlarımı takip etti.

“Çözmemiz gereken çok şey var,” dedi. “Ama yavaş yavaş o noktaya da geliyoruz.”

Bundan kısa bir süre sonra vedalaştık.

İstasyona, arabama dönerken bir anda izleniyormuşum gibi bir hisse kapıldım. Durup cadde boyunca bir aşağı bir yukarı, bir o tarafa bir bu tarafa baktım ve gelip geçen insan selini izledim. Elimi göğsüme bastırdım, kalbimin çırpındığını hissettim ve garip bir çekim duydum. Yavaşça döndüm, gözlerim Wilson Bulvarı’yla Hall Caddesi’nin köşesinde durdu ama orada kimse yoktu.

“Yıldönümün kutlu olsun, çaylak.”

Fırından aldığım keki Wesley’nin masasının ortasına bıraktım. Bakışlarını bilgisayar ekranından bana çevirdi, mavi gözleri yorgun ama hevesliydi. Paul’un karmakarışık Google takvimini monitöründe görebiliyordum ve bunu hiç özlememiştim. Birazcık bile.

“Ne zamandır buradayım?” diye sordu.

Bir parmağımı kaldırdım. “Bir ay oldu.”

“Yıllar olmuş gibi geliyor.”

“Paul’un öyle bir etkisi vardır.”

“O dediğini duydum,” diye seslendi Paul mutfaktan.

O ve Lauren mutfakta sohbet ediyorlardı. Lauren’ın parmağına vuran ışık, nişan yüzüğünü parıltıyordu. Hemen onunkinin yanındaki bölmeme geçtim ve bilgisayarıma giriş yaptım. Word dosyamı açtım. Ekrandaki yansımanı zar zor görebiliyordum çünkü dosyanın başlığı tam yüzüme geliyordu.

PROJE, Yazan: Lo Denham

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Paul ofisine geçerken.

Ona baktım.

“Ben sadece... Gerçek olması lazım, bilirsin işte.”

Başıyla onaylayıp anlayışlı gözlerle baktı.

Ekranıma döndüm.

Gerçek olmalıydı.

Bu gerçeğin hayatta tuttuğu tek kişi ben değildim.

@novaebook

Bugün son gün olacaktı.

Bugün Proje'deki hayatı sona erecek ve yarın gözlerini Peder Michael'ın evinde açacak, Emmy'ye ketçaplı bir kahvaltı hazırlayacak ve sonunda gerçekleşecek olan anne kız tanışma süresince dikkatli ve nazik adımlar atacaktı.

Bu düşünce, çok ama çok uzun zamandır hiç olmadığı kadar mutlu olmasını sağladı.

Chapman'dan Morel'e dönüyordu ve Lo'yu gördüğünde Wilson Bulvarı'yla Hall Caddesi'nin köşesinde duruyordu. Bea onu neredeyse tanımayacaktı ama durup omzunun üstünden caddeye bakışında bir şeyler vardı. Bir mesaj yazmak için bir fırının önünde durmuştu. Arabalar gelip geçiyordu ve Bea biraz daha yakından bakabilmek için bir adım yaklaşmıştı ki nefesi kesildi.

Yarılıyor olabilirdi.

Ama yanıldığını sanmıyordu.

Yara izi, Lo'nun yüzünden aşağı doğru uzanan o keskin iz, yanılmadığını gösteriyordu ama artık o iz çok farklı duruyordu. On üç yaşındayken o iz Lo'nun yüzündeki yerini öyle bütünüyle ele geçirmişti ve hâlâ o kadar tazeydi ki bakması acı vericiydi. Şimdi altı yıl geçmişti ve Lo'nun hoşuna gitse de gitmese de o iz yerine iyice yerleşmişti. Lo'nun boyu Bea'nın beklediğinden çok uzamıştı ve Bea'nın o yaşta hissettiğinden daha akli başında görünüyordu. Onun annesiyle babasını kaybettiği yaştaydı şimdi kardeşi.

Lo'nun hâlâ yazar olmak isteyip istemediğini merak etti.

Gözleri yaşlarla doldu ve bir elini ağzına götürüp parmaklarını dudaklarına bastırdı; Lo'nun ve Lev ne demiş olursa olsun

Birlik Projesi'nin dışında bir dünyanın var olduğunun güvencesi olan bu ânın tadını doya doya çıkardı.

Kardeşin Proje'ye katılacak. Bunu gördüm... Onun inancı seninkine bağlı.

Ama o ne bir peygamber, ne bir şifacı ne de Tanrı'ydı ve Bea rahatlığı inançsızlıkta buldu, sokağın karşısında duran güzel kardeşinde ve kardeşinin, parçası olmayı delicesine istediği ve parçası olmak için elinden gelen her şeyi yapacağı bir hayat yaşamasında buldu. Aniden yeni bir yarın hayali belirdi gözlerinin önünde: Peder Michael'ın evi, Emmy'yle ketçaplı bir kahvaltı, dikkatli ve nazik adımlarla anneyle kızın tanışması... ve teyzeyle yeğenin.

Neden beklesindi ki?

Ama tereddüt etti.

Ne kadar istese de bu onu korkuttu.

Gözlerini kapadı.

Çok uzun zaman olmuştu.

Söylenecek çok şey vardı.

Nereden başlayacaktı?

Lo.

Bea gözlerini açtı, Lo'nun az önce durduğu boşluğa bakıp derin bir nefes aldı. Caddeye bakınıp onu aradı ama Lo görünürde yoktu. Bunun yarattığı hayal kırıklığıyla güçlkle yutkundu ama tüm günler arasından bugün karşıya bakıp da kız kardeşinin orada olduğunu görmesinde cesaret buldu; tıpkı bir işaret gibi, bir zamanlar annesinin söylediği gibi: Bir söz.

Birbirlerini tekrar göreceklerdi.

TEŞEKKÜRLER

Sara Goodman'ın çıtayı yükseltmeye olan bağılılığı ve yazarlarının bu ıtaya ulaşmasını sağlamak için yaptığı işin sunduğı her yöntemi kullanması, bir editör olarak en büyük becerilerinden ve armağanlarından biridir; en çok ihtiyaç duyduğum zamanda *Proje* için ısrar etti ve onun ısrarcılığı, rehberliğı, coşkusu, sevecenliğı ve dikkati, ne kadar gurur duysam az kalacak bir hikâye ortaya çıkardı. On dört yıl ve yedi kitap boyunca yaşamadığımız çok az şey kaldı fakat onun gibi aydınlatıcı, düşünceli ve cesaretlendirici bir editörle çalışmak her zaman bir ayrıcalık oldu ve değerini daima kanıtladı.

Temsilcim Faye Bender, birlikte çalışma şansına eriştiğim en soğukkanlı insanlardan biri. Yapbozun tüm hareketli parçalarını görüp yerlerine mükemmel bir şekilde yerleştirmek gibi harika bir yeteneğı var. Vizyonu ve anlayışı, istikrarı, nezaketi, empatisi ve espri anlayışı için ona minnettarım. Kariyerim için gösterdiği özen ve strateji, hem yaratıcılık hem de profesyonellik anlamında benim için pek çok şeyi mümkün kıldı. Ayrıca The Book Group'a da bu kadar profesyonel oldukları için teşekkürlerimi sunuyorum.

Perde arkasında yorulmak bilmeyen, özverileriyle ve işlerine duydukları heyecanla *Proje*'nin gün yüzüne çıkmasını sağlayan büyük bir ekip var. Macmillan, St. Martin's Press ve Wednesday Books'taki herkese sınırsız destekleri, enerjileri, maharetleri ve yeni, heyecan verici fırsatları yakalayıp yaratma konusunda duydukları istek için minnettarım. Ve son derece nazik ve inanılmaz derecede havalı olan Jennifer Enderlin'e, Eileen Rothschild'a, Anne Marie Tallberg'e, Jennie Conway'e, Brant Janeway'e, DJ

DeSmyter'a, Alexis Neuville'a, Jeff Dodes'a, Rivka Holler'a çok teşekkür ederim. Ve Tracey Guest, Meghan Harrington, Jessica Preeg, Mary Moates'a. Jennifer Edwards, Jessica Brigman, Rebecca Schmidt, Gretchen Frederickson, Taylor Armstrong, Sofrina Hinton, Mark Von Barga'n'a da. Kitaplarımı dikkatle ve canı gönülden destekledikleri için Macmillan Kütüphanesi'ne –Talia Sheerer, Emily Day, Amanda Rountree ve Samantha Slavin– minnettarım. Macmillan Akademik Takımı'na teşekkür ederim. Macmillan Audio'ya –özellikle Matie Argiropoulos, Emily Day ve Amber Cortes– kattıkları zenginlik ve derinlikle kitaplarımın sesli ortama kazandırılmasında gösterdikleri destekten dolayı minnettarım. Sanatçılığı ve benzersiz tasarım yaklaşımıyla *Proje*'ye hayat veren Kerri Resnick'e minnettarım. Onun ikonik vizyonu, Marie Bergeron'un güzel illüstrasyonlarıyla mükemmel bir bütün oluşturdu. İç tasarım konusundaki keskin gözüyle *Proje*'yi muhteşem bir şekilde tamamlayan Anna Gorovoy'a teşekkür ederim. Detaylar konusundaki özenleri için Lena Shekhter'a, Lauren Hougen'a, Chrisinda Lynch'e, Elizabeth Catalano'ya ve NaNá V. Stoelzle'a çok teşekkür ederim. Tom Thompson, Britt Saghi, Lisa Shimabukuro ve Dylan Helstien'a *Proje*'nin tanıtım kampanyası için sundukları yaratıcı çalışmadan dolayı teşekkür ederim. Sıkı çalışmaları ve Kanada'da benim için yaptıkları her şey için Raincoast'taki herkese –özellikle de Fernanda Viveiros ve Jame Broadhurst'e– çok teşekkür ederim. Unuttuğum herkese çok teşekkür ederim. Bu takımla çalışmak profesyonel olarak bir rüya, kişisel olaraksa büyük bir keyifti.

Destekleri ve sevgileri için tüm arkadaşlarıma minnettarım; hayatlarını cüretkâr ve korkusuz bir şekilde yaşamaları, bana da aynı şekilde cüretkâr ve korkusuzca yaşamak için ilham verdi. Burada herkesin ismini anmam mümkün olmadığı için üzgünüm ama saydığım insanlar özellikle *Proje*'nin gelişiminin tüm aşamalarında yanımda oldular ve onlar olmadan bu kitap tamamlanamazdı. Lori Thibert hayatımın bir değişmezi oldu ve küçükken okuduğum kitaplarda gördüğüm ve sonunda istediğim türden

–zeki, ilgi çekici, nazik, komik ve sadık– bir en yakın arkadaşım olduğu gerçeğine daima hayret edeceğim. Somaiya Daud, Sarah Enni, Maurene Goo ve Veronica Roth’un arkadaşlıklarının sunduğu güç bana bir insan olarak seviye atlattı ve muzip mizah anlayışları, büyük yetenekleri ve zekâları ve sarsılmaz destekleri için minnettarım. Emily Hainsworth ve Tiffany Schmidt başından beri benimleydiler ve şartlar ne olursa olsun onların cömert kalplerine ve parlak zekâlarına her zaman güvenebileceğimi hiçbir zaman cepte görmeyeceğim. Brandy Colbert, Whitney Crispell, Laurie Devore, Meredith Galemore, Kate Hart, Kim Hutt Mayhew, Michelle Krys, Amy Lukavics, Baz Ramos, Samantha Seals, Nova Ren Suma, Kara Thomas ve Kaitlin Ward, tanıma gururu ve ayrıcalığına eriştiğim en komik, en zeki, en yetenekli ve en anlayışlı insanlardandır.

Kitap satıcılarına, okurlara, kütüphanecilere, eğitimcilere ve kitaplarla ilgili blog yazan ve vlog çeken herkese, kitaplıklarında benim kitaplarım için de bir yer buldukları için minnettarım. Bunu daha önce de söyledim ama daima doğru olacak: Onların daimi ve coşkulu destekleri ve beni her kitabımda takip etme istekleri, sevdiğim şeyi yapma ve yaptığı şeyi sevme sebebimin büyük bir parçası.

Signature Edebiyat Ajansı’ndan Amy Tipton ve Ellen Pepus’a çok teşekkür ederim.

Ailemdeki hem yakın hem de uzak herkesin sevgisi ve desteği için minnettarlığımı tarif bile edemem. İnanılmaz zeki ve yaratıcı düşünürler, kıvrak zekâlar, doğaçlama ustaları ve ezber bozan insanlarla çevrelenmiş durumdayım ve yazarlık kariyerim onların bana duyduğu sonsuz inançla başladı. Susan ve David Summers’a; Marion ve Ken Lavallee’ye; Lucy ve Bob Summers’a; Megan, Jarrad, Bruce, Cosima ve River Gunter’a çok teşekkür ederim. Hayatımda yarattıkları etki ölçülemez boyutlarda ve bu nedenle kitaplarımdaki teşekkürler bölümü her zaman onları için kısa kalıyor ama yanlış anlaşılmasın: Her şeyi onlara borçluyum.